DANIELLE L. JENSEN
REGATUL PODULUI

Danielle L. Jensen

Seria: Regatul podului #1

Regatul podului

traducere din limba engleză de
Bogdan Voiculescu,

Storia Books
2023

Autor: Danielle L. Jensen
Titlul original: THE BRIDGE KINGDOM
Copyright © 2018

All rights reserved.
© Storia Books, 2023, pentru ediţia în limba română
Storia Books respectă legea dreptului de autor pentru că apreciază şi încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediţiei autorizate a cărţii susţii în continuare drepturile de autor. Îţi mulţumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Jensen, Danielle L.
Regatul podului; traducere din engleză de Bogdan Voiculescu,
Bucureşti, Storia Books, 2023
ISBN 978-630-6525-25-6
ISBN 978-630-6525-44-7

Pentru a fi la current curent cu noutăţile şi ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro**) şi urmăreşte-ne pe Facebook (**@storiabooks**) şi pe Instagram (**@storia.books**).**

Pentru Spencer

1. LARA

LARA ŞI-A SPRIJINIT coatele pe zidul scund de piatră, cu ochii aţintiţi pe soarele ce aprindea totul în jur în timp ce cobora peste vârfurile munţilor din zare, până la care nu vedeai nimic altceva decât dune pârjolite de soare, scorpioni şi câte o şopârlă. Un loc imposibil de traversat fără o cămilă bună, provizii adecvate şi o doză sănătoasă de noroc.

Nu că nu fusese tentată să încerce, chiar de mai multe ori.

S-a auzit un gong, iar sunetul a reverberat în tot complexul – unul care, în ultimii cincisprezece ani, a chemat-o în fiecare seară la cină. Însă, de data aceasta, a răsunat prin ea ca o tobă de război. Lara a inspirat adânc pentru a se calma, apoi s-a întors şi a traversat terenul de antrenament în direcţia palmierilor înalţi, cu fusta trandafirie dezmierdându-i picioarele. Toate cele unsprezece surori vitrege se întruneau în acelaşi loc, îmbrăcate în rochii de culori diferite, special alese de Maestra Esteticii, astfel încât să le pună în valoare trăsăturile.

Lara ura rozul, însă nimeni nu-şi bătuse capul să-i ceară părerea.

După cincisprezece ani de captivitate în complex, seara aceasta avea să fie ultima în care surorile se reuneau aici. Maestrul Meditaţiei le ordonase să-şi petreacă ora dinaintea cinei într-un loc preferat, meditând asupra a tot ce învăţaseră şi tot ce ar putea realiza cu abilităţile dobândite.

Sau, cel puţin, la ce ar obţine *una* dintre ele.

Cea mai slabă adiere a purtat mireasma oazei până la Lara: mirosul fructelor şi al frunzişului, aroma cărnii fripte. Dar exista ceva mai preţios acolo decât orice, şi anume apa. Complexul se afla pe unul dintre puţinele izvoare din mijlocul Deşertului Roşu, dar la mare distanţă de rutele caravanelor. Într-un loc izolat. Secret.

Exact aşa cum îi plăcea tatălui lor, regele Maridrinei. Şi din ce i se spusese despre el, era un bărbat care obţinea întotdeauna ceea ce voia, într-un fel sau altul.

Lara s-a oprit la marginea curţii de antrenament, unde şi-a şters tălpile pline de nisip de gambe, apoi şi-a strecurat picioarele în nişte sandale delicate cu toc înalt, echilibrul ei fiind la fel de stabil ca în dăţile în care purta cizme de vânătoare.

Clic, clic, clic. Tocurile îi răsunau în ritmul bătăilor frenetice ale inimii, în timp ce mergea pe aleea pardosită cu plăci de mozaic şi traversa micul pod în acordurile armonioase ale instrumentelor cu strune, care se înălţau peste murmurul apei. Muzicienii sosiseră împreună cu consilierii tatălui ei pentru a asigura atmosfera festivă din seara aceasta.

Se îndoia că urmau să se întoarcă.

Pe spate i se prelingea o picătură de sudoare, iar cureaua care îi ţinea pumnalul prins de interiorul coapsei era deja umedă. *Nu vei muri în seara asta,* s-a încurajat în şoaptă. *Nu în seara asta.*

Lara şi surorile ei s-au reunit în centrul oazei, o curte înconjurată de un izvor, care o transformase într-o insulă de verdeaţă. S-au îndreptat spre masa enormă, acoperită cu mătase şi încărcată cu destulă argintărie cât să ajungă pentru cele cel puţin douăsprezece feluri de mâncare care urmau să fie servite. Servitorii, cu toţii muţi, stăteau în

picioare în spatele celor treisprezece scaune, cu ochii aţintiţi în pământ.

În timp ce femeile se apropiau, au tras scaunele de la masă, iar Lara s-a aşezat fără să-şi coboare privirea, ştiind că perna de nuanţa trandafirului avea să se afle sub ea. Niciuna dintre surori nu a vorbit.

Lara a simţit cum o mână o strânge pe a ei pe sub masă. Şi-a permis să se uite în stânga şi a întâlnit rapid privirea Sarhinei înainte de a-şi întoarce atenţia la farfuria ei. Toate cele douăsprezece tinere, în vârstă de douăzeci de ani acum, erau fiicele regelui, fiecare născută de o altă soţie. Lara şi surorile ei vitrege fuseseră aduse în acest loc secret pentru a fi supuse unui antrenament pe care nicio fată din Maridrina nu îl mai urmase vreodată. Iar acum antrenamentul era finalizat.

Lara a simţit cum i se strânge stomacul şi a dat drumul mâinii Sarhinei, senzaţia palmei celei mai apropiate dintre surorile ei, rece şi uscată, lipită de a sa, făcând-o să-şi dorească să-i fie rău.

Când gongul a sunat din nou, muzicienii au amuţit şi fetele s-au ridicat în picioare. O bătaie de inimă mai târziu, a apărut tatăl lor, cu părul argintiu sclipind în lumina felinarului în timp ce traversa cărarea spre ele, cu ochii azurii identici cu cei ai fiecărei fete prezente. Sudoarea curgea în râuleţe pe picioarele Larei, dar orele de antrenament şi-au spus cuvântul şi a început să observe toate detaliile: culoarea indigo a hainei, pielea uzată a cizmelor, sabia prinsă la brâu. Şi cel mai vag contur al lamei ascunse de-a lungul coloanei sale vertebrale, o sclipire întrezărită când tatăl ei s-a întors ca să ocolească masa.

Bărbatul s-a aşezat, iar Lara şi surorile ei i-au urmat exemplul fără să scoată niciun sunet. — Fiicele mele.

Lăsându-se pe spate în scaunul său, Silas Veliant, regele Maridrinei, a zâmbit, a aşteptat ca degustătorul personal să încuviinţeze din cap, apoi a luat o lungă gură de vin. Toate tinerele i-au oglindit mişcarea, însă Lara abia dacă a simţit gustul licorii sângerii pe limbă.

— Sunteţi comorile mele cele mai de preţ, a spus el, fluturând paharul pentru a le include pe toate. Dintre cele douăzeci de progenituri ale mele care au fost aduse aici, voi aţi supravieţuit. Faptul că aţi reuşit, faptul că *aţi prosperat* în asemenea condiţii este în sine o realizare, pentru că instruirea pe care aţi primit-o ar fi fost un test pentru cei mai puternici dintre bărbaţi. Iar voi nu sunteţi bărbaţi.

Doar pregătirea primită a împiedicat-o pe Lara să-şi mijească ochii. Să arate orice fel de emoţie.

— Toate aţi fost aduse aici pentru ca eu să pot afla care dintre voi este cea mai bună. Care dintre voi va fi pumnalul meu din întuneric. Care dintre voi va deveni regina Ithicanei.

În ochii lui se citea compasiunea unui scorpion al deşertului.

— Care dintre voi va frânge scuturile de apărare ale Ithicanei, oferind astfel Maridrinei şansa de a se întoarce la gloria ei de odinioară.

Lara a aprobat din cap o dată, odată cu surorile ei. Nu exista nicio senzaţie de nerăbdare. Cel puţin, nu în ceea ce priveşte alegerea tatălui lor, care fusese făcută cu câteva zile în urmă. Marylyn stătea la capătul opus al mesei, cu părul auriu împletit ca o coroană în jurul frunţii şi îmbrăcată cu o rochie din lame[1] asortată. Fusese

[1] Tip de ţesătură cu fire metalice, confecţionată de obicei din materiale naturale (mătase, viscoză, bumbac, lână) sau din fibre sintetice (poliester, poliamidă, nailon) (n.t.).

alegerea firească; era inteligentă, graţioasă, frumoasă ca răsăritul soarelui – şi la fel de seducătoare ca apusul.

Nu, senzaţia de nerăbdare era legată de aflarea a ceea ce va urma pentru ele. A fost aleasă cea care avea să fie oferită actuaiului prinţ moştenitor al regatului Ithicana. Ce rămânea un mister era ce se va întâmpla cu celelalte fiice. Erau de sânge regal, prin urmare valorau ceva.

În ultimele două nopţi, toate surorile, inclusiv Marylyn, se adunaseră împreună pe o grămadă de perne, fiecare dintre ele speculând cu privire la soarta lor. S-au întrebat care dintre vizirii regelui le-ar putea lua de soţii sau căror alte regate ar putea fi oferite drept mirese. Nici bărbatul, nici regatul nu contau. Singurul lucru care conta era că urmau să fie eliberate din acest loc.

Dar, în toate acele nopţi lungi, Lara stătuse pe margine, fără să ia parte la discuţii, folosindu-şi timpul pentru a-şi studia surorile. Pentru a le iubi. Pentru a-şi aminti cum se luptase cu fiecare dintre ele la fel de des precum le îmbrăţişase strâns. Pentru a-şi aminti zâmbetele lor. Ochii lor. Felul în care, chiar şi după după ce crescuseră, se adunau ca un grup de căţeluşi abia despărţiţi de mama lor.

Pentru că, spre deosebire de surorile ei, Lara ştia că tatăl lor intenţiona să-i permită doar *uneia* dintre ele să părăsească complexul. Şi aceea urma să fie viitoarea regină a Ithicanei.

O salată garnisită cu brânză şi fructe apetisante a fost aşezată în faţa Larei, care a mâncat mecanic. *Vei trăi, vei trăi, vei trăi, vei trăi, vei trăi,* îşi şoptea în gând.

— Din vremuri demult apuse, Ithicana a controlat tot comerţul, construind regate şi distrugându-le, de parcă ar fi fost un zeu întunecat, li s-a adresat regele, cu ochi strălucitori. Tatăl, bunicul şi străbunicul meu au încercat să distrugă Regatul Podului. Cu asasini, cu războaie, cu

blocade, cu mijloacele pe care le-au avut la îndemână. Dar niciunul dintre ei nu s-a gândit să folosească o femeie.

A zâmbit viclean.

— Femeile din Maridrina sunt docile. Slabe. Nu sunt bune de nimic altceva decât să aibă grijă de casă şi să nască urmaşi. Dar nu şi voi douăsprezece.

Lara nu a clipit. Niciuna dintre surorile ei nu a făcut-o şi, pentru o clipă, s-a întrebat dacă el îşi dădea seama că fiecare dintre ele se gândea să-l înjunghie în inimă pentru cuvintele insultătoare. El ar fi trebuit să ştie cel mai bine că toate erau capabile de o asemenea faptă.

— Cu cincisprezece ani în urmă, a continuat tatăl ei, regele Ithicanei a cerut ca tribut o mireasă pentru fiul şi moştenitorul său. Drept *plată.*

Colţurile buzelor i s-au ridicat într-un rânjet dispreţuitor.

— Nenorocitul este mort de un an, dar fiul lui a cerut să ne achităm datoria. Iar Maridrina este pregătită.

Ochii i s-au îndreptat spre Marylyn, apoi spre servitorii care se grăbeau să strângă farfuriile de salată.

În umbra nopţii tot mai târzii, Lara a sesizat mişcare. A simţit prezenţa trupelor de soldaţi pe care tatăl ei le adusese cu el. Servitorii au reapărut cu boluri aburinde de supă, învă-luindu-i pe toţi în aroma de scorţişoară şi praz.

— Lăcomia, aroganţa şi dispreţul Ithicanei faţă de *voi* îi vor aduce ruina!

Lara şi-a lăsat ochii să se desprindă de pe chipul tatălui ei şi s-a uitat la fiecare dintre surorile sale. În ciuda pregătirii lor, în ciuda tuturor informaţiilor acumulate cu privire la planurile lui, el nu a intenţionat niciodată s-o lase pe vreuna dintre ele să trăiască mai mult de o oră după această cină. Cu excepţia celei pe care o alesese.

După ce supele au fost aşezate în faţa lor, tinerele au aşteptat ca degustătorul regelui să ia prima înghiţitură şi să aprobe din cap. Apoi toate şi-au luat lingurile şi au început să mănânce, supuse.

Lara le-a urmat exemplul.

Tatăl lor credea că inteligenţa şi frumuseţea reprezentau cele mai importante calităţi ale fiicei pe care plănuia să o aleagă. Că fata respectivă avea să fie cea mai iscusită în luptă şi cea mai strălucită strategă. Cea mai talentată în arta amorului. Crezuse că ştie care sunt trăsăturile care contează cel mai mult, dar uitase de una.

Sarhina a încremenit lângă ea.

Îmi pare rău, le-a şoptit Lara pe tăcute surorilor ei.

Apoi corpul Sarhinei a început să fie străbătut de convulsii.

Mă rog ca voi toate să găsiţi libertatea pe care o meritaţi.

Lingura de supă din mâna Sarhinei a zburat peste masă, însă niciuna dintre celelalte fete nu a observat. Niciuneia dintre ele nu i-a păsat. Pentru că toate se sufocau, cu spuma pre-lingându-li-se dintre buze, în timp ce se zbăteau şi gâfâiau, prăbuşindu-se una după alta în faţă sau pe spate ori într-o parte. Apoi toate au rămas nemişcate.

Lara şi-a aşezat lingura lângă castronul gol, uitându-se o dată la Marylyn, care căzuse cu faţa în al ei. După ce s-a ridicat, a ocolit masa, a scos capul surorii ei din bol şi a înlăturat cu grijă urmele de supă înainte de a i-l aşeza cu obrazul lipit de lemn. Când Lara şi-a ridicat din nou privirea, tatăl ei stătea în picioare, alb la faţă, cu sabia pe jumătate scoasă. Soldaţii ascunşi în umbră s-au repezit înainte, încercând să-i adune pe servitorii panicaţi. Dar toată lumea, *realmente toată lumea,* se holba la ea.

— Te-ai înşelat în alegerea ta, tată.

Lara şi-a îndreptat spatele în timp ce se adresa regelui ei. Îl privea ferm, permiţând părţii întunecate, obscure şi egoiste a sufletului său să iasă la suprafaţă şi să-l înfrunte fără teamă.

— Eu voi fi următoarea regină a Ithicanei. Şi voi aduce în genunchi Regatul Podului.

2. LARA

LARA ŞTIUSE CE avea să se întâmple în continuare, dar totul părea să se desfăşoare atât de repede. Şi totuşi, era sigură că fiecare detaliu urma să îi fie întipărit în minte până în ziua în care va muri. Tatăl ei şi-a băgat sabia înapoi în teacă, apoi s-a aplecat, presându-şi degetele pe gâtul celei mai apropiate dintre fete şi ţinându-le acolo câteva clipe, în timp ce Lara privea impasibilă. Într-un final, a dat o dată din cap către soldaţii care îi înconjurau.

Bărbaţii care trebuiau să se descotorosească de Lara şi de surorile ei şi-au îndreptat în schimb săbiile spre servitori, ale căror guri fără limbi scoteau ţipete mute cât încercau să fugă din calea masacrului. Muzicanţii au fost răpuşi, la fel şi ajutoarele din bucătăriile îndepărtate şi menajerele care schimbau cearşafurile paturilor în care nimeni nu avea să mai doarmă vreodată. În câteva clipe, a mai rămas doar un grup de soldaţi loiali regelui, cu mâinile acoperite de sângele victimelor lor.

În tot acest timp, Lara nu s-a mişcat din loc. Doar faptul că ştia că era singura fiică rămasă – ultimul cal *pe care se mai putea* paria – a împiedicat-o să fugă în deşertul aflat dincolo de complex, astfel încât să scape din ghearele măcelului.

Erik, Maestrul Armelor, s-a apropiat printre palmieri, cu lama strălucindu-i în mână. Ochii i-au alunecat dinspre Lara înspre surorile ei nemişcate şi i-a oferit un zâmbet trist.

— Nu sunt surprins să văd că ai rezistat, gândăcelule.

Era numele de alint pe care i-l dăruise la cinci ani, când sosise aproape moartă din cauza unei furtuni de nisip care se abătuse asupra grupului ei în drumul spre complex.

— Lumea poate fi distrusă de foc şi de gheaţă, dar gândacul supravieţuieşte întotdeauna, spusese el. La fel ca tine.

Poate că era un gândac, dar faptul că încă mai respira i se datora lui. Cu două nopţi în urmă, Erik o trimisese în curtea de instrucţie drept pedeapsă pentru o greşeală neînsemnată, iar atunci i-a auzit pe unii dintre oamenii tatălui ei punând la cale moartea sa şi a surorilor sale. Un plan condus de Erik însuşi. Ochii îi ardeau în timp ce îl privea – bărbatul care îi fusese tată mai mult decât monarhul cu părul argintiu din dreapta ei –, dar nu a spus nimic, nu i-a oferit nici măcar un zâmbet în schimb.

— S-a isprăvit? a întrebat tatăl ei. Erik a dat din cap.

— Toţi au fost reduşi la tăcere, Majestate. Cu excepţia mea. Apoi, ochii i s-au îndreptat spre umbrele neatinse de lămpile de la masă.

— Şi a lui *Magpie*[2].

Din acele umbre a ieşit Maestrul Intrigilor, iar Lara a privit cu răceală mâna de om care orchestrase fiecare aspect al serii. Cu vocea nazală pe care o urâse dintotdeauna, Magpie a spus:

— Fata a făcut cea mai mare parte a muncii murdare pentru tine.

— Lara ar fi trebuit să fie alegerea ta de la început. Vocea lui Erik era plată, dar ochii i s-au umplut de durere când au trecut peste fetele răpuse înainte de a se întoarce la chipul ei.

Lara a vrut să întindă mâna după pumnal – cum *îndrăznea* el să le plângă când nu făcuse nimic pentru a le

[2] Coţofană sau persoană cu un puternic debit verbal (n.t).

salva? –, dar o mie de ore de antrenament i-au poruncit să nu se mişte.

Erik s-a înclinat adânc în faţa regelui său.

— Pentru Maridrina.

Apoi şi-a trecut pumnalul de-a lungul propriului gât.

Lara şi-a încleştat dinţii şi a simţit cum i se întoarce stomacul pe dos, plin de aceeaşi otravă pe care le-o dăduse surorilor ei. Totuşi, nu şi-a ferit privirea şi s-a forţat să se uite la Erik, care se prăbuşise la pământ, cu sângele revărsându-i-se din gât în jeturi mari, până când inima i s-a oprit.

Magpie a ocolit balta de sânge, ieşind complet în lumină.

— Cât dramatism!

Fireşte, Magpie nu era numele lui real. Îl chema Serin, şi dintre toţi bărbaţii şi toate femeile care le antrenaseră pe surori de-a lungul anilor, el era singurul care venea şi pleca din complex după bunul-plac, manevrând reţeaua de spioni şi comploturi a regelui.

— A fost un om bun. Un supus loial.

Din moment ce nu a distins nicio inflexiune în vocea tatălui ei, Lara s-a întrebat dacă vorbea serios sau totul era doar în beneficiul soldaţilor prezenţi. Chiar şi cea mai puternică loialitate avea limitele ei, iar regele nu era nici pe departe un conducător naiv.

Ochii mijiţi ai lui Magpie s-au întors spre ea.

— După cum ştii, Majestate, Lara nu a fost prima mea alegere. A obţinut aproape cel mai mic punctaj în mai toate disciplinele, singura excepţie fiind lupta. Nu-şi poate controla temperamentul. Marylyn – a gesticulat spre sora ei – a fost alegerea evidentă. Inteligentă şi frumoasă. Maestră în controlul emoţiilor, aşa cum a demonstrat *în mod clar* în ultimele zile.

A scos un zgomot în semn de dezgust.

Tot ce a spus despre Marylyn era adevărat, dar astfel de trăsături nu erau singurele care o defineau. Nepoftite, amintirile i-au inundat mintea Larei. Imagini ale surorii ei îngrijind cu atenţie un pisoi pipernicit, care acum era cel mai gras din tot complexul. Felul calm în care asculta oricare dintre problemele surorilor ei, apoi le oferea cel mai potrivit sfat. Sau cum, în copilărie, a dat nume tuturor servitorilor, pentru că i se părea crud ca ei să nu aibă unul. Apoi amintirile s-au risipit, lăsând doar un trup nemişcat în faţa ei, cu părul auriu plin de supă.

— Sora mea a fost prea blândă.

Lara şi-a întors capul spre tatăl ei, cu inima bătându-i năvalnic în piept în timp ce îl înfrunta.

— Viitoarea regină a Ithicanei trebuie să-i seducă prin orice mijloace conducătorul. Să-l convingă că este lipsită de viclenie şi sinceră. Trebuie să-i câştige încrederea cât îşi foloseşte poziţia la curte pentru a-i afla toate slăbiciunile, până în momentul în care îl va trăda. Marylyn nu era acea femeie.

Tatăl ei a privit-o lung, fără să clipească, apoi a dat cel mai subtil semn de aprobare.

— Dar tu eşti?

— Sunt.

Pulsul îi vâjâia în urechi, pielea îi era umedă şi rece în ciuda căldurii.

— Nu greşeşti prea des, Serin, a spus tatăl ei. Dar în cazul acesta cred că te-ai înşelat şi că soarta a intervenit pentru a-ţi îndrepta greşeala.

Maestrul Intrigilor a împietrit, iar Lara s-a întrebat dacă nu cumva îşi dădea seama că propria viaţă îi atârna acum în balanţă.

— Cum consideri, Majestate. Se pare că Lara posedă o calitate pe care nu am luat-o în calcul în perioada mea de testare.

— Cea mai importantă calitate dintre toate: cruzimea, a spus regele, studiind-o pentru o clipă înainte de a se întoarce către Magpie. Pregăteşte caravana! Plecăm diseară spre Ithicana.

Apoi i-a zâmbit Larei de parcă ar fi fost cea mai preţioasă comoară dintre toate.

— E timpul ca fiica mea să-şi cunoască viitorul soţ.

3. LARA

ÎN TIMP CE grupul se îndepărta, cu flăcările înălţându-se spre cerul nopţii, Lara a riscat o singură privire în urmă spre complexul care îi fusese casă, unde focul înnegrea acum zidurile şi podelele pătate de sânge, mistuind toate dovezile unui complot care durase cincispreceze ani. Doar inima oazei, unde se afla masa pentru cină, înconjurată de izvor, avea să rămână neatinsă.

Era aproape mai mult decât putea suporta, să îşi abandoneze surorile adormite, împrejmuite de un inel de foc, inerte şi fără apărare până îşi pierdea efectul amestecul de substanţe pe care li-l administrase. Pulsurile fetelor, care fuseseră încetinite periculos de mult, ar trebui să se înteţească, iar răsuflările să le devină evidente pentru oricine s-ar uita cu atenţie. Dacă Lara ar fi găsit scuze pentru a zăbovi, astfel încât să se asigure că sunt tefere, nu ar face decât să rişte să fie descoperită, iar atunci toate eforturile i-ar fi fost în zadar.

— Nu le daţi foc! Lăsaţi-le prădătorilor să le cureţe oasele! îi spusese tatălui ei, cu stomacul strângându-i-se dureros până când regele a râs şi i-a dat curs dorinţei macabre, lăsân-du-i surorile să zacă pe masă, servitorii măcelăriţi formând un perimetru sângeros în jurul lor.

Aşa urmau să se trezească, învăluite în foc şi moarte, pentru că aveau o şansă la un viitor doar dacă tatăl lor le credea reduse la tăcere. Lara le va duce misiunea mai departe, în timp ce surorile ei îşi vor construi propriile vieţi, acum libere să fie stăpâne pe soarta lor. A explicat totul în biletul pe care-l strecurase în buzunarul Sarhinei

cât tatăl ei ordonase ca întregul complex să fie răscolit în căutare de supravieţuitori. Deoarece nu putea fi lăsat în viaţă niciun om care ar putea răspândi zvonuri despre înşelătoria pusă la cale aici, una care avea drept ţintă o nuntă în Ithicana.

Îi aşteptau multe încercări şi primejdii în călătoria prin Deşertul Roşu, dar, exact în acel moment, Lara era convinsă că partea cea mai rea avea să fie să asculte pălăvrăgeala lui Magpie pe tot parcursul drumului. Cum cămila ei era încărcată cu zestrea lui Marylyn, era forţată să călărească în urma Maestrului Intrigilor.

— Din acest moment, trebuie să fii domniţa maridriniană perfectă, a instruit-o el, cu o voce care o călca pe nervi. Nu putem risca să te vadă cineva comportându-te nepotrivit, nici măcar cei pe care Majestatea Sa îi consideră loiali.

A aruncat o privire cu subînţeles spre gărzile tatălui ei, care formaseră caravana cu o îndemânare exersată.

Nici măcar unul dintre soldaţi nu s-a uitat la ea.

Nu ştiau ce era ea. Ce fusese antrenată să facă. Ce scop avea, dincolo de împlinirea unui contract cu regatul inamic. Dar fiecare dintre ei credea că şi-a ucis surorile cu sânge rece. Prin urmare, s-a întrebat cât timp urma să îi mai lase tatăl ei să trăiască.

— Cum ai făcut-o?

După câteva ore de călătorie, întrebarea lui Magpie a smuls-o din gândurile ei. Lara şi-a strâns mai bine şalul alb de mătase de jur-împrejurul feţei, în ciuda faptului că Maestrul Intrigilor se afla cu spatele la ea.

— Cu otravă, a răspuns Lara, cu o notă acidă în voce.

— Îndrăzneţi mai suntem acum că ne credem de neatins! a pufnit el.

Lara şi-a trecut limba peste buzele uscate, simţind arşiţa soarelui care se ridica în urma lor. Apoi s-a

cufundat în rezerva de calm pe care Maestrul Meditaţiei o învăţase s-o folosească atunci când făcea strategii, printre alte lucruri.

— Am dat cu otravă pe lingurile de supă.

— Cum? Nu ştiai unde vei fi aşezată la masă.

— Am dat cu otravă pe toate, cu excepţia celor puse în capul mesei.

Magpie a rămas tăcut. Lara a continuat:

— Am luat ani în şir doze mici din mai multe otrăvuri, pentru a-mi creşte rezistenţa.

Totuşi, o eliminase imediat ce avusese ocazia, vomitând până când îşi golise stomacul, apoi luase antidotul. În cele din urmă, starea ameţitoare de rău rămasă a fost singurul semn că ingerase otravă.

Trupul micuţ al Maestrului Intrigilor s-a încordat.

— Şi dacă aranjamentele ar fi fost schimbate? Ai fi putut să-l omori pe rege.

— În mod clar a crezut că merită riscul.

Lara a înclinat capul, auzind zornăitul clopoţeilor de pe căpăstrul calului tatălui ei când se apropiase în galop din spate, animalul fiind împodobit cu argint în loc de plumbul purtat de cele ale gărzilor.

— Ai ghicit că intenţionam să ucid fetele de care nu aveam nevoie, a spus el. Dar în loc să le avertizezi pe surorile tale sau să încerci să scapi, le-ai ucis pentru a lua locul celei alese. De ce?

Pentru că dacă fetele ar fi încercat să scape, ar fi însemnat o viaţă întreagă de fugă. Singura soluţie era să le însceneze moartea.

— Poate că mi-am petrecut viaţa în izolare, tată, dar mentorii pe care i-ai ales m-au educat bine. Cunosc greutăţile pe care le îndură poporul nostru sub robia Ithicanei privind comerţul. Duşmanul nostru trebuie să fie

doborât, iar dintre toate surorile mele, eu sunt singura capabilă să o fac.

— Ţi-ai ucis surorile pentru binele ţării noastre?

Părea amuzat. Lara a forţat un chicotit sec să-i scape de pe buze.

— Nici pe departe. Le-am ucis pentru că am vrut să trăiesc.

— Ai riscat viaţa regelui pentru a-ţi salva pielea?

Serin s-a întors să o privească, cu o mină perplexă. O instruise, prin urmare era dreptul regelui să dea vina pe el pentru tot ce se întâmplase până acum. Iar tatăl ei era cunoscut ca fiind nemilos.

Dar regele Maridrinei doar a râs, vizibil încântat.

— A riscat şi *a câştigat.*

Întinzându-se, a dat la o parte şalul Larei pentru a-i cuprinde obrazul în palmă.

— Regele Aren îşi va da seama mult prea târziu de pericolul în care se află. În pat cu o văduvă neagră.

Regele Aren al Ithicanei. Aren, viitorul ei soţ.

Lara abia a auzit cum tatăl ei le-a ordonat gărzilor să ridice tabăra, grupul urmând să doarmă până trecea căldura zilei.

Una dintre gărzi a ridicat-o de pe spatele cămilei lui Serin, iar în vreme ce bărbaţii pregăteau tabăra, fata s-a aşezat pe o pătură, folosind timpul pentru a se gândi la ce avea să urmeze.

Lara ştia la fel de multe despre Ithicana ca majoritatea maridrinienilor, probabil chiar mai multe decât ei. Era un regat pe atât de învăluit în mister pe cât era în ceaţă: şirul de insule se întindea între două continente, suprafeţe de pământ păzite de mări învolburate, devenite şi mai primejdioase din pricina apărării plasate de ithicani în ape pentru a respinge invadatorii. Dar nu asta era ceea ce făcea Ithicana atât de puternică, ci podul care se

întindea deasupra şi între aceste insule, singura cale sigură de a călători între continente timp de zece luni pe an. Şi Ithicana şi-a folosit avantajul pentru a se asigura că regatele care depindeau de comerţ sunt flămânde. Disperate. Şi, mai ales, dispuse să plătească orice preţ cerut de Regatul Podului pentru serviciile sale.

Lara a aşteptat să i se ridice cortul şi ca bagajele să îi fie plasate înăuntru, apoi s-a strecurat în umbra primitoare, reţinându-şi impulsul de a le mulţumi soldaţilor în timp ce trecea pe lângă ei.

A rămas singură doar cât a durat să îşi scoată şalul, înainte ca tatăl ei să se furişeze înăuntru, cu Serin pe urmele lui.

— De-acum va trebui să încep să te instruiesc în privinţa codurilor, a zis Maestrul Intrigilor, care a luat loc dinaintea Larei, după ce a aşteptat ca regele să se aşeze. Marylyn a creat codul şi îndrăznesc să spun că va fi o provocare să *ţi-l* predau într-un timp atât de scurt.

— Marylyn e moartă, a răspuns ea, luând o gură de apă călduţă din ploscă înainte de a o închide din nou cu grijă.

— Nu-mi aminti! s-a răstit el.

Zâmbetul ei era plin de o încredere în sine pe care nu o simţea.

— Resemnează-te cu faptul că *eu* sunt tot ce a mai rămas din fetele pe care le-ai antrenat şi atunci nu va mai fi nevoie să-ţi reîmprospătez memoria.

— Începeţi! a poruncit tatăl ei, după care a închis ochii, prezenţa lui în cort fiind doar de dragul complezenţei.

Serin a început să o înveţe codul, care trebuia memorat în întregime deoarece Lara nu putea duce însemnări în Ithicana. S-ar putea să nu-l folosească niciodată, utilitatea lui depinzând în întregime de regele Ithicanei şi de bunăvoinţa lui de a-i permite să corespondeze cu familia

ei. Iar bunătatea, i se spusese, nu se număra printre calităţile regelui.

— După cum ştii, ithicanii sunt spărgători de coduri exemplari, aşa că tot ce reuşeşti să trimiţi va fi supus unei examinări intense. Există toate şansele să îl spargă şi pe acesta.

Lara a ridicat mâna, enumerând pe degete în timp ce vorbea.

— Ar trebui să mă aştept să fiu complet izolată, atât faţă de ithicani, cât şi faţă de lumea exterioară. S-ar putea să mi se permită sau nu să corespondez, şi chiar dacă mi se va îngădui, există toate şansele să ne fie spart codul. Nu există nicio cale să mă contactaţi pentru a prelua un mesaj. Nu voi avea nicio modalitate de a trimite ceva prin intermediul ithicani-lor, pentru că încă nu aţi reuşit să-l convingeţi pe niciunul dintre ei să trădeze.

Şi-a strâns mâna în pumn.

— În afară de a fugi, ceea ce înseamnă sfârşitul activităţii mele de spionaj, cum vă aşteptaţi să transmit orice fel de informaţie către voi?

— Dacă ar fi fost o sarcină uşoară, am fi îndeplinit-o deja. Serin a extras din traistă o bucată groasă de pergament.

— Există un singur ithican care corespondează cu lumea exterioară, iar acela este însuşi regele Aren.

Luând pergamentul pe care era gravat blazonul Ithicanei, podul arcuit, cu marginile poleite cu aur, Lara a examinat textul explicit, care cerea ca Maridrina să trimită o prinţesă pentru a fi mireasa lui, în acord cu clauzele Tratatului de Cincisprezece Ani, precum şi o invitaţie de a negocia noi condiţii de comerţ între regate.

— Vrei să ascund un mesaj într-unul de-ale lui? Magpie a dat din cap, înmânându-i un borcan cu un lichid transparent. *Cerneală invizibilă.*

— Pentru asta vom încerca să-l convingem să trimită mesaje, dar nu e obişnuit să corespondeze des. Din acest motiv, ar trebui să ne întoarcem la studierea codului surorii tale.

Lecţia a fost o muncă anostă şi Lara era epuizată. I-a luat toată stăpânirea de sine pentru a nu ofta uşurată când Serin a plecat în cele din urmă spre propriul cort.

Tatăl ei s-a ridicat, căscând.

— Pot să-ţi pun o întrebare, Majestate? a întrebat ea înainte ca el să iasă.

Când regele a dat din cap, Lara şi-a umezit buzele.

— L-ai văzut? Pe noul rege al Ithicanei.

— Nimeni nu l-a văzut. Când se întâlnesc cu străinii, ithi-canii poartă întotdeauna măşti, i-a răspuns el, apoi a clătinat din cap. Dar l-am întâlnit o dată, cu ani în urmă, când era doar un copil.

Lara a aşteptat, cu palmele transpirate udându-i mătasea fustelor.

— Se zvoneşte că ar fi chiar mai nemilos decât tatăl lui. Se spune că e un om aspru, care nu arată îndurare străinilor.

Privirile li s-au întâlnit, iar mila neobişnuită din ochii lui i-a trimis un fior rece, de rău augur, până în vârfurile degetelor.

— Cred că te va trata crud, Lara.

— Am fost antrenată să îndur durerea.

Şi durerea, foametea, singurătatea. Tot ce ar fi putut înfrunta în Ithicana. A fost învăţată să îndure şi să rămână loială misiunii ei.

— S-ar putea să nu fie genul de durere pe care îl cunoşti. Tatăl ei i-a luat mâna şi i-a întors-o cu palma în sus, studiind-o.

— Fereşte-te cel mai mult de bunătatea lor, Lara. Pentru că, mai presus de toate, ithicanii sunt vicleni. Iar

regele lor nu va renunţa la nimic fără să ceară ceva în schimb.

Pulsul i-a luat-o la galop.

— Inima regatului nostru este prinsă între Deşertul Roşu şi Mările Furtunoase, cu Podul Ithicanei drept singura rută sigură. Nici deşertul, nici marea nu se pleacă în faţa vreunui stăpân, iar Ithicana… mai degrabă ne-ar vedea poporul sărăcit, înfometat şi distrus decât să permită un comerţ liber, a continuat tatăl ei şi i-a dat drumul mâinii. Timp de generaţii întregi, am încercat totul pentru a-i face să înţeleagă situaţia. Pentru a-i face să vadă răul pe care lăcomia lor îl provoacă poporului nostru nevinovat. Dar ithicanii nu sunt oameni, Lara. Sunt demoni care se ascund sub chipuri umane. Lucru pe care mă tem că îl vei afla destul de curând.

Privindu-şi tatăl plecând din cort, Lara şi-a flexat mâinile, dornică să le strângă în jurul unor arme. Să lovească. Să schilodească. Să ucidă.

Nu din cauza cuvintelor lui.

Oricât de teribil ar fi fost avertismentul tatălui ei, era unul pe care îl mai auzise de nenumărate ori înainte. Nu, alte amănunte au pus-o pe gânduri. Umerii lui căzuţi. Resemnarea din ton. Deznădejdea care i se citise pentru scurt timp în ochi. Toate semnele că, în ciuda a tot ceea ce tatăl ei investise în acest plan riscant, nu credea cu adevărat că ea avea să reuşească. Oricât de mult detesta Lara să fie subestimată, ura şi mai mult ca oamenii importanţi pentru ea să fie răniţi. Iar acum, după ce surorile ei scăpaseră de lanţuri, nimic nu conta mai mult pentru ea decât Maridrina.

Ithicana va plăti pentru crimele împotriva poporului mari-drinian, iar când va termina cu regele ei, el avea să facă mai mult decât *să se încline.*

Avea să sângereze.

După ce au călătorit alte patru nopţi spre nord, în sfârşit au văzut cum dunele roşii lasă loc dealurilor acoperite cu tufişuri uscate şi copaci butucănoşi, apoi celor stâncoase, ce păreau să străpungă cerul. Au urmat râpe înguste, după care vremea a început să se schimbe treptat, pâlcuri de verdeaţă şi, pe alocuri, boboci strălucitori împestriţând întinderea brună nesfârşită. Albia uscată a pârâului pe care îl urmau s-a transformat în noroi, iar câteva ore mai târziu, caravana străbătea izvorul mlăştinos, împroşcând apă în lături. Dar dincolo de râu, drumul era complet arid, dur şi aparent nelocuit.

Bărbaţi, femei şi copii s-au oprit din munca la câmp şi priveau acum grupul aflat în trecere, cu mâinile streaşină la ochi. Erau cu toţii slabi, purtau haine jerpelite, ţesute în casă, şi pălării de paie cu boruri largi, care îi apărau de soarele neîndurător. Nu aveau altă opţiune decât să supravieţuiască cu recoltele sărace şi cu vitele slăbănoage pe care le creşteau. Dacă în generaţiile trecute, familiile reuşeau să câştige suficient din negoţ pentru a putea cumpăra carne şi grâne importate din Harendell, transportate peste pod, impozitele şi taxele de trecere din ce în ce mai mari schimbaseră modul de trai. Acum numai cei bogaţi puteau cumpăra marfă de calitate, iar membrii clasei muncitoare din Maridrina fuseseră forţaţi să-şi abandoneze meseriile pentru aceste câmpuri uscate, astfel încât să-şi poată hrăni copiii.

Abia dacă îi hrăneau, s-a corectat Lara. Pieptul i s-a strâns cu putere la vederea copiilor care alergau de-a lungul caravanei, cu coastele vizibile pe sub hainele zdrenţuite.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Majestatea Sa! strigau ei. Dumnezeu să o binecuvânteze pe prinţesă!

Fetiţele se luau la întrecere pe lângă cămila lui Serin, întin-zându-se să îi ofere Larei coroniţele de flori sălbatice

pe care ea şi le-a trecut peste umeri, apoi peste şa, când s-au adunat prea multe.

Când Maestrul Intrigilor i-a dat un sac de monede de argint pe care să le împrăştie, Lara s-a străduit să nu-şi lase degetele să tremure cât le împingea în mânuţele copiilor.

I-au învăţat destul de repede numele şi, pe măsură ce pârâul noroios se transforma în cascade de cristal ce coborau de pe versanţi spre mare, strigau:

— Binecuvântată fie prinţesa Lara! Vegheaţi asupra frumoasei noastre prinţese!

Dar una dintre scandări, cea mai răsunătoare, i-a îngheţat mâinile.

— Binecuvântată fie Lara, martira Maridrinei!

Acele cuvinte au ţinut-o trează mult timp după ce Serin îşi terminase de predat lecţiile de seară şi i-au umplut noaptea de coşmaruri, după ce a cuprins-o în sfârşit somnul. Coşmaruri în care era prinsă de demoni batjocoritori, în care toate abilităţile ei dăduseră greş, în care, indiferent ce făcea, nu se putea salva. Coşmaruri în care Maridrina ardea.

Şi cu fiecare zi, ajungeau tot mai aproape de destinaţie.

Când pământul a devenit mai bogat şi mai roditor, caravanei i s-a alăturat un grup mai mare de soldaţi, iar Lara a fost coborâtă de pe cămilă şi mutată într-o trăsură albastră, trasă de o pereche de cai albi, împodobiţi cu aceleaşi monede de argint precum armăsarul tatălui ei. Şi odată cu soldaţii a sosit o întreagă suită de servitori, care se ocupau de toate nevoile Larei, spălând-o şi aranjând-o de-a lungul drumului spre Vencia, capitala Maridrinei.

Le-a auzit şuşotelile prin pereţii subţiri ai cortului: că tatăl ei a ţinut-o pe viitoarea mireasă a Ithicanei ascunsă în deşert în toţi aceşti ani pentru propria ei siguranţă. Că era o fiică nepreţuită, născută de soţia lui favorită, aleasă

de el personal pentru a uni cele două regate în pace, că farmecul şi graţia ei vor determina Ithicana să acorde Maridrinei toate beneficiile pe care ar trebui să le aibă un aliat, permiţând astfel regatului să prospere din nou.

Simpla idee că Ithicana ar fi cedat atât de mult era de tot râsul, dar naivitatea lor nu a amuzat-o deloc pe Lara. Nu după ce a văzut speranţa disperată din ochii lor. În schimb, şi-a pus deoparte furia, ascunzând-o sub zâmbete blajine şi gesturi graţioase de la fereastra deschisă a trăsurii. Era o forţă de care avea nevoie, din moment ce ea auzise şi celelalte şoapte.

— Păcat de biata prinţesă blândă! au spus servitorii cu tristeţe în ochi.

— Ce se va întâmpla cu ea printre acei demoni? Cum va supravieţui brutalităţii lor?

— Ţi-e frică?

Spre disperarea Larei, tatăl ei a tras perdelele trăsurii în vreme ce se apropiau de periferia oraşului Vencia. Acesta era oraşul în care se născuse, dar pe care nu-l mai văzuse de când fusese luată din mijlocul haremului, la vârsta de cinci ani, şi adusă în complex pentru a-şi începe antrenamentul.

— Aş fi o proastă dacă nu mi-ar fi teamă, i-a răspuns, întor-cându-se cu faţa spre el. Dacă vor descoperi că sunt spioană, mă vor ucide, apoi vor anula cererile comerciale doar din ciudă.

După un murmur aprobator, tatăl ei a scos din faldurile veşmântului două pumnale incrustate cu rubine maridriniene şi i le-a înmânat. Lara le-a recunoscut ca fiind armele ceremoniale purtate de femeile maridriniene pentru a indica faptul că erau căsătorite. Trebuiau să fie folosite de soţ ca să apere onoarea soţiei lui, dar de obicei erau neascuţite. Decorative. Inutile.

— Sunt minunate. Mulţumesc! Tatăl ei a râs.

— Uită-te mai atent!

Scoţându-le din teci, Lara le-a testat marginile şi a constatat că sunt ascuţite, dar lamele nu erau fixate. Apoi tatăl ei a întins mâna şi a apăsat pe una dintre bijuterii, iar învelişul de aur a căzut, dezvelind un pumnal de aruncat.

Lara a zâmbit.

— Dacă nu-ţi vor permite să comunici cu lumea exterioară, va trebui să-ţi ocupi timpul până când le vei afla secretele, apoi să evadezi. Poate chiar să te lupţi ca să scapi şi să te întorci la noi cu informaţiile obţinute.

Încuviinţând din cap, Lara a rotit pumnalele pentru a se acomoda cu ele. Nu exista nicio şansă ca ea să se întoarcă de bunăvoie şi să le ofere în persoană strategia de cucerire. Un astfel de plan ar costa-o viaţa.

După ce a aflat că tatăl ei intenţiona să le ucidă pe ea şi pe surorile sale la cină, Lara avusese timp să se gândească la motivul pentru care regele dorea ca fiicele care nu erau destinate să fie regine să moară. Era mai mult decât o dorinţă de a păstra secret complotul până când ar fi reuşit să cucerească podul. Tatăl ei voia ca acest complot să fie ţinut secret *pentru totdeauna,* pentru că astfel anula posibilitatea ca oricine ar fi aflat de el să-i folosească pe ceilalţi copii rămaşi în viaţă ca instrumente de negociere. Nimeni n-ar mai avea încredere în el. La fel cum el nu o să aibă niciodată încredere în ea. Ceea ce însemna că dacă Lara se va întoarce vreodată, victorioasă sau nu, şi ea urma să fie omorâtă.

Gândurile i-au fost întrerupte de tatăl ei.

— Am fost acolo când voi, fetelor, aţi ucis pentru prima oară, a spus el. Ştiaţi?

Cu pumnalele încremenite în mâini, Lara şi-a amintit. Ea şi surorile ei aveau şaisprezece ani când şirul de bărbaţi înlănţuiţi fusese adus în complex sub privirea atentă

a lui Serin. Erau piraţi din Valcotta, care fuseseră capturaţi şi aduşi pentru a testa curajul prinţeselor războinice ale Maridrinei. *Ucideţi sau veţi fi ucise,* le spusese maestrul Erik în timp ce erau împinse una câte una pe terenul de luptă. Unele dintre surorile ei au ezitat şi au căzut sub loviturile disperate ale piraţilor. Dar Lara nu. Niciodată nu avea să uite *sunetul înfundat* al lamei înfigându-se în gâtul adversarului aflat în cealaltă parte a curţii. Felul în care s-a uitat surprins la ea, înainte de a se prăbuşi încet pe nisip, cu sângele scur-gându-se în jurul lui.

— N-am ştiut, a spus ea.

— Din câte îmi amintesc, pumnalele sunt specialitatea ta. *Să ucidă era specialitatea ei.*

Trăsura huruia pe străzile pavate şi copitele cailor scoteau sunete scurte şi ascuţite pe piatră. Afară, Lara auzea aplauze intermitente şi, dând perdeaua la o parte, a încercat să le zâmbească bărbaţilor şi femeilor murdari care se aliniau pe străzi, traşi la faţă de foame şi de boală. Într-o stare mult mai cumplită se aflau copiii, cu priviri goale şi lipsite de speranţă, cu muşte bâzâind pe lângă ochii şi gurile lor.

— De ce nu faci ceva pentru poporul tău? l-a întrebat pe tatăl ei, care se uita pe fereastră cu o faţă inexpresivă.

Regele şi-a întors ochii azurii spre ea.

— De ce altceva crezi că te-am creat?

Apoi a băgat mâna în buzunar şi i-a dat un pumn de arginţi pe care să-i arunce de la fereastră, ceea ce a şi făcut. Lara şi-a închis ochii când oamenii săraci au început să se lupte între ei pentru metalul sclipitor. Ea avea să îi salveze. Ea avea să smulgă podul de sub controlul Ithicanei, astfel încât niciun maridrinian să nu mai fie flămând.

Caii au încetinit, continuând pe un drum abrupt şi întortocheat spre portul din vale. Acolo unde corabia aştepta să o ducă spre Ithicana.

A dat la o parte perdeaua ca să vadă pentru prima dată marea, simţind în aer mirosul de peşte şi apă sărată. Cu atenţia distrasă de spuma apărută odată cu mişcarea legănată a valurilor, tatăl ei i-a smuls pumnalele din mâini pentru a i le înapoia la momentul potrivit. Trăsura a trecut printr-o piaţă care părea aproape lipsită de viaţă, cu tarabele goale.

— Unde este toată lumea? a întrebat ea.

Faţa tatălui ei era întunecată şi indescifrabilă.

— Aşteaptă să le deschizi porţile spre Ithicana. Trăsura a intrat în port, apoi s-a oprit. Nu a existat niciun
fel de ceremonie cât regele a ajutat-o să coboare. Corabia care îi aştepta arbora un steag azuriu cu argintiu. Culorile Maridrinei.

A condus-o rapid pe doc şi a urcat-o pe o pasarelă până la bordul navei.

— Traversarea spre Southwatch durează mai puţin de o oră. Sub punte sunt servitori care aşteaptă să te pregătească.

Lara a aruncat o privire înapoi către Vencia, spre soarele fierbinte şi strălucitor de deasupra, apoi şi-a îndreptat ochii spre norii, ceaţa şi întunericul care se întindeau peste strâmtoarea îngustă dinaintea ei. Un regat de salvat. Un regat de distrus.

4. LARA

CU UNGHIILE ÎNFIPTE în balustradă, Lara stătea pe puntea navei, care se clătina dintr-o parte în alta şi se cambra ca un cal sălbatic, încercând să nu-şi verse conţinutul stomacului în mare. Ca lucrurile să fie şi mai rele, fiind crescută în deşert, nu învăţase niciodată să înoate – o slăbiciune care începuse deja să o bântuie. De fiecare dată când vântul puternic înclina corabia, îşi pierdea răsuflarea şi era convinsă că urmau să se răstoarne şi să se înece. Singurele lucruri care o distrăgeau de la imaginile cu valurile înălţate deasupra capului ei erau pericolele şi mai certe pe care se pregătea să le înfrunte.

Până diseară avea să fie căsătorită, singură într-un regat străin, a cărui reputaţie vorbeşte despre fapte de cruzime, şi soţia unui tânăr care era stăpân peste tot. *Aceasta* era viaţa de care-şi protejase surorile, sacrificând-o pe a ei. Şi totul de dragul poporului său. Dar acum consecinţele unei astfel de alegeri erau înfricoşător de aproape. Norii aruncau umbre peste marea înspumată, deplasându-se asemenea unor bestii inteligente, însă Lara putea distinge, deşi foarte vag, conturul unei insule. *Ithicana.*

Tatăl ei i s-a alăturat la balustradă.

— Southwatch.

Îşi schimbase hainele murdare de călătorie cu o cămaşă impecabilă şi o haină neagră, sabia lustruită atârnând de centura decorată cu zale argintii şi turcoaz.

— Aren ţine acolo în permanenţă o garnizoană completă de soldaţi. Au catapulte şi alte arme de război îndreptate spre ocean, gata să scufunde pe oricine ar încerca să cucerească insula. Pe fundul mării sunt înfipte ţepuşe, pentru a străpunge toate navele care reuşesc să se apropie de orice alt punct în afară de debarcader, armat la rândul său cu explozibili, în cazul în care simt că a fost compromis. Podul nu poate fi cucerit, a adăugat tatăl ei, cu maxilarul încleştat. S-a încercat de atâtea ori.

Nenumărate nave şi mii de oameni au fost pierduţi la fiecare tentativă. Lara cunoştea istoria războiului care se încheiase cu cincisprezece ani în urmă, cu Ithicana triumfătoare, dar detaliile apăreau şi dispăreau în mintea ei precum valurile pe care înainta nava. Îi tremurau genunchii şi tot corpul îi era slăbit din cauza răului de mare.

— Tu eşti speranţa poporului nostru, Lara. Avem nevoie de acel pod.

Îi era teamă că, dacă deschidea gura, avea să verse peste bord tot ce îi mai rămăsese în stomac, aşa că doar a dat o dată din cap. Între timp, insula devenise complet vizibilă, cu vârfurile gemene de piatră, împodobite cu vegetaţie luxuriantă, ieşind din mare. La baza lor se afla un debarcader singuratic, garnisit cu armament, o sumedenie de construcţii simple de piatră, îngrămădite unele în altele, iar în spatele lor, un singur drum care ducea până la gura căscată a podului însuşi.

Mâneca tatălui ei i-a atins încheietura.

— Nici măcar pentru o clipă să nu crezi că am încredere în tine, a murmurat el, atrăgându-i din nou atenţia. Am văzut ce le-ai făcut surorilor tale şi, deşi pretinzi că ai în inimă interesul Maridrinei, ştiu că ai vrut doar să-ţi salvezi propria viaţă.

Dacă salvarea propriei vieţi ar fi fost ceea ce o interesa, şi-ar fi înscenat moartea. Dar Lara nu a spus nimic.

— În timp ce cruzimea te face să fii potrivită pentru un asemenea rol, lipsa de onoare mă îndeamnă să mă îndoiesc că vei pune viaţa poporului nostru mai presus de a ta.

Apucând-o de braţe, a răsucit-o spre el, fără ca nimic de pe chipul lui să trădeze faptul că aceasta nu era altceva decât o conversaţie între un tată iubitor şi fiica lui.

— Dacă mă trădezi, te voi vâna până te voi prinde. Şi ceea ce vei îndura la mâna mea te va face să-ţi doreşti să fi murit alături de surorile tale.

Sunetul tobelor de fier dănţuia peste mare şi în urechile ei, accentuat de zgomotul îndepărtat al tunetului.

— Şi dacă reuşesc?

Simţea un gust acru în gură şi a întors capul în cealaltă parte, observând sutele de chipuri de pe insulă care aşteptau corabia. Care o aşteptau pe ea.

— Vei fi eroina Maridrinei. Vei fi răsplătită aşa cum nu ţi-ai imaginat nici în cele mai îndrăzneţe vise.

— Îmi vreau libertatea, a răspuns Lara, surprinsă de greutatea cu care rostea fiecare cuvânt. Vreau să fiu lăsată în pace. Liberă să mă duc unde îmi doresc şi să fac orice poftesc.

O sprânceană argintie s-a ridicat.

— Cât de diferite sunteţi tu şi Marylyn!

— *Am fost.*

Regele şi-a înclinat capul.

— Chiar şi aşa.

— Atunci, avem o înţelegere? Podul în schimbul libertăţii mele?

Încuviinţarea lui a fost punctată de un tunet puternic. Era o minciună, iar ea o ştia. Dar putea trăi cu minciunile lui, pentru că obiectivele lor erau comune.

— Coborâţi pânzele! a urlat căpitanul corabiei.

În timp ce încetineau şi marinarii alergau să facă pregătirile pentru acostare, Lara a apucat balustrada, bătăile tobelor intensificându-se odată cu cele ale inimii ei. Nava aluneca spre debarcaderul gol, iar după ce marinarii au sărit peste bord ca să o ancoreze, tatăl ei a luat-o de braţ şi a condus-o spre pasarela coborâtă. Tobele bubuiau din ce în ce mai tare.

— Ai un an la dispoziţie.

A păşit pe piatra solidă a debarcaderului.

— Să nu eziţi. Să nu dai greş.

Lara a şovăit, ameţită. Şi, pentru prima oară din noaptea în care îşi eliberase surorile de soarta lor întunecată, a simţit o teamă apăsătoare. Apoi a făcut primul pas într-o lume care reprezenta acum noua ei casă.

Tobele au mai răsunat o singură dată, apoi s-au oprit. Ţinându-se strâns de braţul tatălui ei, Lara a urcat pe debarcader şi şi-a reţinut un suspin la vederea ithicanilor mascaţi.

Purtau coifuri de oţel, sculptate după chipul unor fiare furioase, cu coarne curbate şi guri pline de colţi. Nu putea distinge nicio trăsătură a bărbaţilor, cu excepţia ochilor, ce păreau să strălucească cu răutate în timp ce o priveau trecând, cu mâinile pe săbii şi suliţe. Nimeni nu vorbea; singurele sunete erau şuieratul vântului dintre cele două turnuri stâncoase şi vuietul furtunii dincolo de orizont.

Luându-şi ochii de la soldaţi, privirea Larei a coborât de-a lungul drumului pavat ce urca spre capul podului din Ithicana. Era închis asemenea unui tunel, lat de aproape patru metri şi la fel de înalt, clădit dintr-o piatră cenuşie, care se înverzise cu timpul din cauza umidităţii. O hersă uriaşă de oţel era ridicată, întregul cap al podului fiind încadrat de un post de pază.

Din deschizătura întunecată a apărut o siluetă, cu vârfurile de oţel ale hersei atârnându-i deasupra ca nişte colţi. Lara a simţit cum i se întoarce stomacul pe dos.

Regele Ithicanei.

Era îmbrăcat în pantaloni, bocanci rezistenţi şi o tunică de culoare ternă, de un cenuşiu-deschis, care-i evidenţia statura înaltă şi umerii laţi. Antrenamentul o asigura că era un soldat la fel de iscusit ca oricare dintre cei aliniaţi pe drum. Dar asemenea detalii şi-au pierdut importanţa şi inima i-a luat-o la goană când a observat coiful care îi ascundea faţa. Avea un bot ca al unui leu, deschis pentru a dezveli nişte canini strălucitori, şi coarne ca ale unui taur, ce îi ieşeau din tâmple. Un demon, nu un om.

Ameţeala persistentă din timpul călătoriei a străbătut-o în valuri, iar odată cu ea a venit şi groaza, posedând-o asemenea unui spirit furios. Când tocul sandalei i-a alunecat pe piatră, Lara s-a împiedicat de tatăl ei, având senzaţia că pământul i se mişcă sub tălpi ca şi cum s-ar fi întors pe corabia care se legăna.

Fusese o greşeală. O greşeală teribilă, cumplită.

Când doar câţiva paşi îi mai despărţeau, tatăl ei s-a oprit şi s-a întors spre ea. În mâna liberă avea o curea incrustată cu bijuterii, de care erau atârnate, de-o parte şi de alta, pumnalele ei de aruncat, iscusit camuflate. I-a înfăşurat-o în jurul taliei, peste rochia îmbibată de apă, închizând catarama. Apoi i-a sărutat ambii obraji înainte de a se întoarce spre regele Ithicanei.

— Aşa cum s-a decis acum mult timp, mă aflu aici pentru a o dărui pe fiica mea cea mai de preţ, Lara, ca dovadă a angajamentului Maridrinei de a continua alianţa cu Ithicana. Fie ca între regatele noastre să existe întotdeauna pace!

Regele Ithicanei a aprobat o dată din cap, iar tatăl Larei a împins-o uşor între umeri. Când fata s-a îndreptat cu

paşi şovăitori spre rege, un fulger a cutremurat văzduhul, atât de strălucitor, încât a avut impresia că trăsăturile coifului se mişcă, de parcă acesta n-ar fi fost plămădit din metal, ci din carne vie.

Tobele au reînceput, o bătaie constantă şi apăsătoare: întruchiparea Ithicanei. Regele i-a întins o mână şi, deşi fiecare instinct îi spunea să se întoarcă şi să fugă, Lara a acceptat-o.

Din motive pe care nu le putea exprima, se aşteptase să fie rece ca metalul şi la fel de neclintită, dar era caldă. Degetele lui lungi, cu unghii scurte, s-au înfăşurat în jurul alor ei. Palma regelui era bătătorită, iar pielea, ca a Larei, acoperită cu mici cicatrici albe. Crestături şi tăieturi care nu puteau fi evitate când lupta reprezenta un mod de viaţă. S-a uitat fix la mâna întinsă. Îi oferea un oarecare confort, de altfel straniu, chiar dacă fiinţa ce se afla în faţa ei nu era nimic mai mult decât un bărbat.

Iar bărbaţii puteau fi înfrânţi.

O preoteasă s-a apropiat din stânga ei şi le-a strâns o panglică azurie în jurul mâinilor, legându-le înainte de a intona jurămintele de căsătorie maridriniene, astfel încât toţi să poată auzi peste furtuna crescândă. Jurăminte de supunere din partea ei. Jurăminte de a crea o sută de fii din partea lui. Lara ar fi putut să jure că a auzit un pufnet uşor de amuzament din spatele coifului regelui.

Abia când preoteasa şi-a ridicat mâinile pentru a-i declara soţ şi soţie, a vorbit el pentru prima dată.

— Nu încă.

Făcându-i semn să plece preotesei speriate, a scuturat panglica pe care Lara ar fi trebuit să o poarte în păr în primul an al căsătoriei lor. Mătasea a zburat spre mare. Unul dintre soldaţii cu coifuri a ieşit din rânduri, venind să stea în faţa lor.

— Aren Kertell, rege al Ithicanei, juri să lupţi alături de această femeie, să o aperi până la ultima suflare, să preţuieşti trupul ei, şi numai al ei, şi să-i fii loial atât timp cât veţi trăi amândoi? a strigat acesta.

— Jur!

O sută de săbii şi suliţe au lovit la unison scuturile, întărind cuvintele regelui.

Lara a tresărit, dar şocul produs de zgomot nu era nimic în comparaţie cu ce a simţit când soldatul s-a întors spre ea şi a spus:

— Lara Veliant, prinţesă a Maridrinei, juri să lupţi alături de acest bărbat, să îl aperi până la ultima suflare, să preţu-ieşti trupul lui, şi numai al lui, şi să-i fii loială atât timp cât veţi trăi amândoi?

Nedumerită, Lara a clipit de câteva ori. Şi pentru că nu avea ce altceva să spună, a şoptit:

— Da.

Dând din cap, soldatul a scos un pumnal.

— Acum, nu te comporta ca un copil în privinţa asta, Majestate, a murmurat el, iar regele i-a răspuns cu un hohot scurt de râs, tensionat, apoi i-a întins mâna.

Soldatul a crestat palma regelui şi, înainte ca Lara să-şi poată retrage mâna din strânsoare, a apucat-o de braţ, trecân-du-i şi ei pumnalul peste palmă. Întâi a văzut cum a izvorât sângele, apoi a simţit înţepătura. Soldatul le-a apăsat palmele una de alta, iar sângele fierbinte al regelui Ithicanei s-a amestecat cu al ei, prelingându-se pe degetele lor împletite.

În următoarea clipă, soldatul le-a ridicat brusc mâinile, aproape săltând-o pe Lara de pe sol.

— Iată-i pe regele şi pe regina Ithicanei!

Ca şi cum i-ar fi susţinut cuvintele, furtuna s-a abătut în sfârşit asupra lor cu un tunet răsunător, care a cutremurat pământul. Tobele şi-au reluat ritmul frenetic,

iar regele ithi-can le-a tras mâinile din strânsoarea soldatului, coborându-le braţele astfel încât Lara să nu mai stea pe vârfurile degetelor.

— Vă sugerez să vă îmbarcaţi pe corabie, Alteţă, i-a spus el tatălui fetei. Furtuna o să vă urmeze până acasă.

— Aţi putea oricând să vă oferiţi ospitalitatea, a răspuns tatăl Larei, iar atenţia tinerei a trecut de la el la Serin, care stătea în spate, alături de restul maridrinianilor. La urma urmei, acum suntem o familie.

Regele Ithicanei a râs.

— Toate la timpul lor, Silas. Toate la timpul lor.

S-a întors şi a tras-o uşor pe Lara în adâncurile podului, iar hresa a coborât cu un zdrăngănit în urma lor. Fata a mai apucat doar să-i arunce o ultimă privire tatălui ei, care avea o expresie goală şi indescifrabilă. Dar mai în spate, Serin i-a întâlnit privirea, înclinându-şi încet capul o dată, înainte ca ea să fie trasă din câmpul lui vizual.

Înăuntru era întuneric, mirosea slab a balegă şi transpiraţie. Niciunul dintre ithicani nu-şi scosese coiful, dar chiar şi cu feţele ascunse, Lara le-a simţit privirile scrutătoare.

— Bine ai venit în Ithicana! a spus regele – soţul ei. Îmi pare rău că trebuie să fac asta.

Lara l-a văzut ridicând o mână în care ţinea o fiolă. Ar fi putut să se ferească. Ar fi putut să-l doboare cu o singură lovitură, să se lupte cu el şi să scape de soldaţii lui. Dar nu putea să-l lase să ştie că e capabilă să facă asta. În schimb, i-a aruncat o privire nevinovată, cu ochii înlemniţi de şoc, în timp ce el i-a ţinut fiola la nas, iar lumea a început să se învârtă în jurul ei, întunericul pătrunzând înăuntru. Genunchii i-au cedat, însă a simţit cum o prind nişte braţe puternice înainte să lovească pământul. Ultimul lucru pe care l-a auzit înainte de a-şi pierde cunoştinţa a fost:

— Ce am să mă fac cu tine?

5. AREN

AREN, AL TREIZECI ŞI ŞAPTELEA conducător al Ithicanei, stătea întins pe spate, uitându-se la petele de funingine de pe tavanul cazarmei, cu coiful aşezat lângă mâna stângă. Când şi-a întors capul pentru a privi monstruoasa lucrare de oţel pe care o moştenise odată cu titlul, a hotărât că oricare dintre strămoşii lui a venit cu ideea coifurilor fusese deopotrivă un geniu şi un sadic. Un geniu, pentru că aceste obiecte băgau frica în inimile duşmanilor Ithicanei. Un sadic, pentru că purtarea lor era ca şi cum ţi-ai fi băgat capul într-o oală de gătit care mirosea a şosete transpirate.

În raza vizuală i-a apărut faţa amuzată a surorii lui gemene.

— Nana a examinat-o. Spune că e şocant de puternică, cu siguranţă sănătoasă şi, dacă nu se întâmplă vreo tragedie, probabil că va trăi mult timp de acum încolo.

Aren a clipit o dată.

— Dezamăgit? a întrebat Ahnna.

Rostogolindu-se pe un cot, Aren s-a ridicat în şezut pe bancă.

— Contrar opiniilor regatelor noastre vecine, nu sunt de fapt atât de lipsit de scrupule încât să doresc moartea unei fete nevinovate.

— Eşti atât de sigur că e nevinovată?

— Vrei să spui că nu e?

Ahnna s-a încruntat, apoi a clătinat din cap.

— Ca nişte adevăraţi maridrinieni, ţi-au trimis o floricică frumoasă şi neajutorată. Bună de admirat şi cam atât.

Amintindu-şi cum tremura fata în timp ce mergea pe debarcader, ţinându-se strâns de braţul tatălui ei, cu ochii mari şi albaştri plini de groază, Aren era înclinat să fie de acord cu părerea surorii sale. Chiar şi aşa, intenţiona să o ţină pe Lara izolată până când avea să-şi dea seama cum e cu adevărat. Şi să descopere cu exactitate cui îi e loială.

— Spionii noştri au mai aflat ceva despre ea?

— Nimic. Se pare că a ţinut-o ascunsă în deşert. Maridrinienii i-au aflat numele abia după ce a plecat din nisipurile roşii.

— Ce-i cu toată secretomania asta?

— Se zvoneşte că a fost pentru protecţia ei. Nu toată lumea e încântată de alianţa noastră cu Maridrina, în special Valcotta.

Aren s-a încruntat, nemulţumit de răspuns, deşi nu putea spune de ce. Maridrina şi Valcotta se războiau în permanenţă din cauza porţiunii de pământ fertil care se întindea de-a lungul coastei vestice a continentului de sud, o graniţă disputată de ambele regate. Era posibil ca împărăteasa valcottană să încerce distrugerea alianţei prin asasinarea prinţesei, dar nu credea că e foarte probabil. În primul rând, Silas Veliant avea mai multe fiice decât ar fi putut creşte, iar tratatul nu specificase care dintre ele urma să fie trimisă. În al doilea rând, fiecare regat de la nord la sud ştia că mariajul lui Aren cu o prinţesă maridriniană nu era nimic mai mult decât un eveniment simbolic, toate părţile implicate fiind interesate mai mult de clauzele comerciale care stăteau la baza acordului şi de pacea pe care o cumpărau. Tratatul ar fi rezistat chiar dacă prinţesa nu ar fi făcut-o.

Însă motivul numărul trei, şi cel care-l deranja cel mai mult, era acela că nu stătea în firea maridrinienilor *să se ascundă* de nimeni. Silas ar fi fost mai degrabă avantajat de asasinarea unei fiice sau a două dintre ele, pentru că

asta ar fi reînnoit susţinerea din ce în ce mai mică a poporului său într-un război împotriva Valcottei.

— S-a trezit?

— Nu. Am coborât de îndată ce Nana a declarat că e o soţie sănătoasă şi potrivită pentru tine. Am vrut să fiu eu cea care îţi dă vestea minunată.

Vocea surorii lui gemene era plină de sarcasm, iar Aren i-a aruncat o privire tăioasă, în semn de avertisment.

— *Lara* este regina ta acum. Poate încerci să-i arăţi puţin respect.

Ahnna i-a răspuns arătându-i degetul mijlociu.

— Şi ce ai de gând *să faci* cu regina Lara?

— Având în vedere ce sâni are, i-aş sugera să se culce cu ea, s-a auzit o voce gravă.

Aren s-a uitat urât la Jor, căpitanul gărzii sale de onoare, care stătea de cealaltă partea a vetrei.

— Mulţumesc pentru sugestie.

— Ce-a fost în capul lor când au îmbrăcat-o în mătase pe o ploaie torenţială? La fel de bine ar fi putut să o plimbe goală prin faţa noastră!

De fapt, Aren *chiar* observase asta. Până şi răvăşită de ploaie era superbă, cu formele ei voluptuoase, cu faţa delicată, încadrată de părul de culoarea mierii. Nu că s-ar fi aşteptat la altceva. În ciuda faptului că era trecut de prima tinereţe, regele Maridrinei rămăsese un bărbat plin de virilitate şi era cunoscut faptul că îşi alegea majoritatea soţiilor pentru frumuseţea lor. Şi cam atât.

Gândul la celălalt rege îi întorcea stomacul pe dos. Îşi amintea expresia îngâmfată de pe faţa lui Silas în timp ce îi oferea *preţioasa* lui fiică.

Era o expresie la care Regele Şobolanilor era îndreptăţit.

În timp ce Ithicana era acum legată de noi condiţii comerciale nedorite, regele Maridrinei nu renunţase

decât la una dintre nenumăratele lui fiice şi promisese să continue pacea care există între cele două regate de cincisprezece ani. Nu pentru prima dată, Aren şi-a blestemat părinţii pentru că i-au inclus căsătoria cu Maridrina în acord.

— O bucată de hârtie cu trei semnături nu va face mare lucru pentru a ne uni regatele, îi răspundea mereu mama lui când se plângea. Căsătoria ta va fi primul pas spre construirea unei alianţe adevărate între popoare. Vei conduce prin exemplu şi, prin acest lucru, vei demonstra că Ithicana face mai mult decât să supravieţuiască prin comerţ. Şi dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine, atunci aminteşte-ţi că tatăl tău şi-a dat cuvântul în numele meu.

Iar un ithican se ţinea întotdeauna de cuvânt. De aceea, la a cincisprezecea aniversare a acordului, în ciuda faptului că părinţii lui erau morţi de un an, Aren trimisese de veste Maridrinei să o aducă pe prinţesa lor pentru căsătorie.

— Nu pot să contest că e frumoasă. Pot doar să sper că voi fi la fel de norocoasă.

Deşi vocea Ahnnei era senină, lui Aren nu i-a scăpat felul în care ochii ei migdalaţi s-au întunecat la menţionarea părţii ei din învoire. Regele din Harendell, vecinul lor din nord, încă nu trimisese după mireasa ithicană a fiului său, dar cu Aren acum căsătorit cu Lara, era doar o chestiune de timp. Harendellii trebuie să fi aflat până acum de clauzele negociate de maridrinieni şi aveau să fie dornici să-şi ia partea. Ambele înţelegeri vor provoca represalii din partea Amaridului, celălalt vecin nordic al Ithicanei. Era un regat cu care aveau deja o relaţie conflictuală, având în vedere că navele lor comerciale concurau pentru comerţul oferit de pod.

Aruncându-i lui Jor o privire cu subînţeles, Aren a aşteptat până când garda sa de onoare s-a făcut nevăzută înainte de a-i spune surorii lui, cu o voce joasă:

— Dacă nu-ţi doreşti asta, nu te voi obliga să te căsătoreşti cu prinţul. Voi găsi o cale de a-i recompensa în alt mod. Harendellii sunt mai pragmatici decât maridrinienii, pot fi cumpăraţi.

Pentru că una era ca Aren să ia de mireasă o fată pe care nu o alesese şi pe care nu o cunoscuse niciodată, de dragul păcii. Însă era cu totul altceva să-şi dea sora unui regat străin, unde ar fi fost singură într-un ţinut bizar şi folosită după bunul lor plac.

— Nu fi prost, Aren! Ştii că voi pune binele regatului nostru pe primul loc, a mormăit Ahnna, sprijinindu-se totuşi de umărul lui stâng, unde stătuse alături de el şi luptase pentru el întreaga lor viaţă. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Asta pentru că nu ştia *ce* avea de gând să facă cu Lara.

— Nu putem lăsa garda jos, a spus Ahnna. Silas s-ar putea să fi promis pacea, dar să nu crezi vreo clipă că intenţionează s-o onoreze de dragul *ei.* Ticălosul şi-ar sacrifica probabil o duzină de fiice dacă ne-ar vedea că lăsăm garda jos.

— Ştiu asta.

— Poate că e frumoasă, a continuat sora lui, dar să nu-ţi imaginezi vreodată că nu e dinadins. E fiica duşmanului nostru. *Vrea* să fii distras de ea. Probabil că a fost instruită să te seducă, să afle tot ce poate despre secretele Ithicanei în speranţa că le va putea transmite apoi tatălui ei. Nu avem nevoie ca el să deţină o astfel de monedă de schimb.

— Cum anume ar reuşi să facă asta? Nu e ca şi cum am trimite-o în vizită acasă. Nu va lua legătura cu *nimeni* din afara Ithicanei. Sigur ştie asta.

— Mai bine să fii precaut. Mai bine să nu ştie nimic.

— Deci ar trebui să o ţin închisă în casa părinţilor noştri, pe această insulă pustie, pentru tot restul vieţii ei?

Aren se uita lung la flăcările scânteietoare ale focului. O rafală de vânt a aruncat picături de ploaie prin gaura din acoperişul cazarmei, care au sfârâit la contactul cu lemnul carbonizat.

— Şi dacă – a înghiţit în sec, ştiind că avea obligaţii faţă de regatul său –, *când* vom avea un copil, ar trebui să-l ţin şi pe el închis aici?

— Nu am spus niciodată că va fi uşor.

Sora lui i-a luat mâna, răsucind-o cu palma în sus pentru a privi tăietura care o traversa şi sângera acolo unde îşi smulsese crusta.

— Dar datoria noastră este să ne protejăm poporul. Să păstrăm secretă existenţa Eranahlului. Să-l păstrăm în siguranţă.

— Ştiu.

Dar asta nu însemna că nu simţea o obligaţie faţă de noua lui mireasă. O mireasă pe care o adusese prin întunecimea podului conştient că, atunci când urma să se trezească, avea să se afle într-un loc cu totul diferit de oricare altul pe care îl cunoscuse până atunci. Nu era viaţa pe care ea o alesese, ci una pe care fusese forţată să şi-o însuşească.

— Ar trebui să mergi în casă, a spus Ahnna. Efectul sedati-vului va dispărea în curând.

— Du-te tu!

Aren s-a întins din nou pe bancă, ascultând tunetul care răsuna peste insulă şi furtuna care se apropia de final, deşi în curând alta avea să-i ia locul.

— A trecut prin destule şi fără să se mai trezească într-o cameră cu un bărbat străin.

Pentru o clipă, Ahnna a părut că ar vrea să-l contrazică, dar apoi a dat din cap.

— Voi trimite vorbă când îşi revine în simţiri.

S-a ridicat şi a părăsit silenţios cazarma, lăsându-l singur.

Eşti un laş, şi-a spus el. Deoarece fusese doar o scuză pentru a evita să o vadă pe Lara. Mama lui crezuse că această prinţesă era cheia pentru ca Ithicana să atingă măreţia, dar Aren nu era convins.

Ithicana avea nevoie de o regină care să fie o războinică. De o femeie care să lupte până la moarte pentru poporul ei. De o femeie vicleană şi nemiloasă, nu pentru că voia să fie aşa, ci pentru că ţara ei avea nevoie să fie aşa. De o femeie care să-l provoace în fiecare zi, pentru tot restul vieţii lui. De o femeie pe care Ithicana să o respecte.

Şi de un lucru era sigur: Lara Veliant *nu era* acea femeie.

6. LARA

LARA S-A TREZIT brusc, cu o durere de cap şi un gust amar în gură. Fără să se mişte, şi-a ridicat pleoapele, analizând ceea ce putea din dormitor. A zărit o fereastră deschisă, prin care se revărsa o briză umedă, bogată în parfumuri florale şi de plante exotice nefamiliare, din moment ce îşi petrecuse viaţa înconjurată de nisip. A întâmpinat-o priveliştea unei grădini luxuriante, scăldată într-o lumină difuză şi argintie, de parcă ar fi fost cernută prin nori denşi. Distingea doar ropotul ploii. Şi vocea unei femei care fredona.

Şi-a relaxat mâna, care se strânsese instinctiv în pumn, pregătită de atac, şi şi-a întors încet capul.

O femeie incredibil de frumoasă, poate cu cinci ani mai mare decât ea, cu părul lung şi cârlionţat, de culoare închisă, stătea în mijlocul camerei purtând una dintre rochiile Larei. *Una dintre rochiile Marylynei,* şi-a dat seama cu o strângere de inimă.

Văzând felul în care îşi înclinase capul, Lara ştia că o auzise mişcându-se, dar nu a lăsat să se vadă asta, legănân-du-şi faldurile fustei prea scurte, de mătase, dintr-o parte în alta, şi fredonând în continuare.

Lara a rămas tăcută, contemplând mobilierul din lemn de cireş, lustruit lună, şi vasele de flori parfumate, aşezate pe aproape orice suprafaţă plată. Podelele erau făcute din bucăţi mici de lemn aranjate în modele elaborate, iar pereţii, vopsiţi în alb şi acoperiţi de picturi uimitoare. O uşă ducea spre ceea ce părea a fi o cameră de baie, iar o alta, închisă, spre ceva ce a presupus că e

un hol. Satisfăcută că a avut timp să analizeze împrejurimile, Lara a întrebat:
— Unde mă aflu?
— Oh, te-ai trezit! a spus femeia, prefăcându-se surprinsă. Eşti în casa regelui de pe Insula Midwatch.
— Înţeleg.
Dacă Midwatch se afla, aşa cum sugera numele, în mijlocul Ithicanei, fusese inconştientă mai mult timp decât crezuse. O drogaseră, ceea ce însemna că nu aveau încredere în ea. Asta nu era o surpriză.
— Cum am ajuns aici?
— Ai călătorit pe mare.
— Cât timp am dormit?
— Nu ai dormit propriu-zis. Doar că nu erai... prezentă. Femeia s-a scuzat ridicând din umeri.
— Iartă-ne! Este în firea fiecărui ithican să fie secretos, încă ne obişnuim cu faptul că avem un străin printre noi.
— Aşa s-ar părea, a murmurat Lara, observând că femeia nu-i răspunsese la întrebare, deşi ştia *exact* ce i-au administrat şi de ce.
Să ţii o persoană inconştientă timp de câteva zile avea consecinţe, deseori fatale. Să o drogheze pentru a-i şterge memoria era mai sigur, dar predispus eşecului. Mai ales când persoana care a fost drogată avea antecedente. Frânturi de amintiri se furişau deja în mintea Larei. Amintiri despre călătorie. Despre mersul pe jos cu încălţări nepotrivite, pe o suprafaţă dură. Fusese pe pod şi, la un moment dat, de-a lungul drumului, au scos-o afară.
Îndreptându-şi din nou privirea spre femeie, a întrebat-o:
— De ce îmi porţi rochia?
— Ai un cufăr plin de ele. Ţi le aşezam şi m-am gândit să încerc una, ca să văd dacă îmi place.
Lara a ridicat o sprânceană.

— Şi îţi place?

— Oh, da!

Străina şi-a arcuit spatele, zâmbind reflexiei sale în oglindă.

— Deloc practică, dar fermecătoare fără îndoială. Mi-ar fi de folos una sau două în propria garderobă.

Şi-a întins mâna, coborând bretelele rochiei de pe umeri, astfel încât veşmântul să-i alunece pe corp şi să se adune în cerc, la picioarele ei. Nu purta nici măcar un petic de material pe dedesubt, corpul ei fiind numai muşchi tonifiaţi, iar sânii, mici şi fermi.

— Apropo, superbă rochia pe care ai purtat-o la nuntă!

Şi-a tras o tunică cu mânecă scurtă peste cap, apoi o pereche de pantaloni strâmţi pe dedesubt. Pe podea se afla o pereche de apărătoare pentru braţe, pe care şi le-a prins de parcă ar fi făcut-o deja de sute de ori.

— Aş vrea să o împrumut când îmi voi îndeplini partea din Tratatul de Cincisprezece Ani, însă mă tem că s-a cam uzat în timpul călătoriei.

Lara a clipit, realizând cine e străina.

— Tu eşti prinţesa ithicană?

— Printre alte lucruri, a răspuns femeia, zâmbind larg. Dar nu vreau să dezvălui toate secretele deodată. Fratele meu nu m-ar ierta niciodată.

— Fratele tău?

— Soţul tău.

Ridicând un arc şi o tolbă cu săgeţi, femeia – prinţesa – a venit spre ea.

— Eu sunt Ahnna.

S-a aplecat să-i sărute obrazul Larei.

— Şi, în ceea ce mă priveşte, abia aştept să ajung să te cunosc, surioară!

S-a auzit un ciocănit în uşă şi a intrat un servitor care ducea un platou cu fructe feliate, pe care l-a aşezat pe o

masă, înainte de a anunţa că cina urma să fie servită la ora şapte.

— Te las singură, a spus Amina. Să-ţi dau ocazia să te instalezi. Sunt sigură că trezirea aici a fost un şoc în toată regula.

După ani în şir petrecuţi sub îndrumarea agresivă a lui Serin, era nevoie de mult mai mult decât să se trezească într-un pat pufos pentru ca Lara să fie şocată, dar şi-a permis totuşi un tremur uşor în voce când a spus:

— Regele... El va... Ahnna a ridicat din umeri.

— Mă tem ca Aren nu este foarte precis în legătură cu venirile şi plecările lui. Mai bine te-ai face comodă decât să aştepţi să se întoarcă acasă. Fă o baie! Mănâncă nişte fructe. Bea un pahar. Sau zece.

O urmă de dezamăgire a străbătut-o pe Lara, dar i-a oferit Ahnnei un zâmbet înainte să închidă uşa şi să tragă zăvorul. A privit îndelung bucata de metal, uimită de faptul că ithica-nii îi permiteau intimitate, apoi a lăsat gândul deoparte. Tot ceea ce ştia despre ei era mai mult speculaţie decât realitate. Mai bine să abordeze totul ca şi cum nu ar fi ştiut nimic.

După ce a îmbrăcat rochia abandonată de Ahnna pe podea, şi-a pus la brâu centura de pumnale, pe care a fost surprinsă să o găsească aşezată deasupra cufărului ei. Apoi a dat un tur camerei, în căutarea unor semne că era spionată, dar nu existau găuri în pereţi sau în tavan, nici crăpături în plăcile din podea. Luându-şi tava cu fructe, a intrat în ceea ce ar fi trebuit să fie o cameră de baie, doar pentru a o descoperi lipsită de orice piesă care ar defini-o drept una. În odaie existau doar nişte rafturi de lemn încărcate cu prosoape fine, bureţi, săpunuri şi o întreagă colecţie de perii şi piepteni. Totuşi, mai era o uşă.

Lara a împins bucata solidă de lemn pentru a da cu ochii de o curte în pantă, de o bogăţie floral splendidă,

cum nu mai văzuse până atunci. Pereţii clădirii erau mascaţi de liane căţărătoare încărcate cu flori strălucitoare în nuanţe de roz, violet şi portocaliu, iar doi copaci cu frunze imense, pe ale căror crengi şedeau câteva păsări cu un penaj viu colorat, se înălţau spre cer. O alee construită din pietre pătrate, încadrată de roci albe minuscule, şerpuia prin curte, dar ceea ce i-a tăiat răsuflarea a fost pârâul care curgea prin centrul întregului peisaj.

Clădirea, şi-a dat seama când a pătruns în curte, fusese construită astfel încât să semene cu un pod peste o cascadă mică. Apa curgea peste dalele de stâncă într-un bazin situat mai jos, care se vărsa printr-un canal într-un alt bazin, apoi într-altul, înainte de a se scurge sub partea opusă a casei, spre orice se va fi aflat acolo.

La poalele cascadei, a observat băncile de piatră curbate de sub apă. *Aici* era locul unde se presupunea că te poţi îmbăia. Aburul se ridica treptat, iar o testare rapidă a apei cu degetul de la picior i-a făcut pielea roz de fierbinţeală. Mai exista o singură uşă care dădea în curte, opusă celei spre camera ei.

După ce a traversat pârâul pe pasarela mică, Lara a mers până la uşă şi i-a testat uşor clanţa. *Încuiată.* Camerele aveau ferestre care le oglindeau pe ale ei, dar erau închise, iar perdelele, trase.

Dându-şi capul pe spate, nu a văzut decât norii învolburaţi de pe cer. A tras iute de lianele întinse pe pereţi, ca să vadă dacă erau suficient de puternice cât să-i susţină greutatea, în cazul în care ar fi decis să se caţere pe ele. Existau nenumărate căi de evadare, prin urmare casa nu era menită să fie o închisoare.

I-a atras atenţia o voce.

— Să înţeleg că s-a trezit?

Aren.

— Cam acum o jumătate de oră.

— Şi?

Lara s-a grăbit pe cărarea de lângă izvor, ghemuindu-se acolo unde apa curgea pe sub casă.

— A fost mai calmă decât mă aşteptam. A vrut doar să ştie de ce purtam una dintre rochiile ei. Presupun că toţi avem priorităţi.

O clipă de tăcere. Apoi:

— De ce purtai *de fapt* una dintre rochiile ei?

— Pentru că erau frumoase şi mă plictiseam.

Regele a pufnit, iar Lara s-a târât înainte câţiva metri pe sub clădire, până când a putut să le vadă picioarele. Aren ţinea un arc într-o mână, pe care îl legăna înainte şi înapoi. Lara voia să mai înainteze puţin, să încerce să-i vadă chipul, dar nu putea risca să fie auzită.

— A spus ceva interesant?

— Am avut conversaţii mai captivante cu pisica ta. Cu siguranţă cinele voastre împreună vor fi pline de viaţă.

— Şocant.

Regele a lovit cu piciorul o piatră şi a trimis-o direct în pârâu, stropind faţa Larei.

— *Cea maipreţioasăfiică,* pe naiba! Pariez că are cizme care sunt mai preţioase pentru el decât fata asta.

Accept pariul, nemernic ipocrit ce eşti! s-a gândit Lara.

— Concesiile astea nu erau ceea ce îmi doream de la tratat, Ahnna, a adăugat Aren. Nu-mi plac şi nu vreau să semnez decretul.

— Trebuie să o faci! Maridrinienii şi-au îndeplinit partea lor de înţelegere. Dacă le trădăm încrederea, vor exista consecinţe, pierderea păcii fiind prima dintre ele.

Au luat-o amândoi din loc, apoi s-au auzit un târşâit de cizme, tropotele măsurate a doi oameni urcând scările, şi vocea îndepărtată a Ahnnei:

— Dându-i regelui maridrinian ceea ce vrea îl va face să depindă şi mai mult de noi. S-ar putea să merite osteneala.

Lara abia a auzit răspunsul lui Aren:

— Maridrina va muri de foame înainte să vadă vreodată avantajele acestui tratat.

Cuvintele lui au aprins furia mocnită a Larei, căreia i-au revenit în minte imaginile copiilor subnutriţi văzuţi pe străzile regatului. S-a îndreptat şi s-a năpustit pe cărare spre camera ei, hotărâtă să-l găsească pe nenorocitul acela de rege şi să-i înfigă unul dintre pumnale în măruntaiele sale ticăloase de ithican.

Dar asta nu ar fi rezolvat nimic.

Oprindu-se pe cărare, a privit cerul şi a inspirat de câteva ori, găsind calmul în marea de foc în care i se scălda sufletul. Oricât de încântătoare ar fi fost ideea de a-şi eviscera *soţul,* asta nu ar fi rezolvat problema Maridrinei. Altfel, tatăl ei ar fi trimis cu mult timp în urmă un asasin care să îndeplinească misiunea. Scopul nu era să doboare un om, ci să înfrângă un regat, iar pentru a face asta trebuia să gândească pe termen lung. Să-şi amâne lovitura pentru momentul în care ar fi fost cea mai eficientă. Să-şi amintească pentru ce fusese antrenată. *Să fie* femeia pe care tatăl ei o crease pentru a-şi salva ţinutul.

Când în spatele ei s-a trântit o uşă, Lara s-a întors, aştep-tându-se să o descopere pe una dintre servitoare.

Nici că ar fi putut să se înşele mai tare!

Bărbatul era gol, cu excepţia prosopului înfăşurat în jurul taliei, care-l împiedica să fie expus în întregime dinaintea ei. Dar tot ce a văzut a fost mai mult decât suficient. Era înalt şi cu umeri laţi, cu un trup atât de musculos, încât părea sculptat în piatră, cu braţe însemnate de cicatrici vechi, devenite albe pe pielea

bronzată. Iar faţa lui... părul închis la culoare încadra pomeţi înalţi şi un maxilar puternic, trăsături temperate de buzele pline. Ochii i se plimbau peste ea, făcând să-i urce sângele în obraji.

— Bineînţeles că dintre toate camerele în care ar fi putut să te cazeze, a ales-o fix pe *aceea,* a spus el, iar vocea lui familiară a fost ca o găleată de apă rece, când şi-a dat seama cine stătea în faţa ei.

Nu vedea decât masca aceea malefică şi nu auzea decât acele cuvinte: *Maridrina va muri de foame.*

Mâinile Larei s-au îndreptat spre pumnalele de la brâu, dar s-a redresat rapid, ajustându-şi talia rochiei.

Aren nu s-a lăsat păcălit.

— Măcar ştii să le foloseşti?

I-a trecut prin minte că ar putea să-l ucidă pe loc pe acest bărbat arogant, care o privea de sus, însă tot ce a făcut Lara a fost să-i ofere un zâmbet dulce.

— Am avut ocazia să tai destulă carne până acum. Ochii lui s-au luminat cu interes.

— Deci micuţa prinţesă are curaj până la urmă. Dar la altceva m-am referit, a continuat el, arătând spre pumnale. Ştii cum să te lupţi cu ele?

Dacă spunea nu, însemna că nu le va putea folosi *niciodată* fără să pară o mincinoasă, aşa că Lara a ridicat, amuzată, o sprânceană.

— Am fost crescută pentru a-ţi fi regină, nu un soldat de rând.

Interesul din ochii lui s-a stins. Ceea ce nu era bine deloc. Se presupunea că trebuie să-l seducă şi astfel să-i câştige încrederea. Dar pentru ca asta să se întâmple, trebuia să o dorească. Ploaia şi ceaţa i-au umezit mătasea rochiei şi o putea simţi cum i se lipeşte de sâni. Fusese antrenată pentru aşa ceva. Trecuse prin nenumărate lecţii în care fusese învăţată exact ce trebuie să facă pentru a

atrage interesul unui bărbat. Şi a-l păstra. Arcuindu-şi spatele, i-a spus:

— Eşti aici pentru a cere ce ţi se cuvine?

Expresia lui nu s-a schimbat. Mai rău, părea plictisit de ea.

— Singurul lucru care mi se cuvine este o baie înainte de cină. Să-ţi car fundul de la Southwatch până aici a fost o treabă istovitoare. Eşti mai grea decât pari.

Obrajii Larei s-au înroşit.

— Acestea fiind spuse, dacă doreşti să faci acelaşi lucru, eşti binevenită să te duci prima. Având în vedere că nu ai mai avut parte de un duş de trei zile, probabil că ai nevoie de el mai mult decât mine.

Lare s-a holbat la el, fără cuvinte.

— Dar, dacă ai venit aici doar pentru a admira... *frunzişul,* poate că ai putea să-mi acorzi un pic de intimitate.

Aren i-a oferit un zâmbet leneş.

— Sau nu. Nu sunt timid.

La asta se aştepta regele. Ca ea să fie o soţie maridriniană cuminte şi ascultătoare, atentă la nevoile lui, fie că voia sau nu.

La asta se aştepta regele, a contemplat ea, privindu-l cum o priveşte, *dar nu asta îşi dorea.* Gândurile îi treceau într-o succesiune rapidă prin minte. Despre hainele pe care el le purta, cu toate culorile menite să se amestece cu jungla din jurul lor. Despre cicatricile care-l brăzdau, obţinute în mod clar în lupte. Despre arcul pe care îl ţinea în mână, pregătit să-l folosească într-o suflare. *Bărbatul acesta e un vânător,* a decis ea. *Şi ceea ce îşi doreşte este o vânătoare.*

Era mai mult decât fericită să-i ofere una. Mai ales dacă asta însemna întârzierea unei anumite activităţi pe care dorea cu disperare să o evite.

— Atunci poţi aştepta.

A zâmbit în sinea ei la surpriza care i-a luminat ochii. Desfăcându-şi centura, a lăsat armele lângă marginea piscinei, apoi s-a întors cu spatele la rege, dându-şi jos bretelele rochiei. Dezbrăcând mătasea umedă, a aruncat-o *deoparte,* simţindu-i ochii aţintiţi pe ea când a intrat în bazin, cu trupul acoperit doar de părul care-i cădea pe spate.

Era extrem de fierbinte. Trebuia să te acomodezi treptat cu temperatura, dar Lara a strâns din dinţi şi a coborât treptele, întorcându-se doar când apa învolburată i-a ascuns sânii.

Regele se holba la ea. Ea i-a oferit un zâmbet senin.

— O să te anunţ când am terminat.

Aren a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să o contrazică, apoi a clătinat o dată din cap şi s-a întors. Lara l-a lăsat să facă trei paşi înainte de a striga:

— Majestate!

Regele Ithicanei s-a întors să o privească, fără să îşi ascundă prea bine anticiparea care i se citea pe chip.

Lara şi-a lăsat capul pe spate, astfel încât cascada să se reverse peste părul ei.

— Te rog să-mi laşi săpunul, mi-e teamă că am uitat să aduc unul cu mine. Şi prosopul, a adăugat după o clipă de şovăială.

Bucata de săpun a aterizat în apă, lângă ea, cu un pleosc. Lara a deschis ochii la timp pentru a-l vedea cum îşi scoate prosopul de la brâu, îl aruncă pe o piatră şi cum o ia apoi pe cărare, înapoi spre camera lui.

Muşcându-şi interiorul obrazului, Lara s-a străduit să-şi stăpânească zâmbetul. Bărbatul acesta era un vânător, dar se înşela dacă îşi închipuia că ea e prada lui.

7. LARA

LARA A STAT ÎN izvoarele termale până când pielea i s-a înroşit şi s-a încreţit, atât pentru a-i face în ciudă regelui Ithicanei, cât şi pentru senzaţia de a fi complet cufundată în apă fierbinte, o plăcere deloc familiară. În oază, îmbăierea se limita la un lighean, o cârpă şi un frecat zdravăn.

După ce s-a întors în odăile ei, s-a îngrijit de ţinută, alegându-şi o rochie albastră de culoarea cerului senin, care îi lăsa braţele şi cea mai mare parte a decolteului dezgolite. Şi-a împletit apoi părul umed într-o coroniţă care îi evidenţia gâtul şi umerii. În cufăr avea o trusă de cosmetice, prevăzută cu un fund fals, în care ascundea borcănaşe mici cu otrăvuri şi medicamente; a ales un flacon, apoi l-a strecurat în brăţara ei ingenios concepută. Şi-a înnegrit genele, şi-a dat cu praf auriu pe piele, iar buzele şi le-a colorat în roz chiar în momentul în care ceasul de pe birou a început să bată ora şapte. În cele din urmă, a inspirat adânc şi a păşit pe hol, îndrumată de mirosul de mâncare.

Podeaua lustruită a holului reflecta lumina de la încântătoarele candelabre din sticlă valcottană. Pereţii erau acoperiţi cu un grilaj din lemn subţire, de culoarea chihlimbarului, pe care erau aşezate mai multe tablouri viu colorate fixate în rame de bronz. La capătul coridorului se găsea o bucătărie, aşa că a luat-o pe uşa care ducea spre stânga şi s-a trezit într-un foaier placat cu marmură, în faţa unei uşi exterioare grele, încadrate

de ferestre care nu dezvăluiau nimic în întunericul tot mai adânc.
— Lara.
Întorcându-şi capul la auzul numelui ei, a privit prin uşile deschise într-un salon spaţios, dominat de o masă frumoasă din lemn incrustat cu plăcuţe de smalţ, în jurul căreia erau aşezate o duzină de scaune. Ahnna stătea pe spate în scaunul ei, bălăngănind pe genunchi un pahar.
— Cum a fost baia?
Amuzamentul din ochii Ahnnei sugera că aflase despre conversaţia Larei cu fratele ei.
— Încântătoare, mulţu...
S-a oprit brusc şi a scos un suspin, uimită. Pe un scaun în faţa prinţesei stătea cea mai mare pisică pe care o văzuse vreodată, cel puţin de dimensiunea unui câine. Privind-o cu ochi aurii, felina şi-a ridicat o labă şi şi-a lins-o, începând să se spele la masă.
— Dumnezeule mare! a murmurat ea. Ce e aia?
— El e Vitex. Animalul de companie al lui Aren.
— Animalul de companie? Cealaltă femeie a ridicat din umeri.
— Aren l-a găsit abandonat când era doar un pisoi. L-a adus în casă şi apoi nu a mai putut să convingă creatura asta blestemată să plece. Dar trebuie să recunosc că ţine şerpii afară. Ce-i al lui e al lui.
Lara a privit cu precauţie animalul. Dacă ar fi reuşit să sară, era suficient de mare cât să doboare un om.
— E prietenos?
— Câteodată. Totuşi, cel mai bine e să-l laşi pe el să vină la tine. Acum e timpul să pleci, Vitex. Valea!
Creatura gigantică i-a aruncat o privire plină de dispreţ, apoi a sărit de pe scaun şi a dispărut din cameră.

Lara s-a aşezat vizavi de prinţesă, contemplând întregul perete de ferestre, care, probabil, oferea o privelişte impresionantă în lumina zilei.

— Unde este toată lumea?

Ahnna a luat o gură sănătoasă de vin, după care a ridicat sticla din centrul mesei şi a umplut paharul Larei şi pe al ei, ceea ce a făcut-o pe tânără să clipească. În Maridrina, doar servitorii turnau în pahare. Nimeni nu-şi turna singur. Compatrioţii ei ar fi preferat să moară de sete decât să renunţe vreodată la un asemenea obicei.

— Acesta este conacul părinţilor mei – Ahnna a tăcut brusc, tresărind, apoi s-a corectat –, este reşedinţa privată *a fratelui meu,* aşa că nu se află nimeni aici în acest moment, în afară de noi trei, plus bucătăreasa şi doi servitori. Iar eu voi pleca mâine, după ce-mi trece mahmureala.

A ridicat paharul.

— Noroc!

Lara şi-a ridicat şi ea paharul, apoi a luat o înghiţitură, observând că şi acesta era tot din Valcotta, vinul, din Amarid, iar dacă nu cumva greşea, argintăria provenea din ţara ei. A inventariat detaliile pentru a le analiza mai târziu. Ithicana controla piaţa pentru majoritatea bunurilor: cumpăra de la Northwatch, transporta produsele prin podul lor şi le vindea la suprapreţ în Southwatch, doar pentru a inversa procesul cu exporturile regatelor sudice. Negustorii care călătoreau prin pod plăteau taxe de trecere foarte mari pentru un astfel de privilegiu şi erau mereu păziţi de soldaţii ithicani. Ithicana, ca ţară, nu exporta nimic, dar se pare că nu avea nicio reţinere să importe produse din alte locuri.

— Înseamnă că întreaga insulă este domeniul privat al regelui? a întrebat Lara, gândindu-se când sau dacă bărbatul în cauză avea să apară.

— Nu. Tatăl meu a construit acest loc pentru mama mea, pentru ca ea să se simtă confortabil în perioadele din an în care se aflau aici.

— Unde se aflau în restul timpului? Ahnna a zâmbit.

— În altă parte. *Secrete.*

— Pe insula asta mai trăiesc şi alte persoane de care ar trebui să ştiu?

— Membrii gărzii de onoare a lui Aren sunt aici. Bănuiesc că o să-i întâlneşti la un moment dat.

În Lara mustea frustrarea, aşa că a mai luat o gură de vin pentru a îndepărta senzaţia. Era aici doar de câteva ore. Nimeni, nici măcar Serin sau tatăl ei, nu se putea aştepta să găsească o fisură în defensiva Ithicanei în decurs de o zi.

— Aştept cu nerăbdare să-i întâlnesc! Ahnna a pufnit.

— Mă îndoiesc. Cred că sunt cam neciopliţi în comparaţie cu soldaţii cu care eşti obişnuită. Deşi pari a fi un mister în sine.

Prinţesa îşi făcea propriile cercetări. Lara a zâmbit.

— Dar tu? Spui că vei pleca mâine. Nu este această insulă casa ta?

— Sunt comandantul din Southwatch. Lara s-a înecat cu gura de vin.

— Dar eşti...

— Femeie? a completat Ahnna. Vei afla că avem un alt mod de viaţă în Ithicana. Ceea ce ai între picioare nu determină calea pe care vei merge în viaţă. Jumătate din garnizoana din Southwatch este formată din femei.

— Cât de eliberator!

Lara a reuşit să scoată cuvintele tuşind, în timp ce-şi imagina oroarea de pe faţa tatălui ei dacă ar fi descoperit

că insula pe care eşuase de nenumărate ori să o cucerească în luptă era apărată de femei.
— Poate fi şi pentru tine, dacă vei dori asta.
— Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine, Ahnna, a spus o voce de bărbat.
Regele Ithicanei a intrat în sala de mese, cu părul negru încă ud după baie, dar cu faţa încă aspră din cauza bărbii, a observat Lara. Îi dădea un aer periculos, însă a izgonit gândul în momentul în care a apărut.
— Ce e în neregulă cu a o învăţa cum să mânuiască o armă? Ithicana este periculoasă. Ar fi pentru siguranţa ei.
El a studiat masa, apoi s-a aşezat în capăt.
— Nu siguranţa ei este ceea ce mă îngrijorează. Lara i-a aruncat o privire dispreţuitoare.
— Te-ai integra de minune în Maridrina, Înălţimea Ta, dacă gândul că soţia ta ar şti cum să mânuiască un pumnal îţi stârneşte o asemenea teamă în suflet.
— O, Doamne!
Ahnna şi-a umplut paharul până la buză şi s-a lăsat pe spate în scaunul ei.
— Ţi-am judecat greşit spiritul, Lara.
— Îţi iroseşti timpul, Ahnna, a spus Aren, ignorând comentariul. Lara crede că armele cad în responsabilitatea soldaţilor *de rând,* deci nu merită interesul ei.
— N-am afirmat aşa ceva! Am spus că am fost instruită să fiu soţie şi regină, nu un soldat de rând.
— Şi ce a presupus *mai exact* această pregătire?
— Poate că soarta îţi va fi favorabilă şi într-o zi vei afla, Majestate. Deşi, la cum stau lucrurile, va trebui să te mulţumeşti cu broderiile mele fără cusur.
Ahnna a izbucnit în râs şi şi-a mai turnat un pahar de vin, apoi i-a oferit unul şi fratelui ei.
— Asta ar putea ajuta.

Aren le-a ignorat pe amândouă, distras de servitorii care au apărut cu platourile de mâncare. Aceştia le-au aşezat pe masă, apoi au dispărut doar pentru a se întoarce cu altele. Erau fructe şi legume proaspete, toate intens colorate, precum şi peşti uriaşi, încă în posesia capetelor. Unul dintre ei era pus pe un pat de orez aburind, pe care Lara l-a privit cu nesaţ, dar a trecut repede mai departe la friptura de vită în crustă de ierburi. Întrebarea despre originea cărnii i-a mai domolit furia în faţa excesului de mâncare. Mâncare care ar fi putut ajunge în Maridrina.

A aşteptat ca unul dintre slujitori să o servească, dar toţi au plecat. Apoi, fraţii de sânge regal au început să-şi umple singuri farfuriile cu salată, peşte şi carne de vită, toate în acelaşi timp, fără să ţină seama de ordinea felurilor de mâncare.

— E un meniu mult mai variat decât sunt obişnuită, a spus ea. N-am mai mâncat peşte până acum, deşi presupun că este un aliment obişnuit aici.

Aren a ridicat capul, privind cu atenţie preparatele, iar Lara a observat cum i-a zvâcnit colţul ochiului.

— Sunt câteva insule cu mistreţi. Capre. Pui. Şarpele este adesea în meniu. Orice altceva este din import, de obicei de la Harendell prin piaţa din Northwatch.

Spionii lui Serin au raportat că nu toate mărfurile care intrau prin podul de la Northwatch ieşeau la Southwatch, ceea ce indica faptul că ithicanii foloseau drumul pentru a transporta mărfuri în interiorul propriului regat. *Există căi de intrare şi de ieşire din pod în afara punctelor de la Northwatch şi Southwatch,* le repetase Serin neîncetat Larei şi surorilor ei. *Acestea sunt zonele vulnerabile. Speculaţi-le!*

Luând porţii sănătoase din toate, Lara a tăiat o bucată din carnea de vită, urmărind cum zeama se adună

dedesubt. Apoi a luat o îmbucătură. Zâmbind la unul dintre servitorii care reapăruse cu mai mult vin, a spus:

— E delicios!

Niciunul dintre ei nu a vorbit pentru un timp îndelungat, iar în ceea ce o privea pe Lara, tăcerea ei se datora faptului că avea gura plină de mâncare. Era mai bună decât orice gustase vreodată, proaspătă şi condimentată cu mirodenii pe care nici măcar nu le putea numi. *Asta înseamnă să stăpâneşti podul,* s-a gândit ea, imaginându-şi toată mâncarea ajungând în Maridrina.

— De ce te-a ţinut tatăl tău în mijlocul Deşertului Roşu? a întrebat în cele din urmă Aren.

— Pentru siguranţa noastră.

— A noastră?

Când poţi, spune adevărul, a dictat vocea lui Serin în mintea ei.

A înghiţit o bucăţică de peşte îmbibată în sos de citrice.

— A mea şi a surorilor mele. Ei bine, a surorilor mele vitrege.

Cei doi fraţi s-au oprit din mestecat.

— Câte fiice ascundea… *ascunde* acolo? a întrebat Aren.

— Douăsprezece, cu mine.

Lara a luat o gură de vin, apoi şi-a reumplut farfuria.

— Tatăl meu a ales-o dintre noi pe fata despre care credea că e cea mai potrivită pentru a fi regina ta.

Aren o privea cu o expresie goală, în timp ce sora lui geamănă a dat din cap, gânditoare, înainte să întrebe:

— Cea mai frumoasă, vrei să spui?

— Nu, mă tem că nu.

— Cea mai inteligentă?

Lara a clătinat din cap, gândindu-se la cât de repede puteau descifra codurile Sarhina şi Marylyn. Dar şi să le creeze.

— Atunci, de ce tu? a intervenit Aren.

— Nu e treaba mea să pun la îndoială motivele din spatele deciziei lui.
— Cu siguranţă ai o opinie în legătură cu asta.
— Cu siguranţă: faptul că opinia mea nu contează.
— Şi dacă ţi-aş cere-o? Aren s-a încruntat.
— Chiar ţi-o cer.

— Tatăl meu este cel mai longeviv rege din istoria Maridrinei. Înţelepciunea şi înţelegerea lui în privinţa relaţiei dintre cele două regate l-au îndrumat să mă aleagă pe mine pentru a fi soţia ta.

Ahnna a tresărit brusc şi i-a spus fratelui ei cu o voce panicată:
— Aren, am fost infiltraţi! Există un spion printre noi. Lara a simţit că i se face rău când ochii lui Aren s-au îndreptat spre ea. Degetele i s-au întins spre pumnalele de la brâu, gata să lupte pentru a scăpa cu viaţă, dacă va fi nevoie.

— Nu există altă explicaţie, a spus Ahnna. Cum altfel ar fi putut să ştie regele acela parşiv care dintre fete ar fi cea mai *groaznică* soţie pentru tine?

Pufnind, Aren a clătinat din cap. Lara şi-a ascuns uşurarea în spatele unei alte îmbucături de peşte, care acum avea gust de rumeguş.

— Nu-i de mirare că arăta atât de îngâmfat la nuntă, a continuat prinţesa. Probabil s-a gândit că o vei trimite înapoi după o săptămână.
— Ahnna! a avertizat-o regele Ithicanei.

— Într-adevăr, e uimitor. *Aproape* ca şi cum ar fi fost creată pentru a te împinge mai repede în mormânt.
Nu eşti departe de adevăr, s-a gândit Lara.
— Ahnna, dacă nu-ţi ţii gura, am să te înec în propriul vin!
Ahnna şi-a ridicat paharul în semn de toast.
— Eşti binevenit să încerci, frate drag!

Lara a ales acel moment pentru a interveni şi a reumplut paharele celor doi fraţi. Turnând ea însăşi vinul, a reuşit să picure uşor câţiva stropi din micuţa fiolă ascunsă în mână, asigurându-se astfel că amândoi urmau să doarmă profund în noaptea asta.

— Pentru că tot l-ai pomenit pe tatăl meu, îmi vei permite să corespondez cu el?

S-au uitat fix la ea, clar nemulţumiţi de cererea ei, în timp ce amândoi şi-au golit paharele, fără să pară conştienţi de modul în care se sincronizau unul cu altul. Lara a zâmbit în sinea ei, ştiind că drogul amestecat cu alcoolul avea să-şi facă fără probleme efectul.

În cele din urmă, Aren a întrebat:

— De ce ai vrea să faci asta? Şi, te rog, nu-mi spune că este pentru a întreţine ceea ce în mod evident *nu este* o legătură strânsă tată-fiică.

O duzină de replici răutăcioase i s-au format în minte, însă Lara le-a redus pe toate la tăcere. Chiar *avea nevoie* ca bărbatul ăsta blestemat să se îndrăgostească de ea!

— Mi s-a spus făţiş că, pentru a proteja interesele Ithicanei, nu mi se va permite niciodată să-mi revăd familia, căminul şi nici măcar propriul popor. Că această casă, oricât de încântătoare ar fi, va rămâne închisoarea mea atât timp cât vei considera de cuviinţă. Condeiul şi hârtia sunt tot ce mi-au mai rămas pentru a ţine legătura cu tot ce am lăsat în urmă. Fireşte, dacă îmi permiţi.

Aren s-a uitat în altă parte, cu maxilarul încleştat, de parcă l-ar fi chinuit vreo mare dispută lăuntrică. Apoi şi-a îndreptat privirea spre sora lui, care a clătinat foarte subtil din cap. O reacţie cu adevărat interesantă. Ahnna părea cea mai veselă şi mai plină de înţelegere dintre cei doi, dar poate că nu îi evaluase adecvat caracterul.

Cu toate acestea, în ciuda oricărui avertisment comunicat între frate şi soră, Aren a ales să-l ignore.

— Eşti liberă să corespondezi cu tatăl tău, dar scrisorile îţi vor fi citite. Iar dacă vor conţine informaţii ce pun în pericol
Ithicana, ţi se va cere să le înlături. Dacă eşti prinsă folosind un cod, privilegiile tale vor fi revocate.

Ceea ce i-ar putea cere să înlăture ar dezvălui multe, un concept care nu i-a scăpat comandantei din Southwatch. Ochii Ahnnei au scăpărat de iritare şi a deschis gura pentru ca apoi să o închidă din nou, nedorind să îşi compromită faţada. Deşi avea să se opună cu vehemenţă deciziei după ce Lara nu va mai fi de faţă.

— Nu doresc să mi se citească scrisorile personale, a argumentat Lara, doar pentru că el se aştepta la asta.

— Şi nici eu nu ard de nerăbdare să le citesc! a răbufnit Aren. Dar cu toţii trebuie să facem lucruri pe care nu vrem să le facem, aşa că îţi sugerez să te obişnuieşti cu asta.

Şi, fără să mai scoată un cuvânt în plus, şi-a împins scaunul înapoi şi a ieşit din cameră cu un pas uşor legănat.

Ahnna a lăsat să-i scape un oftat de frustrare. Scoţând dopul de la o altă sticlă de vin, a umplut paharul Larei până la refuz.

— În Southwatch, asta e ceea ce noi numim „curgerea Ahnnei”.

Deşi ştia că femeia juca teatru pentru a-i câştiga încrederea, Lara a zâmbit, luând o gură de băutură.

— Întotdeauna e aşa iute la mânie? a întrebat ea, în timp ce se gândea: *Întotdeauna e atât de nesimţit?*

Zâmbetul Ahnnei a dispărut.

— Nu, a răspuns ea, cu limba uşor împleticită, încruntân-du-se la pahar. Doamne, cât de mult am băut?

— Amaridul produce cele mai bune vinuri din lume, e greu să nu cedezi tentaţiei.

Câteva clipe mai târziu, bărbia Ahnnei a lovit masa cu o bufnitură puternică. Unul dintre servitori a intrat chiar în acel moment, rămânând cu gura căscată la vederea prinţesei lui sforăind pe masă.

— A sărit puţin calul, a spus Lara cu o grimasă. Vrei să mă ajuţi să o duc în camera ei?

Ahnna atârna ca moartă între cei doi, care pe jumătate o târau, pe jumătate o cărau pe hol spre camera ei, la fel de încântătoare precum a Larei.

— Dacă o susţineţi, Majestate, voi verifica cearşafurile de şerpi.

Şerpi? Distrasă de idee, Lara a fost cât pe ce să cadă, împovărată de trupul greu al Ahnnei, când băiatul i-a dat drumul. Servitorul s-a îndreptat spre pat şi l-a zgâlţâit puternic înainte să scuture aşternuturile, care, din fericire, nu au dat la iveală niciun şarpe.

Ajutând-o pe Ahnna să se aşeze uşor pe pat, Lara s-a ferit de o lovitură de picior direcţionată spre faţa ei, în timp ce femeia mai înaltă s-a rostogolit pe burtă cu un mormăit înfundat. Scoţându-i bocancul, în care era ascunsă o lamă extrem de ascuţită, Lara l-a azvârlit lângă pat, urmat de celălalt, apoi şi-a scuturat praful de pe mâini.

— Mulţumesc pentru ajutor! i-a spus băiatului, ieşind din cameră şi aşteptând ca el să o urmeze.

— Cum te numeşti?

— Eli, domniţă. Ar trebui să ştiţi că nu este ceva normal pentru Ahn... Alteţa Sa, s-a corectat el, muşcându-şi buza inferioară. Poate ar trebui să-i spun regelui...

— Lasă lucrurile aşa! Lara a închis uşa.

— Nu e nevoie să o stânjenim şi mai mult.

Servitorul părea gata să se opună, apoi Ahnna a sforăit puternic prin uşa groasă şi a părut să-şi reconsidere intenţia.

— Mai aveţi nevoie de altceva în această seară, Alteţă? Lara a scuturat din cap, nerăbdătoare să-l vadă plecat.

— Noapte bună, Eli!

— Prea bine, a spus el, făcând o plecăciune. Vă rog să vă verificaţi patul de...

— Şerpi?

Lara i-a oferit un zâmbet care i-a înroşit obrajii ascunşi de buclele castanii şi moi desprinse din părul ciufulit. După încă o plecăciune, Eli s-a îndreptat grăbit spre capătul holului. Tânăra a ascultat zăngănitul vaselor strânse în salon, apoi s-a strecurat silenţios înapoi în camera Ahnnei, trăgând zăvorul în urma ei.

Prinţesa nici măcar nu a tresărit când Lara a început să caute meticulos orice informaţie utilă, oftând cu jind în faţa arsenalului de arme al femeii, toate făurite cu măiestrie. Nu a găsit nimic în afară de câteva amintiri, o cutie de bijuterii ce conţinea câteva piese fără valoare şi o cutie muzicală cu fund fals, plină de suluri cu poezii. Deşi era dormitorul copilăriei sale, era clar că acum îl folosea rar.

După ce a stins lampa, Lara a întredeschis uşa, asigurân-du-se că holul era gol înainte să se îndrepte spre camera ei. Din ambele părţi ale coridorului se auzea forfota caracteristică diferitelor activităţi, deci nu avea nicio şansă să ajungă în cealaltă parte a casei fără ca vreunul dintre servitori s-o observe. Ronţăindu-şi unghia, Lara s-a uitat la ceas. Drogul nu era menit să aibă efect îndelungat, iar regele nu băuse atât de mult vin ca sora lui. Ceea ce însemna că nu mai avea timp.

Scoţându-şi rochia, Lara a luat nişte prosoape, câteva săpunuri şi un burete şi, cu lampa în mână, a ieşit în curte. Aerul nopţii era răcoros, o ploaie uşoară umezindu-i cămaşa de noapte în timp ce mergea desculţă pe cărarea de piatră spre izvorul termal. Şi-a pus obiectele de

trebuinţă lângă piscină, şi-a dat jos cămaşa şi a intrat în apa aburindă, luând cu ea unul dintre pumnale, apoi a micşorat lumina lămpii până la o flacără plăpândă şi şi-a lăsat ochii să se acomodeze cu întunericul.

Zgomotul din junglă reuşea să fie deopotrivă asurzitor şi liniştitor, un amestec neîntrerupt de sunete care îi tempera bătăile năvalnice ale inimii. Stătea cu coatele sprijinite pe marginea piscinei, cercetând împrejurimile. Ciripitul păsărilor se îmbina cu foşnetul frunzelor, ţipetele ascuţite ale maimuţelor răsunau de colo-colo prin copaci. Un animal, poate un fel de broască, scotea un huruit repetat, insectele bâzâiau, şi printre toate acestea se distingea murmurul cascadei din spatele ei.

Priveşte! Ascultă! Pipăie!

Cea din urmă aptitudine i-a folosit dintotdeauna cel mai mult. Maestrul Erik o numea cel de-al şaselea simţ – partea inconştientă a minţii, care lua ceea ce toate celelalte simţuri ofereau, apoi adăuga *ceva în plus.* O intuiţie care putea fi armonizată şi perfecţionată în cel mai valoros simţ dintre toate.

Aşa că, fără să poată spune dacă a auzit un sunet sau a văzut o mişcare, atenţia Larei s-a îndreptat brusc de la acoperiş spre şanţul de sub casă prin care curgea pârâul.

Un membru al gărzii.

Într-adevăr, cu ochii pironiţi în întuneric, a reuşit în cele din urmă să distingă forma unui picior sprijinit pe o piatră. Străfulgerarea de iritare, pentru că *a îndrăznit* să o urmărească în timp ce se îmbăia, a fost ştearsă de motivul evident. Aren era regele Ithicanei, iar ea, fiica unui regat inamic. Bineînţeles că orice apropiere între ei ar fi fost supravegheată.

După ce s-a asigurat că nu mai sunt şi alte gărzi, a trasat conturul perimetrului, căutând locuri care să-i ofere acoperire. A aruncat o privire spre cămaşa ei albă,

aflată la vedere, şi a intrat treptat în pârâul care curgea în piscină, târându-se pe coate pentru a-şi menţine corpul sub nivelul malului. Cu trupul mângâiat de apa caldă, s-a strecurat către podul decorativ, pe care l-a folosit ca adăpost pentru a ieşi mai uşor, deplasându-se în tăcere în spatele unui tufiş cu frunze late.

De acolo, a traversat rapid curtea şi a ajuns sub fereastra regelui, care era puţin întredeschisă.

Ascunzându-se după o frunză pentru a-şi acoperi braţul, s-a întins şi a deschis mai mult fereastra. *Respiră!*

Apucând pervazul cu ambele braţe, s-a furişat prin deschizătura mică, rama zgâriindu-i fundul gol când s-a răsucit şi a aterizat silenţios în picioare, în camera slab luminată, cu lama pumnalului strânsă între dinţi.

A fost întâmpinată de blestemata aia de pisică enormă a lui Aren, care o pironea cu ochii ei aurii. Lara şi-a ţinut respiraţia, dar felina nu a făcut decât să sară pe pervazul ferestrei şi să se strecoare în curte.

Privirea i s-a îndreptat imediat spre bărbatul întins pe patul mare cu baldachin. Aren zăcea pe spate, purtând doar un şort, cu cearşafurile încâlcite în jurul picioarelor.

Ţinând pumnalul în mână, Lara a păşit cu grijă spre pat, folosind unul dintre covoare pentru a-şi curăţa picioarele. Nu trebuia să lase urme.

După ce îl văzuse dezbrăcat mai devreme, nu mai avea niciun dubiu că era un bărbat impresionant, dar de data aceasta nu se mai temea să fie prinsă holbându-se. De două ori mai lat decât ea în umeri, muşchii lui dezvăluiau un om care-şi împingea corpul peste limite în mod regulat. În luptă, ţinând cont de cicatrici, însă poseda supleţea unui bărbat cu o viaţă activă, nu a unui rege relaxat, care conducea de pe tron.

Dând ocol patului, i-a examinat chipul: pomeţi înalţi, maxilar puternic, buze pline şi gene negre, pentru care l-

ar fi invidiat o soţie de harem. O urmă de barbă îi accentua linia maxilarului, iar Lara a trebuit să-şi stăpânească dorinţa de a-şi întinde degetele pentru a şi le trece de-a lungul său.

Maridrina va muri de foame înainte să vadă vreodată avantajele acestui tratat.

Cuvintele lui îi răsunau în minte şi, din voinţă proprie, mâna Larei s-a ridicat, tăişul lamei odihnindu-se pe gâtul regelui, unde îi simţea pulsul constant. Ar fi uşor. O singură tăietură şi ar sângera până la moarte în câteva clipe. S-ar putea ca nici măcar să nu se trezească suficient de repede cât să dea alarma. Înainte ca supuşii lui să realizeze că e mort, ea ar fi dispărut deja.

Şi nu ar fi obţinut nimic altceva în afara distrugerii singurei şanse pe care Maridrina o avea la un viitor mai bun.

Lara şi-a coborât pumnalul şi s-a îndreptat spre birou. Inima i-a tresărit când a descoperit o cutie din lemn şlefuit, în care se afla un pergament gros, ştanţat cu podul Ithicanei, cu marginile aurite şi strălucitoare. Aceeaşi hârtie pe care i-o arătase Serin şi pe care Aren o folosea pentru corespondenţa oficială. S-a uitat imediat să vadă dacă era scris ceva destinat Maridrinei. Tot ce a găsit au fost teancuri de însemnări scurte, scrise pe hârtie ieftină, pe care le-a răsfoit, luând aminte la rapoartele spionilor din toate regatele de nord şi de sud. Alte rapoarte din Insulele Northwatch şi Southwatch, încasări, cereri de arme şi soldaţi şi provizii.

Provizii pentru Eranahl...

Încruntându-se, a scos foaia de sub un teanc de hârtie, exact când patul a scârţâit în spatele ei.

S-a întors şi inima i-a tresărit în piept când privirea i-a întâlnit-o pe cea a lui Aren. Stătea sprijinit într-un braţ, cu muşchii umerilor încordaţi sub pielea bronzată şi fină.

— Lara?

Avea vocea răguşită, ochii înceţoşaţi din cauza drogurilor, a somnului şi... a dorinţei. Privirea i s-a plimbat peste trupul ei gol, apoi şi-a frecat ochii ca şi cum nu ar fi fost foarte sigur dacă era reală sau doar o nălucă. *Fă ceva!*

Toate lecţiile maeştrilor ei şi-au spus în sfârşit cuvântul. Fie urma calea pe care o sugera prezenţa ei goală acolo, fie găsea o modalitate de a-l adormi din nou. Prima era cea mai sigură variantă, dar... Dar încă nu sosise momentul să joace această carte.

— Cum ai intrat aici?

Privirea lui devenea tăioasă. Dacă nu acţiona curând, când Aren urma să se trezească, avea să-şi amintească, mai mult ca sigur, că a văzut-o, iar un asemenea deznodământ nu făcea parte din planul ei.

Dacă tu crezi că eşti irezistibilă, aşa va crede şi el, i-a invadat mintea vocea Mezatei, fosta lor Maestră a Seducţiei. *Dorinţa este o armă pe care trebuie să o mânuieşti cu la fel de multă viclenie ca pe orice sabie.*

Un sfat care păruse atât de simplu când se afla în complex! Acum era cu totul altceva, dar nu avea altă opţiune.

Scoţând flaconul din brăţară, Lara şi-a vârsat câteva picături din drog pe deget, înainte de a-l duce la gură ca să-şi ungă buzele.

— Şşşt, Înălţimea Ta! Acum nu-i momentul să purtăm o conversaţie.

— Ce păcat! Ai un mod atât de plăcut de a mânui cuvintele.

— Am şi alte talente.

Un rânjet leneş a apărut pe faţa regelui.

— Dovedeşte-o!

O picătură de narcotic s-a scurs pe buza de jos a Larei. S-a îndreptat cu o încredere iluzorie spre pat, simţind cum Aren o soarbe din priviri. Urmărind cum dorinţa preia controlul. Până la urmă, poate că exista ceva util în lecţiile Mezatei.

S-a urcat pe pat şi l-a încălecat, iar pulsul i s-a accelerat când el a ridicat o mână pentru a-i cuprinde fundul. Buzele lui s-au întredeschis, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar ea l-a redus la tăcere cu un sărut.

Primul sărut din viaţa ei, iar Lara i-l oferea duşmanului său.

Gândul i-a zburat din minte când Aren a gemut. Limba regelui i-a alunecat peste buzele îmbibate de drog, apoi i s-a strecurat adânc în gură, stârnindu-i o senzaţie neaşteptată de căldură între picioare.

Nerăbdătoare ca drogurile să acţioneze, l-a sărutat din nou, apăsat şi hotărât, simţind cum cealaltă mână a lui îi dez-mierda sânul, până când Lara i-a prins-o şi i-a pironit-o de saltea. Aren a râs încet, dar ea a sesizat felul în care pleoapele i-au fluturat, abia conştient, chiar şi în timp ce mâna cealaltă îi trasa conturul trupului, coborând de pe fund spre spatele genunchiului înainte să urce spre interiorul coapsei. În sus şi iar în jos. Lara simţea cum drogurile încep să-şi facă efectul asupra ei, în ciuda faptului că exista altceva care i se aduna în pântec.

Aren s-a rostogolit şi i-a prins Larei mâna liberă, ţintuindu-le pe amândouă pe saltea, cu dinţii muşcându-i lobul urechii, ceea ce i-a smuls un suspin de pe buze. Camera se învârtea deasupra ei şi pielea o ardea, răvăşită de buzele lui Aren, care îi depunea o ploaie de sărutări pe gât. Între sâni. Unul singur, chiar sub buric, i-a transformat respiraţia în gâfâieli neregulate.

Apoi Aren a suspinat o dată, s-a prăbuşit şi a rămas nemişcat.

Lara se uita fix în tavan, fără să clipească şi cu inima în gât. Dar fiecare bătaie părea să devină tot mai lentă, iar somnul o îmbia tot mai tare, primind-o în îmbrăţişarea lui caldă.

Mişcă-te! şi-a ordonat, strecurându-se de sub corpul lui greu.

Conştientă că nu mai avea decât câteva minute la dispoziţie până când drogul o dobora, Lara s-a împleticit spre fereastră, aruncând o privire fugară în cameră pentru a se asigura că era aşa cum o găsise. Deşi braţele îi tremurau, a reuşit să se strecoare afară, aterizând cu picioarele amorţite pe pământul rece. Noroiul i-a pătruns între degete când a urmat înapoi drumul prin curte. De îndată ce s-a scufundat din nou în pârâu, apa i-a mângâiat pielea care, în ciuda drogului, se simţea atât de sensibilă, încât atingerea o durea.

Apa era caldă. Ciudat de liniştitoare, în timp ce o trăgea dedesubt, întâmpinând-o în adâncurile ei.

A început să se sufoce. Gâfâia. Luptându-se să rămână conştientă, a ajuns la margine şi s-a târât afară din piscină.

Nesigură pe picioare, şi-a tras cămaşa de noapte peste cap. S-a împiedicat pe cărare, rugându-se ca garda să o creadă doar beată. Mâinile i-au lovit lemnul masiv al uşii, forţând-o să se deschidă. Apoi a închis-o. A tras zăvorul.

Du-te în pat! Nu le da motive să devină bănuitori.

Du-te în pat!

Du-te în...

8. AREN

AREN A LĂSAT DEOPARTE piatra de şlefuit pe care o trecuse peste lama unui pumnal, uitându-se în adâncurile junglei din jurul casei sale. Deşi sute de sunete se auzeau printre copaci – susurul apei, strigătele animalelor, bâzâitul insectelor –, insula părea tăcută. Calmă. Liniştită.

Un corp cald şi blănos s-a frecat de braţul lui, iar Aren s-a întins pentru a-i mângâia urechile lui Vitex, motanul uriaş torcând mulţumit până când ceva din tufişuri i-a atras atenţia. O femelă le tot dădea târcoale de ceva timp şi, chiar şi acum, Aren i-a zărit ochii galbeni de sub o frunză lată, fixaţi asupra lor.

— Vrei să te duci să o prinzi? şi-a întrebat motanul. Vitex nu a făcut decât să se aşeze pe labele din spate şi să caşte.

— Bun plan. Las-o pe ea să vină la tine! a râs Aren. Să mă anunţi dacă ţi-a ieşit.

În spatele lor s-a auzit tropotul bocancilor pe marmură, apoi s-a deschis uşa. Sora lui a ieşit în curte, clipind nedumerită.

— Eşti într-o formă mai bună decât mă aşteptam, a spus el sec.

Ahnna s-a încruntat la el, folosindu-şi un picior pentru a împinge motanul înăuntru, ca să poată închide uşa.

— De ce?

— Pentru că, luând în considerare cantitatea de vin pe care trebuie să o fi consumat ca să fi leşinat pe masă, bănuiesc că mi-ai cam golit pivniţa.

— Doamne, asta am făcut?

— Dacă ar fi să dăm crezare discuţiilor pe care le-am auzit în bucătărie.

După ce şi-a luat arcul, Aren s-a ridicat din locul în care stătea pe treptele din faţă, bătând cu vârful armei de tocul bocancilor.

— Eli şi Lara te-au cărat înapoi în camera ta. Trecându-şi o mână peste ochi, Ahnna şi-a scuturat capul, ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească. — Îmi amintesc că vorbeam cu ea şi apoi... Şi-a scuturat din nou capul.

— Îmi pare rău! Şi îmi pare rău că am întârziat. Am dormit buştean.

La fel şi el, ceea ce era ciudat, având în vedere că fusese o noapte senină. În lipsa unei furtuni care să apere ţărmurile Ithicanei, în mod normal Aren se zvârcolea şi se învârtea jumătate din noapte. El însuşi nu s-ar fi trezit la timp dacă afurisitul ăla de motan nu i-ar fi dat deşteptarea.

— Bună dimineaţa, copii!

Aren s-a întors spre Jor, care a apărut din ceaţă, cu o pâine într-o mână, pe care în mod clar o furase din bucătărie. Bărbatul mai în vârstă i-a aruncat o privire lui Aren.

— Arăţi teribil de bine odihnit pentru un bărbat care abia s-a însurat.

Ahnna a chicotit.

— Nu cred că a avut prea multă companie aseară. De fapt, niciuna.

— Ai scos-o deja din sărite pe proaspăta soţie?

Aren i-a ignorat întrebarea, străfulgerat de o imagine a Larei stând la picioarele patului său, cu trupul ei gol atât de al naibii de perfect, încât trebuie să fi fost un vis. Gustul buzelor ei, senzaţia pielii sale mătăsoase sub mâinile lui, sunetul respiraţiei ei, întretăiate de dorinţă.

Totul fusese atât de viu, dar amintirea lui se oprea acolo. Cu siguranţă fusese un vis.

Scoţând din buzunar o foaie de hârtie împăturită, Aren i-a înmânat-o Ahnnei.

— Ordinul tău de plecare în Southwatch.

Sora lui a desfăcut-o şi a parcurs clauzele comerciale revizuiţi cu Maridrina, o iritare reînnoită făcând-o să se încrunte.

— Voi merge cu tine până la cazarmă. Am nevoie de un alergător care să ducă la Northwatch copia pentru ei. Maridrina a trimis deja cumpărători cu aur prin pod. Vor dori să pornească la drum. Cine stă de strajă? l-a întrebat pe Jor.

— Lia.

— Bine. Ţine-o aici. Nu mă aştept ca Lara să provoace probleme, dar…

Jor a tuşit.

— În legătură cu Lara. Aster e aici. Vrea o întrevedere.

— E la cazarmă?

— Pe apă.

— De ce nu mă mir?

Comandantul garnizoanei Kestark, care se afla la sud de Midwatch, era un membru al vechii gărzi. A fost numit în funcţie aproape de sfârşitul vieţii bunicului lui Aren, iar mama lui îşi petrecuse aproape întreaga domnie căutând, fără succes, un motiv legitim pentru a-l înlocui. Bătrânul ticălos se agăţa de tradiţia ithicană ca o lipitoare de o barcă, însă lui Aren nu i-a scăpat faptul că, dintre toţi Comandanţii de Rond, Aster fusese singurul care nu venise la nunta lui.

— Presupun că nu ar trebui să-l facem să aştepte.

Ceaţa se întindea ca o mantie cenuşie, atât de densă, încât soarele părea un nasture argintiu, împiedicându-i să distingă ceva la mai mult de câteva zeci de paşi în ambele

direcţii. Jos, în golf, Ahnna era aşteptată de garda ei personală, la fel cum şi pe Aren îl aştepta a lui, în vreme ce bărbaţii şi femeile îşi împingeau în tăcere ambarcaţiunile în apă. Ahnna i s-a alăturat într-una dintre bărcile din Midwatch.

Nicio briză nu umfla velele, iar zăngănitul lanţului, ridicat din locul în care bloca intrarea în golf, părea o încălcare vulgară a tăcerii de altfel desăvârşite. Vâslele tulburau suprafaţa apei în timp ce grupul ocolea pericolele ascunse la doar câţiva metri de suprafaţă, ieşind în larg şi îndreptându-se spre umbra impunătoare a podului.

— Aren.

Întorcându-se să se uite la sora lui geamănă, Aren i-a urmărit privirea spre apă, unde a zărit o formă masivă care se mişca sub ei. Rechinul era mai lung decât barca în care stăteau – şi mai mult decât capabil să o distrugă, dacă s-ar fi simţit dornic –, dar nu de aceea îi arătase Ahnna prădătorul. Sosirea lui anunţa o domolire a Mărilor Furtunoase şi nu avea să treacă mult timp până când apele Ithicanei urmau să fie roşii de sânge.

Un fior i-a străbătut şira spinării; Aren a pus mâna pe ochean, cercetând împrejurimile, însă eforturile nu i-au dezvăluit altceva decât şi mai multă ceaţă. Un lucru bun pentru a ascunde venirile şi plecările oamenilor săi, dar îi ajuta la fel de bine duşmanul.

— Se întâmplă cu câteva săptămâni mai devreme. Nana nu a anunţat încă sfârşitul sezonului.

Dar, cu toate vorbele ei, a observat că mâna i-a alunecat spre arma pe care o purta la brâu, iar ochii i-au devenit vigilenţi.

— Trebuie să mă întorc la Southwatch!

Prin ceaţă au apărut două nave. Aster, întotdeauna dedicat unui simbolism exagerat, a ales să aştepte chiar sub pod.

— Înălţimea Voastră.

Bărbatul mai în vârstă a întins mâna pentru a trage cele două bărci.

— Mă simt uşurat să văd că sunteţi bine.

— Te aşteptai la altceva?

Ambarcaţiunile s-au legănat cât gărzile au schimbat locurile cu comandantul, oferindu-le celor trei o oarecare intimitate.

— Da, având în vedere ce aţi adus în propriul cămin.

— Nu e decât o copilă, singură şi la mila noastră. Cred că pot să mă descurc.

— Chiar şi o copilă poate strecura otravă într-o ceaşcă. Iar maridrinienii sunt cunoscuţi pentru asta.

— Stai liniştit, Aster, viaţa mea nu e în pericol din cauza Larei. Silas Veliant nu-i un prost, ştie că dacă fiica lui m-ar asasina, ar însemna sfârşitul noului său acord comercial cu Ithicana.

— Lara.

Aster a scuipat în apă.

— După felul în care vorbiţi, îmi dau seama că deja îşi înfige ghearele în domnia voastră. Trebuie să ştiţi că există un motiv pentru care au trimis o femeie atât de frumoasă ca ea.

— De unde ştii cum arată, comandante? a intervenit Ahnna. Nu te-am văzut la nuntă, deşi presupun că este posibil să te fi ascuns în spate.

Aren şi-a muşcat limba. Comandantul Kestarkului era scund pentru un ithican şi nu-i plăcea să i se reamintească acest lucru.

— Am auzit cum arată.

Aster i-a învrednicit cu o privire la fel de nemiloasă ca a rechinului care înota dedesubt.

— Nu am participat, deoarece nu vă susţin alegerea de a o lua de soţie.

Nu era singurul. Foarte mulţi, în special cei din generaţia mai veche, au protestat vehement împotriva uniunii.

— Atunci de ce eşti aici acum?

— Ca să vă dau un sfat, Alteţă. Duceţi-o pe fata din Maridrinia în apă şi înecaţi-o. Ţineţi-o sub apă până când veţi şti sigur că e moartă, apoi aruncaţi-i trupul în mare.

Pentru o clipă, nimeni nu a vorbit.

— Nu am obiceiul de a ucide femei nevinovate, a spus în cele din urmă Aren.

— Nevinovate. Cu siguranţă e cuvântul potrivit.

Aster s-a încruntat, ridicându-şi ochii către podul de deasupra lor, înainte de a-i întoarce spre Aren.

— Am uitat cât sunteţi de tânăr, Alteţă! Ultima dată când am fost în război cu Maridrina, eraţi doar un băiat adăpostit în Eranahl. Nu aţi luptat în acele bătălii în care şi-au lansat întreaga flotă împotriva noastră, blocându-ne accesul la Southwatch şi împiedicând comerţul, în timp ce poporul nostru murea de foame. Nu aţi fost acolo când Silas Veliant şi-a dat seama că nu poate câştiga prin forţă şi a hotărât să se răzbune pe insulele mai îndepărtate, unde soldaţii lui au masacrat familii şi au atârnat trupurile victimelor pentru ca păsările să se înfrupte din ele.

Aren nu fusese destul de mare pentru a lupta, dar asta nu însemna că nu-şi amintea cât de disperaţi fuseseră părinţii lui când au propus tratatul Maridrinei şi regatului Harendell.

— Avem cincisprezece ani de pace, Aster. Cincisprezece ani în care Silas nu a ridicat un deget împotriva Ithicanei.

— E tot acelaşi om! a urlat Aster. Şi Alteţa Voastră i-a luat una dintre progenituri în pat! Puteţi fi numit în multe feluri, Aren Kertell, dar până acum n-am crezut că sunteţi un prost.

Ahnna avea un pumnal în mână, dar Aren i-a transmis un scurt semn de avertisment din cap. Îşi petrecuse ultimul an fiind presat şi chestionat de către Comandanţii săi de Rond, însă nu urma să-şi piardă cumpătul din pricina câtorva insulte .

— Ştiu la fel de bine ca oricine altcineva ce fel de om este Silas Veliant, comandante. Dar tratatul ne-a adus pace şi stabilitate cu Maridrina şi nu voi face nimic care să pună în pericol acest lucru.

Aren a aşteptat ca celălalt bărbat să se liniştească, apoi a continuat.

— În timp ce restul lumii evoluează, Ithicana lâncezeşte. Pentru noi, totul se rezumă la pod şi la lupta pentru a-l păstra. Nu cultivăm nimic. Nu producem nimic. Nu cunoaştem nimic în afara războiului şi a supravieţuirii. Copiii noştri cresc învăţând sute de moduri prin care să ucidă un om, dar abia dacă ştiu să-şi scrie propriul nume. Şi asta nu e suficient.

Aster l-a privit fix, pentru că mai auzise discursul, dar Aren l-ar fi repetat de o mie de ori dacă asta ar fi însemnat ca oamenii precum Aster să accepte schimbarea de care Ithicana avea nevoie.

— Avem nevoie de aliaţi, de aliaţi adevăraţi. De alianţe care să meargă dincolo de bucăţi de hârtie semnate de regi. De alianţe care îi vor oferi poporului nostru oportunităţi dincolo de sabie.

— Sunteţi un visător, aşa cum a fost şi mama domniei voastre.

Aster a ridicat o mână, făcând semn celorlalte bărci să se întoarcă.

— Şi viitorul pe care vi-l imaginaţi e frumos, recunosc asta, Alteţă. Dar nu este viitorul Ithicanei.

Bărcile s-au ciocnit, iar comandantul a sărit între ele, aşe-zându-se între gărzile sale.

— Şi pentru ca visul Alteţei Sale să nu se transforme în coşmarul nostru, faceţi-ne tuturor o favoare şi ţineţi-o pe femeia aceea închisă!

9. LARA

LARA A DORMIT mai bine decât o făcuse de multă vreme, pe de-o parte datorită narcoticului şi pe de alta datorită liniştii. Somnul din timpul călătoriei prin Maridrina fusese întrerupt constant de zgomotul din jur. Soldaţi, servitori, cai, cămile... Dar aici erau doar sunetele estompate ale păsărilor, ciripind în copacii din curte. Era linişte.

Dar sentimentul de pace reprezenta o mantie care ascundea natura violentă a acestui loc. Şi firea ei, la fel de violentă.

Lara s-a îmbrăcat în tăcere şi s-a îndreptat în direcţia salonului. S-a pregătit pentru posibilitatea ca Aren să-şi amintească tot ce s-a întâmplat în camera lui noaptea trecută. Ca el să-şi dea seama că îl drogase şi misiunea ei să se termine înainte de a fi început.

Deşi masa era încărcată cu platouri cu fructe tăiate şi felii de carne, iaurt cremos şi mici produse de patiserie presărate cu scorţişoară şi nucşoară, îşi ţinea ochii aţintiţi numai spre priveliştea oferită de ferestrele enorme. Deşi era dimineaţă târziu, un strat de nori estompa lumina soarelui, dând iluzia unui amurg timpuriu. Cu toate acestea, dezvăluia ceea ce ascunsese întunericul nopţii trecute: jungla sălbatică, arborii care se înălţau ireal de mult, frunzişul de dedesubt, atât de dens, încât era de nepătruns, totul acoperit de ceaţă.

— Unde e Majestatea Sa? l-a întrebat pe Eli, sperând că servitorul nu a observat culoarea care îi răsărise în obraji.

Noaptea trecută pierduse controlul situaţiei. În mai multe feluri.

Servitoarea mai în vârstă i-a aruncat lui Eli o privire tăioasă.

— Majestatea Sa se trezeşte devreme. A plecat cu coman-danta pentru a se asigura că noile clauze comerciale cu Maridrina au fost transmise către pieţele din Northwatch şi Southwatch.

Slavă Domnului! Nu era sigură că e pregătită să stea faţă în faţă cu el. Nu după lucrurile pe care le făcuseră, indiferent dacă el îşi amintea sau nu. Lara i-a răspuns femeii cu un semn solemn din cap, nădăjduind că îi ascundea disconfortul.

— Noile condiţii comerciale vor fi o mană cerească pentru patria mea. Numai lucruri bune pot ieşi din asta.

O umbră a părut să întunece ochii servitoarei mai în vârstă, dar ea doar şi-a înclinat capul.

— Cum spuneţi, domniţă.

— Cum te cheamă? L-am întâlnit pe Eli şi aş vrea să ajung să vă cunosc mai bine şi pe restul dintre voi.

— Mă numesc Clara, domniţă. Eli este nepotul meu, iar sora mea, Moryn, este bucătăreasa.

— Doar voi trei? a întrebat Lara, amintindu-şi de armata de servitori care îi însoţise grupul de la marginea Deşertului Roşu până în Ithicana.

Un zâmbet lent şi-a croit drum pe chipul Clarei.

— Majestatea Sa preferă să-şi petreacă timpul în compania soldaţilor săi decât să stea în această casă. Deşi mă aştept ca prezenţa voastră să schimbe acest lucru, domniţă.

În ochii servitoarei a apărut un licăr care i-a încălzit obrajii Larei.

— Ştii când se va întoarce?

— Nu a spus, domniţă.

— Înţeleg.

Lara a lăsat să-i pătrundă în voce o urmă de dezamăgire şi a fost cuprinsă de satisfacţie când faţa femeii s-a îmblânzit.

— E ocupat în majoritatea zilelor, dar stomacul îl va aduce până la urmă acasă pentru cină, dacă altceva nu.

— Am vreo restricţie în privinţa locurilor în care aş putea merge?

— Casa vă aparţine, domniţă. Majestatea Sa vă roagă să vă simţiţi ca acasă.

— Mulţumesc!

Lara i-a lăsat apoi să strângă masa, în timp ce a început turul casei. În afară de odăile ei şi de ale lui Aren, mai erau încă patru dormitoare, salonul, bucătăria şi camerele servitorilor. Întreaga latură din spate a casei era plină de fotolii pufoase, cu mesele ocupate de o varietate de jocuri şi pereţii căptuşiţi de cărţi. Tânjea să le citească, dar s-a mulţumit să treacă un deget de-a lungul cotoarelor înainte de a merge mai departe. Fiecare cameră avea nenumărate ferestre, dar priveliştea oferită de toate era aceeaşi: jungla. Frumoasă, însă complet lipsită de civilizaţie. *Poate că la asta se rezumă Ithicana,* s-a gândit Lara. *Podul, jungla şi nimic altceva.*

Sau poate că asta e doar ceea ce-şi doreau ei ca ea să creadă.

Retrăgându-se în încăperile ei, a examinat selecţia de haine ithicane din dulap, de unde a ales o pereche de pantaloni şi o tunică subţire, care-i dezvelea braţele, precum şi o pereche de cizme din piele groasă. Pe urmă a traversat holul şi a ieşit pe uşa din faţă a casei.

Testează-ţi limitele într-un mod care să nu-i facă să-ţi suspecteze abilităţile, a instruit-o în tăcere Serin. *Se aşteaptă să fii ignorantă, neajutorată şi răsfăţată. Profită de greşelile lor!*

Bănuind că ar putea fi urmărită, Lara a luat-o din loc. Exista o cărare care ducea în sus, dar a ales să urmeze izvorul, ştiind că acesta o va duce în cele din urmă la mare.

A fost doar o chestiune de minute până să audă paşii estompaţi ai cuiva în urma ei. Trosnetul unei crengi. Un pleosc scurt. Oricine ar fi fost, avea mersul unui vânător, dar ea învăţase să facă diferenţa între nisipul care se mişcă în bătaia vântului şi acela care se mişcă sub greutatea unui om, aşa că nu era un efort prea mare pentru ea să detecteze sunetele rătăcite ale unei urmăriri.

Observând semnele mai multor capcane în junglă, Lara a continuat să urmeze pârâul şi în curând s-a trezit udă din pricina ploii şi a transpiraţiei. Umiditatea aerului o făcea să se simtă ca şi cum ar inspira apă, dar, cu toate acestea, nu zărise încă niciun pod şi nicio plajă. Nici urmăritorul ei nu făcuse vreo mişcare pentru a interveni.

Şi-a sprijinit o mână de trunchiul unui copac şi s-a prefăcut obosită, în vreme ce se uita în sus, încercând şi nereuşind să vadă ceva dincolo de coronament şi de ceaţă.

Serin îi explicase în detaliu ceea ce ştiau despre pod. Că majoritatea pilonilor erau turnuri naturale de stâncă ieşind din mare, care se înălţau adesea deasupra apei la peste treizeci sau şaizeci de metri. Existau doar câteva insule la care ducea podul, iar acestea erau apărate prin tot felul de modalităţi create pentru a scufunda navele. Cel mai important dintre obiectivele ei era să afle cum accesau ithicanii podul pe toată lungimea sa, dar mai întâi trebuia să-l găsească.

Pârâul curgea pe o pantă din ce în ce mai abruptă, iar apa, acum rece, se revărsa peste cornişe în cascade mici, umplând aerul cu un susur uşor. Ţinându-se de liane şi

rezemându-se de stânci, Lara a coborât, deja îngrozită de chinul urcării la întoarcere.

Apoi cizma i-a alunecat şi s-a rostogolit.

Lumea s-a întors într-o parte şi totul a devenit o înceţoşare verde. Cotul i s-a izbit dureros de o stâncă, apoi a căzut.

Lara a ţipat, fluturându-şi braţele în timp ce se străduia să se agaţe de o liană. A aterizat într-un ochi de apă şi forţa impactului i-a tăiat răsuflarea. Apa i-a trecut peste cap şi din gură au început să-i iasă bule. A dat din braţe şi din picioare până când cizmele i s-au lovit de fundul mâlos, apoi şi-a îndoit genunchii pentru a-şi lua avânt...

Şi a descoperit că apa îi ajungea până la brâu.

— Fir-ar să fie! a răcnit Lara, înaintând spre mal.

Dar înainte să ajungă acolo, i-a atras atenţia un sâsâit.

Îngheţând pe loc, a cercetat împrejurimile până când a dat cu ochii de un şarpe maro cu negru, care se mişca iute în tufişuri, lungimea creaturii depăşindu-i înălţimea. Reptila se afla între ea şi peretele stâncii. Lara s-a dat un pas înapoi în apă, dar mişcarea nu a făcut decât să agite şarpele. Aşa îi trebuia, dacă nu a ţinut cont de avertismentul lui Eli!

A fost nevoie de multă stăpânire de sine pentru a nu se întinde după unul dintre pumnalele de la brâu, urechile ei sesizând un târşâit de bocanci şi un mormăit vag ce aducea a înjurătură. Aruncarea pumnalelor era specialitatea ei, însă urmăritorul său se afla în vârful stâncii, iar ultimul lucru de care avea nevoie era să fie văzută folosindu-şi una dintre arme.

Când şarpele s-a ridicat, capul i-a ajuns la nivelul ochilor Larei. Sâsâind. Furios. Gata să atace. Tânăra şi-a reglat respiraţia. Inspira şi expira. *Hai odată, oricine ai fi!* a mormăit ea în gând. *Ocupă-te de creatura asta!*

Şarpele se legăna dintr-o parte în alta. Începând să-şi piardă răbdarea, Lara şi-a încleştat degetele în jurul pumnalului şi a deschis carcasa din jurul mânerului cu un clic.

Reptila s-a năpustit asupra ei.

S-a auzit zbârnâitul unei coarde de arc şi capul creaturii a fost ţintuit la pământ de o săgeată cu pene negre. Trupul i s-a zbătut violent, apoi a rămas nemişcat. Lara s-a întors.

Aren a îngenuncheat pe marginea cascadei de pe care căzuse ea cu atâta graţie, cu arcul în mână, cu tolba plină de săgeţi întrezărindu-se pe deasupra umerilor lui largi. S-a ridicat.

— Avem o oarecare problemă cu şerpii în Ithicana. Nu e atât de rău pe insula asta, în special, dar – a sărit de pe margine, aterizând silenţios lângă ea – dacă şi-ar fi înfipt ea dinţii în tine, n-ai mai fi rămas mult timp pe lumea asta.

Lara s-a uitat la şarpele mort, iar trupul reptilei a tresărit. Nu s-a putut abţine să nu tresară, dar a încercat să-şi mascheze reacţia cu o întrebare.

— Cum îţi dai seama că e femelă?

— După lungime. Masculii nu ajung atât de mari.

Aren s-a ghemuit şi a scos săgeata din craniul creaturii, apoi a şters sângele şi bucăţile de solzi de pe vârful săgeţii, care avea trei tăişuri, spre deosebire de cele ghimpate preferate de maridrinieni, şi şi-a îndreptat privirea nemulţumită spre Lara.

— Ar fi trebuit să rămâi în casă.

Lara a deschis gura, pe punctul de a-l informa că nu primise astfel de instrucţiuni, când el a adăugat:

— Nu o face pe proasta! Ai ştiut foarte bine ce a vrut să spună Clara.

— Nu-mi place să fiu închisă, a spus ea, muşcându-şi interiorul obrazului.

Aren a pufnit, apoi a băgat săgeata curată înapoi în tolbă.

— Credeam că eşti obişnuită cu asta.

— Chiar sunt obişnuită. Dar asta nu înseamnă că-mi şi place.

— Ai fost ţinută sub cheie în acel complex din deşert pentru siguranţa ta. Motivele mele sunt aceleaşi. Ithicana este periculoasă. În primul rând, întreaga insulă e plină de capcane. În al doilea, nu vei face doi paşi fără să treci pe lângă o creatură capabilă să te bage în mormânt. Şi în al treilea, o prinţesă mică şi răsfăţată ca tine nu ştie nimic despre cum să aibă grijă de ea însăşi.

Lara a strâns din dinţi. A recurs la fiecare dram de control din trup pentru a nu-i spune cât de mult se înşela în privinţa asta.

— Totuşi, ai reuşit să ajungi mai departe decât mă aşteptam, a continuat Aren, iar ochii lui i-au studiat trupul, obser-vându-i hainele ude lipite de piele. Ce v-au pus de fapt pe tine şi pe surorile tale *să faceţi* în acel complex? Să daţi ture de alergare şi să curăţaţi nisipul cu lopata?

Era o întrebare inevitabilă. Deşi mică de înălţime, era extrem de tonifiată datorită orelor nesfârşite de antrenament. Nu avea un corp ca majoritatea nobilelor din Maridrina.

— Traiul în deşert e greu. Tatăl meu a vrut să mă pregătească pentru… *vigoarea* vieţii din Ithicana.

— Ah! a exclamat Aren, zâmbind. Ce păcat că nu te-a pregătit şi pentru viaţa în natură.

Ridicând arcul, l-a sprijinit de umărul ei şi, cu coada ochiului, Lara a văzut o formă neagră zburând prin aer. Un păianjen de mărimea palmei fetei a aterizat la pământ

înainte de a se furişa în umbră. L-a privit cu interes, întrebându-se dacă era otrăvitor.

— Nu e mai rău decât scorpionii din Deşertul Roşu.

— Poate că nu. Dar bănuiesc că Deşertul Roşu nu-i infestat de astfel de vieţuitoare.

A luat o piatră şi a aruncat-o cam la zece metri spre stânga. S-a auzit un pocnet puternic, apoi o placă acoperită cu ţepuşe de lemn a ţâşnit din sol. Oricine ar fi declanşat capcana s-ar fi trezit cu o jumătate de duzină de găuri de la brâu în jos. Lara remarcase roua agăţată de firul de declanşare în depărtare dar, ca să fie sinceră, l-ar fi ratat în întuneric.

— Ai câştigat concursul de arătat care e mai tare, a spus ea într-un mod care dădea de înţeles că el chiar nu o făcuse. Continuăm?

În loc să riposteze cu o replică înţepătoare, Aren a făcut un pas mai aproape şi i-a prins încheietura. Lara ar fi trebuit să se retragă, dar în schimb a îngheţat, amintindu-şi de senzaţia acelei mâini pe piele, de mângâierile uşoare în sus şi în jos pe coapsa ei.

A dat să se îndepărteze, însă el i-a rotit braţul şi s-a încruntat la vederea tăieturii superficiale de pe cotul ei. Vârând mâna în buzunarul de la centură, Aren a scos o cutie mică de unguent şi o rolă de bandaj, după care a început să se ocupe de rană cu mâini sigure. Muşchii antebraţelor i se încordau sub oţelul şi pielea apărătoarelor înfăşurate în jurul lor. De atât de aproape, era şi mai evident cât de mare era în comparaţie cu ea, cu un cap mai înalt şi de cel puţin de două ori mai greu. Numai muşchi bine definiţi.

Dar Erik, Maestrul Armelor, fusese la fel de mare şi le-a învăţat pe Lara şi pe surorile ei cum să lupte împotriva celor mai masivi şi mai puternici. În timp ce Aren îi termina de bandajat braţul, şi-a imaginat unde l-ar lovi.

La curbura piciorului sau la genunchi. I-ar înfige un pumnal în abdomen, pentru a-l eviscera. I-ar duce altul la gât, înainte ca el să aibă şansa de a o apuca.

— Am renunţat la multe în acest schimb cu tatăl tău, a spus Aren, strângând bandajul, şi tot ce am primit, în afară de promisiunea de a continua pacea, ai fost tu. Aşa că vei înţelege de ce nu vreau să te văd moartă după câteva zile de la sosire.

— Şi totuşi, e evident că te-ai mulţumit să mă laşi să mă plimb prin jungla ta periculoasă.

— Am vrut să văd unde te duci.

Făcându-i semn să îl urmeze, Aren s-a deplasat prin frunzişul luxuriant care acoperea solul junglei, folosindu-se cât mai puţin de maceta scânteietoare pe care o ţinea într-o mână.

— Încercai să scapi?

— Încotro să scap?

Lara s-a forţat să-i accepte braţul cât Aren a ghidat-o peste un copac căzut.

— Dacă mă întorc în Maridrina, tatăl meu ar pune să fiu omorâtă pentru că l-am dezonorat. În plus, nu am nicio abilitate care mi-ar permite să supravieţuiesc în altă parte pe cont propriu. Fie că vreau sau nu, Ithicana este locul unde trebuie să rămân.

Aren a râs încet.

— Cel puţin eşti sinceră.

Lara şi-a înăbuşit propriul hohot de râs. Putea fi numită în multe feluri, dar sinceră nu se număra printre opţiuni.

— Atunci ce căutai aici?

Păstrează minciunile pentru când vei avea nevoie.

— Am vrut să văd podul.

Aren s-a oprit brusc, întorcându-se spre ea cu o privire tăioasă.

— De ce?

Ea i-a întâlnit ochii fără să clipească.

— Am vrut să văd construcţia care a meritat să dobândească drepturile asupra corpului meu. Asupra loialităţii mele. Asupra vieţii mele.

Aren s-a dat înapoi ca şi cum l-ar fi pălmuit.

— Drepturile la toate acestea sunt ale tale, nu ale tatălui tău.

Nu se aşteptase la asemenea cuvinte din partea lui. Dar în loc să-i tempereze îngrijorarea cu privire la acest aspect al misiunii, mai degrabă i-au făcut pielea să ardă de o furie pe care nu şi-o putea explica. Prin urmare, nu a putut decât să dea scurt din cap.

— Aşa spui tu.

Cu ajutorul macetei, Aren a înlăturat o liană din cale şi a păşit pe o pantă abruptă, fără să aştepte să vadă dacă ea îl urmează.

— Oricum, mergeai în direcţia greşită. Acum încearcă să ţii pasul. Nu există decât un scurt moment în care vei putea vedea podul prin ceaţă.

Au urcat pe o potecă în mare parte îngustă, fără să-şi adreseze vreun cuvânt. Din moment ce nu se vedea nimic altceva în afara junglei aparent nesfârşite, Lara a început să creadă că Aren o amăgea. Apoi au intrat într-un luminiş în care se afla un turn de piatră.

Îndreptându-şi faţa spre cer, a lăsat ploaia neîncetată să-i spele sudoarea de pe chip, urmărind cum vânturile care nu străpungeau coronamentul copacilor deplasau norii de colo-colo. Aren a arătat spre turn.

— Breşa din platoul de nori va fi de scurtă durată în această perioadă a anului.

Turnul mirosea a pământ şi a mucegai, iar treptele de piatră în spirală erau uzate în centru de nenumăraţi paşi. Au ajuns în vârf, un mic spaţiu gol deschis pe toate părţile, dezvăluind jungla ceţoasă în fiecare direcţie.

Observatorul se afla în piscul unui mic munte, şi-a dat ea seama, şi abia dacă putea distinge marea cenuşie de dedesubt. Acolo nu era nicio plajă. Niciun dig. Şi, cel mai important, niciun nenorocit de pod.

— Unde este?

— Răbdare.

Aren şi-a sprijinit coatele pe zidul de piatră care încadra locul.

Mai degrabă curioasă decât enervată, Lara s-a dus să stea lângă el, admirând copacii, norii şi marea, dar atenţia îi era atrasă de el. Mirosea a piele umedă şi a oţel, a pământ şi a frunze, dar sub toate acestea nasul ei a mai detectat şi o urmă de săpun şi de ceva… distinctiv, şi nu neplăcut, masculin. Apoi vântul a vâjâit prin turn, alungând toate miresmele în afară de cea a ploii.

Norii s-au separat cu o viteză incredibilă, soarele dogorind peste ei cu o intensitate pe care nu o mai simţise de când părăsise deşertul, colorând fâşiile de un verde stins într-o nuanţă de smarald atât de vibrantă, încât aproape că o dureau ochii. Pe măsură ce vântul îndepărta ceaţa, se întrezărea cerul de un albastru-safir. Şi uita aşa, a dispărut insula misterioasă, lăsând în urma ei numai culori vii şi o lumină strălucitoare. Dar oricât de mult a căutat, nu a putut vedea nimic care să semene cu un pod.

Un râs amuzat i-a răsunat în urechi chiar în momentul în care nişte degete i-au prins bărbia, ridicându-i uşor faţa.

— Uită-te şi mai departe! a îndrumat-o Aren, iar ochii Larei s-au dus spre marea acum turcoaz.

Priveliştea i-a tăiat răsuflarea.

10. LARA

TOATE DESCRIERILE OFERITE în timpul pregătirii au pălit în comparaţie cu realitatea. Nu era *un* pod oarecare. Era *Podul,* pentru că nu exista nimic asemănător în lume.

Ca un şarpe imens, cenuşiu, podul se întindea cât vedeai cu ochii, unind continentele. Se situa deasupra unor turnuri carstice, formate natural, care păreau să fi fost plasate de mâna lui Dumnezeu doar pentru acest scop, sfidând Mările Furtunoase care se izbeau de poalele lor. Din loc în loc, prelungirea cenuşie trecea deasupra insulelor mai mari, spri-jinindu-se pe coloane groase de piatră construite de mâini străvechi. Podul era o operă arhitecturală care sfida raţiunea. Care sfida logica. Care, conform tuturor legilor, nici măcar nu ar fi trebuit să existe.

Şi tocmai din acest motiv îl voia toată lumea.

Desprinzându-şi ochii de pe pod, Lara s-a uitat la Aren, a cărui privire era fixată pe structura de piatră. Deşi îl văzuse fără îndoială în fiecare zi a vieţii sale, încă emana un sentiment de admiraţie, de parcă şi el abia îi putea înţelege existenţa.

Înainte ca ea să-şi poată abate privirea, Aren a întors capul, iar ochii li s-au întâlnit. În lumina soarelui, Lara a văzut că ai lui nu erau negri, ci căprui, însemnaţi de pete de aceeaşi nuanţă de verde-smarald predominantă în regat.

— Faptul că îl vezi îţi întăreşte sentimentul de autoapreciere?

Lara a simţit cum pielea i se încălzeşte brusc şi s-a răsucit, simţind nevoia să se mişte.

— Nu sunt un obiect.

— Nu asta am vrut să spun, a zis Aren. Podul este... Pentru Ithicana este totul. Iar Ithicana este totul pentru mine.

La fel cum Maridrina reprezintă totul pentru ea.

— E... impresionant.

Puţin spus pentru construcţia străveche.

— Lara.

Cu coada ochiului, l-a văzut cum se întinde spre ea, retră-gându-şi apoi mâna, ca şi cum şi-ar fi dat seama că nu e o idee bună să o atingă.

— Ştiu că nu a fost alegerea ta să fii aici.

Şi-a trecut o mână prin păr, cu maxilarul încleştat de parcă se străduia să-şi găsească cuvintele. Inima ei a început să bată cu putere, anticipând ceea ce avea să spună.

— Vreau să ştii că nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei să faci. Că asta... asta este orice vrei tu să fie. Sau nu vrei să fie.

— Ce e pentru tine?

— Tratatul înseamnă pace între Ithicana şi Maridrina. Înseamnă vieţi salvate. Poate că, într-o zi, va însemna sfârşitul violenţei pe ţărmurile noastre.

— Nu credeam că vorbim despre tratat.

Era hotărâtă să înţeleagă ce-l motiva pe acest bărbat, iar asta includea şi dorinţele sale. Aren a ezitat.

— Sper că mariajul nostru va fi primul pas către un viitor în care vieţile celor din poporul meu nu vor mai fi legate de această bucată veche de piatră.

Afirmaţia era atât de contradictorie cu ce spusese înainte, că podul este totul pentru el, încât Lara a deschis gura ca să-i ceară să explice, dar a fost întreruptă de

sunetul unui corn care a bubuit în depărtare. A răsunat prelung o dată, apoi din nou. Aren a blestemat când l-a auzit prima dată şi mâna i s-a întins spre ocheanul mare montat în centrul turnului de veghe. A scrutat linia apei, dezlănţuind o adevărată tiradă de blesteme când a zărit ceea ce căuta.

— Ce este?

— Atacatori.

S-a avântat spre scări, apoi s-a prins de cadrul uşii, oprin-du-se brusc.

— Rămâi aici, Lara! Doar… nu te mişca. Voi trimite pe cineva după tine.

A dat să se opună, dar Aren plecase deja. Aplecându-se peste marginea turnului, Lara l-a privit cum iese din clădire, aleargă prin luminiş şi dispare din vedere.

S-a ridicat pe vârfuri şi a privit prin ochean. I-a luat o clipă, dar în cele din urmă a reuşit să vadă corabia trecând pe sub pod spre Midwatch, cu puntea plină de oameni în uniforme, înarmaţi, cu steagul amaridian fluturând pe catarg. O navă militară. Şi, dacă era să dea crezare cuvintelor lui Aren, una care nu venise cu gânduri paşnice.

În aer a răsunat o trosnitură puternică. Lara a privit cum tachelajul e lovit de un proiectil, spintecând un catarg şi răs-turnându-l în lateral. Apoi a căzut, cu pânzele şi frânghiile prinzându-se de ţepuşele metalice aşezate la baza unuia dintre pilonii podului. Corabia s-a înclinat, aruncând o mulţime de oameni în apă. Un alt bubuit s-a auzit până în locul în care stătea ea; în clipa următoare, în carenă a apărut o gaură imensă, care dispărea rapid pe măsură ce nava se scufunda treptat.

Cu mâinile încremenite pe ochean, Lara şi-a ţinut răsuflarea când o rafală violentă de muniţie a distrus metodic corabia. Oamenii rămaşi la bord se căţărau în continuare

sau înotau spre ţărm, înconjuraţi de înotătoare ameninţătoare, fără niciun loc sigur la îndemână. Cât Lara privea, unul dintre marinari a fost tras sub apă, iar sângele i-a îngheţat când o pată de culoare vişinie a înflorit în locul unde fusese acesta. Apoi rechinii au atacat într-o frenezie, om după om, până când apa a devenit mai mult roşie decât albastră.

Îndreptând ocheanul spre locul în care insula întâlnea marea, a căutat orice semn al prezenţei ithicanilor, dornică să le vadă apărarea în acţiune. Dar unghiul era prost şi jungla îi bloca vederea spre orice se întâmpla la mal.

Aceasta putea fi singura ei şansă de a vedea cum resping ithicanii invadatorii din interior, iar ea o rata din cauza unui punct de observaţie slab.

Lara s-a trezit alergând. A coborît scările şi a intrat în luminiş, cu ochii aţintiţi asupra cărării pe care o luase Aren, având încredere că avea să o ducă acolo unde trebuia să ajungă. Jungla s-a transformat într-o lume verde înceţoşată. Sărea peste stânci, cu aerul umed tot mai greu în plămâni, şi aluneca în noroi, regăsindu-şi îndată echilibrul înainte să-şi continue drumul. Apa nu se afla la distanţă mare şi era la vale.

Poteca a scos-o din junglă, întinzându-se de-a lungul marginii sedimentare. Mult mai jos, oceanul se izbea de stâncile abrupte. Lara a cotit şi s-a trezit în vârful unei pante înclinate. S-a oprit, după care şi-a găsit un ascunziş în spatele unui morman de roci uriaşe.

A zărit un golf pe care nu reuşise să-l observe din turnul de observaţie. Cu o plajă de nisip alb şi ape de un albastru-tur-coaz, era ascuns de ocean de nişte stânci înalte, iar deschiderea către mare era asigurată de un spaţiu în care se putea strecura doar o barcă mică. Un lanţ greu, legat de fiecare parte a peşterii, bloca intrarea.

Plaja era plină de soldaţi. Privirea Larei s-a îndreptat către ambarcaţiunile bizare aşezate pe nisip, care nu dădeau semne că ar pleca nicăieri, apoi spre ithicanii care stăteau în vârful stâncilor şi supravegheau marea, cu silueta înaltă a lui Aren în mijlocul lor.

Încruntată, Lara a cercetat zona din jurul bolovanului, încercând să determine unde se afla catapulta pe care ithica-nii o folosiseră împotriva corabiei, când a auzit pietrişul alunecând pe cărarea din spatele ei.

Apoi o voce:

— ... abia dacă merită pietrele pe care le-am aruncat asupra lor. Un vânt uşor ar pune rahatul ăla ponosit pe fundul mării.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Lara a căutat o cale de scăpare, însă plaja era plină de soldaţi; în stânga ei se afla o încrengătură de liane, iar în dreapta, o prăpastie abruptă spre stâncile zimţate înălţate din ocean. Singura cale de a nu fi prinsă spionând era să o ia înainte.

De îndată ce a ieşit din adăpost, Lara şi-a croit drum pe panta abruptă şi pe plajă, ignorând expresiile mirate ale celor din jur.

Unul dintre bărbaţi şi-a dus degetele la buze şi a fluierat ascuţit, făcându-i pe cei care stăteau pe faleză – inclusiv pe Aren – să se întoarcă. Soţul ei nu se afla la o distanţă atât de mare încât să nu-i poată distinge expresia surprinsă, apoi iritarea.

Înainte ca soldaţii să o poată opri, Lara a înconjurat golful, urcând treptele cioplite în piatră care permiteau accesul la stânca cu vedere la mare. Aren a întâmpinat-o în vârf, în mod clar dornic să o împiedice să vadă ce se întâmplă.

— Ţi-am spus să rămâi în turn, Lara!

— Ştiu, eu...

S-a prefăcut că-şi pierde echilibrul pe treapta îngustă, ascunzându-şi zâmbetul când Aren a prins-o de braţ şi a tras-o pe vârful stâncii, oferindu-i o privelişte neîngrădită a podului şi a corabiei care se scufunda lângă el.

— Ce se întâmplă?

— Nu te priveşte. Coboară pe plajă şi cineva te va duce înapoi la conac.

I-a făcut semn unuia dintre soldaţii lui, însă mintea Larei a început deja să caute un motiv pentru a rămâne.

— Sunt oameni care se îneacă acolo! a protestat ea, făcân-du-i vânt soldatului care încerca să o ia de braţ. De ce nu-i ajutaţi?

— Sunt atacatori.

Aren a împins ocheanul pe care îl ţinea în mână într-a ei.

— Vezi steagul? E o corabie din Amarid. Încercau să găsească o cale de a intra în pod sub acoperirea ceţii.

— Ar putea fi negustori.

— Nu sunt. Uită-te pe punte! Vezi frânghiile care atârnă de ea?

Prin sticlă, Lara s-a prefăcut că se uită la bărbaţii care atârnau de frânghii, când de fapt examina structura podului, căutând deschideri. Acesta era un punct de observaţie pe care nimeni altcineva în afară de ithicani nu-l avea, deci era posibil să afle ceva valoros. Însă Aren i-a smuls ocheanul din mână înainte ca ea să poată arunca mai mult decât o privire rapidă.

— E un act de război împotriva noastră, Lara. Merită ceea ce primesc.

— Nimeni nu merită asta! a răspuns ea şi, deşi reacţia îi era de faţadă, încă simţea un gol în stomac la vederea valurilor care loveau corabia, înghiţind epava cu totul.

Toţi amaridienii erau acum în apă, unii încercând să ajungă la frânghiile legănate de vânt, alţii înotând în direcţia insulei pe care se afla ea.

— Ajutaţi-i!

— Nu.

— Atunci o voi face eu!

S-a întors, dornică să recurgă la o scenă dramatică de empatie ca să vadă mai de aproape micile ambarcaţiuni de pe plajă, doar pentru a se trezi faţă în faţă cu trei dintre soldaţii lui Aren.

— Lăsaţi-mă să trec!

Niciunul dintre ei nu s-a mişcat sau a pus mâna pe vreo armă. Lara a aruncat o privire peste umăr, observând structurile gemene de piatră, cu uşi solide şi fără ferestre, care protejau mecanismul de ridicare a lanţului. Bănuia că erau mereu păzite. Ochii i s-au întors la puţinii marinari care, în pofida şanselor potrivnice, se aflau la mică distanţă de intrarea dinspre golf. Dar câţiva dintre ei se zbăteau, valurile grele trecându-le peste capete.

— Vă rog!

Larei nu ar trebui să-i pese dacă amaridienii trăiesc sau mor, dar a descoperit că o face.

— E un act de cruzime! a răbufnit ea, cu un tremur autentic în voce.

Faţa lui Aren se întunecase de furie.

— Un act de cruzime le-ar fi făcut oamenilor *mei* dacă ar fi reuşit să treacă de apărarea noastră. Ithicana nu a cerut niciodată asta. Noi nu le invadăm niciodată pământurile. Nu le ucidem niciodată copiii, doar pentru că putem sau de plăcere.

A arătat cu degetul spre marinari, iar Larei i s-a ridicat fierea în gât când un altul a fost tras sub valuri, apa învolburân-du-se şi înroşindu-se cât rechinul îl sfâşia.

— Ei au adus războiul pe pământurile noastre.

— Oare dacă îi laşi să moară eşti mai bun decât ei?

Mai rămăseseră doar trei marinari şi erau aproape, însă mai multe înotătoare le dădeau târcoale.

— Dă dovadă de puţină îndurare!

— Vrei îndurare?

Aren s-a răsucit pe călcâie şi a întins mâna spre tolbă chiar în timp ce se întorcea. Au vâjâit trei dâre negre, înceţoşate, şi ultimii supravieţuitori s-au scufundat sub valuri. S-a întors cu faţa la ea, cu încheieturile degetelor albe în locul în care îşi ţinea mâna încleştată în jurul arcului.

Lara a căzut în genunchi, cu ochii închişi, pretinzând că e extrem de afectată de cele întâmplate. Ithicana îşi arăta adevărata faţă. Nu grădini paşnice şi izvoare termale liniştitoare, ci violenţă şi cruzime. Şi Aren era stăpânul ei.

Dar ea îi va fi sfârşitul.

— Aşteptaţi ca vântul să se oprească, apoi luaţi-i pe cei care atârnă de stâncă! a ordonat Aren soldaţilor lui. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca unul dintre ei să găsească o cale de intrare, la reflux.

Apoi bocancii lui grei au trecut pe lângă ea, coborând treptele spre plaja ascunsă.

Lara a rămas pe loc, zâmbind în sinea ei, în timp ce ithica-nii păstrau distanţa atât faţă de ea, cât şi faţă de indignarea ei morală. Se gândea la cuvintele lui Aren: *o cale de intrare, la reflux.* Însă alta era întrebarea. O cale de intrare unde, mai exact? În golf? Sau se referea la ceva mult mai important?

Vânturile s-au domolit, soarele s-a retras în spatele unui alt banc de nori şi ploaia s-a întors, udând-o până la piele. Dar nu s-a mişcat. Într-o tăcere stoică, i-a privit pe soldaţi cum îşi împing bărcile în larg, trec pe sub pod şi încep să-i împuşte metodic pe marinarii care reuşiseră să se agaţe

de frânghii, trupurile furate de suflul vieţii căzând în ocean.

Nu a spus nimic când s-au întors, remarcând doar ruta sinuoasă pe care o parcurgeau, mult prea precisă pentru a nu exista un motiv întemeiat în spatele acţiunii lor. Acesta a fost dezvăluit la reflux, de îndată ce apele au început să se retragă, scoţând la iveală capcanele mortale de sub suprafaţă. Ţepuşe de oţel şi stânci zimţate, toate menite să distrugă orice corabie care se apropia fără să cunoască traseul corect.

Când mareea a atins cel mai scăzut punct, Lara s-a ridicat, convinsă că a văzut tot ce era de văzut. Apoi i-a atras atenţia o umbră de la baza celui mai apropiat pilon al podului. Nu, nu o umbră. O deschidere.

Inima i-a luat-o la goană, însă s-a străduit din răsputeri să-şi ascundă zâmbetul şi să-şi ţină entuziasmul în frâu. Găsise o cale de a intra în pod.

11. AREN

GORRICK A ROSTOGOLIT cadavrul care fusese scos din ocean, sângele pătând nisipul alb.

— Regina Amaridului trebuie să fie cu adevărat disperată dacă a trimis un asemenea echipaj.

Mulţumită intervenţiei unuia dintre rechinii Ithicanei, bărbatului îi lipsea un picior. De asemenea, îi lipsea şi degetul mare de la mâna stângă, dar în acest caz, nu rechinii au fost de vină. Pentru că degetul lipsă, laolaltă cu însemnul de pe spatele mâinii, indica faptul că acest om petrecuse ceva timp într-una dintre închisorile amaridiene pentru furt.

Aren a îngenuncheat şi a examinat uniforma uzată a soldatului, cu ambele coate găurite.

— Zici că sunt toţi deţinuţi?

— Toţi cei la care ne-am putut uita.

După ce s-a ridicat, Aren s-a uitat încruntat la apele acoperite de ceaţă din golf. Flota amaridiană cunoştea bine distrugătoarele de nave din Midwatch, dar corabia a navigat direct în ele, transformând-o într-o pradă uşoară. Poate că o navă veche, cu un echipaj de condamnaţi, reprezenta tot ce regina din Amarid era dispusă să rişte la sfârşitul sezonului de furtuni, dar... Ce rost avea?

Aren s-a întors spre Gorrick.

— Scrie un raport şi trimite-l Comandanţilor de Rond, astfel încât să fie informaţi că atacurile au început mai devreme.

Apoi a urcat cu paşi mari pe cărarea spre cazarme, defel interesat să se întoarcă la conac.

— Te-a alungat deja soţia, Alteţă?

Jor era tolănit lângă vatră, cu o carte în mână.

— N-a părut prea încântată de forma de îndurare ithicană. Avea dreptate.

Lara rămăsese pe marginea prăpastiei până când Aren se întrebase dacă trebuia să cheme pe cineva să o aducă înapoi în casă. Apoi se ridicase dintr-odată, coborâse tropăind treptele spre plajă şi trecuse furtunos pe lângă el, fără să scoată un cuvânt. Gărzile pe care le postase să o urmărească păreau că ar fi preferat să înoate cu rechinii decât să vegheze asupra noii lor regine. Cam o oră mai târziu, Eli a sosit cu o scrisoare de la Lara către tatăl ei, iar acum, cu comentariile lui Aster proaspete în minte, Aren se gândea dacă să o trimită sau nu.

— Mă îndoiesc că a văzut prea multă violenţă până acum, a spus Aren, care a dat să se îndrepte spre pat, apoi a analizat mai bine situaţia şi s-a aşezat lângă bătrânul soldat. Citeşte asta!

Luând scrisoarea Larei, bărbatul mai în vârstă a citit-o, după care a ridicat din umeri.

— Pare genul de scrisoare prin care vrea să arate că e în viaţă.

Aren înclina să fie de acord. În mare parte, scrisoarea spunea doar că ea era bine şi tratată cu amabilitate, pe lângă o descriere amplă a casei, prin care se punea un accent deosebit pe izvorul termal. Chiar şi aşa, a citit-o de mai multe ori în căutarea unui cod, nefiind sigur dacă era fericit sau dezamăgit când nu a găsit nimic.

— Interesant că nu te-a menţionat. Cred că te aşteaptă un pat rece în viitor.

Aren a pufnit, dar prin minte i s-au succedat rapid frânturi neclare ale visului pe care îl avusese cu Lara în camera, în patul, în braţele lui.

— Pare să aibă o problemă cu faptul că este un câştig al tratatului.

— Poate că se aştepta la un soţ mai arătos. Unii oameni nu fac prea bine faţă dezamăgirii.

— Probabil că ăsta e singurul lucru care nu a fost dezamăgitor pentru ea, a zis Aren, ridicând o sprânceană.

Jor a clătinat din cap.

— Poate că nu-i plac ticăloşii mici şi încrezuţi.

— Am auzit că există regate în care oamenii dau dovadă de puţin respect faţă de suveranii lor.

— Pot să te respect şi tot să cred că rahatul tău pute la fel de rău ca al oricărui altcuiva.

Dându-şi ochii peste cap, Aren a acceptat cana pe care Lia, una dintre gărzile de onoare, i-a înmânat-o zâmbind, apoi a spus:

— Eşti doar furios pentru că Regele Şobolanilor din Maridrina ţi-a trimis o fată cu atitudine, în loc de o toantă fără creier care ar – a schiţat un gest vulgar – fără ezitare.

— Ca tine, Lia? a comentat Jor, făcându-i cu ochiul şi râzând când ea i-a aruncat conţinutul paharului spre el.

Aren a smuls scrisoarea din mâna bărbatului înainte ca pergamentul să sufere şi alte pagube.

— Doar nu ai de gând să o trimiţi, nu-i aşa? a întrebat Jor.

— I-am spus că o voi face. În plus, dacă Silas vrea o dovadă că Lara este în viaţă, e mai bine să-i facem pe plac. Ultimul lucru de care avem nevoie este să-i oferim o scuză să vină să o caute.

— O minciună. Putem face rost de un falsificator care să continue corespondenţa.

— Nu.

Ochii lui Aren au alunecat peste rândurile de scris îngrijit.

— Fie o voi trimite, fie îi voi spune că am ales să nu o fac. Există ceva aici ce Magpie n-ar trebui să afle?

Jor a luat-o înapoi, citind-o încă o dată, şi lui Aren i-a scăpat o înjurătură, nu pentru prima oară, deoarece se născuse cu câteva minute înaintea Ahnnei. Iar acele câteva minute blestemate l-au încoronat pe el şi au făcut-o comandant pe ea, când ar fi dat orice ca rolurile lor să fie inversate. El era potrivit pentru luptă şi pentru vânătoare, pentru a sta în jurul focului, făcând glume proaste cu alţi soldaţi. Nu pentru politică, diplomaţie şi pentru ca întregul său nenorocit de regat să depindă de alegerile lui.

— Din descrierea casei tale fiţoase, s-ar putea să se prindă că e la Midwatch cu tine. Îşi vor da seama după detaliile ei despre junglă că îi acordăm o oarecare libertate de mişcare. Apropo, a adăugat Jor, ridicând capul, *de ce* alerga pe insulă? Venea din aceeaşi direcţie ca tine, deci nu dinspre casă…

Întâmplarea a făcut ca Aren să fi ajuns la conac chiar înainte ca Lara să plece în explorarea neautorizată a insulei şi, în loc să o lase pe Lia să o oprească, a decis să vadă unde s-ar avânta soţia lui.

— Hoinărea.

Sprâncenele lui Jor s-au ridicat.

— Cu ce scop?

— Căuta podul.

Toate privirile din camera comună s-au întors spre ei, iar Aren s-a încruntat.

— A fost o simplă curiozitate…

Nu ştia cu exactitate de ce o apăra pe Lara, doar că lucrurile pe care i le spusese îi atinseseră o coardă sensibilă. Îi fusese atât de uşor să se concentreze asupra sacrificiilor pe care le făcea el pentru această căsătorie, încât nu se oprise să se gândească la tot ce o costase pe

ea. Şi la ce avea să o coste în continuare. Exact aceleaşi lucruri de care voia să o protejeze pe Ahnna şi motivul pentru care mai degrabă i-ar fi plătit regatului Harendell o avere decât să-şi forţeze sora să accepte o căsătorie pe care nu şi-o dorea.

— Din moment ce aproape că a fost muşcată de un şarpe, mă aştept să nu mai hoinărească prea curând.

— Eu n-aş fi atât de încrezătoare în privinţa asta, a intervenit Lia. Când am împiedicat-o să se apropie de bărci, părea gata să-mi dea un pumn în faţă. Poate că nu e războinică, dar laşă sigur nu e.

— Înclin să fiu de acord, a spus Jor. Voi staţiona câteva gărzi în plus care să o supravegheze când nu eşti prin preajmă.

Aren a dat încet din cap.

— Trimite scrisoarea către Southwatch, să se uite peste ea Ahnna şi spărgătorii de coduri, şi pune un falsificator să o transcrie pe o hârtie nouă. Apoi trimite-o în Maridrina.

Oamenii lui cunoşteau fiecare dintre codurile lui Magpie. Dacă Lara folosea unul, aveau să-l descifreze.

— Crezi că e spioană?

Expirând prelung, Aren s-a gândit la noua lui soţie, care nu era deloc aşa cum se aşteptase. Regii maridrinieni îşi foloseau fiicele drept monede de schimb, ca modalităţi de a-şi asigura alianţe şi favoruri în interiorul regatului şi în afara lui. Mai mult ca sigur, Lara şi toate surorile ei au fost crescute ştiind că o căsătorie aranjată cu el – sau cu oricine altcineva – făcea parte din viitorul lor. Fiecare a fost antrenată să-şi îndeplinească datoria de soţie, indiferent de circumstanţe.

Cu toate acestea, Lara precizase clar că tratatul asigura prezenţa ei în Ithicana, nu şi supunerea ei în calitate de soţie, iar el a respectat asta. Fiecare femeie care îi

ocupase patul o făcuse pentru că aşa îşi dorea, iar ideea de a-şi petrece viaţa cu cineva care era acolo doar din obligaţie nu-l atrăgea deloc. Ar fi preferat un pat rece.

— Îi voi oferi puţin spaţiu. Dacă a fost trimisă aici ca să spioneze, cred că va veni la mine în căutare de informaţii. Maridrinienii nu sunt cunoscuţi pentru răbdare.

— Şi dacă o face? a întrebat Jor.

— Mă voi ocupa de asta când va veni momentul.

— Şi dacă nu o va face?

Într-un fel, dacă Lara chiar era o fată nevinovată, care fusese trimisă doar ca să asigure tratatul de pace, sarcina lui Aren devenea mai dificilă decât dacă s-ar fi dovedit a fi o spioană. Pentru că avea propriile planuri când venea vorba de soţia lui maridriniană şi nu ar fi ajuns prea departe cu ele dacă ea îl ura de moarte.

— Presupun că o să o cuceresc. Liei i-a ţâşnit băutura printre buze.

— Mult noroc cu asta, Alteţă! El i-a oferit un zâmbet leneş.

— Pe tine te-am cucerit.

Lia i-a aruncat o privire care lăsa să se înţeleagă că era cel mai tâmpit individ din lume.

— Ea şi cu mine *nu* suntem la fel.

Totuşi, abia după ce Lara a continuat să-l trateze cu răceală timp de o noapte, apoi o săptămână, apoi două, a început să se gândească că poate Lia avusese dreptate.

12. LARA

SĂPTĂMÂNILE DE DUPĂ măcelul de pe plajă au trecut fără incidente. Aren se trezea în zori şi nu revenea decât seara târziu, însă nu o lăsa nesupravegheată. Ca o precauţie în plus după prima explorare a Larei fără aprobare, servitorii o urmăreau îndeaproape. Clara părea mereu să şteargă praful sau să cureţe ceva în apropiere, iar mirosul lemnului lustruit începea să-i înţepe nasul. Deşi, în realitate, furtunile erau mai eficiente decât slujitorii sau gărzile în a o face pe Lara să stea în casă. Vânturi violente, fulgere şi un potop neîncetat erau evenimente obişnuite. Moryn, bucătăreasa, i-a spus că acestea erau ultimele răbufniri ale sezonului şi că nu se comparau cu taifunurile la care urma să fie martoră când va începe următorul.

Deşi era disperată să mai vadă încă o dată deschiderea din dig, Lara avea grijă să nu facă nimic pentru a provoca bănuieli, folosind timpul pentru a cerceta discret casa în căutarea oricăror indicii care ar putea ajuta la planificarea invaziei maridriniene. Hărţile erau obiectivul ei principal şi singurul lucru pe care nu a reuşit să-l găsească. Serin avea nenumărate documente care detaliau insulele ce compuneau regatul şi toate aveau desenate pe ele o linie lungă care înfăţişa podul, dar niciun alt detaliu. Lara văzuse acum cu ochii ei: regatul era aproape imposibil de cucerit din cauza lipsei plajelor, la care se adăugau defensivele acvatice, pe care ithicanii păreau capabili să le schimbe şi să le modifice după bunul-plac.

Celălalt mister era locul în care trăiau localnicii de pe insulă. De pe mare nu reuşiseră să detecteze prea multe urme de civilizaţie, iar în urma debarcărilor de succes şi a raidurilor efectuate nu dăduseră decât peste sate mici, ceea ce i-a îndemnat pe Serin şi pe tatăl ei să creadă că populaţia restrânsă, violentă şi necivilizată era dedicată nevoilor de bază, apărării acerbe a podului lor, şi cam atât. Dar, deşi se afla de puţin timp în Ithicana, Lara nu era înclinată să le împărtăşească părerea.

Datorită cuvintelor rostite de Aren în turn: *Podul este... Pentru Ithicana este totul. Şi Ithicana este totul pentru mine.*

Tonul vocii lui dezvăluise o emoţie sinceră. Erau şi civili aici. Oameni despre care Aren credea că au nevoie de protecţie şi toată pregătirea ei îi spunea că aceştia sunt cea mai mare slăbiciune a Ithicanei. Trebuia doar să determine unde se aflau şi cum să exploateze această slăbiciune. Apoi să transmită vestea mai departe în Maridrina.

Îi trimisese deja prima scrisoare tatălui ei, o misivă fără coduri, atent redactată, astfel încât ithicanii să nu aibă niciun motiv să o reţină. Un test pentru a vedea dacă Aren avea să îi permită să corespondeze înainte să-şi asume sarcina mai riscantă de a încerca să trimită informaţii care să treacă de spărgătorii de coduri din Southwatch.

Dovada că soţul ei se ţinuse de cuvânt a venit printr-un răspuns de la tatăl ei. Iar scrisoarea îi fusese înmânată de nimeni altul decât de însuşi regele Aren.

Îl văzuse sosind de la fereastră, leoarcă după cea mai recentă ploaie torenţială, şi, nu pentru prima dată, Lara s-a întrebat ce făcea în timpul zilei. De cele mai multe ori, se întorcea ud, plin de noroi şi mirosind a transpiraţie, cu faţa umbrită de oboseală. O parte din ea îşi dorise să se apropie de el – se temuse că greşise strategia de a-i

câştiga încrederea şi îl îndepărtase complet. Dar o altă parte îi spunea că făcuse alegerea corectă, obligându-l să vină la ea.

— Asta a sosit în Southwatch pentru tine.

A lăsat hârtia împăturită să-i cadă în poală. Acum era îmbăiat şi schimbat în haine uscate, dar epuizarea persista.

— Bănuiesc că ai citit-o.

Când Lara a despăturit scrisoarea, observând imediat că Serin imitase scrisul tatălui ei, a simţit un mic junghi de dezamăgire. Bineînţeles că el o scrisese! Maestrul Intrigilor cunoştea codurile, nu tatăl ei. A pus-o deoparte, nevrând să o citească încă.

— Ştii că aşa am făcut. Şi, ca să te scutesc de efort, spărgătorii mei au tradus cu uşurinţă codul de doi bani. Transcrierea este pe spate. De data asta voi lăsa să treacă înşelătoria, pentru că nu a venit de la tine, dar nu va exista o a doua ocazie.

S-a ales praful de marele cod de nedescifrat al Marylynei! Întorcând pagina, a citit cu voce tare: „Mă bucur că eşti bine, draga mea fiică. Scrie dacă eşti tratată necorespunzător şi vom riposta.”

Aren a pufnit.

— La ce te aşteptai? Că avea să mă mărite cu tine fără să-i pese de soarta mea?

— Mai mult sau mai puţin. A obţinut ce şi-a dorit.

— Ei bine, acum ştii că nu-i aşa.

Şi acum ea ştia că a scoate informaţii din Ithicana urma să fie la fel de dificil pe cât anticipase.

— Poate că ai putea să-i trimiţi chiar tu o scrisoare prin care să-l asiguri de bunele tale intenţii.

— N-am timp să ţin o corespondenţă amicală cu tatăl tău, sau – a ridicat scrisoarea – cu Magpie, judecând după caligrafie.

Fir-ar să fie, chiar erau buni ithicanii! Lara şi-a ferit privirea.

— Timpul tău este, în mod clar, preţios. Te rog, continuă să faci orice ai în plan!

Aren a dat să se întoarcă, apoi a ezitat şi, cu coada ochiului, Lara l-a văzut uitându-se la pachetul de cărţi pe care îl lăsase pe masă.

— Joci?

A cuprins-o un amestec de nelinişte şi entuziasm, acelaşi sentiment pe care îl avea înainte să intre pe terenul de antrenament într-o luptă. Aceasta era o bătălie diferită, dar asta nu însemna că nu urma să câştige.

— Bineînţeles că joc.

Aren a ezitat, apoi a întrebat:

— Ai vrea să jucăm o partidă?

Ridicând din umeri, Lara a luat pachetul de cărţi şi le-a amestecat cu pricepere, acestea scoţând sunete tăioase în mâinile ei.

— Chiar doreşti să pariezi împotriva mea, Majestate? Trebuie să te avertizez, sunt destul de bună.

— Unul dintre multele tale talente?

Cu inima tresărindu-i în piept, Lara s-a întrebat dacă îşi amintea mai multe din întâlnirea lor intimă decât îşi dădea ea seama. Însă el doar a privit-o pentru o clipă, apoi a luat loc în faţa ei, sprijinindu-şi un bocanc pe genunchi.

— Ai nişte monede pe care să le pui la bătaie sau îmi risc banii de ambele părţi ale pariului?

Ea i-a oferit un zâmbet încrezător.

— Alege o mizăă diferită.

— Ce zici de adevăruri? Lara a ridicat o sprânceană.

— Acela e un joc pentru copii. Ce vom face după aceea? Ne provocăm unul pe celălalt să alergăm goi prin casă?

Pentru că, din punctul ei de vedere, nuditatea putea să fie o posibilitate propusă de Aren. Cărţile de joc se numărau printre trucurile de seducţie pe care Mezat, fosta lor Maestră a Seducţiei, le învăţase pe surori. Toţi bărbaţii, le spusese ea, erau fericiţi să îşi rişte propria piele pentru o şansă de a vedea o pereche de sâni. Cu excepţia, se pare, a regelui Ithicanei.

— Putem să păstrăm sprinturile goale pentru sezonul furtunilor. E mult mai palpitant dacă te înţeapă fulgerele în fund.

Lara a amestecat din nou cărţile, clătinând din cap.

— Poker?

Cel mai bine era să aleagă un joc pe care să nu-l piardă.

— Ce zici de Bufon[3]?

— Se bazează mai mult pe noroc decât pe îndemânare.

— Ştiu, a spus el, pe un ton care suna a provocare.

Nici măcar pentru binele ei n-ar fi refuzat vreodată o provocare, aşa că Lara a ridicat din umeri.

— Cum doreşti. Până la nouă?

— Plictisitor. Ce zici de un adevăr pentru fiecare Bufon?

Mintea i-a fost asaltată de întrebări pe care le-ar putea pune. De întrebări pe care *el* le-ar putea pune. Şi de răspunsuri pe care ea le-ar da.

Întinzând mâna spre masa din colţ, Aren a ales o sticlă de lichior chihlimbariu, a luat o gură, apoi a aşezat-o între ei.

— Ca să facem lucrurile mai distractive.

— Ştii, *chiar* sunt pahare pe servantă.

— E mai puţină muncă pentru Eli în felul acesta. Dându-şi ochii peste cap, Lara a luat la rândul ei o gură.

---

[3] Bufon (org. *Trump)* – joc de cărţi asemănător cu Macao, în care câştigă jucătorul care pune pe masă cărţi cu o valoare mai mare decât cele de dinainte. Dar dacă cineva are Jokerul potrivit culorii celorlalte cărţi deja folosite, câştigă automat (n.t).

Băutura, care s-a dovedit a fi coniac, o ardea pe gât ca focul. După o clipă, a împărţit cărţile, înjurând în tăcere când el a avut Bufonul.

— Ei bine?

Aren a luat sticla şi a privit-o gânditor. Inima Larei a început să bată cu putere. Erau o mie de lucruri pe care le putea întreba şi pentru care ea nu avea niciun răspuns. Pentru care ar fi trebuit să mintă, apoi să menţină minciuna respectivă pe toată durata şederii ei aici. Şi cu cât trebuia să mintă mai mult, cu atât mai mare era şansa de a fi prinsă.

— Care este – Aren a luat o gură de coniac – culoarea ta preferată?

Lara a clipit de câteva ori şi şi-a desprins cu greu privirea de la ochii lui migdalaţi, simţind cum se îmbujorează şi pulsul îi revine treptat la normal.

— Verde.

— Excelent! Avem din abundenţă pe aici, aşa că nu e nevoie să-ţi ofer smaralde.

Incapabilă să se abţină, Lara a pufnit, amuzată, şi i-a înmânat cărţile, pe care Aren le-a amestecat rapid şi le-a împărţit. Ea a câştigat următoarea rundă.

— N-o să-ţi pun întrebări absurde! l-a avertizat ea, luând sticla de la el.

Întrebările ei trebuiau să fie strategice, nu menite să descopere secretele podului, ci să-l înţeleagă pe bărbatul care le păstra atât de aproape de inima lui.

— Ţi-a făcut plăcere să-i ucizi pe atacatori? Să-i priveşti cum mor?

Aren a tresărit.

— Încă mai eşti furioasă din cauza asta?

— Două săptămâni nu e suficient timp pentru a uita uciderea cu sânge rece a echipajului unei corăbii.

— Presupun că nu.

Aren s-a lăsat pe spate în scaun, cu privirea distantă.

— Plăcere, a zis el, rostind cuvântul ca şi cum l-ar fi gustat sau l-ar fi testat, însă a clătinat din cap. Nu, nu plăcere. Dar există o anumită satisfacţie să îi vezi murind.

Lara nu a spus nimic, iar tăcerea i-a fost răsplătită o clipă mai târziu.

— M-am alăturat armatei Midwatchului de la cincisprezece ani. Conduc insula de la nouăsprezece. În ultimul deceniu, am pierdut socoteala numărului de bătălii pe care le-am purtat împotriva năvălitorilor. Dar îmi amintesc toate cele treisprezece dăţi în care am ajuns prea târziu. Când am ajuns la oamenii noştri după ce atacatorii îşi terminaseră treaba cu ei. Familii măcelărite. Şi pentru ce? Pentru peşte? N-au nimic care să merite să fie luat. Aşa că le iau în schimb vieţile.

Lara şi-a apăsat palmele pe fuste, transpiraţia îmbibându-i mătasea.

— Atunci de ce o fac?

— Cred că pot afla de la ei căi de acces în pod. Dar localnicii nu folosesc podul. Nu-i cunosc secretele. Ai crede că, după atâţia ani, duşmanii noştri ar fi trebuit să ştie asta. Poate că o ştiu. Poate că îi ucid doar *de plăcere.*

Degetele lui le-au atins în treacăt pe ale ei în timp ce împărţea cărţile, calde pe pielea îngheţată a Larei. Aren a câştigat următoarea mână.

— Din moment ce punem întrebări dificile... S-a bătut cu un deget pe bărbie.

— Care este cea mai urâtă amintire a ta?

Avea o sută de amintiri urâte. O mie. Despre abandonarea surorilor ei în foc şi nisip. Despre Erik, bărbatul care îi fusese ca un tată, luându-şi viaţa în faţa ei pentru că a crezut că ea ar fi putut să-şi ucidă propriile surori. Despre cum a fost lăsată singură într-o groapă în pământ timp de săptămâni întregi. Despre cum a fost

înfometată. Bătută. Despre cum a trebuit să lupte pentru viaţa ei, în timp ce maeştrii îi spuneau că aşa avea să fie mai puternică. Că aşa avea să înveţe să îndure. *Facem asta ca să vă protejăm,* le asigurau pe ea şi pe surorile ei. *Dacă aveţi nevoie de cineva pe care să-l urâţi, pe care să daţi vina, gândiţi-vă la Ithicana. La regele ei. Dacă nu ar fi fost ithicanii, dacă nu ar fi fost el, nimic din toate astea nu ar fi fost necesar. Doborâţi-i, şi nicio fată maridriniană nu va mai suferi vreodată aşa ceva.*

Amintirile au declanşat ceva în adâncul ei, o răbufnire iraţională de ură, mânie şi frică. O ură faţă de acest loc. O ură şi mai profundă faţă de bărbatul care stătea vizavi de ea.

Încet, a împins emoţiile în străfundul sufletului, dar când a ridicat capul, şi-a dat seama că Aren a văzut totul derulân-du-i-se pe chip.

Oferă-i un adevăr!

— M-am născut în haremul din Vencia. Am trăit acolo cu mama mea, printre toate celelalte soţii şi de toţi copiii mai mici. După ce a fost semnat tratatul, tatăl meu a cerut ca toate fiicele sale de vârsta potrivită să fie duse în complex, pentru ca ele, pentru ca *noi* să fim protejate de valcottani, de amari-dieni şi de oricine altcineva ar încerca să perturbe alianţa. Eu aveam cinci ani.

A înghiţit în sec şi, deşi amintirea era neclară, sunetele şi mirosurile erau la fel de vii ca şi cum totul s-ar fi întâmplat ieri.

— Nu a existat niciun avertisment. Mă jucam când soldaţii m-au prins şi îmi amintesc că am dat din picioare şi am ţipat în timp ce mă trăgeau de acolo. Miroseau îngrozitor, a transpiraţie şi a vin. Mai mulţi bărbaţi o ţineau pe mama mea la pământ, iar ea se împotrivea, încercând să ajungă la mine. Încercând să îi oprească să mă ia.

Ochii Larei ardeau şi a alungat lacrimile cu o gură de coniac. Apoi cu încă una.

— N-am mai văzut-o de atunci.

— Nu-mi plăcea de tatăl tău înainte, a spus Aren încet. Dar acum îmi place şi mai puţin de el.

— Partea cea mai rea e...

Şi-a pierdut firul gândurilor şi a închis ochii, încercând să găsească exact ce căuta.

— E că nu îmi pot aminti chipul ei. Dacă aş întâlni-o pe stradă, nu sunt sigură că aş şti că e ea.

— Ba da, ai şti.

Lara şi-a muşcat interiorul obrajilor, urând faptul că tocmai el, dintre toţi oamenii, spune ceva care îi aduce alinare. *Din cauza lui ai fost luată de lângă mama ta. E vina lui. El este duşmanul. Duşmanul. Duşmanul.*

O bătaie a răsunat puternic în uşă, iar Lara a tresărit, smulsă din gândurile ei.

— Intră! a spus Aren, iar uşa s-a deschis, dezvăluind o tânără frumoasă şi bine înarmată.

Avea părul lung şi negru, ras în părţile laterale, iar restul strâns într-o coadă în creştetul capului, un stil care părea să fie preferat de femeile războinice, şi ochi de un gri deschis. Era cu o jumătate de cap mai înaltă decât Lara, cu braţele goale, solide şi musculoase şi pielea brăzdată de cicatrici vechi.

— Ea este Lia. Face parte din garda mea. Lia, ea este Lara.

E...

— Regina.

Tânăra şi-a înclinat capul.

— Este o onoare să vă cunosc, Înălţimea Voastră!

Lara a înclinat la rândul ei capul, curioasă în legătură cu femeile războinice ithicane. Tatăl ei le spusese Larei şi surorilor sale că aveau să fie subestimate pentru că sunt

femei, dar cele de aici păreau să fie la fel de respectate ca bărbaţii.

După câteva clipe, Lia şi-a întors din nou atenţia către regele ei şi i-a înmânat o bucată de hârtie împăturită.

— Sezonul a fost declarat încheiat.

— Am auzit sunetele de corn. Cu două săptămâni mai devreme decât anul trecut.

Lara şi-a luat propria scrisoare, sperând că urmau să spună mai multe dacă o credeau distrasă. Serin scrisese despre fratele ei mai mare, Rask, care era moştenitorul. Se pare că luptase cu succes în nişte turnee, iar Magpie descria evenimentele cu lux de amănunte. Nu că îi păsa, întrucât nu avusese niciodată de-a face cu fratele ei. Şi-a dat seama că spărgătorul de coduri din Ithicana încercuise literele care formau codul, *dar nu şi pe cel al Marylynei.* Recitind documentul, de această dată cu atenţie la codul creat de sora ei mai mare, Lara şi-a reţinut un zâmbet când a vizualizat modelul de pe pagină. Până la urmă, se pare că ithicanii mai şi greşeau.

Dar zâmbetul ascuns i-a dispărut când a analizat codul. *Maridrina primeşte doar produse putrede. Grâne mucegăite. Bovine bolnave. Corăbiile valcottane pleacă cu calele pline de bunuri de calitate.*

Serin le explicase noile condiţii comerciale, care au fost negociate ca parte a tratatului. Eliminarea taxelor pe mărfurile Maridrinei cumpărate în Northwatch, care urmau să fie apoi expediate în Southwatch. La prima vedere, era o afacere bună pentru Maridrina şi un mare compromis pentru Ithicana. Doar dacă nu se lua în considerare faptul că aceasta plasa tot riscul deteriorării mărfurilor în timpul transportului pe seama Maridrinei. Dacă toate cerealele cumpărate în Northwatch putrezeau înainte să ajungă în Southwatch, era pierderea Maridrinei, nu problema Ithicanei. Şi ce surpriză că fix

patria ei natală primea cele mai proaste bunuri, când Ithicana era cea care coordona transportul!

Paginile s-au mototolit uşor în strânsoarea Larei, care şi-a smuls ochii de la scrisoare de îndată ce l-a auzit pe Aren spunând:

— Presupun că nu putem ignora cererea ei.

— Atunci, vă las să vă ocupaţi de asta, a fost de acord Lia, plecându-şi capul.

Lara s-a străduit să-şi stăpânească expresia cât a privit-o pe cealaltă femeie plecând. Mesajul lui Serin nu o surprindea, dar era totuşi exasperant să ştie că bărbatul care stătea liniştit în faţa ei, jucând cărţi, făcea în mod conştient alegeri care dăunau poporului ei.

Cărţile au lovit cu putere masa. O altă mână. Un alt adevăr.

Lara le-a ridicat şi le-a studiat cu atenţie, ştiind că erau mari şi că ar trebui să se gândească la o întrebare care să-i ofere ceva. Dar când a câştigat, întrebarea care a ieşit a fost cu totul alta.

— Cum au murit părinţii tăi?

Aren s-a crispat, apoi şi-a trecut o mână prin păr şi s-a întins spre ea, smulgându-i sticla din mână şi golind-o până la fund.

Lara a aşteptat. În căutările ei eşuate după hărţi, a găsit alte lucruri. Lucruri personale. Schiţe ale regelui şi reginei de dinainte, asemănarea dintre Aren şi Ahnna cu frumoasa lor mamă fiind izbitoare. Descoperise şi o cutie plină de comori pe care numai o mamă le-ar fi putut păstra. Dinţi de lapte într-un borcan. Portrete. Bileţele scrise într-un stil copilăresc. Existau şi mici sculpturi mai grosoloane, cu numele lui Aren scrijelit în partea de jos. O familie foarte diferită de a ei.

— S-au înecat în timpul unei furtuni, a răspuns el simplu. Sau, cel puţin, el a murit atunci. Ea era probabil deja moartă.

Povestea ascundea mai mult decât atât, dar era clar că el nu avea nicio intenţie de a o împărtăşi complet. Şi că-şi pierdea răbdarea cu acest oribil joc de noroc. Mai multe cărţi pe masă. Lara a câştigat din nou.

L-ai zdruncinat, şi-a spus. *A băut. Acum e momentul să insişti.*

— Cum e în interiorul podului?

Ochii ei au sărit de la cărţi la sticla goală, apoi la mâinile lui, care se odihneau pe braţele scaunului. Puternice. Capabile. Şi-a adus aminte de senzaţia pe care i-au trezit-o dansându-i pe piele, de gustul gurii lui pe a ei, însă a împins gândurile deoparte în timp ce obrajii – şi alte părţi ale corpului – păreau să-i ia foc.

Când Aren i-a aruncat o privire tăioasă, a remarcat că dispăruse ameţeala provocată de coniac.

— Nu trebuie să te preocupe cum este sau nu podul, deoarece nu vei avea niciodată motive să te afli în el.

Aren s-a ridicat în picioare.

— Bunica mea doreşte să te cunoască şi nu-i o persoană pe care să o refuzi. Vom merge mâine, în zori. Cu *barca.*

S-a aplecat, sprijinindu-şi mâinile de coatele scaunului ei, cu muşchii braţelor ieşindu-i în evidenţă. Invadându-i spaţiul. Încercând să o intimideze, aşa cum regatul lui blestemat le intimida pe toate celelalte.

— O să fiu cât se poate de clar, Lara. Ithicana nu a păstrat podul vărsându-şi secretele după o sticlă de coniac, aşa că dacă aceasta îţi este intenţia, va trebui să fii mai creativă. De fapt, mai bine scuteşte-ne pe toţi de probleme şi uită că există!

Lara s-a lăsat pe spate în scaun, fără să întrerupă contactul vizual. Cu ambele mâini, şi-a tras în sus fusta

rochiei, din ce în ce mai sus, până când coapsele i-au rămas dezvelite şi intensitatea privirii lui a găsit o altă ţintă. A ridicat un picior şi şi-a apăsat talpa goală pe pieptul lui, observând cum ochii îi gonesc de la genunchiul ei la coapsă şi apoi către lenjeria de mătase pe care o purta pe dedesubt.

— Ce-ar fi să-ţi iei podul, a spus ea drăgăstos, şi să ţi-l bagi în fund?

Ochii lui Aren s-au mărit chiar în momentul în care ea şi-a îndreptat piciorul, împingându-l din calea ei. Ridicându-şi cartea, ea şi-a tras fusta la loc.

— Ne vedem în zori. Noapte bună, Înălţimea Voastră!

Un râs scurt i-a răsunat în urechi, însă a refuzat să ridice privirea când el a spus:

— Noapte bună, prinţesă!

Apoi Aren a dispărut din cameră.

13. AREN

VITEX ŞERPUIA PRINTRE gleznele lui Aren, torcând în timp ce mergea, ca şi cum nu ar fi fost dispus să se oprească în goana sa după atenţie, în ciuda faptului că Aren îl ignora de cel puţin zece minute.

Foaia de hârtie aproape albă de pe birou părea să-l tachineze, cu marginile aurii sclipind în lumina lămpii. Reuşise să scrie salutul formal către regele Silas Veliant al Maridrinei, dar niciun cuvânt în plus. Intenţia lui fusese să dea curs cererii Larei şi să corespondeze cu tatăl ei, pentru a-l asigura pe bărbat despre bunăstarea fiicei sale. Dar acum, cerneala din vârful condeiului era pe punctul de a se scurge pe hârtia de scris scumpă, iar Aren s-a trezit că nu mai ştie ce să spună.

În mare parte pentru că Lara rămânea o enigmă. Încercase să afle mai multe despre ea în timpul acelui îngrozitor joc de cărţi, însă după ce auzise cum fusese luată de lângă mama ei, era foarte clar că dacă era spioană, nu-şi însuşise rolul din dragoste pentru tatăl ei. Dar asta nu însemna că era nevinovată. Într-o anumită măsură, loialitatea putea fi cumpărată, iar Silas avea mijloacele necesare să o facă.

Enervat de gândurile care nu duceau nicăieri, Aren şi-a aruncat condeiul deoparte. Ridicând cutia de papetărie, a tras în sus partea falsă pentru a dezvălui sertarul îngust, destinat să ascundă documentele de ochii curioşilor, şi a băgat înăuntru scrisoarea către tatăl Larei. Avea s-o termine după ce va fi sigur că bunăstarea Larei era un lucru pe care îl putea asigura.

L-a mângâiat o dată pe cap pe motan, apoi l-a scos pe uşă şi a pornit pe hol. Eli lustruia argintăria, dar şi-a ridicat privirea la apropierea lui Aren.

— Mergeţi la cazarme, Alteţă?

Era chinuitor de tentant să evadeze până la cazarme, unde putea sta în jurul focului cu soldaţii săi, să bea şi să joace cum se cuvine, dar asta ar fi ridicat semne de întrebare cu privire la motivul pentru care nu-şi petrecea nopţile cu noua lui soţie.

— Doar o plimbare până la stânci.

— O să las o lampă aprinsă, Alteţă, a spus băiatul, care s-a întors înapoi la munca lui.

Renunţând la felinar, Aren a coborât pe cărarea îngustă până la un loc unde stânca dezgolită domina marea. Valurile se izbeau de cele negre aflate dedesubt, retrăgându-se doar pentru a se revărsa din nou şi izbindu-se de Midwatch ca o forţă implacabilă, necruţătoare. Feroce, dar cumva liniştitor, sunetul îi amorţea simţurile.

Aren se uita lung la negura întinsă deasupra mării. Cu un geamăt, s-a întins pe spate, iar apa adunată pe stâncă i-a îmbibat hainele. Privea cerul acoperit de un mozaic de nori şi stele, fără nicio lumină care să-i distragă atenţia de la strălucirea lor. Localnicii ştiau că e o senzaţie înşelătoare, mai ales în sezonul cămăşii[4]. În perioada din an în care furtunile încetau să mai protejeze Ithicana şi regatul său era forţat să se bazeze pe oţel, isteţime şi discreţie.

Avea să se schimbe vreodată asta? Ar fi posibil?

Ascunsă în interiorul tunicii sale şi presată de pieptul lui, hârtia începea să se încreţească pe la margini. Acele pagini îl determinaseră să o caute pe Lara în seara asta. Erau ordine de execuţie.

---

[4] Perioada de sfârşit a primăverii sau de început a toamnei, când nu e nici prea frig, nici prea cald, o cămaşă fiind suficient (n.t.).

Două fete de cincisprezece ani furaseră o barcă într-o aparentă tentativă de a scăpa din Ithicana. Potrivit informaţiilor care au fost obţinute de la prietenii lor, plănuiseră să meargă spre nord, în Harendell.

Ordinul de execuţie era pentru ele. Acuzaţia: trădare.

Civililor le era interzis să părăsească Ithicana. Doar cei mai bine pregătiţi spioni aveau dreptul să facă acest lucru, şi întotdeauna cu ordinul ca, în cazul în care erau prinşi, să moară de propria sabie înainte de a dezvălui secretele regatului. Doar soldaţii de carieră din armata sa cunoşteau toate căile de intrare şi ieşire ale podului, dar era imposibil să ţină sistemele de apărare ale insulei secrete faţă de locuitorii ei, prin urmare *toată lumea* ştia despre Eranahl. Motiv pentru care orice civil prins încercând să plece era biciuit. Iar cei care reuşeau, erau vânaţi.

Iar vânătorii ithicani îşi prindeau întotdeauna prada.

Cincisprezece ani. Aren a strâns din dinţi, simţind cum îi creşte senzaţia de greaţă în măruntaie. Raportul nu oferea niciun motiv pentru care fetele au fugit. Nu era nevoie. La cincisprezece ani, fuseseră repartizate în prima lor garnizoană. Era prima lor Maree de Război şi nu aveau de ales decât să lupte. Şi în loc să facă asta, şi-au riscat vieţile pentru a scăpa. Pentru a găsi un alt drum. O altă viaţă.

Iar el trebuia să ordone execuţia lor pentru o asemenea ofensă.

Părinţii lui rareori se certau, dar legea stârnise strigăte şi fusese întâmpinată cu uşi trântite; mama lui se plimbase din-tr-o cameră în alta cu atâta fervoare, încât el şi Ahnna trăseseră cu urechea, înspăimântaţi că avea să fie din nou cuprinsă de una dintre crizele ei, că inima urma să i se oprească şi să bată pentru ultima oară. Când şi-a închis ochii, i-a auzit ecoul vocii, urlând la tatăl lui:

— Suntem într-o cuşcă, o închisoare făcută de noi înşine! De ce nu poţi vedea asta?

— E ceea ce ne ţine poporul în siguranţă! i-a răspuns tatăl lui, strigând la rândul său. Dacă lăsăm garda jos, Ithicana este terminată. *Ne vor sfâşia în lupta lorpentru a pune mâna pe pod.*

— Nu ştii asta! Ar putea fi diferit, dacă am încerca să facem săfie aşa.

—Atacatorii care vin în fiecare an dovedesc contrariul, Delia. Ăsta este modul în care menţinem Ithicana în viaţă! Şi întotdeauna, ea şoptea:

—A fi în viaţă nu înseamnă a trăi. Ei merită mai mult.

Aren şi-a scuturat capul pentru a alunga amintirea, însă aceasta doar s-a îndepărtat, mulţumită să-l bântuie.

Dacă ar fi permis civililor să vină şi să plece din Ithicana, toate secretele regatului ar fi fost expuse. Aren ştia asta. Dar dacă Ithicana ar avea alianţe puternice cu Harendell şi Maridrina, consecinţele acestor scurgeri de informaţii ar fi mult mai suportabile. Cu flotele celor două regate înteţind apărarea podului, ar fi fost posibil ca unii dintre oamenii lui să aibă oportunitatea să urmeze alte căi decât cea a sabiei. Să plece şi să dobândească o educaţie. Să aducă astfel de cunoştinţe acasă şi să le împărtăşească. Asta ar însemna că nu ar mai trebui să semneze ordine de execuţie pentru copii.

Dar generaţiile mai în vârstă erau categoric împotriva unei asemenea iniţiative. O viaţă întreagă de război i-a întors împotriva străinilor, le-a insuflat ură şi frică în suflete. Avea nevoie ca Lara să-l ajute să schimbe asta, să-i facă pe ithicani să-i vadă pe maridrinieni ca pe nişte prieteni, nu ca pe nişte duşmani. Să-i convingă cumva să lupte pentru un viitor mai bun, indiferent de riscuri.

Pentru că lucrurile nu puteau continua aşa la nesfârşit.

Aren a scos hârtiile din buzunar şi le-a distrus, permiţând brizei să le ducă în largul mării.

Apoi s-a auzit un zgomot în tufişuri, iar el a sărit în picioare, cu sabia în mână, la timp ca să-l vadă pe Eli ieşind la iveală. Băiatul s-a oprit, fără suflare, şi a spus:

— E regina, Alteţă! Are nevoie de ajutor.

14. LARA

DOUĂ MÂINI ÎI ţineau încheieturile pironite de masă. O pânză îi acoperea ochii. Nasul. Gura.

Apa se revărsa peste ea, un torent nesfârşit.

Ca apoi să se oprească.

— De ce ai fost trimisă în Ithicana? i-a şoptit o voce la ureche. Care e scopul tău? Ce vrei?

— Să fiu o mireasă. Să fiu regină.

S-a înecat, încercând să scape din strânsori.

— Vreau pace.

— Mincinoaso!

Vocea a înfricoşat-o până în măduva oaselor.

— Eşti o spioană!

— Nu!

— Recunoaşte!

— Nu-i nimic de recunoscut!

— Mincinoaso!

Un alt torent, iar ea s-a înecat din nou. Incapabilă să spună adevărul pentru a se salva. Incapabilă să respire. Sub degete avea nisip, rece şi uscat. Nu se putea mişca, cu încheieturile şi gleznele prinse şi fixate de talie. Era legată fedeleş, ca un porc.

Întuneric.

S-a rostogolit şi s-a izbit de un perete, apoi peste cap i-a căzut mai mult nisip, îngreunându-i părul.

Nicio cale de ieşire. Doar în sus.

Ţintuită în loc de frică, a ridicat capul şi a văzut mai multe siluete fără chip, care o priveau fix, de sus.

Atât de departe! Cu încheieturile legate atât de strâns, încât pielea începea să i se desprindă de pe mâini şi picioare, nu avea cum să se caţere.

— De ce ai venit în Ithicana? Care e scopul tău? Eşti o spi-oană pentru tatăl tău?

— Pentru a fi regină.

Gâtul o ardea – era atât de uscat şi îi era atât de sete!

— Pentru a fi o mireasă a păcii. Nu sunt o spioană.

— Mincinoaso!

— Nu mint!

Nisipul a lovit-o în faţă. Nu doar boabe mici, ci roci mari, care o învineţeau şi o tăiau. Şi o forţau să se adăpostească. Să se târască. Unsprezece lopeţi au aruncat cu nisip în ea, din toate părţile. O atacau. O răneau. Umpleau groapa.

O îngropau de vie.

— Spune-ne adevărul!

— Asta fac!

Nisipul îi ajungea până la bărbie.

— Mincinoaso!

Nu mai putea respira.

Stătea pe un scaun, cu încheieturile mâinilor legate una de alta. Folosindu-şi unghiile, trăgea încontinuu de frânghii, zgâriindu-şi pielea. Sângele i se scurgea pe palme. O cârpă îi acoperea ochii, dar putea simţi căldura flăcărilor.

— Îţi vor face şi mai mult rău în Ithicana, Lara! îi cânta în ureche Serin. Şi mai mult rău.

I-a şoptit ororile, iar ea a ţipat, disperată să scape.

— Lucruri mai rele le vor fi făcute surorilor tale, a continuat el cu o voce melodioasă, scoţându-i cagula.

În ochii ei se distingea focul. Ardea. Ardea. Ardea.

— Nu te vei atinge de surorile mele! a strigat ea. Nu le poţi avea! Nu le vei face rău!

Numai că Marylyn era cea care-i ţinea cărbunii la picioare, nu Serin. Sarhina, cu lacrimile curgându-i pe faţă, era cea care strângea laţul. Şi Lara era cea care luase foc. Totul ardea – părul, hainele, carnea ei.

Nu putea respira.

O mână o strângea, o scutura.

— Lara? Lara!

Lara s-a întins în sus şi a apucat mânerul pumnalului, dându-şi seama ce se întâmplă cu câteva secunde înainte să-şi înfigă lama în faţa lui Aren.

— Aveai un coşmar. Eli m-a chemat când te-a auzit ţipând.

Un coşmar. Lara a inspirat adânc, căutând în străfundul sufletului o oarecare aparenţă de calm. Abia atunci a văzut uşa care atârna strâmb în cadru, cu bucăţi din zăvorul distrus împrăştiate pe podea. Aren purta aceleaşi haine pe care le avusese mai devreme, iar părul îi era umed şi lipit de frunte.

Desprinzându-şi cu greu ochii de pe el, Lara a întins mâna spre un pahar cu apă, conştientă de gustul acru din gură, de la prea mult coniac.

— Nu-mi amintesc nimic.

O minciună, având în vedere că mirosul de păr ars încă îi umplea nasul. Coşmaruri care nu erau vise, ci amintiri ale antrenamentului ei. Dacă spusese ceva incriminator? Îşi dăduse seama că ea apucase pumnalul de sub pernă?

Aren a dat din cap, dar s-a încruntat, dând de înţeles că nu o credea cu adevărat. Cearşafurile îmbibate de sudoare i s-au desprins de pe trup când s-a aplecat să-şi toarne apă din urcior. Din moment ce cămaşa de noapte abia dacă îi acoperea sânii, spera că pielea expusă avea să-i distragă atenţia.

— Cine ţi-a făcut asta?

Lara a încremenit, convinsă că într-adevăr *strigase* ceva incriminator în timp ce era prinsă în coşmar. Ochii i-au

fugit spre uşa deschisă, calculându-şi şansele de scăpare, dar apoi degetele lui i-au atins uşor spatele, urmând un tipar familiar. Cicatrici, pe care sora ei, Sarhina, le unsese cu ulei în fiecare noapte, ani în şir, până când s-au estompat în linii albe şi subţiri.

— Cine a făcut-o?

Căldura din vocea lui i-a înfiorat pielea.

Serin ordonase pedeapsa, după ce Lara se furişase afară din complex şi în deşert, pentru a privi trecerea uneia dintre caravane, cu nenumăraţi oameni şi cămile împovăraţi de bunurile pe care plănuiau să le vândă în Vencia. Pentru necazul provocat, a primit o duzină de lovituri de bici, în timp ce Serin urla încontinuu că a pus *totul* în pericol. Lara nu a înţeles niciodată pe deplin de ce a fost atât de furios. Nu fusese nici cel mai mic pericol să o vadă cineva din caravană şi tot ce îşi dorise era să observe bunurile transportate.

— Profesorii mei erau stricţi, a murmurat ea. Dar a trecut mult timp de atunci. Aproape că am uitat că sunt acolo.

În loc ca vorbele ei să-l liniştească, Aren nu părea decât să se înfurie şi mai tare.

— Cine tratează un copil în felul acesta?

Lara a deschis gura, dar a închis-o repede la loc, pentru că niciun răspuns bun nu i-a venit în minte. Toate surorile ei fuseseră bătute pentru diverse încălcări ale regulilor, deşi niciuna la fel de des ca ea.

— Am fost un copil neascultător.

— Şi s-au gândit să te debaraseze de o asemenea trăsătură prin bătaie? a întrebat Aren, cu o voce glacială.

Trăgând cearşaful în sus ca să-şi acopere corpul, Lara nu a răspuns. Nu avea încredere în ea.

— Dacă are vreo importanţă, nimeni nu va pune mâna pe tine în Ithicana! Ai cuvântul meu.

Aren s-a ridicat şi a luat lampa.

— În câteva ore răsare soarele. Încearcă să dormi puţin.

A ieşit din cameră, trăgând uşa distrusă în urma lui.

Lara stătea întinsă pe pat şi asculta răpăitul liniştitor al ploii, picăturile lovind uşor fereastra. Încă simţea urma degetelor lui Aren pe pielea ei dezgolită. Încă distingea vehemenţa din glasul lui, asigurând-o că nu avea să fie niciodată rănită în Ithicana, o promisiune care dezicea tot ce ştia despre el şi despre regatul lui. *Cuvântul lui nu are nicio valoare,* şi-a reamintit ei înseşi. Îşi dăduse cuvântul că urma să permită Maridrinei să facă negoţ liber, iar tot ce a primit ţara ei a fost carne stricată.

Ţelul ei era podul. Să găsească o cale prin care să treacă de apărarea Ithicanei şi să intre în structura râvnită de toţi. Iar astăzi Aren o lua cu el într-un tur al regatului. Cu puţin noroc, avea să vadă cum călătoreau, unde şi cum îşi lansau bărcile, unde se aflau locuitorii. Era primul pas al unui plan de cucerire încununat cu succes. Primul pas pentru ca Maridrina să-şi recapete bunăstarea.

Concentrează-te pe asta! şi-a spus. *Concentrează-te pe ceea ce înseamnă pentru poporul tău!*

Dar indiferent de câte ori trăgea adânc aer în piept, pulsul refuza să i se domolească. A coborât din pat şi s-a îndreptat spre uşa care dădea spre hol. A sărit şi s-a prins de cadru, cu unghiile înfipte bine în lemn, apoi a început să-şi înalţe şi să-şi coboare trupul, cu muşchii spatelui şi ai braţelor fle-xându-se şi arzând. A repetat mişcarea de treizeci de ori. De patruzeci. De cincizeci. Şi-a imaginat că surorile ei făceau tracţiuni alături de ea, încurajându-se unele pe celelalte chiar dacă se luptau între ele pentru victorie.

Lara s-a lăsat pe podea şi a trecut la abdomene, al ei fiind ca o fiară sălbatică pe măsură ce trecea de o sută.

De două sute. De trei sute. Deşi Deşertul Roşu era mai fierbinte decât
Ithicana, umiditatea de aici era ucigătoare. Trecea de la un exerciţiu la altul, cu transpiraţia curgându-i pe piele, însă durerea reuşea mai bine decât orice meditaţie să-i alunge gândurile nedorite.

În momentul în care Clara a bătut la uşă, aducând o tavă plină de mâncare şi o ceaşcă de cafea aburindă, Lara era deja lihnită şi nu-i mai păsa dacă servitoarea îi observase faţa roşie şi hainele transpirate.

A băut cafeaua, a înfulecat mecanic mâncarea, apoi a făcut baie înainte să îmbrace aceleaşi haine pe care le purtase în timpul ultimei drumeţii prin junglă, inclusiv cizmele grele de piele. Şi-a legat curelele la brâu şi şi-a împletit părul într-o coadă strânsă, care îi atârna pe mijlocul spatelui. Când a ieşit din cameră, lumina începea să strălucească în jurul perdelelor grele de la fereastră.

L-a găsit pe Eli măturând holul.

— Vă aşteaptă în faţa intrării, domniţă.

Într-adevăr, Aren o aştepta, însă Lara a stat o clipă să-l privească prin fereastră înainte să-şi facă apariţia. Soţul ei stătea pe trepte, cu coatele sprijinite pe piatra din spatele lui, cu muşchii braţelor dezgoliţi sub mânecile scurte ale tunicii, iar apărătorile îi erau strânse pe antebraţe prin catarame. Soarele dimineţii, pentru prima dată neacoperit de nori, strălucea pe arsenalul de arme prinse de corpul lui. Lara s-a încruntat la singura ei pereche de pumnale, dorindu-şi să fie la fel de înarmată.

A împins uşa şi a inspirat adânc aerul umed, gustând sarea mării în briza uşoară şi mirosind pământul jilav. O ceaţă argintie plutea prin desişul junglei, iar împrejur răsunau bâzâitul insectelor, ciripitul păsărilor şi ţipetele altor creaturi necunoscute.

Aren s-a ridicat fără să-i adreseze vreun cuvânt. Lara a mers cu câţiva paşi în urma lui, pentru a-l putea privi nestingherită în timp ce străbăteau poteca îngustă şi noroioasă. Avea o graţie de prădător în el: întruchipa un vânător, cu ochii cutreierând pământul, coronamentul, văzduhul, cu arcul în mâna stângă, nu agăţat pe un umăr, aşa cum îl purtau soldaţii tatălui ei. N-ar fi fost luat prin surprindere, iar ea s-a întrebat, distrasă, *cât* era de bun ca luptător. Dacă, în cazul în care s-ar fi ajuns în acel punct, ar fi fost în stare să-l învingă.

— Întotdeauna arăţi de parcă ai vrea să omori pe cineva, a remarcat el. Posibil pe mine.

Lovind cu piciorul într-o piatră rătăcită, Lara s-a încruntat, cu privirea îndreptată spre cărarea noroioasă.

— Nu mi-am dat seama că regina văduvă încă mai trăieşte. Într-adevăr, ea trăise cu impresia că toţi cei care mai rămăseseră din linia regală erau regele şi sora sa.

— Nu mai trăieşte. Nana este mama tatălui meu. Aren şi-a întors capul când ceva a foşnit în tufişuri.

— Mama mea, Delia Kertell, a fost cea care s-a născut în linia regală. Familia tatălui meu e din popor, dar el a avansat în rândurile militare şi a fost ales să facă parte din garda ei de onoare. Mama l-a plăcut şi a decis să se mărite cu el. Bunica mea... e o vindecătoare, cu un oarecare renume. Deşi alţii ar putea folosi cuvinte diferite pentru a o descrie, inclusiv sora mea.

— Şi de ce vrea să mă vadă, mai exact?

— Te-a văzut deja, a spus el. Lara şi-a îngustat ochii.

— Când ai venit prima dată şi încă dormeai. A vrut să se asigure că starea ta de sănătate e bună. Îşi doreşte să te cunoască. În ceea ce priveşte motivul... E o femeie băgăcioasă şi toţi, inclusiv eu, suntem prea îngroziţi ca să o refuzăm.

Ideea ca o persoană străină să îi inspecteze corpul în vreme ce era inconştientă părea profund intruzivă. Pe Lara a tre-cut-o un fior, dar şi-a mascat reacţia cu o ridicare din umeri.

— A vrut să se asigure că tatăl meu nu a trimis o fată bolnavă de varicelă să te bage în mormânt?

Aren s-a împiedicat şi a scăpat arcul, înjurând când a întins mâna după armă ca să o recupereze din noroi.

— Nu-i cea mai rapidă metodă de asasinare, dar tot e eficientă, a adăugat ea. Iar unii ar putea spune că la cât de respingători sunt ultimii ani, dar, mai ales, la cât de repugnante sunt ultimele zile, ore ale victimei, merită aşteptarea.

Regele Ithicanei a făcut ochii mari, dar şi-a revenit numaidecât.

— Dacă aşa intenţionezi să mă omori, va trebui să te mişti repede. Mă tem că pustulele şi erupţiile de pe piele îţi vor reduce atractivitatea.

— Hmm, a fredonat Lara, apoi şi-a lovit limba de dinţi în semn de falsă dezamăgire. Sperasem să aştept până când demenţa va prelua controlul, ca să fiu scutită de asemenea amintiri. Dar cineva trebuie să o facă şi pe asta.

Aren a râs, un sunet bogat şi descătuşat, iar Lara s-a trezit zâmbind. Au trecut de o cotitură şi au ajuns într-un luminiş dominat de o construcţie mare, unde un grup de soldaţi ithi-cani se odihnea la soare.

— Cazarmele din Midwatch, a spus Aren în loc de explicaţie. Cei doisprezece formează garda mea – garda noastră – de onoare.

Structura de piatră era suficient de mare cât să adăpostească sute de oameni.

— Câţi soldaţi sunt aici?

— Destui.

S-a îndreptat prin luminiş spre cei care îi aşteptau.

— Majestăţile Voastre, a spus unul dintre ei, făcând o plecăciune adâncă, deşi avea un ton amuzat, ca şi cum astfel de onoruri erau rar folosite aici.

Înalt şi musculos, cu părul castaniu tuns scurt, presărat cu fire grizonante, era destul de bătrân ca să fie tatăl lui Aren.

Lara s-a uitat fix în ochii lui căprui închişi, ceva din vocea lui părându-i familiar, iar după o clipă a recunoscut-o ca fiind cea a bărbatului care se ocupase de partea ithicană a nunţii lor.

— El este Jor, a spus Aren. Căpitanul gărzii.

— Mă bucur să te revăd! a răspuns ea. Toţi soldaţii ithicani au îndatoriri suplimentare sau tu eşti o excepţie?

Jor a clipit o dată, apoi un zâmbet i-a apărut pe chip şi i-a oferit un semn aprobator din cap.

— Bună ureche, prinţesă!

— Slabă memorie, soldate! Nu mai sunt o prinţesă, tu însuţi te-ai asigurat de asta.

A trecut pe lângă toţi şi a luat-o pe drumul îngust dinspre mare. Bărbatul mai în vârstă a râs.

— Sper că dormi cu un ochi deschis, Aren!

— Şi cu un pumnal sub pernă, a adăugat Lia, iar întregul grup a râs.

Aren a râs împreună cu ei, însă Lara s-a întrebat dacă ei ştiau că încă nu consumaseră căsătoria. Că, după legile ambelor regate, ar putea să meargă pe drumuri separate. Aruncând o privire peste umăr, a întâlnit privirea lui Aren, fără să clipească, dar el şi-a ferit-o rapid pe a lui, lovind cu putere o rădăcină de pe potecă.

Nu le-a luat mult să ajungă la micul golf unde ascundeau bărcile. Erau de diferite mărimi şi semănau cu nişte canoe, cu excepţia faptului că aveau un cadru exterior care le lega de una sau de două carene suplimentare. Lara a presupus că le ofereau un echilibru

la ivirea valurilor. Unele dintre ambarcaţiuni erau echipate cu catarge şi vele, inclusiv cele două în care grupul şi-a pus armele şi echipamentul. O urmă de teamă a înflorit în pieptul Larei. În comparaţie cu nava pe care călătorise în drum spre Southwatch, aceste bărci erau *minuscule,* însă marea situată dincolo de pereţii stâncoşi care protejau golful părea, dintr-odată, mai învolburată decât fusese cu câteva clipe în urmă. Valurile albe se ridicau fioroase până la cote înfricoşător de înalte, mai mult decât capabile să le scufunde bărcile şubrede.

Prin minte îi treceau o duzină de motive pentru care nu trebuia, nu putea să părăsească ţărmul. Dar tocmai de aceea se afla în Ithicana, pentru a găsi o cale să treacă de apărarea regatului, iar Aren era pe cale să dezvăluie informaţia fără ca ea să dea ceva în schimb. Ar fi fost o proastă dacă ar fi ratat ocazia.

Aren a păşit în barcă, apoi i-a întins o mână, păstrându-şi cu uşurinţă echilibrul în timp ce ambarcaţiunea se ridica şi cobora sub el. Lara a rămas unde era, muşcându-şi interiorul obrazului, cu privirea lui aţintită asupra ei. Când Aren a deschis gura, ea i-a luat-o înainte.

— Nu ştiu să înot, dacă asta te întrebi.

Ura să-şi recunoască slăbiciunea, iar după zâmbetul schiţat al soţului ei, şi el era conştient de acest lucru.

— Nu sunt sigur că am întâlnit vreodată pe cineva care să nu ştie să înoate.

Lara şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Nu-i tocmai o îndemânare necesară în mijlocul Deşertului Roşu!

Toţi soldaţii îşi vedeau cu atenţie de treburile lor, însă, în mod evident, fiecare dintre ei asculta.

— Ei bine..., a început Aren, care s-a întors pentru a se uita pieziş la mare. Ai văzut ce dă târcoale în apele astea. Înecul ar putea fi calea cea mai uşoară de urmat.

— Cât de liniştitor!

Lara i-a ignorat mâna şi a păşit în barcă înainte să-şi piardă curajul. Când ambarcaţiunea s-a legănat sub greutatea sporită, tânăra a căzut în genunchi şi s-a agăţat de margine.

Râzând domol, Aren a îngenuncheat lângă ea, ţinând în mână o bucată de pânză neagră.

— Îmi pare rău pentru asta, dar unele secrete trebuie păstrate.

Şi fără să aştepte să fie de acord, a legat-o la ochi.

La naiba! Ar fi trebuit să ştie că nu avea să fie atât de uşor, dar văzul nu era singurul mod prin care putea să capete informaţii, aşa că şi-a ţinut gura închisă.

— Să mergem! a ordonat el, iar barca s-a lansat în largul mării.

Pentru o clipă, Lara a crezut că nu urma să fie chiar atât de rău, apoi trebuie să fi ieşit din golf, pentru că barca a început să se clatine şi să se cambreze ca un cal sălbatic. Cu inima mai să-i sară din piept, s-a lipit de fundul navei, fără să-i pese ce ar putea crede Aren sau ceilalţi ithicani despre ea, în timp ce apa îi stropea hainele, udându-le în întregime. Dacă se răsturnau sau dacă unul dintre ei o arunca în mare, nimic din antrenamentul ei n-ar fi ajutat-o. Ar fi murit!

Şi apoi ar fi fost devorată.

În urma terorii a venit un val de greaţă şi, indiferent de câte ori înghiţea, gura i se umplea cu o salivă acrişoară. *Poţi să faci asta! Controlează-te!* A strâns din dinţi, luptând împotriva crampelor. *Nu vomita!* şi-a ordonat. *Nu vei vomita!*

— O să vomite, a spus Jor.

Ca la un semnal invizibil, micul-dejun al Larei şi-a croit rapid şi violent drum spre suprafaţă. Tânăra s-a aplecat orbeşte spre margine, chiar în momentul în care barca s-a

înclinat brusc în aceeaşi direcţie, iar mâna cu care se ţinea de ambarcaţiune i-a alunecat exact când a vomitat. Apoi a căzut direct cu faţa în apă. Marea rece s-a închis deasupra capului ei şi a început să se zbată, imaginându-şi că apa îi umple plămânii şi că împrejur se învârt înotătoare. Colţi care se ridicau pentru a o trage la fund.

Mai trecuse prin asta. Fusese înecată. Sufocată. Strangulată.

O teroare veche cu un chip nou. Nu putea respira!

Două mâini au apucat-o de tunică şi au tras-o înapoi în barcă. S-a izbit de ceva solid şi cald, apoi cineva a ridicat marginea pânzei care îi acoperea faţa, iar Lara s-a trezit uitân-du-se în adâncul ochilor migdalaţi ai lui Aren.

— Te-am prins!

O ţinea atât de strâns, încât ar fi trebuit să doară, dar în schimb era aproape la fel de reconfortant ca şi cum ar fi fost pe uscat. În spatele lui se afla debarcaderul podului, cu deschiderea de la bază atât de tentant de aproape, încât frica i s-a domolit. Dar Aren i-a pus la loc legătura peste ochi, aruncând-o din nou în întuneric.

Odată cu pierderea văzului, a străbătut-o un val de ameţeală. Transpiraţia i se îmbina cu apa prelinsă pe chip, cu fiecare răsuflare o înşiruire de gâfâituri frenetice.

A inspirat brusc, neliniştită, luptându-se pentru vidul calm pe care fusese antrenată să-l găsească dacă era torturată, când una dintre gărzi a spus:

— Am putea s-o luăm prin pod. Asta pare o cruzime.

— Nu! a răbufnit Jor. Nu se poate.

Dar Lara l-a simţit pe Aren încordându-se. Lua în considerare ideea. Şi ar fi reacţionat aşa doar dacă şi el ar fi crezut că a o îngrozi inutil era un act de cruzime. Aşa că a lăsat frica să preia controlul.

Odată decizia luată, nu mai exista cale de întoarcere. Teroarea ei părea o bestie sălbatică, nerăbdătoare să o

consume. Pieptul i s-a încleştat, plămânii i-au încremenit, iar în spatele ochilor îi dansau stele.

Valurile aruncau barca în sus şi în jos, ţepuşele fixate în mare zgâriind lateralele carenei întărite cu metal. Lara s-a agăţat de Aren; forţa cu care o ţinea lipită de pieptul lui şi unghiile ei, care i se înfigeau în umeri, erau singurele lucruri care o împiedicau să cadă pradă nebuniei. A auzit vag discuţiile aprinse din grup, dar cuvintele gărzilor şi ale regelui deveniseră un zgomot surd, la fel de neclar ca o limbă străină. Dar comanda lui Aren a străpuns ameţeala:

— Fă-o!

Soldaţii din jurul ei mârâiau şi înjurau. Plăcile de oţel de pe carenă s-au izbit de stâncă, iar o secundă mai târziu, zvâcnetul violent şi valurile puternice ale mării au încetat. Se aflau în interiorul pontonului de la pod, însă panica nu a părăsit-o, deoarece încă era apă peste tot. Încă se putea îneca.

O torţă a trosnit. A simţit miros de fum. Soldaţii debarcau, clătinând barca. Lara s-a străduit să reţină asemenea detalii, dar se concentra doar pe apa din jurul ei, pe ce o pândea din ea.

— E o scară.

Bărbia lui Aren, aspră pentru că nu s-a ras, i-a mângâiat uşor fruntea când s-a mişcat.

— Poţi să te ridici şi să o apuci? Poţi să te urci?

Lara nu se putea urni din loc, ca şi cum ar fi avut legături de oţel înfăşurate în jurul pieptului, cu fiecare răsuflare la fel de dureroasă ca precedenta. Ceva lovea repetitiv fundul bărcii, însă i-a luat prea mult timp să realizeze că sunetul vag provenea de la bocancul ei, pe care îl izbea de carenă, tremurând necontrolat. Dar nu părea să se poată opri. Nu părea să poată face altceva

decât să se agaţe de gâtul lui Aren, cu genunchii strângându-i coapsele ca într-o menghină.

— Îţi promit că nu te voi lăsa să cazi!

Îi simţea respiraţia caldă la ureche şi, încet-încet, şi-a stăpânit îndeajuns panica pentru a-i da drumul la gât, întinzân-du-se apoi în sus ca să găsească metalul rece al scării. Dar a trebuit să apeleze şi la ultimul dram de curaj ca să se desprindă de el şi să se ridice, încercând pe dibuite să ajungă la următoarele trepte.

Aren stătea în picioare alături de ea, susţinându-i talia cu un braţ, cu celălalt agăţat de oţel. A ridicat-o, ţinând-o dreaptă până când picioarele ei au găsit scara.

— Cât de departe? a întrebat ea în şoaptă.

— Încă şaizeci de trepte, de unde sunt mâinile tale acum. Voi fi chiar în urma ta. Nu vei cădea.

Tremurând din tot corpul, a urcat lent, treaptă cu treaptă, conştientă de fiecare răsuflare asurzitoare. Nu se mai simţise niciodată aşa. Niciodată nu-i mai fusese atât de frică, nici măcar când a privit moartea în ochi, când tatăl ei venise să o ia pe Marylyn din complex.

A urcat şi tot a urcat şi, în cele din urmă, cineva a apucat-o de sub subsuori, trăgând-o într-o parte şi aşezând-o pe o piatră solidă.

— O să mai ţinem legătura de la ochi doar pentru puţin timp, Majestate, a spus Jor, dar Larei nu-i mai păsa aproape deloc.

Avea suprafaţă temeinică sub mâini, iar pământul nu se mişca. Putea respira!

Stânca se zgâria de stâncă, bocancii scoteau sunete uşoare, un tropot constant, apoi mâini puternice au apucat-o de umeri. Pânza de la ochi a fost dată la o parte şi Lara s-a trezit că se uită în sus, în ochii îngrijoraţi ai regelui Ithicanei. În jurul lor se aflau soldaţii, trei dintre ei ţinând torţe care pâlpâ-iau, cu flăcări galbene,

portocalii şi roşii. Dar dincolo de ei se întindea un întuneric aparent nesfârşit, mai înfiorător decât o noapte fără lună. O beznă atât de desăvârşită, încât părea că soarele însuşi ar fi încetat să mai existe.

Se aflau în interiorul podului.

15. LARA

AREN I-A PUS o întrebare.

— Te simţi bine, Lara?

Abia după câteva clipe i-a procesat cuvintele, distrasă de piatra cenuşie de sub ea, acoperită de murdărie şi licheni. Podul nu era clădit din bolovani, aşa cum bănuise, ci mai degrabă dintr-un material de construcţie neted şi fără cusur. Ca mortarul..., dar mai rezistent. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Mirosea a mucegai, a umiditate şi a bălegar. Vocea lui Aren ricoşa dintr-un perete în altul, întrebând la nesfârşit dacă e bine, înainte ca sunetul să dispară în coridorul nemărginit şi negru.

— Lara?

— Sunt bine.

Şi era, în sensul că panica îi trecuse când a simţit sub picioare duritatea podului, înlocuită acum treptat de entuziasm. Reuşise! Găsise o cale de a intra în pod!

Toată lumea se holba la ea cu o nelinişte evidentă. Aren cedase în faţa fricii ei şi, procedând astfel, a dezvăluit unul dintre secretele Ithicanei. Jor, în special, nu părea încântat.

Chipul lui Aren era indescifrabil.

— Trebuie să ne mişcăm! Nu vreau să pierdem fluxul la întoarcere, a spus el, încruntat. Nu cât timp ei mână vitele.

Vite. Mâncare. Conform scrisorii lui Serin, cea mai bună parte a acesteia se găsea în calele corăbiilor valcottane, nu în stomacurile maridrinienilor.

Jor a ridicat pânza de ochi.

— Cel mai bine ar fi să o punem la loc.

Paşii grupului reverberau în timp ce înaintau cu toţii, iar Lara şi-a pus mâna pe braţul lui Aren pentru a se ghida. Podul cotea şi se curba, se înălţa pe pante uşoare şi cobora în vale, şerpuind printre insulele din Ithicana. Era o călătorie de zece zile de mers pe jos între insulele Northwatch şi Southwatch, dar nu-şi putea imagina cum ar fi fost să fie închisă în pod pentru atât de mult timp. Fără să ştie dacă e zi sau noapte. Fără altă cale de a ieşi decât gurile acestei bestii uriaşe.

Deşi existau căi de ieşire, ştia asta cu certitudine acum. Dar câte? Cum erau accesate din interiorul podului? Erau deschideri doar către pontoane sau mai existau şi altele? De unde ştiau ithicanii unde se aflau?

Străini din toate regatele, negustori şi călători, traversau în mod regulat podul, întotdeauna sub escortă ithicană, dar ştia sigur că nu erau legaţi la ochi. Serin le spusese Larei şi surorilor ei că singurele repere de pe pod erau cele marcate pe jos, care indicau distanţa dintre un capăt şi altul. Din câte ştia el, nu existau alte semne sau simboluri; se pare că ithicanii erau foarte meticuloşi în a îndepărta orice indicii pe care cineva încerca să le plaseze. Celor prinşi asupra faptului le era interzis pentru totdeauna să mai intre în pod, indiferent de cât de mulţi bani se ofereau să plătească.

Răspunsurile nu erau uşor de obţinut. Trebuia să câştige încrederea lui Aren, iar pentru a face asta, el trebuia să creadă că o cucereşte.

— Îmi cer iertare pentru că... mi-am pierdut cumpătul, a murmurat ea, sperând că gărzile nu aveau să o audă, deşi cu o asemenea acustică era imposibil să nu o facă. Marea este... Eu nu sunt...

S-a străduit să articuleze o explicaţie pentru frica ei, dar tot ce a reuşit să spună a fost:

— Mulţumesc! Pentru că nu m-ai lăsat să mă înec. Şi pentru că nu mă tachinezi fără milă.

Cu legătura la ochi, Lara nu avea cum să-i judece reacţia şi tăcerea s-a prelungit până când, într-un final, Aren a răspuns.

— Marea e periculoasă. Doar războiul ia mai multe vieţi ithicane, dar este de neevitat în lumea noastră, aşa că trebuie să ne stăpânim frica faţă de ea.

— Nu pari să te temi deloc de mare.

— Te înşeli.

Aren a tăcut timp de zeci de paşi.

— M-ai întrebat cum au murit părinţii mei.

Lara şi-a muşcat buza, amintindu-şi: *Se înecaseră.*

— Mama mea era bolnavă de ani întregi, suferea de o boală de inimă. Într-o noapte, a fost răpusă de o criză. Una gravă. Una din care nu şi-a mai revenit. Deşi era furtună, tata a insistat să o ducă la bunica, în speranţa că o poate ajuta.

Vocea lui Aren a tremurat şi a tuşit o dată.

— Nimeni n-a putut spune cu exactitate, dar mi s-a povestit că mama nici măcar nu mai respira când a urcat-o în barcă şi au plecat. Furtuna s-a abătut rapid. Niciunul dintre ei nu a mai fost văzut vreodată.

— De ce a făcut-o?

Lara era deopotrivă fascinată şi îngrozită. Nu fuseseră o pereche oarecare, ci regele şi regina unuia dintre cele mai puternice regate.

— Dacă ea era deja moartă, de ce să rişte? Sau, cel puţin, de ce nu a însărcinat pe altcineva să o ducă?

— Un moment de neghiobie, presupun.

— Aren! s-a auzit vocea mustrătoare a lui Jor din spatele lor. Spune cum trebuie povestea sau n-o mai spune deloc! Le datorezi măcar atât.

Lara s-a gândit la garda mai în vârstă, relaţia dintre ei stârnindu-i curiozitatea. Tatăl ei ar fi luat capul oricui ar fi îndrăznit să vorbească într-un asemenea mod cu el. Cu toate acestea, Jor părea să o facă fără teamă şi, într-adevăr, Lara nu a simţit nimic mai mult decât o uşoară iritare din partea regelui care păşea în stânga ei.

Aren a răsuflat adânc, apoi a spus:

— Tatăl meu nu a trimis-o cu altcineva, pentru că nu era genul de bărbat care să-şi pună bunăstarea înaintea altcuiva. Cât despre motivul pentru care a riscat totul... Presupun că a iubit-o îndeajuns pe mama mea încât să simtă că merită să-şi pună în pericol propria viaţă pentru speranţa de a o salva.

Să rişti totul pentru o şansă infimă de a-i salva pe cei pe care îi iubeşti... Lara cunoştea mult prea bine impulsul, pentru că aşa simţea şi ea faţă de surorile ei. Şi s-ar putea să o coste propria viaţă.

— Lăsând la o parte romantismul nefast, vreau să spun că ştiu cum e să pierzi ceva în faţa mării. Să o urăşti. Să te temi de ea.

A lovit cu piciorul o bucată de rocă, trimiţând-o învârtindu-se în faţa lor.

— Nu cunoaşte niciun stăpân, cu siguranţă nu pe mine. Nu a mai spus nimic despre asta şi nici despre altceva.

În pod nu exista noţiunea timpului şi părea că mergeau pe drum de o veşnicie, când Aren s-a oprit în cele din urmă.

Oarbă, Lara a rămas complet nemişcată, bazându-se pe celelalte simţuri. Soldaţii se mişcau în jur, bocancii hârşâiau pe piatră, ecourile împiedicând-o să îşi dea seama în ce direcţie se îndreptau, dar apoi o briză i-a atins la unison mâna stângă şi obrazul, aerul proaspăt umplându-i nările. Deschiderea era în perete, nu în podea.

— Scările sunt prea abrupte pentru a le parcurge pe nevăzute.

Aren a aruncat-o pe umărul său şi i-a echilibrat greutatea cu mâna lui caldă, lipită de coapsa ei. Din instinct, Lara l-a prins de talie, înfigându-şi degetele în muşchii tari ai abdomenului său când el s-a aplecat. Doar în ultima secundă s-a gândit să întindă o mână, trecându-şi degetele de-a lungul unei plăci solide, care trebuie să fi reprezentat uşa. O uşă care, dacă nu cumva îşi greşise punctul de reper, se integra perfect în peretele podului.

Sunetele junglei se intensificau pe măsură ce coborau pe nişte scări curbate, apoi lumina blândă a soarelui s-a infiltrat prin legătura de la ochi.

Fără niciun avertisment, Aren a pus-o din nou pe picioare. Lara s-a legănat, ameţită, dar mâna lui a ghidat-o înainte ca ea să se poată orienta.

— E de ajuns! a anunţat Jor de undeva din faţă. Legătura de la ochi i-a fost îndepărtată. Lara a clipit şi s-a uitat în jur, însă a văzut numai junglă, coronamentul tăinu-ind inclusiv podul.

— Nu e departe, a spus Aren.

Lara a mers în tăcere după el, atentă să rămână pe cărarea îngustă. Gărzile îi înconjurau, cu armele în mâini, cu ochii vigilenţi. Spre deosebire de tatăl ei, care era însoţit în mod constant de detaşamentul său de soldaţi, aceasta era prima dată, de la nunta lor, când îl văzuse pe Aren tratat ca pe un rege. Prima dată când îi văzuse protejându-l atât de agresiv. Ce era diferit? Era periculoasă această insulă? Sau era altceva? S-a auzit o trosnitură în copaci şi atât Jor, cât şi Lia s-au apropiat de ea, cu mâinile pe arme. Deodată, Lara şi-a dat seama că nu pe rege voiau să îl protejeze. Ci pe ea.

Au ocolit marginea unei stânci care dădea spre mare, cu apa la aproape zece metri mai jos, izbindu-se violent de

roci. Lara a căutat în ambele direcţii un loc unde oamenii ar fi putut ancora, dar nu se vedea niciunul. Presupunând că era la fel peste tot în jurul insulei, a înţeles de ce constructorii l-au ales ca ponton. Era aproape impenetrabil. Totuşi, având în vedere că Aren intenţionase să vină cu barca, trebuia să existe o cale.

Casa a apărut de nicăieri. Într-o clipă a zărit numai copaci, liane şi vegetaţie, iar în următoarea, o structură solidă de piatră, cu ferestre încadrate de nelipsitele obloane împotriva furtunilor, pe care toate clădirile din Ithicana păreau să le aibă. Licheni verzi acopereau piatra şi, pe măsură ce se apropiau, Lara a realizat că era alcătuită din acelaşi material din care era făcut şi podul, precum şi celelalte case din depărtare. Construită pentru a rezista furtunilor letale care asaltau Ithicana zece luni pe an.

Ocolind casa, a zărit o siluetă încovoiată care lucra într-o grădină împrejmuită cu ziduri de piatră.

— Pregăteşte-te! a murmurat Jor.

— În sfârşit v-aţi învrednicit să mă onoraţi cu prezenţa voastră, Majestate?

Bătrâna nu s-a ridicat şi nici nu şi-a desprins privirea de la plantele ei, dar avea o voce clară şi puternică.

— Abia aseară am primit biletul tău, bunico. Am venit cât am putut de repede.

— Ha!

Femeia şi-a întors capul şi a scuipat, bulgărele de salivă zburând lin peste zidul grădinii pentru a se lovi de trunchiul unui copac.

— Bănuiesc că ţi-ai târât pantofii până aici. Ori asta, ori greutatea coroanei te face leneş.

Aren şi-a încrucişat braţele.

— N-am o coroană, lucru pe care îl ştii foarte bine.

— A fost o metaforă, prostănacule!

Lara şi-a dus o mână la gură, încercând să nu râdă. Cumva, gestul i-a atras atenţia bătrânei, în ciuda faptului că era întoarsă cu spatele la ei.

— Sau întârzierea nepotului meu este rezultatul faptului că a zăbovit să-ţi şteargă voma de pe faţă, micuţă prinţesă?

Lara a clipit.

— Te-am mirosit de la o sută de paşi distanţă, fato! Să înţeleg că toţi acei ani petrecuţi între dune nu ţi-au pregătit stomacul pentru valuri?

Înroşindu-se, Lara s-a uitat la hainele ei, încă umede după căderea în apă. Când şi-a ridicat din nou privirea, bunica lui Aren era în picioare, cu un zâmbet amuzat pe faţă.

— E din cauza respiraţiei tale, a explicat bătrâna, iar Lara s-a străduit să nu-l calce pe picior pe Aren, când acesta şi-a acoperit gura pentru a-şi ascunde un rânjet.

Bătrâna a observat.

— Un pic de rău de mare n-ar fi ucis-o, tâmpitule! N-ar fi trebuit să cedezi.

— Ne-am luat măsuri de precauţie.

— Data viitoare, las-o să vomite! a adăugat ea, apoi privirea i s-a îndreptat din nou spre Lara. Toţi îmi spun Nana, aşa că poţi să o faci şi tu.

A îndreptat degetul spre una dintre gărzi.

— Tu, ia pasărea aia, smulge-i penele şi pregăteşte-o! Iar voi doi – a arătat cu bărbia spre o altă pereche de soldaţi – terminaţi de cules astea şi apoi spălaţi-le! Şi tu – a aruncat o privire tăioasă către Lia –, am un coş cu rufe murdare care trebuie spălate. Vezi să fie totul gata înainte să pleci!

Lia a deschis gura să protesteze, dar Nana i-a luat-o înainte.

— Ce? Eşti prea bună să speli zdrenţele din sertarele unei bătrâne? Şi înainte să spui da, nu uita că ţi-am şters fundul de rahat de mai multe ori decât pot număra, când erai copilă. Fii recunoscătoare că măcar asta încă mai pot face singură!

Femeia înaltă s-a încruntat, dar nu a spus nimic, doar a ridicat coşul şi a dispărut în josul pantei ca să aducă apă.

— Presupun că Jor a plecat să-mi deranjeze ucenicele.

Abia după ce Nana a spus asta, şi-a dat seama Lara, cu o tresărire, că bărbatul îi abandonase fără ca ea să-şi dea seama.

— Încă nu poate accepta că nu sunt interesate de un bătrân desfrânat ca el.

— Fetele tale îşi pot purta singure de grijă, a replicat Aren.

— Nu asta era ideea, nu-i aşa?

Nana a închis poarta grădinii, apoi s-a îndreptat în direcţia lor. Avea părul de un argintiu intens şi pielea ridată, dar şi-a analizat nepotul cu ochi vicleni şi pătrunzători.

— Dinţii!

Comanda parcă lătrată a făcut-o pe Lara să tresară, dar, fără să ezite, Aren s-a aplecat şi şi-a deschis gura, permiţân-du-i bunicii lui să-i inspecteze dinţii albi şi drepţi. După ce a mârâit mulţumită, bătrâna i-a mângâiat obrazul.

— Bun băiat! Acum, pe unde umblă sora ta? Mă evită?

— Dinţii Ahnnei sunt în regulă, bunico.

— Nu dinţii ei mă îngrijorează. A întrebat Harendellul de ea?

— Nu.

— Trimite-o oricum! E o dovadă de bună-credinţă.

— Nu!

Cuvântul a ieşit din Aren ca un mârâit, surprinzând-o pe Lara. Cu siguranţă că nu intenţiona să îşi încalce învoiala cu nordicii, nu? Nu când fusese dispus să îşi îndeplinească partea sa fără discuţie.

— Ahnna nu are nevoie de ocrotirea ta, băiete! Poate avea singură grijă de ea.

— Asta e între mine şi sora mea.

Nana a bombănit şi a scuipat înainte de a-şi îndrepta atenţia către Lara.

— Deci asta ne-a trimis Silas, nu-i aşa?

— E o plăcere să te cunosc!

Lara şi-a înclinat capul cu acelaşi respect pe care i l-ar fi acordat unei matroane maridriniene.

— Vom vedea cât durează această plăcere.

Mai repede decât ar fi crezut Lara că se poate mişca o femeie bătrână, Nana s-a întins şi a apucat-o de şolduri, a răsucit-o încoace şi încolo, apoi şi-a trecut mâinile de-a lungul trupului ei, râzând când tânăra le-a îndepărtat.

— Făcută pentru aşternut, dacă nu pentru împerechere, a spus bătrâna, uitându-se la nepotul ei. Lucru pe care sunt sigură că l-ai observat, chiar dacă încă nu ai beneficiat de el.

— Bunico, pentru numele lui Dumn... Nana i-a ciupit cu putere lobul urechii.

— Ai grijă ce spui, băiete! Acum, după cum ziceam – s-a întors spre Lara –, vei avea o naştere grea, dar vei reuşi. Ai voinţă.

A trecut iute un deget peste o cicatrice veche de pe braţul Larei, una pe care şi-o câştigase într-o luptă de pumnale împotriva unui războinic valcottan.

— Şi ai cunoscut durerea.

Femeia asta era prea isteaţă. Se apropia prea mult de adevăr.

— Nu sunt o iapă de prăsilă! a izbucnit Lara.

— Slavă Domnului pentru asta! Nu prea avem timp pentru cai aici, în Ithicana. Ce ne trebuie e o regină care să nască un moştenitor. Spre deosebire de tatăl tău, nepotul meu nu va avea un întreg harem care să asigure descendenţa regală. Doar. Pe. Tine.

Lara şi-a încrucişat braţele, enervată, deşi nu avea niciun drept să fie. Nu exista nicio şansă ca ea să nască *un moştenitor.* Fusese aprovizionată cu tonic contraceptiv cât să-i ajungă un an. Nu ar fi trebuit să aibă surprize în privinţa asta.

— Vino cu mine, o să-ţi dau ceva pentru răul de mare! Băiete, du-te şi găseşte altceva care să te ţină ocupat!

Lara a urmat-o înăuntru. Se aşteptase ca interiorul casei să fie la fel de umed şi de mucegăit ca podul, în schimb era uscat şi cald, plăcile de lemn lustruit de pe pereţi reflectând flăcările din şemineu. Pe unul dintre pereţi se aflau rafturi de la podea până în tavan, pline cu borcane cu plante, prafuri, tonice colorate şi ceea ce păreau a fi insecte de diferite tipuri. Mai existau şi câteva cuşti lungi de sticlă; Lara s-a cutremurat când a văzut formele încolăcite mişcându-se în ele.

— Nu-ţi plac şerpii?

— Am un respect deosebit pentru ei. Răspunsul i-a câştigat un chicotit aprobator.

După ce a scotocit prin mărfurile înşirate pe rafturi, Nana a scos o rădăcină răsucită, pe care i-a dat-o Larei.

— Mestecă asta înainte şi-n timp ce eşti pe apă. Te va ajuta să ţii greaţa la distanţă!

Lara a mirosit-o nesigură, uşurată să descopere că mireasma, cel puţin, nu era neplăcută.

— Totuşi, n-am nimic pentru învingerea fricii. Asta-i problema ta de rezolvat.

— Având în vedere că nu ştiu să înot, cred că frica mea de apă este la fel de trainică precum respectul pentru şerpi.

— Învaţă!

Tonul aspru al bătrânei transmitea o lipsă de toleranţă pentru plângeri, care i-a amintit Larei, pentru o clipă scurtă şi dureroasă, de maestrul Erik.

Nana a tras deoparte perdelele care acopereau una dintre ferestre, lăsând lumina soarelui să pătrundă înăuntru, apoi i-a făcut semn Larei să se apropie.

— Ai ochii tatălui tău. Şi ai bunicului tău. Lara a ridicat din umeri.

— Culoarea e o mică dovadă că sunt într-adevăr o prinţesă a Maridrinei.

— Nu mă refeream la culoare.

La fel de rapidă ca şerpii din cuşti, Nana a prins-o pe Lara de bărbie, apăsându-i dureros maxilarul cu degetele.

— Eşti o creatură mică şi vicleană, exact ca ei. Mereu în căutarea unui avantaj.

Rezistând imboldului de a se îndepărta, Lara a înfruntat privirea bătrânei, ai cărei ochi erau de culoarea migdalei. Ca ai lui Aren. Dar ceea ce a văzut în ei era foarte diferit de ceea ce vedea în ai lui.

— Vorbeşti ca şi cum îmi cunoşti familia.

— Am fost spioană în tinereţe. Bunicul tău m-a adus în haremul lui. Avea cea mai urât mirositoare respiraţie dintre toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit vreodată, dar am învăţat să mi-o ţin pe a mea şi să mă gândesc la Ithicana.

Lara a clipit. Această femeie infiltrase haremul ca spioană? Că putea fi posibil aşa ceva era alarmant în sine, dar numai cele mai frumoase fete din lume erau aduse în haremul regelui, iar Nana era...

— Ha, ha!

Râsul bătrânei a făcut-o să tresară.

— N-am arătat întotdeauna ca ultima prună stafidită din bol, fato! La vremea mea, am fost o adevărată frumuseţe, a zis Nana, strângând-o şi mai tare cu degetele. Aşa că să nu crezi că nu ştiu din proprie experienţă cum te foloseşti de chipul tău frumos pentru a-ţi atinge propriile scopuri. Sau pe ale ţării tale.

— Sunt aici pentru a menţine pacea între Ithicana şi Maridrina, a răspuns Lara cu răceală, gândindu-se dacă avea să fie nevoită să găsească o modalitate de a scăpa de femeie.

Deşi era încrezătoare în capacitatea ei de a-i manipula pe Aren şi pe apropiaţii lui, Nana era o cu totul altă poveste.

— Acest regat nu a fost clădit de proşti. Tatăl tău te-a trimis să agiţi apele, iar dacă tu crezi că nu suntem cu ochii pe tine, te înşeli amarnic.

Lara a simţit o scânteie de neliniște.

— Aren are un puternic simţ al onoarei şi-şi va ţine cuvântul faţă de tine, indiferent de cât l-ar costa, a continuat Nana, cu ochii mijiţi. Dar eu nu dau un strop de pişat pe onoare!

Pentru mine contează doar familia, iar dacă mi se pare că reprezinţi o ameninţare pentru nepotul meu, să nu crezi nici măcar pentru o clipă că nu voi aranja să se întâmple un accident!

Zâmbetul femeii a fost tot numai dinţi albi şi drepţi.

— Ithicana este un loc periculos.

Iar eu sunt o femeie periculoasă, şi-a spus în minte Lara înainte de a răspunde:

— Pare mai mult decât capabil să aibă grijă de el însuşi, dar apreciez francheţea ta.

— Sunt sigură.

Ochii Nanei păreau să pătrundă direct în sufletul Larei, însă nu a simţit nicio uşurare când bătrâna a tras perdelele la loc şi a gesticulat spre uşă.

— Nu va dori să rateze mareele. Harendellul îşi transportă vitele şi Aren urăşte când vacile se află în interiorul podului.

Pentru că nu-i aduc niciun ban, s-a gândit Lara cu amărăciune, dar nu s-a putut abţine să nu întrebe:

— De ce?

— Pentru că a fost călcat în picioare în timpul unuia dintre transporturile anuale, când avea cincisprezece ani. Trei coaste fisurate şi un braţ rupt. Deşi ţi-ar spune că cel mai rău a fost că a trebuit să stea cu mine cât timp s-a recuperat.

Transporturi anuale? Despre ce naiba vorbea bătrâna? Singurul motiv pentru care existau vite în pod era pentru că tatăl ei aranjase să le cumpere din Northwatch. Nu pentru prima dată, o nelinişte a străbătut-o la neconcordanţa dintre ceea ce ştia că este adevărat şi ceea ce vedea şi auzea în Ithicana. *Trebuie să fi fost vândute către Valcotta sau către o altă naţiune,* a decis ea. *Încărcate în nave, astfel încât Maridrina să fie trecută complet cu vederea.* Deşi, ţinând cont că Valcotta avea turme uriaşe, nu înţelegea de ce le-ar fi importat.

Dând gândul la o parte, Lara a urmat-o pe Nana afară, unde a fost orbită pentru câteva clipe de lumina strălucitoare a soarelui. Când i s-a limpezit vederea, a descoperit că Aren atârna la întâmplare rufe pe o sfoară, încruntat, şi Lia stătea ghemuită lângă un lighean la picioarele lui, evident nervoasă.

— Văd că există lipsuri în educaţia ta, băiete, a bombănit nemulţumită Nana, uitându-se la un cearşaf din care picura apă.

— Sunt dispus să accept anumite eşecuri personale, a spus Aren, care şi-a retras îngrozit mâna la vederea perechii încăpătoare de chiloţi pe care Lia încerca să i-o înmâneze.

Nana şi-a dat ochii peste cap.

— Copil nefolositor!

Dar Larei nu i-a scăpat zâmbetul slab care a apărut pe chipul bătrânei în timp ce Aren îşi ştergea mâinile pe pantaloni.

— Ai de gând să ne explici de ce m-ai pus să o târăsc pe Lara până aici? Presupun că nu a fost doar pentru o conversaţie de cinci minute.

— Oh, Lara şi cu mine vom discuta foarte mult în următoarele săptămâni, pentru că o vei lăsa aici cu mine.

Tânăra a rămas cu gura căscată de groază. Indiferent cât s-ar fi antrenat, n-ar fi putut să-şi ascundă consternarea faţă de această întorsătură neaşteptată de situaţie.

Aren s-a legănat de pe călcâie pe vârfuri, cu ochii îngustaţi.

— De ce aş face asta?

— Pentru că este odrasla Regelui Şobolanilor şi nu o voi lăsa să umble nestingherită prin Midwatch cât tu eşti distras de probleme mai importante. Aici pot să stau cu ochii pe ea.

Şi, probabil, să aranjeze un accident în decurs de o săptămână.

— Nu!

Nana şi-a înfipt mâinile zbârcite în şolduri.

— Nu era o întrebare, băiete. În plus, ce nevoie ai de ea? Chiar şi cu toată experienţa pe care ai dobândit-o de-a lungul anilor, nu ai pus-o încă pe spate nici măcar o dată, după socoteala mea. Şi nu vei avea timp să faci asta în

următoarele două luni, aşa că ar putea la fel de bine să rămână aici, unde o pot folosi.

Aren a expirat prelung şi lent, ridicându-şi ochii spre cer ca şi cum ar fi căutat un strop de răbdare. Lara şi-a muşcat limba, aşteptând ca el să răspundă, ştiind că era terminată dacă ar fi dat curs cererii bunicii lui.

— Nu. N-am adus-o în Ithicana ca să o ţin închisă ca pe o prizonieră, şi cu siguranţă nu am adus-o ca să o foloseşti ca pe o servitoare. Se întoarce cu mine.

Nana şi-a încleştat maxilarul, unghiile ei noroioase săpând în ţesătura tunicii. *Nu o mai refuzase niciodată,* s-a gândit Lara, uimită.

— Semeni prea mult cu mama ta, Aren. Doi orbi, idealişti şi nebuni.

A urmat o clipă de tăcere.

— Am terminat aici. Hai, Lara!

Aren s-a răsucit pe călcâie şi tânăra a fugit după el, pe jumătate convinsă că Nana îi va înfige un pumnal în spate într-un ultim efort de a o ţine departe de nepotul ei. În urma lor, a auzit-o pe bătrână răbufnind:

— Jor, ai grijă de băiatul ăla sau îţi tai boaşele şi le dau de mâncare şerpilor mei!

— Întotdeauna, Nana, a tărăgănat Jor, apoi a pornit hotărât pe lângă Lara şi Aren. Eu aş merge mai repede. Nu-i o femeie obişnuită să fie refuzată.

Aren a pufnit, dar şi-a păstrat pasul măsurat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta voia. Băbăciune autoritară!

Autoritară, da, dar şi mult prea vicleană pentru binele ei. Chiar dacă Aren nu a lăsat-o acolo, auzise avertismentele Nanei. Dacă Lara nu era atentă, s-ar putea să înceapă să ia acele avertismente în serios.

— N-o poţi învinovăţi pentru că încearcă să-şi protejeze nepotul. Îi eşti foarte drag.

Lara s-a ferit de un copac care găzduia un păianjen enorm.

— Majoritatea oamenilor simt asta. Sunt destul de fermecător, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Ea i-a aruncat o privire plină de compătimire.

— Un rege ar trebui să fie atent la complimente. Sunt mulţi linguşitori.

— Cât de norocos sunt că te am acum pe tine, să-mi spui adevărul fără menajamente.

— Ai prefera minciuni frumoase?

— Posibil. Nu sunt sigur că orgoliul meu neexperimentat este pregătit pentru atât de multe abuzuri. Soldaţii mei s-ar putea să nu mă mai urmeze dacă sunt nevoiţi să mă privească noapte de noapte plângând în pumni.

— Încearcă să suspini în pernă... înăbuşă zgomotul. Aren a râs, apoi a aruncat o privire înapoi spre casă.

— Ce ţi-a spus?

Ţinând în mână rădăcina de la Nana, Lara a căzut pe gânduri, dintr-odată conştientă că bătrâna bănuise că Aren avea să o refuze. De unde întrebarea: De ce o făcuse? Motivul, bănuia ea, era mai complicat decât dorinţa de a se culca cu ea.

— Se pare că se simte jignită de ideea că îţi vomit pe bocanci.

Aren a răsplătit-o cu un hohot de râs grav, care i-a trimis un fior neaşteptat prin trup. Apoi a tras legătura din centură şi umerii Larei s-au încordat din reflex, când el i-a strâns-o în jurul ochilor, cu degetele mirosind a săpun.

— Vrei să mergi sau să fii cărată?

— Să merg.

Deşi a ajuns să regrete decizia când s-a împiedicat pentru a douăsprezecea oară şi a răsuflat uşurată abia

după ce au păşit în întunericul răcoros al podului, cu Aren ţinându-i coatele pentru a o stabiliza în timp ce urca treptele. Le-a numărat, calculând distanţa.

Înapoi în interiorul podului, grupul se deplasa cu viteză, într-o tăcere desăvârşită. Prin urmare, au auzit cât se poate de clar sunetul slab al unui corn, prelung şi sumbru, străpungând piatra groasă care îi înconjura. Aren şi ceilalţi s-au oprit în loc, ascultând. A răsunat din nou, aceeaşi notă lungă, urmată de un tipar de bubuituri scurte, care s-a repetat de trei ori în succesiune rapidă, înainte să se întrerupă la mijlocul celui de-al patrulea semnal, ca şi cum cornul ar fi fost smuls de pe buzele suflătorului.

— E apelul de ajutor din Serrith, a spus Jor.

— Civilii de acolo au plecat înainte de Mareele de Război? a întrebat Aren.

Maree de Război?

— Nu.

Chiar şi cu legătura la ochi, Lara a simţit cum tensiunea îi acapara pe toţi cei din grup, scânteind ca o furtună electrică.

— Cine e cel mai aproape? a întrebat Aren, şovăitor. Pentru prima oară, Lara a distins urma unei alte emoţii în vocea regelui: *frică.* Jor şi-a dres glasul.

— Noi suntem. Tăcere.

— N-o putem lăsa singură în pod! a spus Aren.

— Nu ne putem lipsi de nimeni care să stea cu ea şi nu avem timp să o ducem înapoi la Nana!

Lara şi-a muşcat limba, dorind să intervină, dar ştiind că cel mai bine ar fi să nu spună nimic.

— N-avem ce face. Va trebui să o luăm cu noi.

Mâinile lui Aren i-au atins în treacăt obrazul când i-a scos legătura de la ochi.

— Ţine pasul! Păstrează tăcerea! Şi când începe lupta, nu sta în drum!

Rugându-se ca el să-i confunde entuziasmul cu frica, Lara a dat o dată din cap.

— Aşa voi face. Grupul a luat-o la goană.

16. LARA

LARA SE CHINUIA să ţină pasul cu ithicanii, aerul stătut arzându-i în piept pe măsură ce grupul sprinta prin pod. Doar norocul i-a permis să observe când Lia a pus un picior pe un indicator kilometric; gura i s-a mişcat în tăcere, numărând paşii.

Preluând numărătoarea Liei, tânăra a reţinut numărul când cealaltă femeie a ridicat o mână şi s-a oprit. Jor a săltat-o pe umeri şi ceilalţi au început să-şi pregătească echipamentul, fără să scoată o vorbă. Lara a rămas în umbră, privind-o pe Lia cum se întinde pentru a presa o palmă pe ceea ce părea a fi piatră netedă. S-a auzit un clic puternic, apoi, cu un efort considerabil, femeia a ridicat o trapă cu balamale aflată în tavanul podului.

O altă cale de intrare.

Lara a fost cuprinsă de o senzaţie de triumf chiar în timp ce aerul rece de afară a năvălit în pod, răvăşindu-i şuviţele de păr. Jor şi Aren i-au săltat pe soldaţi prin deschizătură, apoi a dispărut şi Jor, iar înăuntru au rămas doar ea şi Aren.

— Dacă dezvălui vreodată cuiva ceva din toate astea, te voi ucide cu mâna mea!

Fără să aştepte un răspuns, a apucat-o pe Lara de talie şi a trecut-o prin deschizătură. Jor a prins-o de braţe, înălţând-o pe partea superioară a podului înainte de a se apleca să îl tragă şi pe Aren în sus, după care au fixat amândoi trapa la loc. Însă Larei îi era greu să se concentreze pe ceea ce făceau bărbaţii, pentru că se afla pe un pod printre nori.

Cât fuseseră înăuntru, ceaţa umedă se aşezase din nou peste Ithicana, purtată şi răscolită de vânt, trăgându-i de haine şi îndepărtându-se apoi în vârtejuri mici şi violente. Mai jos, marea se izbea de un ponton sau de o insulă ori poate de amândouă – nu-şi putea da seama. Nu putea să vadă la mai mult de o aruncătură de băţ în ambele direcţii, de parcă s-ar fi aflat într-o cu totul altă lume. De parcă s-ar fi aflat într-un vis pe cale să se transforme într-un coşmar.

— Ai grijă! a avertizat-o Aren, luându-o de mână. E alunecos şi suntem într-un punct înalt. Nu ai supravieţui căderii!

Lara l-a urmat într-o alergare lejeră, toată lumea străduindu-se să îşi păstreze echilibrul pe suprafaţa alunecoasă, în timp ce podul cobora în pantă spre următorul debarcader, pe care Lara abia îl întrezărea prin ceaţă. Dar înainte să ajungă la el, toţi soldaţii s-au lăsat în jos, ca şi cum ar fi primit o lovitură invizibilă, Aren trăgând-o după el.

Cu mâinile sprijinite pe piatra umedă, ochii i-au aterizat pe un indicator kilometric, iar în minte a început să i se contureze o strategie de cucerire a regatului duşman.

Jor scosese un ochean, pe care l-a îndreptat în mai multe direcţii, înainte să încremenească.

— O navă militară amaridiană.

I-a întins ocheanul lui Aren, care s-a uitat o dată, apoi a înjurat.

— Ar trebui să aşteptăm întăriri, a continuat Jor, lăsând ocheanul şi târându-se spre partea opusă a podului, de unde s-a uitat în aceeaşi direcţie ca restul soldaţilor.

Pentru o clipă, prin vârtejurile de ceaţă s-a întrezărit o insulă, ascunsă din nou în decurs de câteva secunde.

— După ce îşi vor aduce tot echipajul pe uscat, vom fi depăşiţi numeric.

Nimeni nu a vorbit şi acela a fost momentul în care vântul şi-a schimbat direcţia. Şi s-au auzit ţipetele.

— Mergem acum! a ordonat Aren.

Niciuna dintre gărzi nu s-a opus. Unul dintre soldaţi a ataşat un cablu de un inel gros de metal, incastrat în pod, celălalt capăt fiind fixat de o săgeată grea, montată într-o armă concepută ca o arbaletă, pe care i-a înmânat-o lui Aren.

— Faci tu onorurile, Alteţă?

Aren a luat arma, îngenunchind pe piatră.

— Haide! a murmurat el. Lasă-mă să văd!

Vântul s-a oprit, nimeni nu părea să respire. Lara şi-a apăsat degetele de piatră, privind şi aşteptând, anticiparea făcându-i inima să bată năvalnic. Apoi o rafală s-a năpustit în direcţia lor, măturând norii, iar Aren a zâmbit o dată.

A eliberat săgeata cu un zgomot puternic, gemând din pricina forţei reculului. Aceasta a zburat spre insulă, lăsând în urma ei un cablu subţire şi, cu o trosnitură puternică, care s-a auzit chiar şi de la distanţă, s-a înfipt într-unul dintre copaci.

Soldatul care îi dăduse arma a strâns frânghia de pe cablu şi a înnodat-o. Apoi, aparent fără nicio teamă, şi-a pus o mănuşă grea, a ataşat un cârlig deasupra cablului şi s-a aruncat în gol. Lara a privit uimită cum bărbatul gonea de-a lungul cablului peste marea deschisă, alunecând din ce în ce mai repede până când a ajuns deasupra uscatului, apoi a ridicat mâna înmănuşată şi a încetinit, aterizând ca o pisică în tufişurile de la baza copacului.

Restul gărzilor l-au urmat rapid, dar când Lara a aruncat o privire peste umăr, şi-a dat seama că Aren nu le acorda nici cea mai mică atenţie. În schimb, amesteca prafuri într-un mic balon. L-a urmărit cum adaugă apă în

compoziţie, ataşând foarte atent dispozitivul de o săgeată, cu o bucată de sfoară. Apoi a fixat-o în arc şi a tras-o spre corabia ancorată mai jos.

Câteva secunde mai târziu, s-a auzit o explozie asurzitoare, iar prin ceaţă se vedea corabia cu catargele cuprinse de flăcări.

— Asta ar trebui să-i ţină ocupaţi.

Aruncându-şi arcul peste umăr, a scos un cârlig şi o mănuşă, un echipament similar cu cel folosit de ceilalţi.

— Va trebui să te ţii de mine.

Fără să spună un cuvânt, Lara şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului său şi picioarele în jurul taliei lui. Un val de căldură a cuprins-o când el a lipit-o strâns de pieptul lui cu mâna liberă.

— Nu ţipa!

A trecut cârligul peste cablu şi a sărit.

Lara abia şi-a stăpânit ţipătul, agăţându-se de el în cădere, pe măsură ce zburau cu o viteză incredibilă. Dedesubt, valurile se spărgeau de stâncile insulei, iar ea putea distinge bărcile lungi care se retrăgeau dinspre un mic golf şi se îndreptau spre corabia în flăcări, pentru a-şi ajuta camarazii. Cu vântul urlându-i în urechi, au ajuns deasupra junglei verzi.

— Ţine-te bine! i-a spus Aren, apoi i-a dat drumul, ridicând mâna înmănuşată ca să prindă cablul şi controlând viteza până când au atârnat în siguranţă deasupra celorlalţi.

Lara şi-a dat drumul şi a aterizat printre gărzi, clătinându-se în mod intenţionat şi căzând în fund, spre deosebire de Aren, care a aterizat cu graţia unui prădător lângă ea. Cu o mişcare exersată, a scos o mască de piele, identică cu cele pe care acum toţi sodaţii le purtau, şi şi-a tras-o peste faţă.

— Rămâi aici! a şoptit el. Stai ascunsă şi fereşte-te de şerpi! Apoi au dispărut.

Lara a aşteptat, numărând până la cincizeci, apoi s-a dus după ei, cu pumnalele în mâini. S-a mişcat cu grijă, având încredere că trecerea lor a pus pe fugă toţi şerpii. Nu i-a fost greu să determine direcţia în care o luaseră. A trebuit doar să se ia după ţipete.

În sat se purtase o bătălie, interiorul caselor de piatră era în flăcări şi nenumăraţi morţi şi muribunzi zăceau pe cărările şepuitoare dintre clădiri. Unii fuseseră înarmaţi, dar cei mai mulţi nu. Familii. Copii. Cu toţii tranşaţi de soldaţii amaridi-eni care se luptau cu Aren şi gărzile sale. Ascunsă în spatele unui copac, Lara l-a privit pe regele Ithicanei năpustindu-se asupra atacatorilor, cu maceta într-o mână şi pumnalul în cealaltă, lăsând doar cadavre în urma lui. Lupta ca şi cum s-ar fi născut pentru asta, fără teamă, dar inteligent, iar ea s-a trezit că nu-şi mai putea desprinde privirea de pe el.

Până când i-au atras atenţia strigătele de pe plajă. Abandonându-şi ascunzătoarea, Lara s-a îndreptat în acea direcţie şi a simţit cum i se strânge stomacul la vederea soldaţilor amaridieni care urcau pe poteca dinspre sat. Focul cuprinsese complet corabia, prin urmare năvălitorii erau bărbaţi disperaţi, fără nicio cale de scăpare. Iar Aren şi garda lui de onoare erau depăşiţi numeric. Dacă nu voia ca Amaridul să fie regatul care să preia controlul podului, trebuia să echilibreze şansele.

Lara a ales un punct aflat chiar după colţul unei deschizături dintre doi pereţi stâncoşi înalţi, prin care ar fi trebuit să o ia soldaţii. Doi dintre ei au trecut de cotitură, tresărind surprinşi când au văzut-o stând în calea lor.

— Ea e! Fata maridriniană!

I-a aşteptat să se năpustească asupra ei, amaridienii fiind duşmanii Maridrinei în aceeaşi măsură în care erau

ai Ithicanei, însă au rămas pe loc, uitându-se cu ochii mari la ea, de parcă nu ştiau ce să facă în continuare.
— Nu ar trebui să fii aici! Lara a ridicat din umeri.
— Ghinionul tău, presupun.
Apoi şi-a aruncat pumnalele în succesiune rapidă. Soldaţii au căzut, cu lamele înfipte în gâturi. Au mai venit încă trei, însă Lara a înşfăcat sabia unuia dintre morţi şi s-a aruncat în faţă, tăind măruntaiele unuia dintre ei exact când a plonjat pe sub lama altuia, schilodindu-l în timp ce se rostogolea. Când tovarăşul lui şi-a fluturat arma spre ea, Lara a parat atacul, apoi l-a izbit cu piciorul în genunchi, îngropându-şi lama în pieptul lui. Amaridianul a căzut.
Luându-i arma, s-a ridicat şi l-a atacat pe al treilea năvălitor, împingându-l înapoi, înainte de a-i tăia mâna de la încheietură. Acesta a ţipat şi sângele lui a stropit-o în faţă chiar când s-a izbit de soldaţii care veniseră din spate.
Lumea s-a redus la ţipete şi haos. Bărbaţii se împiedicau de trupurile tovarăşilor lor, disperaţi să se strecoare prin pasajul îngust, însă Lara îi ucidea pe unii şi îi mutila pe alţii, scopul ei fiind să-i împiedice să se alăture bătăliei şi să-i copleşească pe Aren şi pe gărzile lui.
Dar când pe deasupra capului i-a şuierat o pereche de săgeţi, s-a aruncat în junglă, ascunzându-se în tufişuri, restul soldaţilor amaridieni trecând în grabă pe lângă ea. După ce au plecat, şi-a recuperat pumnalele şi le-a băgat în teci, preferând una dintre armele mai grele ale duşmanilor. Spintecând tot ce i-a ieşit în cale, Lara a fugit pe poteca spre sat.
Pretutindeni erau pete de sânge şi cadavre. Câteva dintre gărzile de onoare căzuseră, iar stomacul Larei s-a strâns în timp ce-i căuta pe cei rămaşi alături de Aren.

L-a găsit luptându-se cu un bărbat cât un munte, care mânuia un lanţ. Avea hainele murdare de sânge, iar mişcările lui, altădată agile, erau acum greoaie şi neîndemânatice. Războinicul amaridian a învârtit cu putere lanţul şi l-a nimerit pe Aren în coaste, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Lara a şuierat şi, instinctiv, a păşit în direcţia lor, cu pumnalul în mână, gata să intervină, dar Aren s-a ridicat şi l-a lovit pe bărbatul masiv cu pumnul în faţă, apoi i-a înfipt lama în abdomen. Amândoi au căzut la pământ.

Înainte ca Aren să se ridice din nou, un alt soldat amaridian l-a atacat din spate. Fără să stea pe gânduri, Lara s-a aruncat între ei şi i-a înfipt pumnalul sub stern, înclinându-l pentru a-i străpunge inima.

Bărbatul s-a prăbuşit, trăgând-o odată cu el şi pe Lara, care a rămas fără aer când umerii i-au lovit pământul, soldatul muribund prăbuşindu-se peste ea. Se zbătea şi se agita, cu mânerul pumnalului ei alunecându-i tot mai adânc în stomac, însă ea nu se putea ridica de sub el.

Pieptul lui imens o apăsa pe faţă şi nu mai putea respira.

Greutatea a dispărut brusc.

Lara a inhalat cu lăcomie aer şi s-a rostogolit în genunchi, privind cum Aren îşi trecea inutil lama de-a lungul gâtului soldatului mort. Cu mâinile mânjite de sângele celuilalt bărbat, Aren a apucat-o de braţe şi a tras-o aproape de el.

— Eşti bine? Eşti rănită?

Trăgea de hainele ei, sângele marinarului răpus ascunzân-du-l, din fericire, pe cel al celorlalte victime pe care le lăsase pe cărare.

— Sunt bine, a gâfâit ea, reuşind în sfârşit să respire. Tu nu eşti.

Aren sângera abundent dintr-o tăietură de pe antebraţ, dar bănuia că asta nu era cea mai gravă rană.

— Nu e nimic. Nu te apropia! Nu trebuie să fii văzută!

A încercat să o împingă în spatele uneia dintre casele satului, dar ea s-a agăţat de umerii lui, disperată să-l ţină departe de luptă. Dacă el murea, totul era în zadar.

Când Aren a ezitat, şi-a lipit obrazul de pieptul lui, sigură că urma să o dea la o parte şi să reintre în luptă. Dar era rănit şi epuizat şi situaţia nu avea să se sfârşească bine. Cu gâtul încleştat de panică, a şoptit singurul lucru la care se putea gândi şi care l-ar fi convins să rămână:

— Te rog, nu mă părăsi!

Mâinile lui erau fierbinţi pe spatele ei, amândoi îmbibaţi cu sângele duşmanilor lor.

— Lara..., a spus el cu durere în glas.

Tânăra ştia că vedea trupurile oamenilor lui. Că îşi vedea gărzile luptând şi clătinându-se în faţa inamicului. *Ai putea să lupţi.*

Ai putea să lupţi pentru el şi să-i salvezi pe aceşti oameni.

Gândul i-a trecut rapid prin minte, însă sosirea întăririlor a salvat-o de luarea unei decizii.

De îndată ce soldaţii ithicani s-au revărsat în sat, gărzile de onoare ale lui Aren s-au retras, încercuindu-i pe el şi pe Lara, în timp ce restul îi doborau pe atacatorii amaridieni, eli-minându-i fără milă pe cei răniţi, până când singurele sunete rămase erau vaietele şi strigătele sătenilor.

Aren i-a dat drumul abia când totul s-a terminat.

Fumul îi ardea ochii Larei, care s-a uitat în jur şi a văzut, pentru prima dată, cum arată cu adevărat războiul. Nu doar soldaţi morţi, ci şi civili neînarmaţi, întinşi pe pământ. Siluetele nemişcate ale copiilor.

Crezi că va fi altfel când tatăl tău va veni cu armata lui? Crezi că vor da dovadă de mai multă îndurare?

Sătenii care au fugit au început să se întoarcă, majoritatea copii mai mari, care ţineau în braţe bebeluşi şi strângeau mâinile celor mai mici. Unii au început să plângă când au găsit cadavrele părinţilor, însă mult prea mulţi au rămas încremeniţi, cu feţele pierdute şi fără speranţă.

— Încă mai crezi că acei marinari amaridieni meritau îndurare? a întrebat Aren încet din spatele ei.

— Nu, a şoptit ea, îndreptându-se spre cel mai apropiat ithican rănit.

S-a lăsat în genunchi şi a smuls fâşii de material din tunică.

— Nu mai cred asta.

17. AREN

AREN SE UITA lung în ligheanul cu apă, care se colora încet în roşu, pe măsură ce îşi spăla sângele uscat de sub unghii. Sângele lui. Sângele duşmanilor lui. Sângele poporului său.

Unde au străbătut suprafaţa apei. Şi-a scos mâinile din lighean, ştergându-le pe o bucată de prosop care îi fusese lăsată alături. Îl durea fiecare centimetru din corp, mai ales în zona coastelor, unde nenorocitul ăla mare îl lovise cu lanţul. Nana îl informase că nimic nu era rupt, dar în partea stângă avea deja o vânătaie întunecată. Din experienţă, ştia că mâine urma să fie şi mai rău. Chiar şi aşa, ar fi îndurat o durere de mii de ori mai mare dacă asta ar fi însemnat să ajungă mai repede în Serrith. Cu douăzeci de minute mai devreme. Cu zece. Cu cinci.

Chiar şi o bătaie de inimă mai devreme i-ar fi permis să salveze cel puţin unul dintre sătenii care au fost astăzi ucişi.

— Apelul pentru întrunirea consiliului din Eranahl a fost trimis şi s-au primit răspunsurile. Toată lumea va fi acolo până la căderea nopţii.

S-a întors şi l-a găsit pe Jor în picioare, în spatele lui, cu bandajul înfăşurat în jurul capului, ascunzând tăietura adâncă pe care o încasase în timpul luptei. O rană pe care tocmai Lara, dintre toţi oamenii, o cususe. Din proprie iniţiativă, ochii lui Aren s-au îndreptat spre locul unde soţia lui stătea în genunchi printre răniţi, primind în tăcere indicaţii de la Nana şi ucenicele ei. Părul ei de culoarea mierii era acoperit de sânge uscat, la fel şi

hainele, dar în loc să-i diminueze frumuseţea, doar o făcea să pară plină de temut. Ca o războinică. Cu o jumătate de zi în urmă, ideea ar fi fost de tot râsul. Dar nu şi acum.

Jor i-a urmărit privirea, scoţând un oftat profund când a văzut la cine se uita fix Aren.

— E în posesia unui număr problematic de informaţii.

— N-aveam ce face.

— Asta nu înseamnă că nu reprezintă o problemă.

— Mi-a salvat viaţa.

Jor a inspirat adânc, apoi a răsuflat încet.

— Nu mai spune!

— Eram la pământ şi unul dintre ei a venit la mine din spate. Lara s-a strecurat între noi şi a înfipt un pumnal în el.

De fiecare dată când clipea, Aren o vedea pe Lara sub acea brută amaridiană, înconjurată de sânge. Simţea groaza că tot sângele ăla era al ei.

— Într-un fel, distruge teoria conform căreia se află aici ca să mă asasineze, nu crezi?

— Poate că vrea să o facă ea însăşi, a răspuns Jor, dar nu părea prea convins.

Lara a ridicat capul, ca şi cum le-ar fi simţit privirile scrutătoare. Aren s-a întors înainte ca ochii să li se întâlnească, iar în raza lui vizuală a apărut grămada de amaridieni morţi. Îl luase pe nenorocit de pe ea şi îi tăiase gâtul, dar bărbatul era deja mort, deoarece lama pe care Lara o luase de pe undeva îi fusese înfiptă cu precizie în inimă.

Noroc, a gândit Aren. Dar instinctele îi spuneau altceva.

— În orice caz, trebuie să o supraveghem mai atent acum, a spus Jor. Dacă maridrinienii află unde e şi vin după ea, capul ăla micuţ cunoaşte suficiente secrete despre pod încât să ne provoace nişte probleme serioase.

— Ce sugerezi?

— Sugerez că poate îţi dă mai multă bătaie de cap decât merită. Se mai întâmplă şi accidente. Şerpii îşi găsesc drumul în paturi. Maridrinienii cu greu ar putea să ne reproşeze...

— Nu!

— Atunci continuă să te prefaci că e în viaţă, a spus Jor, înţelegând greşit motivul refuzului lui Aren. Adu un falsificator care să măsluiască scrisorile către tatăl ei. N-o să ştie niciodată.

Aren s-a întors către bărbatul care îl veghease încă din copilărie.

— Voi spune asta o singură dată şi nu voi repeta. Cine îi face rău îşi pierde capul. Asta e valabil pentru tine, e valabil pentru Aster şi e valabil şi pentru bunica, în eventualitatea în care-şi închipuie că nu-i cunosc metodele. S-a înţeles?

Fără să aştepte vreun răspuns, Aren s-a îndreptat spre rugurile asamblate în grabă la marginea satului, aerul devenind greu de respirat din pricina uleiului care îmbiba lemnul. Zeci de cadavre, mari şi mici, erau aşezate în rânduri egale, iar supravieţuitorii stăteau în jurul lor, unii plângând, alţii privind în gol.

Cineva i-a întins o torţă şi Aren a privit fix flacăra pâlpâitoare, ştiind că ar trebui să spună ceva. Dar toate cuvintele pe care ar fi putut să le spună acestor oameni, pe care ar fi trebuit să-i protejeze – pe care *nu reuşise* să-i protejeze –, păreau goale şi lipsite de sens. Nu le putea promite că o asemenea confruntare nu avea să aibă din nou loc, pentru că era o minciună. Nu le putea promite răzbunare, deoarece, chiar dacă atacul asupra Amaridului ar fi fost o posibilitate pentru armata sa deja obosită, nu s-ar fi coborât până la a le face rău civililor amaridieni, doar pentru că regina lor era o căţea răzbunătoare. *Putea*

să le spună că intenţiona să trimită o ladă plină de capete, împreună cu rămăşiţele carbonizate ale stindardului corabiei, înapoi stăpânei lor, dar ce însemna asta? Nu ar fi adus morţii înapoi.

Aşa că a tăcut şi doar s-a aplecat pentru a aprinde cu torţa lemnul îmbibat cu ulei. Flăcările s-au năpustit de-a lungul crengilor, aerul a devenit fierbinte şi nu a durat mult până când nasul i s-a umplut cu mirosul îngrozitor de păr ars. De sânge carbonizat. De carne pârjolită. Îi întorcea stomacul pe dos, dar a strâns din dinţi, forţându-se să rămână pe loc, deşi îi venea să fugă.

— Au sosit navele din Eranahl, a spus Jor. Trebuie să începem să îmbarcăm supravieţuitorii sau vom pierde vremea bună.

Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ideea, o picătură de ploaie s-a lovit de fruntea lui Aren. Apoi încă una şi încă una.

— Lăsaţi-i un minut!

Nu-şi putea smulge privirea de la o mamă care plângea în hohote, prea aproape de flăcările care acum şuierau. Azi-dimineaţă s-a trezit crezând că, până la căderea nopţii, ea şi familia ei aveau să fie pe drum, spre siguranţa oferită de Eranahl, însă acum ar fi trebuit să facă călătoria singură.

— Aren…

— Lasă-i un nenorocit de minut!

La auzul tonului său tăios, mai multe capete s-au întors în direcţia lui. Aren s-a îndepărtat cu paşi mari de flăcări şi a trecut pe lângă cei răniţi, pe care Nana şi ucenicele ei îi pregăteau pentru călătorie, coborând apoi pe cărare, spre golful unde aşteptau corăbiile.

După cotitură, s-a încruntat la cei aproximativ o duzină de inamici morţi, care fuseseră târâţi pe marginea drumului, când ceva i-a atras atenţia: un bărbat cu o lamă

amaridiană înfiptă în piept. Dându-se înapoi, Aren a examinat mai atent cadavrele.

Majoritatea soldaţilor săi luptau corp la corp, cu pumnale şi macete de care aveau nevoie pentru a se deplasa prin tufişurile dese ale junglei, iar lamele late lăsau în urmă răni distincte. Dar cei mai mulţi dintre aceşti bărbaţi aveau răni provocate de săbiile cu lame înguste, preferate de amaridieni, câţiva dintre ei fiind înjunghiaţi cu propriile pumnale de dou-zeci de centimetri.

Au fost ucişi cu propriile arme.

Aren s-a dat câţiva paşi înapoi ca să examineze scena, cu ochii alunecând peste bălţile de sânge care se amestecau cu ploaia, pentru a crea unele tot mai mari. Aceşti bărbaţi fuseseră ucişi de indivizi pe care îi întâlniseră urcând pe cărare, nu din spate, de către întăririle sale.

Dar de către cine? Toate gărzile fuseseră cu el în sat, la fel şi civilii care ştiau să lupte.

A simţit o furnicătură pe ceafă. Cu mâna pe lama de la brâu, s-a răsucit, doar pentru a o găsi pe Lara stând în picioare în mijlocul potecii.

Cu ochii pe mâna lui care zăbovea pe armă, tânăra a ridicat dintr-o sprânceană, dar, din motive pe care nu le putea articula, Aren nu a putut să dea drumul mânerului. *Lara îl omorâse pe acel soldat cu o lamă amaridiană...*

Dar singura ei rană vizibilă era o vânătaie pe obraz. Dincolo de faptul că femeilor maridriniene le era interzis să lupte, însăşi ideea că ar fi putut face asta de una singură reprezenta o nebunie în toată regula, din moment ce nici măcar cei mai buni luptători ai lui nu ar fi putut să se descurce fără ajutor.

— Unde se vor duce? i-a întrerupt gândurile vocea ei.

— Există locuri mai sigure.

S-a întrebat de ce era atât de secretos, când ea aflase deja atât de multe. Dar una era să ştie despre pod. Cu totul altceva era să ştie despre Eranahl.

Fără pod, Eranahlul nu există, i-a şoptit vocea tatălui său. *Ithicana nu există. Apăraţi podul!*

— Dacă există locuri mai sigure, de ce nu-ţi ţii oamenii în siguranţă acolo?

Existau motive practice. Păstrarea tuturor civililor din Ithicana, tot anul, în interiorul Eranahlului, era imposibil, dar nu acesta era motivul real.

— Pentru că asta ar fi ca şi cum i-am ţine în cuşti. Şi oamenii mei sunt… liberi.

Cuvântul i-a rămas blocat în gât şi, dintr-odată, a înţeles pentru ce luptase mama lui. Pentru că Ithicana nu simboliza decât o închisoare mai mare, iar celor născuţi aici le era interzis să o părăsească vreodată.

Lara a stat nemişcată, cu capul înclinat şi fără să clipească, de parcă i-ar fi analizat în profunzime răspunsul, împiedicând-o să se gândească la orice altceva.

— Libertatea lor pare să vină cu un cost însemnat.

— Libertatea are întotdeauna un preţ.

Cât de mare ar fi preţul care să permită poporului său libertatea întregii lumi?

— Da, a spus Lara cu greutate.

A clătinat o dată din cap, apoi ochii i s-au îndreptat spre morţii aliniaţi pe cărare. Aren o urmărea îndeaproape, cer-cetându-i faţa pentru orice indiciu că era cumva complice la moartea lor, dar Lara părea doar adâncită în propriile gânduri.

— Ar trebui să te îndrepţi spre golf. Bărcile aşteaptă. Smulgându-şi ochii de la cadavre, Lara s-a dus spre el, tăcută ca orice ithicană în timp ce străbătea panta alunecoasă. Inima lui şi-a domolit bătăile, apoi le-a accelerat, în ritmul constant de *bum, bum, bum* pe care îl căpăta ori de

câte ori se avânta în luptă sau încerca să fugă de o furtună. Era fiorul pe care Aren, deşi ştia că nu ar trebui, îl căutase toată viaţa.

Lara s-a oprit în faţa lui, cu părul ud de la ploaie şi o şuviţă rătăcită lipită de obraz. A avut nevoie de toată stăpânirea lui de sine pentru a nu o îndepărta.

— După ce bărcile sunt încărcate, voi pleca la o... adunare. Vei sta cu bunica mea până mă întorc după tine.

Lara s-a încruntat, dar, în loc să-l contrazică, a ridicat mâna şi a pus-o peste a lui, cu pielea fierbinte ca focul. Apoi, cu o forţă surprinzătoare, a împins-o în jos şi i-a vârât lama înapoi în teacă.

— Te voi aştepta lângă apă.

Fără un alt cuvânt, a păşit peste o băltoacă şi a coborât pe poteca dinspre plajă.

18. LARA

MAREE DE RĂZBOI.

Aşa le numeau sătenii de pe Insula Serrith. Cele mai reci două luni ale anului, când Mările Furtunoase erau suficient de calme pentru ca duşmanii Ithicanei să atace.

Iar anul acesta, Mareele de Război veniseră mai devreme.

Atât de devreme, încât sătenii nu fuseseră încă evacuaţi în locaţia misterioasă în care îşi petreceau sezonul, acesta fiind probabil motivul pentru care flota amaridiană riscase de două ori să fie prinsă într-o furtună târzie. Deoarece, deşi o singură locaţie fortificată putea fi protejată, nu se putea afirma acelaşi lucru despre nenumăratele mici avanposturi civile.

E cel mai bun moment pentru a ataca, gândea partea rece şi strategică a Larei. Când armata ithicană ar fi fost nevoită să-şi împartă eforturile între protejarea a zeci de sate mici şi apărarea podului. Şi dacă se ajungea în acest punct, ştia că Aren ar fi pus vieţile oamenilor săi pe primul loc. Când se auziseră acele sunete de corn, totul i se citise pe chip. Panica şi disperarea. Faptul că era dispus să rişte totul pentru a-i salva. Lara a remarcat şi privirea moartă din ochii lui de îndată ce văzuse masacrul din sat şi a ştiut că dăduse greş.

Nu sunt responsabilitatea ta, şi-a reamintit ea cu răutate. *Loialitatea ta este faţă de Maridrina. Faţă de locuitorii ţării tale, care suferă din cauza monopolului Ithicanei asupra comerţului. Faţă de copiii maridrinieni, care nu au nimic în farfurie decât legume putrezite şi*

carne râncedă, asta dacă au ceva de mâncare. Ei mor ca şi cum însăşi Ithicana le-ar tăia gâturile.

Gândurile au fost suficiente pentru a-i întoarce atenţia asupra chestiunii de a scoate pe ascuns informaţii din Ithicana. Deşi ar fi posibil să codifice mesaje scurte în scrisorile adresate tatălui ei, nu îndrăznea să încerce să includă niciunul dintre detaliile pe care le aflase despre pod. Dacă spărgătorii de coduri le-ar fi observat, ar fi fost norocoasă dacă ar fi reuşit să iasă din Ithicana în viaţă, iar tot ceea ce făcuse până atunci ar fi fost în van. Aren ştia unde a fost şi ce a descoperit. Ar fi fost uşor pentru ei să-şi consolideze apărarea şi nu ar mai fi fost posibil să-i surprindă.

Nu, trebuia să adune informaţiile de care avea nevoie şi apoi să le transmită pe toate deodată. Întrebarea era cum.

Instinctiv, ştia că modalitatea trebuie să fie prin însuşi regele Ithicanei. Şi-a amintit de trusa ei de cosmetice, în interiorul căreia era ascunsă cerneala dăruită de Serin. Nu numai că avea nevoie să îl convingă pe Aren să-i scrie un mesaj tatălui ei, dar trebuia să-l fure cât să aibă timp să-şi noteze propriul mesaj, fără să mai pună la socoteală problema resigilă-rii, pentru ca nimeni să nu observe că s-a umblat la scrisoare.

— Nu mai complota şi ajut-o pe Taryn cu vasele, leneşo!

Vocea Nanei a smuls-o pe Lara din gânduri.

— Ce-i? s-a răţoit tânăra, întorcându-se să se încrunte la bătrână.

— N-ai auzit sau n-ai înţeles?

Nana avea mâinile în şolduri şi un şarpe mare înfăşurat în jurul gâtului şi al umerilor. Când reptila şi-a înălţat capul pentru a o privi intens pe Lara, ea s-a cutremurat.

— Aceasta este insula mea! s-a răstit bunica lui Aren. Şi pe insula mea, dacă vrei să mănânci, trebuie să munceşti. În picioare!

A bătut puternic din palme.

Lara s-a ridicat, imediat supărată că s-a supus, dar ar fi un gest copilăresc să se aşeze la loc.

— Afară!

Aruncându-i o privire înverşunată, a ieşit în aerul dimineţii, unde a zărit-o pe Taryn lângă un lighean, cu apa înspumată până la coate. Tânăra era singura dintre gărzile lui Aren care rămăsese cu ea. Cea care trăsese paiul scurt, îi spusese cu uşurinţă Larei pe drumul de întoarcere, parcurs tot legată la ochi, prin pod spre insula Nanei, care se numea Gamire. Un grup de soldaţi necunoscuţi o urmărea în tăcere. Lara crezuse că de vină era reticenţa lui Taryn de a petrece timp cu ea sau poate dezamăgirea de a nu se fi dus cu Aren, dar după o noapte petrecută în casa Nanei, adevăratul motiv era evident.

Bătrâna vrăjitoare era o hărţuitoare nesuferită şi autoritară, iar Lara nu avea nicio idee cum urma să se abţină să nu o ucidă pe nenorocita aia de femeie în somn.

— După o vreme, o să te obişnuieşti cu ea.

Taryn a scufundat o farfurie în ligheanul cu apă fierbinte.

— Ajută faptul că majoritatea dintre noi am fost peticiţi la loc de ea cel puţin o dată.

Dând drumul farfuriei, femeia şi-a ridicat în sus maioul pentru a dezvălui o serie de cicatrici de formă ovală, care-i acopereau mai bine de jumătate din coaste.

— Am căzut în apă în timpul unei încăierări şi m-a atacat un rechin. Dacă nu era Nana, aş fi murit.

Un pumnal, o sabie sau o săgeată – acestea erau răni pe care Lara şi le putea putea imagina, dar aşa ceva…

— Malefice creaturi!

— Nu chiar.

Taryn şi-a lăsat jos maioul şi a luat din nou farfuria.

— Au fost dresaţi să fie devoratori de oameni, dar au preferinţe diferite.

Luând farfuria şi ştergând-o cu un prosop, Lara s-a gândit la marinarii amaridieni târâţi sub apă. La sângele care înflorise peste tot.

— Dacă spui tu.

Dându-şi pe spate coada de cal, lungă şi întunecată, Taryn a zâmbit, dezvăluind dinţi albi şi drepţi, care trebuie să-i fi plăcut foarte mult Nanei.

— Sunt creaturi extrem de inteligente. Există câţiva rechini care rămân mereu cu noi, dar majoritatea se află aici doar în timpul Mareelor de Război. Acesta, mai mult decât vremea, reprezintă motivul pentru care Nana ştie când se apropie sau trece sezonul furtunilor. Pescarii observă numărul lor.

Oare tatăl ei şi Serin ştiau asta? Lara şi-a muşcat interiorul obrazului, luând în considerare informaţia. Unul dintre riscurile de a ataca în primele zile ale sezonului calm era acela că nu exista nicio modalitate de a prezice cu exactitate când urma să înceapă.

— Se adună întotdeauna în locurile în care năvălitorii atacă cel mai des, cum ar fi în jurul Insulei Midwatch.

Taryn a vârât o cârpă în interiorul unei căni ciobite înainte de a i-o înmâna.

— Există mituri care susţin că sunt gardienii poporului ithican, motiv pentru care este interzis să le faci rău, cu excepţia cazului în care este absolut necesar, a râs ea. Totuşi, e doar un mit. Rechinii vin pentru a fi hrăniţi şi nu fac diferenţa între noi şi duşmanii noştri. Oricine se află în apă e o pradă bună.

Străbătută de un fior, Lara a aşezat cana ştearsă într-un lighean curat, alături de restul.

— Terminaţi cu pălăvrăgeala! a strigat Nana de la distanţă. Mai sunt şi alte sarcini care trebuie îndeplinite.

Taryn şi-a dat ochii peste cap.

— Vrei să evadezi?

— E posibil să scapi de Nana?

Taryn i-a făcut cu ochiul.

— Am experienţă din belşug.

Ţinându-se de cuvânt, după ce vasele curate au fost puse deoparte, Taryn a reuşit să le repartizeze o sarcină care le-a trimis în partea inferioară a insulei, într-un sat despre care Lara nici măcar nu-şi dăduse seama că există. I-a studiat pe ithicanii care se agitau între casele de piatră sau care încercau să-i convingă pe copii să nu se mai sustragă de la treburi.

— De ce nu este evacuat?

— Nu e nevoie. Insula Gamire este sigură.

Găsiţi civilii! şi-a amintit Lara cuvintele lui Serin, în timp ce doi copii au trecut în fugă pe lângă ea, cu saci de ovăz în braţe. A cercetat din nou satul. A văzut grupuri de bărbaţi care eviscerau peşte, dar a simţit mirosul de pâine coaptă, de carne roşie pe grătar şi o uşoară aromă de lămâie, deşi nu a văzut vreodată un pom fructifer în acest loc. Ceea ce însemna că totul venise din import, prin pod.

— Cei care locuiesc pe celelalte insule… unde se duc pe timpul Mareelor de Război? a întrebat ea, pentru că ar fi fost mai suspect dacă *nu* ar fi făcut-o.

Şi pentru că era extrem de curioasă unde ar putea fi această locaţie misterioasă.

— Asta trebuie să ţi-o spună regele, i-a răspuns Taryn, cu o privire piezişă. Sau nu, după cum e cazul.

— Nu e foarte vorbăreţ.

Ridicând din umeri pentru a pune capăt interogării, Taryn a condus-o pe Lara pe o cărare îngustă prin junglă. Au mers până când s-a simţit briza şi mirosul de sare a umplut aerul, valuri puternice izbindu-se de pereţii stâncilor. Lara a văzut distrugătorul de nave abia după ce

soldatul mai în vârstă, care îl manevra, a ajuns în dreptul lui. O recunoaştere plăcută a strălucit în ochii lui la vederea lui Taryn, dar privirea i s-a înăsprit când a aterizat asupra Larei.

— Te vom înlocui pentru următoarea oră, a spus Taryn. Foloseşte-o cu înţelepciune şi ia-ţi nişte carne din cea care tocmai se găteşte!

După ce soldatul a plecat, s-a întors spre Lara:

— Nu o lua personal. Aproape toţi cei care au depăşit o anumită vârstă au pierdut oameni dragi în războiul cu Maridrina. Chiar şi după cincisprezece ani de pace, le este greu să te vadă altfel decât ca pe un inamic.

Eu sunt duşmanul, s-a gândit Lara.

— Ţie nu?

— Mi-a fost, la început.

Ochii cenuşii ai lui Taryn priveau în depărtare.

— Până când i-ai salvat viaţa vărului meu.

— Vărul tău? a repetat Lara, nedumerită, văzând-o pe bruneta musculoasă într-o altă lumină. Aren este vărul tău?

— Văd că eşti surprinsă, a spus Taryn, amuzată. Tatăl meu a fost fratele tatălui lui Aren, prin urmare Nana e şi bunica mea, dacă vrei să ţii evidenţa.

Nu o ţinuse, dar poate că ar fi trebuit să o facă. Taryn nu era chiar din familia regală, dar pe aproape. Şi nu era nimic în legătură cu ea care să fi lăsat să se înţeleagă aşa ceva. Purta acelaşi echipament simplu ca restul gărzilor, locuia în spaţiile de cazare de la garnizoane, gătea şi făcea curăţenie alături de camarazii ei. În afară de arme, care erau de calitate, nu exista nimic la ea care să sugereze bogăţie sau privilegii. *Unde se duc toţi banii?* s-a întrebat Lara, amintindu-şi de sumele uriaşe pe care le văzuse notate, la secţiunea de venituri, pe paginile de pe biroul lui Aren. În copilărie, crezuse că ithicanii trebuie să

aibă palate clădite din aur, pline cu tot ce luau din Maridrina şi din celelalte regate, dar până acum nu văzuse decât un lux modest.

— Puteai să stai deoparte şi să laşi să fie omorât, dar în loc de asta, ţi-ai riscat viaţa pentru a-l salva. Nu aşa se comportă un duşman.

O, dacă ai şti! Lara a simţit un gol în stomac; deodată, micul-dejun nu-i mai picase atât de bine.

Ridicând un ochean, Taryn a cercetat oceanul şi i-a permis Larei să examineze distrugătorul de nave. Catapulta era mare, construită din lemn masiv şi oţel, şi montată pe o bază fixată cu şuruburi în solul stâncos aflat dedesubt. Pe lângă nenumărate pârghii şi angrenaje, de o parte şi de alta a armei mai existau două dispozitive identice, dar mult mai mici. O privire peste umăr i-a dezvăluit un morman cu o formă stranie, acoperit de o pânză de un verde-cenuşiu – proiectilele, fără îndoială.

Ridicând uşor colţul prelatei, Lara a studiat cu atenţie o piatră care părea să cântărească cel puţin douăzeci de kilograme. Nu părea destul de mare cât să fi provocat daunele pe care le văzuse pe Insula Midwatch, dar cu suficientă forţă... Când s-a întors spre distrugătorul de nave, a constatat că Taryn o urmărea cu atenţie.

— Odată, l-am lansat pe Aren, a spus ea zâmbind.

— Poftim?

— Lia şi cu mine. Deşi a fost ideea lui, ca să nu crezi că suntem nişte idioate.

Taryn a mângâiat maşinăria.

— Aveam doisprezece sau treisprezece ani şi i-a venit ideea că ar fi distractiv să vedem cât de sus am putea zbura. Deşi el a fost singurul care a apucat să o încerce.

— A... funcţionat?

— Oh, cu siguranţă a zburat! Doar că nu a luat în considerare cât de dureroasă avea să fie aterizarea, a

spus ea râzând. Din fericire, în apropiere a fost o barcă de pescuit, care l-a scos din apă. Nana ne-a pus să cărăm pietre *săptămâni de-a rândul* drept pedeapsă, şi asta după ce Jor a ţipat încontinuu la noi, pe toată insula.

— E norocos că nu a murit.

Cât de diferită ar fi fost viaţa Larei dacă ar fi făcut-o? Sau ar fi avut măcar o viaţă? Îşi putea imagina cu uşurinţă cum tatăl ei primea vestea despre moartea prematură a prinţului ithican, doar pentru a se întoarce şi a-i extermina pe toţi cei implicaţi în complotul de care depindea Tratatul de Cincisprezece Ani.

Taryn a zâmbit larg.

— Ai putea spune asta despre jumătate din lucrurile pe care le face.

A mângâiat din nou catapulta.

— Vrei să o încerci?

Râzând fără suflu, Lara a spus:

— Şi acum înţeleg în ce constă şmecheria de a mă aduce aici.

— Nu *cu tine.* Cu o piatră.

— Oh!

Lara a privit arma într-o lumină cu totul nouă.

— Da. Da, aş vrea!

Era o maşinărie incredibilă, care putea fi operată de o singură persoană, dar ţinând cont de greutatea pietrelor, Lara era bucuroasă că avea parte de ajutor. Se rotea silenţios pe bază, iar diferitele manivele îi permiteau utilizatorului să o regleze ca să modifice distanţa la care putea fi aruncată o piatră. Catapultele mai mici, a aflat ea, erau concepute să marcheze distanţa, totul fiind atent calibrat.

— Vom încerca să lovim bucata aia de lemn care pluteşte pe apă!

Sub atenta supraveghere a lui Taryn, Lara a aruncat cu pietre mici în resturile plutitoare, până când a nimerit.

— Foarte bine, Majestate! Acum îl ajustăm pe cel mare la aceeaşi distanţă. Uite aşa!

Femeia a rotit manivelele şi Lara a privit cu atenţie.

— Acum fă tu onorurile! a îndemnat-o Taryn, dându-se îndărăt.

Cu mâinile transpirate de încântare, Lara a apucat cea mai mare pârghie dintre toate şi a tras. După ce catapulta a aruncat proiectilul cu un pocnet teribil, amândouă au ocolit maşinăria pentru a vedea cum piatra a zburat prin aer şi a izbit bucata de lemn.

Taryn a ridicat pumnul.

— Ţi-ai scufundat prima navă!

S-a auzit un zgomot în spatele lor, iar soldatul căruia îi dăduseră liber a venit în fugă lângă ele.

— Atacatori? a întrebat el pe un ton grav.

— Teste, i-a răspuns cu răceală Taryn. Majestatea Sa a ordonat ca toate distrugătoarele de nave să fie testate din nou. Acesta pare să fie în regulă, a adăugat ea, apoi a dat din cap către Lara. Continuăm, Majestate?

Lara şi-a ascuns zâmbetul.

— Bineînţeles.

Şi-au petrecut ziua făcând turul insulei şi *testând* distrugătoarele de nave, apoi s-au trezit înapoi în sat la cină, pe care au luat-o stând în picioare, în jurul unui foc în aer liber, în prezenţa sătenilor. Taryn i-a spus că onorau vieţile pierdute pe insula învecinată Serrith. Lara a mâncat carne la grătar şi legume pe frigare, a băut bere spumoasă dintr-o cană care nu părea niciodată să se golească şi şi-a încălzit mâinile la flăcări, când briza nopţii a devenit răcoroasă.

Iniţial, sătenii au fost circumspecţi faţă de ea, iar Lara a stat oarecum deoparte, ascultându-i cum povesteau

despre miturile din Ithicana, despre şerpii şi furtunile care apărau insulele de nuanţa smaraldului. Chiar şi despre vechiul pod, care, potrivit legendelor, nu fusese construit, ci crescuse treptat din pământ, ca o fiinţă vie. Cuvintele lor au răsunat în noapte, până când copiii au adormit în braţele părinţilor şi au fost băgaţi sub pături de lână. Apoi au fost scoase instrumentele, tobele, chitarele şi cimpoaiele, muzica însoţind bărbaţii şi femeile în timp ce cântau şi dansau. Taryn li s-a alăturat cu o voce de soprană surprinzător de frumoasă. Au rugat-o pe Lara să încerce şi ea, dar s-a scuzat, pretinzând că are o voce groaznică, dar mai ales pentru că voia să privească. Şi să asculte. Şi să înveţe.

Când adunarea a început să se liniştească, cuplurile s-au îndepărtat în întuneric, îndrăgostiţii ţinându-se de mână, iar cei mai în vârstă s-au strâns în cercuri, dornici să bârfească şi să se plângă, trecând o pipă de fumat de la o persoană la alta.

Taryn a pus în sfârşit o mână pe umărul Larei.

— Ar trebui să ne întoarcem înainte ca Nana să vină să ne caute.

Călăuzite de lumina slabă a unui felinar, şi-au croit drum în sus pe cărarea îngustă, înconjurate de sunetele junglei sălbatice şi tumultuoase.

— Ştii, nu am vrut să fiu soldat. Lara s-a uitat pieziş la Taryn.

— Nu sunt surprinsă. Aduci mai mult a pescăriţă. Taryn a izbucnit în râs, dar apoi tonul i-a devenit serios.

— Am vrut să merg la una dintre universităţile din Harendell pentru a studia muzica.

Universităţile din Harendell erau renumite în toate regatele, din nord şi din sud, dar ideea că o ithicană şi-ar dori să le frecventeze i se părea ciudată Larei, pentru că aşa ceva era… imposibil.

— Dar ithicanii nu pleacă niciodată?

— Pentru că e interzis, a zis Taryn, fluturând din mână. Oh, există spioni care pleacă, bineînţeles, dar nu-i acelaşi lucru. E o viaţă falsă în care nu eşti tu însuţi, iar eu nu am putut suporta asta. Să-mi urmez visul dându-mă drept altcineva...

S-a oprit brusc.

— Nu le-am spus niciodată părinţilor mei, pentru că ştiam că îşi doreau să mă pregătesc să fiu războinică şi, în cele din urmă, să fiu numită în consiliul lui Aren. Dar i-am spus mătuşii mele Delia.

Mama lui Aren, s-a gândit Lara. *Regina.*

— Mătuşa mea credea că cel mai sigur mod de a câştiga încrederea e să o oferi.

Taryn a tras-o pe Lara de braţ, oprind-o pentru a-i permite unei făpturi să şerpuiască pe potecă înainte de a-şi continua drumul.

— Toată lumea a susţinut tratatul pentru a pune capăt războiului cu Maridrina, dar nimeni nu a susţinut includerea unei clauze de căsătorie. Nimeni nu voia ca Aren să se însoare cu o străină, mai ales cu o maridriniană. Dar mătuşa Delia credea că era singura cale pentru ca noi să avem vreodată pace cu vecinii noştri. Singura cale pentru ca oamenii să nu mai vadă un duşman când stăteam la masă pentru a face comerţ.

E o minciună! a strigat Serin în capul Larei. *Foloseşte bunătatea pentru a te face să dezvălui ceea ce nu trebuie.* Dar Lara a redus vocea la tăcere.

— Dacă ea credea că această căsătorie urma să-i împiedice pe maridrinieni să vadă Ithicana ca pe un inamic, se înşela.

Taryn a clătinat din cap.

— Nu a vrut să schimbe convingerile regatului tău. A vrut să le schimbe *pe ale noastre.*

N-au putut continua discuţia, deoarece ajunseseră la casa Nanei, unde bătrâna stătea în pragul uşii, privindu-le cum se apropie.

— Se întorc copiii rătăcitori!

— Am fost ocupate, Nana.

— Ocupate să beţi, după miros.

Un comentariu oarecum ipocrit, având în vedere că Lara putea mirosi alcoolul în respiraţia femeii, care avea aşezate pe masa din spatele ei o sticlă şi o cană pe jumătate plină.

— Mă duc să mă culc, a spus Lara, fără chef să fie certată, dar Nana i-a prins braţul într-o strânsoare de fier.

Cu cealaltă mână, i-a întins o pungă care se mişca şi din care se auzeau chiţăituri

— Mai întâi hrăneşti şerpii.

Lara a privit punga cu dezgust. Nu pentru că ar fi avut vreun motiv de aversiune faţă de şoareci, ci pentru că se săturase ca vrăjitoarea bătrână să-i dea ordine ca unei servitoare. Ceea ce voia să facă era să se furişeze afară în noaptea asta, ca să arunce o privire la pontonul podului, dar probabil că Nana avea de gând să o urmărească.

— Nu.

Nana şi-a ridicat sprâncenele.

— Nu? Micuţa prinţesă este prea fandosită pentru a hrăni animalele de companie ale unei bătrâne?

Degetele Larei s-au strâns din reflex. Apoi ochii i-au căzut pe rafturile de deasupra cuştilor de şerpi şi o idee a început să prindă contur.

— Mi-e frică de şoareci, a minţit ea, îndepărtându-se de pungă când Nana a fluturat-o spre ea.

— Treci peste!

Lara a fost nevoită să prindă sacul, altfel şoarecii s-ar fi împrăştiat peste tot. Blestemând-o în tăcere pe bătrână, a prins un şoarece de coadă, a desfăcut cu grijă una dintre

cuşti şi a aruncat creatura înăuntru, trecând repede la următoarea.

Toţi şerpii erau veninoşi. Taryn îi spusese că Nana le recolta veninul şi îl folosea pentru a crea antidoturi, precum şi medicamente pentru diverse afecţiuni fizice. Existau zeci de fiole de lichid vâscos depozitate deasupra cuştilor, iar mai sus, nenumărate alte plante şi remedii, toate clar etichetate. În pauzele de la o cuşcă la alta, Lara le-a scanat conţinutul, zâmbind când a găsit ce căuta.

Lăsând să cadă punga zvârcolitoare de şoareci, Lara a strigat:

— M-a muşcat!

— Ce şarpe? a întrebat-o pe un ton poruncitor Nana, cu o urmă de panică în glas.

— Nu un şarpe, a plâns ea, băgându-şi unul dintre degete în gură şi muşcând pentru a crea o rană credibilă. Un şoarece!

— Fir-ar să fie, fato!

Nana a smuls sacul, dar era prea târziu. Şoarecii rămaşi fugeau în toate direcţiile.

— Taryn, prinde-i pe afurisiţii ăştia înainte să ajungă în cămara mea!

Lara s-a tânguit, urcându-se pe un scaun în timp ce rozătoarele profitau de libertatea lor. Dar în secunda în care Nana s-a întors cu spatele, a înşfăcat un borcan mic de pe rafturi.

— Prinde-i, prinde-i!

Taryn alerga conştiincioasă după şoareci, însă băuse suficient în acea noapte încât mişcările să-i fie prea lente, aşa că rozătoarele se fereau cu uşurinţă, până când a ajuns să le calce în picioare cu bocancii grei. Lara a profitat de moment pentru a destupa borcanul.

— Nu-i omorî!

Nana ţinea doi şoareci de coadă şi îi împingea în sac.

— Şerpii nu-i vor mânca dacă sunt morţi!

Bătrâna s-a năpustit asupra altui şoarece, iar Lara s-a aplecat în lături şi a aruncat un strop generos din conţinutul borcanului în ceaşca Nanei, din nou recunoscătoare pentru preferinţa ithicanilor pentru băuturile tari.

— Am prins unul!

Taryn a aruncat şoarecele în sacul Nanei. Lara a astupat flaconul şi l-a împins înapoi la locul lui pe raft, apoi s-a ridicat pe scaun, privind cum cele două femei strângeau restul rozătoarelor.

Bombănind, Nana a terminat de hrănit şerpii, după care a apucat-o de mână pe Lara şi i-a examinat rana mică şi sângerândă.

— Idioato! Aşa-ţi trebuie dacă te infectezi! Smulgându-şi mâna din strânsoarea bătrânei, Lara a privit-o fix.

— Mă duc la culcare, a spus ea şi s-a îndreptat, tropăind, spre patul de campanie care fusese pregătit pentru ea, înfrâ-nându-şi un zâmbet în timp ce, cu coada ochiului, o privea pe Nana cum îşi goleşte cana.

Acum trebuia doar să aştepte.

19. LARA

DUPĂ MAI PUŢIN de o oră, gemetele Nanei spulberau tăcerea din întunericul casei. O clipă mai târziu, bătrâna s-a ridicat din pat şi a ieşit împleticit pe uşă. Sărind imediat în picioare, Lara s-a dus la peretele de fiole, culegând una pe care o observase mai devreme. A măsurat o picătură, pe care a ţinut-o sub nările lui Taryn, cerându-şi în gând iertare pentru durerea de cap cu care avea să se trezească dimineaţă, în timp ce femeia sforăia uşor, inhalând-o.

Lara a păşit afară, în lumina răspândită de felinar. O briză uşoară îi răsfira părul, mirosind a junglă şi a ploaie, cu stelele de pe boltă vizibile doar pe alocuri, prin perdeaua de nori în creştere. A luat felinarul, a aprins flacăra la intensitate maximă, apoi s-a îndreptat spre mica anexă unde se afla toaleta.

Oprindu-se în faţa clădirii, a zâmbit la auzul sunetelor care veneau dinăuntru, după care s-a rotit, privind în întuneric. Aşa cum prevăzuse, a apărut imediat un bărbat ithican înalt.

— Pot să vă ajut cu ceva, Înălţimea Voastră?

Şi-a agăţat degetul mare de centură în timp ce o privea.

— Oh!

Lara a tresărit, apoi şi-a dus o mână la gură, de parcă ar fi fost speriată.

— Păi, aveam nevoie să…

A arătat cu un gest spre anexă, chiar în momentul în care un pârţ straşnic a reverberat din interior, urmat de un geamăt de jale. Poate că Lara nu se afla în elementul

ei în Ithicana, dar când venea vorba de leacuri, se simţea ca acasă. Nana era exact acolo unde se aştepta să fie.

Ochii gărzii s-au mărit în lumina felinarului.

— Corect.

Era evident că se străduia să nu râdă.

— Înţeleg. Ei bine, poate că aţi putea...

— Un tufiş ar trebui să fie suficient, a chicotit Lara, împingând felinarul spre el. Poţi să ţii ăsta pentru mine?

Uşurându-se la adăpostul unui copac, Lara s-a întors către gardă şi a recuperat felinarul. Când l-a ridicat, a remarcat modul în care bărbatul şi-a mijit ochii, clipind rapid din cauza luminozităţii.

— Crezi că va fi în regulă? a întrebat ea, cu un gest spre anexă. Crezi că ar trebui să... ?

— Nu!

În mod clar, n-ar fi vrut să-şi asume riscul de a o întrerupe pe Nana când era la toaletă.

— Sunt sigur că va fi bine.

— Sper, i-a spus Lara cu un zâmbet fermecător, apoi s-a dus spre casă.

Nana avea să se cace ore în şir, dar urma să fie bine până dimineaţă. Stingând felinarul, l-a agăţat în cârlig şi a intrat în clădire. Dar nu a închis de tot uşa. A numărat până la cinci, apoi a deschis-o uşor, întâmpinată de nimic altceva decât de întuneric. Ochii nu i se adaptaseră după lumina strălucitoare a felinarului, dar asta însemna că nici cei ai gărzii nu o făcuseră.

Lara s-a deplasat orbeşte, strecurându-se după colţul casei, unde a aşteptat până când a putut distinge umbrele copacilor. După câteva clipe, s-a lăsat la pământ şi s-a târât în tăcere pe lângă zidul grădinii Nanei, ajungând în cele din urmă în junglă.

Copacii de pe insulă nu aveau nici pe departe coroanele la fel de dense precum cei din Midwatch, lumina slabă a

lunii şi a stelelor infiltrându-se printre frunze şi permiţându-i Larei să se deplaseze în pas lejer pe cărarea înspre puntea debarcaderului. Orice sunet pe care îl scotea era tăinuit de briza oceanului, dar s-a oprit din când în când ca să asculte dacă e urmărită. Nu a auzit nimic.

I-a ajuns la nas mirosul vag de piatră umedă, neobişnuit şi totuşi familiar, iar după o clipă, l-a recunoscut ca fiind cel specific podului. Mişcându-se cu precauţie, ca nu cumva să existe gărzi, s-a strecurat pe cărare până când a distins printre copaci uriaşa umbră a digului, care se înălţa în noapte. O umbră care se întindea la nord şi la sud: podul.

Croindu-şi drum printre copaci, Lara s-a uitat după garzi, dar nu a găsit niciuna, aşa că s-a îndreptat spre baza pontonului, de unde pornea un pilon. Acesta era construit atât din-tr-un afloriment de rocă naturală, cât şi din piatra podului, susţinând structura la vreo şase metri deasupra solului.

Terenul din jurul său era stâncos, aşa că nu exista o cale evidentă care să ducă la intrarea despre care ştia că se află acolo. Lara şi-a trecut unghia peste suprafaţa de piatră a podului care constituia debarcaderul, căutând conturul uşii, dar a renunţat repede. Erau prea multe zgârieturi şi urme, iar ea nu avea atât de mult timp la dispoziţie. Aşa că a decis să împingă suprafaţa, sprijinindu-şi greutatea pe piatră în speranţa că urma să se deschidă.

Fără succes.

Înjurând, Lara s-a îndreptat spre partea de dig formată din piatră naturală. După ce şi-a scos cizmele grele şi le-a ascuns într-o zonă umbrită, a început să se caţere. A urcat şi iar a urcat, cu spatele şi umerii încordaţi din cauza efortului, până când a ajuns la baza podului. A zâmbit

când a găsit striaţii liniare în piatră, care îi ofereau suficiente puncte de sprijin cât să-şi continue ascensiunea. Degetele o dureau îngrozitor, dar s-a căţărat cu greu pe partea laterală a podului şi a ajuns în vârf, rostogolindu-se pe suprafaţa dură.

Întunericul se întindea sub ea într-o mare de noapte nesfârşită, spulberat doar de câteva licăriri din interiorul insulei. Deplasându-se lent, Lara a trasat cu degetele mijlocul podului, ştiind că în cele din urmă avea să găsească un indicator kilometric, asemănător cu cel din interior.

Transpiraţia i se prelingea pe spate, ceasul ei intern avertizând-o că trebuia să se întoarcă la casa Nanei, dar a continuat până când l-a descoperit. Apoi s-a întors pe ponton, numă-rându-şi cu grijă paşii, doar ca să audă voci venind din direcţia opusă.

— Idioţii naibii! La ce se gândeau când au lăsat să campeze un întreg grup de negustori deasupra Gamirei pentru o noapte?

Era Jor. El şi cine ştie câţi alţii se aflau în partea de sus a podului, unde era şi ea.

Cu inima zvâcnind, Lara s-a lăsat pe burtă, târându-se până la margine, de unde a aruncat o privire dedesubt. Dintre copaci a ieşit un grup, iar unul dintre soldaţi căra un borcan cu o substanţă vag strălucitoare.

— Ei nu ştiu că se află deasupra Gamirei, Jor, s-a auzit vocea Liei. Tocmai asta e şi ideea.

— Asta nu le afectează statutul de ghimpi în coastele noastre.

Lara s-a rostogolit până la marginea opusă faţă de grupul de dedesubt, apoi a coborât cu grijă, cu degetele transpirate tremurând din cauza efortului.

— Aţi terminat acolo sus?

Vocea lui Aren. Una dintre mâinile Larei a alunecat, iar ea a suspinat, atârnând de o mână până când şi-a recăpătat aderenţa.

— Am aruncat o privire. Un grup de negustori care şi-a instalat tabăra peste noapte chiar sub noi, însă trapa de deasupra este prea aproape pentru a intra şi a trece neobservaţi. Sunt cinci kilometri de mers pe jos în ambele direcţii până la următoarea trapă şi, cu vânturile astea, nu te-aş sfătui s-o faci. Nimeni nu-şi doreşte să petreacă noaptea în pod, într-o ploaie torenţială.

Aren a lăsat să-i scape un oftat obosit.

— Atunci, hai cu barca!

— Şi pe ape agitate. Sper că orice i-a dat Nana frumoasei tale mirese îi va linişti suficient stomacul pentru călătorie. Deşi ceva puternic ar putea fi potrivit pentru a-i rezolva blestemata aia de panică.

— Las-o în pace pe Lara! s-a răstit Aren, deloc amuzat. A fost crescută în deşert şi nu ştie să înoate. Frica de apă e justificată.

— Da, da, a bombănit Jor.

Lara s-a folosit de sunet pentru a coborî mai departe. La trei metri distanţă de pământ, a sărit, picioarele ei goale scoţând numai o bufnitură uşoară când a lovit solul şi s-a rostogolit, iar din cinci paşi mari a dispărut din vedere printre copaci. Noroiul i s-a strecurat între degetele de la picioare, eliberând un pleoscăit estompat cât a dat un ocol, ca să-l urmărească pe Aren. Regele Ithicanei şi-a sprijinit mâinile de debarcader, una deasupra celeilalte, şi a apăsat de două ori. S-a auzit un clic slab, s-a deschis un panou de piatră, iar Aren a dispărut înăuntru.

Deasupra structurii, Jor şi Lia trecuseră o frânghie prin-tr-unul dintre multele inele incastrate în pod şi coborau pe debarcader, unul lângă altul. Lia trăgea frânghia prin buclă când Aren a reapărut şi a spus:

— E cineva care doarme chiar în faţa blestematei ăleia de uşi!

— După cum am spus, a comentat Jor, idioţi.

— Aşa stau lucrurile. Să mergem!

Aren a pornit pe cărarea înspre casa Nanei. Venea după *ea,* şi-a dat seama.

La naiba! Lara a aşteptat ca toţi ceilalţi să-l urmeze, apoi s-a furişat până la debarcader pentru a-şi recupera cizmele din ascunzătoare. Urma să fie o cursă nebună pentru a ajunge înaintea lor la casa Nanei fără să fie descoperită, dar nu putea pleca fără să arunce o privire înăuntru. Apăsându-şi mâinile de două ori în acelaşi loc în care o făcuse Aren, Lara a zâmbit larg când uşa s-a deschis.

Se aşteptase ca înăuntru să fie complet întuneric, dar scările curbate care duceau în sus erau luminate de mai multe borcane strălucitoare. Urcând treptele câte trei deodată, a ajuns la un perete de piatră netedă. Ştiind că exista riscul de a fi prinsă, dar considerând că merită răsplata, a apăsat de două ori mâinile pe el.

Clic.

A tresărit la auzul sunetului, apoi a întredeschis uşa. Blocul greu de piatră s-a mişcat în linişte datorită balamalelor bine unse. Într-adevăr, un bărbat dormea în faţa uşii, sforăitul lui fiind probabil singurul lucru care îl împiedica pe ithicanul mascat, aflat de gardă înăuntru, să nu audă zgomotul.

Uşa trebuia să fie marcată pentru ca soldaţii tatălui ei să o poată găsi din interior. Totuşi, ştia că ithicanii verificau podul în căutarea oricărui semn de intervenţie, aşa că trebuia să fie ceva ce nu ar fi observat.

Mintea ei a trecut în revistă anii de studii cu Serin, conştientă că avea nevoie de o soluţie şi că aceasta

trebuia să apară imediat sau Aren ar fi ajuns la Nana înaintea ei şi ar fi constatat că lipseşte.

I-a venit o idee. Scoţându-şi pumnalul, Lara şi-a făcut o tăietură superficială pe antebraţ, apoi a pus lama deoparte. Acoperindu-şi degetele cu sânge, a trasat cu atenţie marginea exterioară a uşii. Odată uscat, nu avea să se observe pe piatră. Dar dacă ar fi fost stropit cu substanţa potrivită, ar fi devenit vizibil.

Nu mai era timp să facă altceva.

Închizând cu grijă uşa, a coborât în zbor scările şi a împins la loc trapa din bază. Apoi a fugit cât de repede a îndrăznit, zgâriindu-şi picioarele goale de rădăcini şi pietre. Nu se putea mişca atât de iute în cizmele ei grele, menţinând în acelaşi timp o oarecare linişte.

Drept în faţă, a distins strălucirea slabă a borcanului dus de Aren şi a încetinit viteza, apropiindu-se cât putea de mult de grup. S-a gândit să încerce să treacă pe lângă ei printre copaci, dar mai mult ca sigur că ar fi auzit-o. Mai ales în întuneric, în ritmul acesta.

În faţă a apărut casa Nanei.

Gândeşte-te la un plan! şi-a strigat în tăcere, chiar în timp ce îl privea pe Aren dând ocol casei. A deschis uşa. Într-o clipă, a fost din nou afară, zbierând:

— Unde este?

După ce şi-a încălţat cizmele, Lara a ieşit dintre copaci, apoi în luminiş, mergând spre Aren.

— Sunt chiar aici, aşa că nu mai ţipa!

El se holba la ea, la fel ca garda lui personală şi cea însărcinată cu supravegherea casei. Nana a ales chiar acel moment să deschidă larg uşa toaletei, trântind-o de perete, îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte şi cizme.

— De ce te plimbi prin pădure în mijlocul nopţii? a întrebat-o Aren.

I-a răsunat în minte vocea lui Serin: *Majoritatea oamenilor mint pentru a evita ruşinea. Foarte puţini oameni mint pentru a se face de râs, ceea ce îi determină pe ceilalţi să îi creadă.*

Lara s-a uitat în pământ, ştiind că sudoarea care îi curgea pe faţă şi obrajii înfierbântaţi nu avea decât să adauge un plus de adevăr la minciună.

— Nu mă simţeam bine, iar baia era – a arătat cu un gest spre Nana – ocupată.

Aren s-a întors spre bunica lui.

— Eşti bolnavă?

— Diaree. O să trăiesc.

— Trebuie să fi fost ceva ce am mâncat, a spus Lara, apă-sându-şi o mână pe stomac ca şi cum ar fi durut-o. Sau poate nişte mizerii de pe şoarecii ăia pe care m-ai pus să-i ating.

— Şoareci? Ai pus-o să-ţi hrănească şerpii? Clătinând din cap, Aren s-a întors spre soldat.

— Tu unde naiba erai?

— Aici. N-am văzut-o plecând. Am fost atent.

— Nu suficient de atent.

— Încercam să fiu discretă! a răbufnit Lara, lovind cu vârful cizmei în pământ. Acum, dacă aţi terminat cu toţii să vă holbaţi la mine, aş vrea să mă întorc la somn!

Aren a răsuflat prelung.

— Ce-i? a întrebat Lara, cu braţele încrucişate sub sâni, ridicând privirea spre el.

— O flotă de treizeci de nave amaridiene pândeşte în largul coastei Ithicanei. Se apropie o furtună care ne-ar putea câştiga ceva timp, dar Midwatchul este sub comanda mea şi trebuie să mă întorc să pregătesc apărarea.

— Intenţionează să ne atace?

— Probabil, a murmurat el, oftând. Poţi să te întorci cu noi sau să rămâi aici, cu Nana, pentru Mareele de Război. E alegerea ta.

— Mă întorc în Midwatch.

În niciun caz nu avea să mai petreacă încă o zi cu femeia asta îngrozitoare! În plus, după ochii îngustaţi ai Nanei, bătrâna nu era complet păcălită de înşelăciunea ei. Fără îndoială că ar fi legat-o pe Lara de pat în fiecare noapte şi i-ar fi triplat numărul de gărzi. Şi pentru că trebuia să avanseze cu planul de a-l seduce pe Aren, Lara a adăugat:

— Vreau să merg cu tine!

El s-a încruntat şi a privit în altă parte.

— Nu putem trece prin pod. Un grup de negustori în drum spre Southwatch şi-a instalat tabăra deasupra acestui debarcader peste noapte şi nu putem intra fără ca ei să ne vadă. Va trebui să mergem cu barca.

Lara şi-a mascat neliniştea care îi ardea stomacul, auzind vânturile care se înteţeau. *Controlează-ţi frica!* şi-a poruncit. *Dacă-ţi păstrezi cumpătul, sunt multe de câştigat aici.*

— Mă voi descurca, a şoptit ea.

Aren s-a întors spre Taryn, care îşi masa tâmplele.

— Nu-i cel mai bun moment al tău, soldate! Jor se va ocupa de pedeapsa ta după ce vom ajunge acasă.

— Îmi pare rău, Înălţimea Voastră! a spus Taryn, iar Lara s-a simţit pentru o clipă cuprinsă de vină, înainte să o alunge.

Aren o conducea de mână, prin întuneric, cu Jor în frunte şi cu o Taryn ameţită în spate, care purta ceva voluminos, lovindu-i-se de umăr în timp ce alerga.

Lara auzea vânturile tot mai puternice şi valurile izbite de pereţii stâncii, iar inima îi bătea frenetic la gândul că intenţionau să navigheze pe o asemenea vreme. Picături

de sudoare îi curgeau pe spate, pe măsură ce se apropiau de vârfurile stâncilor cu vedere la mare. Nimic nu era vizibil în beznă, cu luna şi stelele ascunse de nori.

A început să plouă.

O burniţă rece îi uda părul şi i se prelingea pe tunică, în timp ce îi privea pe soldaţii staţionaţi pe insulă cum se străduiau să ridice în aer ceea ce părea a fi o scară enormă de lemn. Capătul acesteia era legat de frânghii, însă a fost nevoie de opt dintre ei pentru a o coborî peste margine în întunericul de dedesubt.

— Mai jos e o stâncă mare! i-a strigat Aren la ureche. Vom coborî, apoi vom vâsli până la insuliţă, unde sunt ancorate bărcile. E refluxul, dar apa tot ne va ajunge până la genunchi.

— Să mergem! a spus Jor, care era pe scară şi cobora spre marea furioasă, cu Lia în urma lui.

— Mă duc eu primul. Apoi tu, apoi Taryn.

Lara a dat din cap; dinţii îi clănţăneau atât de tare, încât nu putea vorbi. Aren a sărit pe scară şi a coborât, dar când Lara a apucat treptele, degetele îi erau amorţite. Braţele şi picioarele îi tremurau şi a avut nevoie de toată voinţa ei pentru a-l urma. În jos şi tot în jos spre apă.

Dacă ei o pot face, poţi şi tu. A repetat mantra, buzele mişcându-i-se în tăcere, cu mâinile murdare de sudoare şi hainele stropite de apă, conştientă de valurile care loveau neîncetat baza stâncii. Într-un final, mâinile lui Aren i s-au strâns în jurul taliei, echilibrând-o când a pus piciorul pe rocile alunecoase. Taryn a coborât o clipă mai târziu, iar când a dat semnalul, s-a auzit un scârţâit când soldaţii au ridicat scara înapoi pe insulă.

Lara nu vedea nimic. *Nimic.* Dar în jurul ei, apa părea să urle. Un pas în direcţia greşită şi era terminată. Îngrozită de gând, a căzut în genunchi şi a apucat cu putere rocile.

— N-avem timp să te târăşti! a strigat Aren peste vacarm. Vom fi într-o situaţie mult mai gravă dacă vom fi blocaţi aici când vine fluxul.

Înspăimântată, s-a pus în picioare, răsuflând şuierat când a făcut un pas, apoi încă unul, lăsându-l pe Aren să o ghideze.

— Jor a marcat calea.

Aren i-a ridicat mâna, folosind-o pentru a-i arăta cu degetul, din moment ce Lara nu putea să-i vadă nici măcar conturul în întuneric.

Acolo.

La distanţă de câţiva paşi se întrezăreau pâlcuri de alge incandescente. Inima i s-a liniştit şi a înaintat, tot mai sigură cu fiecare mişcare.

— Aici e o porţiune de vreo trei metri care e scufundată. Vei fi în apă până la genunchi, dar curentul este puternic, aşa că ţine-te de mine!

— Naiba să te ia că mă obligi să fac asta!

Aren a râs, ceea ce a enervat-o suficient de tare cât să facă primul pas. Cizma i s-a umplut de apă şi, preţ de câteva secunde, curentul i-a împins piciorul, înainte să o tragă în direcţia opusă sub asaltul valurilor. S-a agăţat de centura lui Aren şi a simţit, din spate, mâna lui Taryn pe umăr.

Un pas.

Încă unul.

Când s-a împiedicat de o piatră, Lara a scos un scâncet sugrumat, dar şi-a recăpătat echilibrul. Încă un pas. Încă un pas.

Un val mare s-a năpustit asupra ei, iar Lara a alunecat în lateral, cu cizmele fugindu-i de sub ea. S-a trezit în apă până la brâu, însă a rămas în picioare doar datorită faptului că se ţinea de centura lui Aren. Ţipătul Larei a răsunat în noapte, un sunet frenetic, disperat şi sălbatic,

apoi mâinile lui s-au strâns în jurul braţelor ei, trăgând-o din apă.

— Ai ieşit. E în regulă! Ce-a fost mai rău a trecut.

— În clipa în care voi păşi pe uscat, o să-ţi tai gâtul!

Ura să îi fie frică şi singurul lucru suficient de puternic pentru a alunga senzaţia era furia.

— Am să te sufoc în somn!

Mai mulţi soldaţi au râs, Jor fiind cel mai vocal dintre toţi.

— În sfârşit îşi arată adevăratele intenţii!

Aren a pufnit.

— Ar fi bine să-ţi controlezi temperamentul până când vei fi într-un loc unde nu te pot ridica şi arunca în apă.

Apoi regele a tropăit spre partea îndepărtată a insulei. Taryn a prins-o pe Lara de cot, ajutând-o să se ridice.

— Nu va dura decât o oră să ajungem în Midwatch. A apăsat o legătură în mâna Larei.

— L-am pus pe unul dintre săteni să facă asta pentru tine. Dacă se întâmplă ceva, te va ţine la suprafaţă până când unul dintre noi te va aduce înapoi în barcă.

Lara şi-a trecut mâinile de-a lungul obiectului, o curea cu o buclă în capăt, fixată de un butoi. Un gest mărunt, dar de o bunătate enormă. Şi una pe care Lara nu o merita.

— Mulţumesc!

De îndată ce ithicanii au aşezat-o într-una dintre bărci, ea s-a ghemuit pe fundul ambarcaţiunii, agăţându-se cu o mână de butoi şi cu cealaltă de margine, în timp ce ei o împingeau în apă. Nu păreau deloc îngrijoraţi, în ciuda faptului că era o nebunie la care niciun individ sănătos la cap nu ar fi luat parte.

Pe măsură ce valurile ridicau şi coborau barca, stomacul Larei imita ritmul impus de furtună. Nu a reuşit să întindă mâna suficient cât să scoată din buzunar

rădăcina dăruită de Nana, mult prea ocupată să vomite peste margine. Deodată, grupul a tăcut, cu mâinile încă pe frânghii, cârme şi parâme.

— Uite-i!

Vocea Liei.

Jor a înjurat în barbă.

— Sper ca furtuna asta să se transforme într-o nenorocire şi să-i trimită pe fundul mării!

Ridicându-şi capul, Lara a privit ameţită peste apă. În depărtare pâlpâiau zeci, nu, sute de lumini! Şi, purtat de vânt spre ei, se auzea sunetul muzicii şi al vocilor care cântau.

Corăbii.

Flota amaridiană.

— Ar trebui să aprindem câteva dintre ele! a răbufnit Lia. Asta le-ar strica petrecerea.

La unison, toate capetele s-au întors în direcţia lui Aren. Cu unghiile săpând în marginea bărcii, Lara a aşteptat să vadă cum avea să reacţioneze.

— Continuaţi drumul spre Midwatch, a spus el cu voce joasă.

— Dar am putea scufunda câteva dintre ele! a insistat Lia. Avem muniţii.

— Spre Midwatch! a repetat Aren. Nu au atacat, iar noi nu instigăm.

— Dar o vor face! Ştii că vor ataca imediat ce vremea se va schimba!

— Când o vor face, ne vom lupta cu ei. La fel ca întotdeauna. Nu a distins nicio emoţie în vocea lui Aren, însă Lara a
putut simţi frustrarea şi furia ieşind în valuri din el.

— Sau am putea să-i oprim acum. Lia nu se dădea bătută.

— Se află în afara apelor noastre şi nu au dat dovadă de agresivitate, a spus Aren, care se muta neliniştit de pe un

picior pe altul, genunchiul lui atingând spatele Larei. Dacă atacăm fără să fim provocaţi, Amaridul va avea motive să ne declare război. E vorba de câteva nave, *un raid.* Cu asta ne descurcăm. Însă toată forţa Amaridului împotriva noastră ar fi o problemă cu totul diferită. Ithicana nu instigă la conflicte, nu ne putem permite aşa ceva. Acum du-ne înapoi în Midwatch!

În tăcere, toată lumea a început să se mişte, iar bărcile şi-au recăpătat viteza, sărind peste valuri. Cu toate acestea, Lara nu-şi putea smulge privirea de la luminile flotei, tot mai stinse, cu discursul tatălui ei de la acea cină fatidică în minte. *Din vremuri demult apuse, Ithicana a controlat tot comerţul, construind regate şi distrugându-le, de parcă ar fi fost un zeu întunecat.*

Ea crezuse asta. Îl crezuse fără ezitare. Şi totuşi, cuvintele lui Aren… nu erau cele ale unui conducător cu o putere divină. Dimpotrivă. Erau cuvintele unui conducător de regat care se lupta pentru a supravieţui.

20. AREN

AREN ÎŞI FRECA OCHII, pe care îi simţea de parcă ar fi fost plini de nisip şi apoi lăsaţi să se prăjească timp de o săptămână în soarele verii. Coastele îi zvâcneau, spatele îl durea, iar palmele îi erau acoperite de băşici, de la prea multe zile de surmenaj. Cel mai rău era dintele de care era aproape sigur că fusese desprins, când Lara îl lovise din greşeală peste faţă după ce fusese aproape târâtă în ocean. Se ruga să se rezolve de la sine, altfel n-ar mai fi scăpat în veci de gura Nanei.

— Suntem cât se poate de pregătiţi.

Jor a scos dintr-un buzunar o sticluţă de argint, a luat o gură zdravănă şi a pasat-o peste vatră regelui.

— Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine asta.

Probabil că avea dreptate, dar Aren a respins plosca cu o fluturare din mână. Echipa sa, cu Lara cea pământie la faţă în frunte, se întorsese în Midwatch chiar înainte de răsăritul soarelui, şi întreaga zi fusese petrecută pregătindu-se pentru inevitabilul atac amaridian. Acum nu mai erau prea multe de făcut decât să urmărească vremea. Din moment ce vânturile băteau în continuare cu putere, ar fi puţin probabil ca invadatorii să încerce o debarcare, dar o furtună uşoară ca aceasta nu urma să dureze. Şi cu siguranţă nu ar fi fost suficient pentru a împinge navele înapoi în siguranţa porturilor amaridiene.

— Mă duc să preiau următorul schimb. Jor a ridicat o sprânceană.

— Ţi-ai făcut deja tura.

— Trebuie să mă mişc. Ştii că statul jos mă înnebuneşte.

— E o ploaie rece. O să-ţi regreţi decizia după ce vei ocoli jumătate de insulă.

— Regretul, a spus Aren, luându-şi mantia, e în prezent numele meu mijlociu.

— Eşti deosebit de plângăcios în seara asta.

Scărpinându-se pe obraz cu degetul mijlociu, Aren a ridicat o mână pentru a-l saluta pe soldatul care tocmai îşi terminase rondul în jurul perimetrului, apoi a pornit spre uşă.

— Aş putea la fel de bine să merg cu tine. În caz că renunţi la jumătatea drumului şi fugi spre confortul casei tale fiţoase.

— Nu m-aş baza pe asta.

Într-adevăr, ploaia torenţială i-a strecurat frigul în oase, iar vântul a tras de gluga mantiei lui Aren până când regele a renunţat să-şi mai acopere capul. Au mers în tăcere o perioadă îndelungată, mai mult concentraţi să îşi păstreze echilibrul pe pietrele alunecoase şi pe noroi, străbătând stâncile cu vedere la mare. Muriseră destui de mulţi soldaţi, dar, în ciuda şirului de zile de rahat pe care le avusese, Aren nu dorea să li se alăture.

Când au ajuns la primul punct de observaţie, au privit amândoi apele învolburate de furtună, până când, într-un final, Jor a spus:

— Ai avut dreptate să nu ataci ieri.

— Poate.

Gândurile lui Aren s-au îndreptat spre adunarea de la Eranahl, la chipurile dure ale Comandanţilor săi de Rond când au sosit, împleticindu-se printre evacuaţii care debarcau de pe navele lor, cu provizii şi copii plângând peste tot. *Cea mai dezorganizată evacuare din istoria recentă,* auzise spunându-se de mai multe ori decât putea număra. Era înclinat să le împărtăşească părerea.

— E de datoria consilierilor să te ia la întrebări. Au presat-o în mod constant pe mama ta, mai ales în legătură cu acest lucru. Ea a început să-şi dea seama când dădeau sfaturi bune şi când vorbea frica din ei, când să nu cedeze şi când să accepte.

Aren şi-a scos ocheanul şi a cercetat întunericul în căutarea vreunei lumini la orizont, însemnul vreunei nave.

— Crezi că am procedat corect când am ales să nu atac?

Se auzeau doar vuietul vântului şi valurile care se izbeau de stâncile aflate dedesubt.

— Nu ştiu. Nu sunt sigur că există vreo alegere *corectă* în această situaţie, Aren. Toate drumurile duc la război.

Jor s-a sprijinit pe spate în mâini.

— Dar ce-i făcut e bun făcut, cel puţin în ceea ce priveşte bătălia care ne aşteaptă. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă uşurez.

Bărbatul mai în vârstă a dispărut în linişte în junglă şi apoi nu atât de în linişte şi-a făcut treaba. Aren a rămas ghemuit pe stânci, vârându-şi mâinile în buzunare pentru a le încălzi. Odată evacuarea în mare parte încheiată, poporul său a răspuns la apelul anual la arme; toţi cei cu vârste cuprinse între cincisprezece şi cincizeci de ani se aflau fie la posturile lor, fie în drum spre garnizoanele repartizate, singurele excepţii fiind familiile cu copii mici, care au trimis doar un singur părinte. Trupurile apte luptau. Cei incapabili aveau alte roluri, fie că era vorba de sarcini de pază, fie de trimiterea semnalelor, organizarea de livrări de provizii sau gestionarea misiunii complexe de a se asigura ca fiecare dintre sutele de avanposturi să fie bine dotat.

În timpul Mareelor de Război, Ithicana nu avea civili. Ci o armată.

O armată care era furioasă că Amaridul îi prinsese cu pantalonii în vine pe ithicani în Serrith. O insulă care se întâmpla să fie sub comanda lui Aren.

A rememorat la nesfârşit adunarea Consiliului Mareelor de Război, gândindu-se la o sută de lucruri pe care le-ar fi putut face diferit. Pe care le-ar fi putut spune diferit.

— Am înţeles că aţi suferit pierderi grele în urma bătăliei de pe Insula Serrith, Alteţă, i-a răsunat în minte vocea Comandantului de Rond Mara. Asta e a doua oară când Amaridul v-a luat prin surprindere, iar Mareele de Război abia au început. Se pare că drăguţa fată maridriniană vă distrage *destul* de mult.

Toată lumea din încăpere se foise neliniştită, *Lara* fiind punctul nevralgic al adunării, nu pierderile suferite. Ştiau că Insula Serrith era aproape imposibil de apărat, proximitatea podului faţă de plajă permiţând navelor să se ascundă sub el, în vreme ce lansau ambarcaţiuni de asalt, ceea ce făcea ca distrugătoarele de nave să fie inutile. Era nevoie de forţă brută şi de pregătire pentru a rezista unui atac şi, chiar şi atunci, în condiţii de ceaţă densă, soldaţii staţionaţi acolo puteau avea la dispoziţie doar câteva minute – timpul necesar pentru ca ambarcaţiunile lungi să ajungă pe plajă – pentru a-şi organiza apărarea. Ceea ce ar fi fost suficient, dacă soldatul de gardă nu ar fi adormit în post. O greşeală pentru care a plătit cu viaţa.

— Înţeleg că a fost cu Alteţa Voastră când a avut loc atacul. În pod.

Nu avusese nicio şansă să păstreze secretul. Nu cu toţi evacuaţii din Serrith acum în Eranahl. Bârfa se deplasa mai repede decât o furtună în Ithicana. Singura consolare a fost că Aster a întârziat la adunare. Dacă ar fi aflat Comandantul de Rond ce văzuse Lara, bătrânului ticălos i-ar fi explodat un vas de sânge.

— N-am intenţionat niciodată să o ţin închisă pe Lara. Ştiţi cu toţii asta.

Şi totuşi, nici nu intenţionase să o ducă în pod sau ca ea să observe cum îl folosea armata lui în lupta cu inamicii. Dar când a văzut-o îngrozită pe barcă, gâfâind şi tremurând incontrolabil... Nu mai putuse îndura. Nu avea de gând să recunoască *asta* în faţa acelor bărbaţi şi femei căliţi în războaie, al căror respect trebuia să-l câştige.

— Să-ţi cunoaştem intenţiile nu înseamnă să fim de acord cu ele. Maridrinienii sunt nişte şobolani. Lasă unul în libertate şi în curând toată Ithicana va fi infestată de ei.

— Maridrinienii sunt aliaţii noştri, a spus Ahnna de unde stătea în capătul îndepărtat al unei machete ample a Ithicanei, cu mâna pusă protector pe Insula Southwatch.

Mara s-a strâmbat.

— În cel mai bun caz, maridrinienii sunt *partenerii noştri de afaceri,* Ahnna. Îi plătim pentru pace. Asta nu-i o alianţă.

Dar ar putea fi, s-a gândit Aren înainte să intervină.

— Ne-au dat cincisprezece ani de pace fără să primească nimic în schimb, *Mara.* Şi-au dovedit angajamentul faţă de tratat, iar acum a sosit timpul să o facem şi noi.

— Dar cu ce preţ?

Mara a fluturat mâna spre mijlocul hărţii, unde se aflau machete de nave amaridiene pentru a reprezenta inamicul aflat la pândă. Amaridienii au atacat întotdeauna cu cea mai mare înverşunare Ithicana, în primul rând pentru că erau rivali în aceeaşi afacere: comerţul între continente. Navele comerciale amaridiene îşi asumau cele mai mari riscuri, traversând nordul şi sudul chiar şi în timpul sezonului furtunilor, comercializând îndeosebi mărfuri cu care Ithicana nu dorea să aibă de-a face. Maridrina se folosise intens de serviciile lor. Până acum.

Iar regina amaridiană intenţiona în mod clar să îşi exprime nemulţumirea faţă de acest lucru.

— După ce se negociază condiţiile cu Harendellul, vor verifica flota Amaridului, a spus Aren.

Pentru că în timp ce Amaridul ar putea risca să se certe cu Ithicana, să pornească un război cu vastul lor vecin era cu totul altceva.

— Harendellul a trimis deja după Ahnna?

Aren şi-a simţit sora geamănă mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, evident agitată.

— Nu.

— Aţi început negocierile comerciale?

— Nu încă.

Cu transpiraţia scurgându-i-se pe spate, Aren se străduia din răsputeri să nu scrâşnească din dinţi.

— Ceea ce nu-i surprinzător. Vor aştepta să vadă cum decurge pacea în sud înainte de a începe să emită pretenţii.

— Nu miroase a pace.

Toată lumea s-a întors să-l privească pe comandantul Aster intrând în sală.

— Mie îmi miroase a război.

I-a înmânat lui Aren o scrisoare împăturită şi sigilată cu ceară de culoarea ametistului, ştampilată cu emblema valco-ttană: două toiege încrucişate.

— Am dat peste curierul de corespondenţă în pod şi m-am gândit să v-o aduc personal.

Vrei să spui că te-ai gândit să mă faci să o citesc în faţa tuturor, s-a gândit Aren, rupând ceara cu mai multă forţă decât era necesar. A citit cele câteva rânduri şi s-a forţat să nu se strâmbe când a aşezat foaia pe macheta care reprezenta Insula Midwatch. Împărăteasa din Valcotta era o femeie rezonabilă. Valcottanii erau oameni rezonabili.

Dar urau Maridrina într-un mod aproape fanatic. Şi reciproca era valabilă din partea maridrinienilor.

— Ei bine? a întrebat Mara în acelaşi timp în care Aster a izbucnit:

— Valcotta ne-a declarat război?

Cu ochii fixaţi pe pagină, Aren a citit:

— Majestăţii Sale Regale, regele Aren Kertell, rege al Ithi-canei, conducător al Mărilor Furtunoase şi stăpân al Podului.

Toată lumea din sală părea să-şi ţină respiraţia, iar el ştia de ce. Până astăzi, împărăteasa i se adresase întotdeauna cu „Dragul meu Aren, fiul iubit al prietenei mele, Dumnezeu să-i ţină sufletul în pace”. Folosirea titlurilor sale *nu* era un semn bun.

— Valcotta şi Ithicana au relaţii de prietenie de mult timp..., a continuat el.

— Prietenie care nu împiedică un raid când vremea e frumoasă, a murmurat Jor din stânga lui Aren.

— Toţi prietenii se ceartă din când în când, a spus Aster. Vreţi să continuaţi, Înălţimea Voastră?

Aren a tuşit.

— Valcotta şi Ithicana au relaţii de prietenie de mult timp şi ne întristează teribil să aflăm că ai ales să trădezi această relaţie, luând poziţie alături de Maridrina împotriva noastră.

Cineva din încăpere a scos un fluierat slab, dar Aren nu şi-a ridicat capul.

— Ni se rupe inima să aflăm că draga noastră prietenă, Ithicana, îl sprijină acum pe duşmanul nostru de moarte în atacurile sale nedrepte împotriva pământurile noastre. Şi toţi morţii noştri se vor aşterne la picioarele voastre.

Nimeni nu a vorbit.

— Puternică este dorinţa noastră de a ne menţine prietenia cu Ithicana, însă această ofensă nu poate

rămâne fără răspuns. Odată ce liniştea se va fi aşezat peste noi, vom desfăşura flotele astfel încât să ne împiedicăm inamicul, Maridrina, să ajungă la pieţele voastre din Insula Southwatch, până când această alianţă jignitoare va fi ruptă.

A fost împiedicat să citească mai departe, deoarece atât Aster, cât şi Mara au izbucnit în râs, o mare parte din sală rezonând cu ei.

— Până la urmă, ne surâde norocul, a reuşit în cele din urmă să rostească Aster. Silas a crezut că e atât de inteligent!

A crezut că a reuşit să smulgă de la noi singurul lucru pe care nu am vrut să-l dăm, dar nici el, nici Maridrina nu vor vedea nicio parte din acesta.

Aren nu a râs atunci şi cu siguranţă nu râdea nici acum. Smuls din gânduri de trosnetul unei crengi, s-a întors să-l privească pe Jor ieşind din nou pe stânci, în timp ce-şi lega centura.

— Vânturile se înteţesc. Furtuna se va dezlănţui şi mai puternic înainte să-şi dea ultima suflare. Amaridul va trebui să ia o pauză de câteva zile şi abia apoi să vină să verse sânge, a rânjit bătrânul soldat la Aren. E un moment prielnic pentru tine să te duci să petreci ceva timp cu încântătoarea ta soţie. Începe să se ataşeze de tine, îmi pot da seama.

— Ţi-ai dat seama de toate astea în timp ce te răhăţeai?

— Atunci gândesc cel mai bine. Acum du-te! Termin eu rondul.

Ridicându-se în picioare, Aren şi-a îndreptat privirea în direcţia casei sale, apoi a clătinat din cap. Lara ar fi trebuit să fie primul pas spre un viitor mai bun pentru Ithicana. Dar cu Amaridul pe cale să pornească războiul şi cu Valcotta care făcea tot posibilul să distrugă tratatul, un viitor mai bun nu mai părea un vis.

Părea o iluzie.

21. LARA

LARA ÎŞI SPRIJINEA bărbia pe antebraţe, cu un ochi aţintit asupra strălucirii vagi din est şi cu celălalt asupra ithicanilor grupaţi în luminişul din faţa cazărmii. Pe ceafă i se prelingeau picăturile de ploaie, însă, după trei nopţi petrecute spionând de pe acoperişul structurii mari de piatră, abia dacă mai acorda importanţă umezelii înăbuşite.

În ultimele zele, populaţia din Midwatch crescuse de patru, dacă nu chiar de cinci ori, după ce li s-au alăturat bărbaţi şi femei sosiţi cu barca. Erau civili, sau cel puţin fuseseră până când începuseră Mareele de Război, dar a-i numi astfel părea greşit, deoarece au adoptat rutina eficientă din Midwatch cu o uşurinţă exersată. Chiar şi cel mai tânăr dintre ei, care nu putea avea mai mult de cincisprezece ani, părea să fi ajuns complet antrenat.

Totuşi, ofiţerii superiori – toţi soldaţi de carieră în Midwatch – i-au trecut prin exerciţii după exerciţii, zi şi noapte, nelăsând nimic la voia întâmplării. Şi orice se întâmpla în orele de la miezul nopţii, Lara trebuia să vadă.

Să se furişeze din conacul de pe Insula Midwatch nu era o mare provocare, în ciuda numărului de gărzi pe care Aren le avea acum postate în jurul casei. Pe de o parte, le câştigase cât de cât încrederea, după ce a salvat viaţa regelui lor în timpul bătăliei de pe Insula Serrith, aşa că nu se mai aşteptau să facă ceva periculos. În al doilea rând, norii de la furtunile de ploaie au întunecat simţitor nopţile, oferindu-i o acoperire perfectă. Şi în al treilea

rând, ithicanii erau distraşi de ceea ce ei percepeau ca fiind o ameninţare mult mai mare decât o tânără care se scaldă într-un izvor termal: Amaridienii.

Flota a rămas în largul coastei ithicane, dar nu au mai fost atacuri de la cel din Serrith. Eli, principala sursă de informaţii a Larei, îi spusese că este puţin probabil ca ei să acţioneze înainte ca vremea să se însenineze. Apele erau puţin adânci, pline de stânci şi bancuri, precum şi de capcanele defensive construite de ithicani, pentru care regatul era faimos. În plus, vânturile imprevizibile şi vizibilitatea redusă făceau ca atacul în timpul unei furtuni să nu fie o idee bună.

Dar furtuna nu avea să dureze la nesfârşit, iar Midwatchul fierbea în anticiparea bătăliilor ce urmau să aibă loc. Un context ce servea scopurilor Larei.

Capul îi era deja plin cu ceea ce descoperise în timpul ieşirilor cu Aren dincolo de hotarele insulei , iar în ultimele trei nopţi obţinuse şi mai multe informaţii. Din postul ei, aflase multe despre modul în care era patrulat podul, pe dinăuntru şi pe dinafară, unde erau amplasate santinelele de pe insulele din jur şi ce semnale foloseau pentru a comunica cu Insula Midwatch, care părea să funcţioneze ca un punct de control central pentru această zonă din Ithicana. De asemenea, aflase despre explozibilile pe care le întrebuinţau ca să doboare navele inamice, trase cu săgeţi, lansate cu distrugătorul de nave sau ocazional plantate manual sub acoperirea nopţii, dacă poveştile pe care le auzise pe furiş erau adevărate.

Îi urmărise cum se antrenau în ploaie, la lumina slabă a felinarelor, pentru a evita să fie văzuţi de pe apă. Lupte corp la corp, cu săbiile şi cu arcul; până şi cei mai slabi dintre ei erau cât de cât pricepuţi. Cât despre cei mai buni dintre ei… ei bine, nu ar fi vrut să se confrunte cu cei mai buni dintre ei decât dacă ar fi fost într-adevăr

nevoită. Aveau numai arme de calitate, toţi fiind înarmaţi până-n dinţi, iar garnizoana deţinea suficiente provizii cât să furnizeze rezerve.

Insula Midwatch reprezenta doar o piesă din puzzle, dar dacă acesta era standardul la care se ridica Ithicana, atunci ceea ce Serin şi ceilalţi maeştri le spuseseră Larei şi surorilor ei despre faptul că Ithicana este impenetrabilă – fusese alarmant de exact.

Dar în ceea ce priveşte restul informaţiilor oferite despre Ithicana… Lara le punea la îndoială. Se întreba ce era adevărat şi ce era minciună, pentru că era imposibil ca toţi cei implicaţi să fi fost sinceri cu ea. Nu când fiecare îşi însuşea rolul victimei şi nimeni pe cel al agresorului.

Cineva o minţea.

Sau toată lumea o făcea. Dându-şi înapoi o şuviţă de păr umed de pe faţă, Lara şi-a dorit, nu pentru prima dată, să i se fi permis să-şi petreacă timp departe de complex. Tot ce ştia provenise din cărţi şi de la maeştrii ei. În afara luptei, se simţea ca o elevă care studiază lumea, dar nu părăseşte niciodată biblioteca. Era o constrângere, una pe care i-o adusese în vedere de mai multe ori lui Serin, spre nesfârşita lui iritare.

— *Nu merită riscul!* se răstise el. *Nu ar fi nevoie decât de o singură greşeală din partea ta şi toată munca noastră ar fi distrusă. Merită dorinţa ta pentru o escapadă pierderea singurei şanse pe care o are Maridrina de a scăpa de sub robia Ithicanei?*

Nu aştepta niciodată un răspuns, ci doar o plesnea peste faţă şi îi spunea:

— *Reaminteşte-ţi care îţi este scopul!*

Maestrul Erik îi dăduse un alt răspuns când insistase.

— *Tatăl tău este un bărbat care trebuie să deţină controlul, gândăcelule,* spusese el, *trecând o piatră de*

ascuţit în sus şi în jos pe o lamă. Aici poate controla fiecare variabilă, dar acolo – îşi folosise lama pentru a arăta spre deşert – adevăratul control trece chiar şi dincolo puterile unui rege. Necesitatea ţi-a modelat astfel viaţa, fata mea. Dar nu va fi aşa pentru totdeauna.

Cuvintele lui o înfuriaseră la vremea respectivă, un vag non-răspuns, în opinia ei copilăroasă, dar acum... Acum se întreba dacă nu cumva răspunsul lui avea mai multă profunzime decât îşi dăduse seama atunci.

Acum se întreba dacă nu cumva variabila pe care tatăl ei îşi dorise cel mai mult să o controleze era ea.

Uşa principală a cazărmii s-a deschis şi s-a închis sub ea, iar atenţia Larei a fost atrasă de o siluetă înaltă care a ieşit din clădire. Avea gluga trasă împotriva ploii, veşminte identice cu cele ale oricărui alt soldat, dar ea a ştiut instinctiv că era Aren. Exista ceva în legătură cu pasul lui. Cu felul în care îşi ţinea umerii. O urmă de mândrie ce radia din el în timp ce-şi analiza trupele. Şi încă ceva pe care nu reuşea să-l numească...

Ştia că informaţiile primite de la tatăl ei şi de la Serin despre regele Ithicanei erau minciuni, deşi înţelegea de ce. Era mai uşor să înjunghii un demon pe la spate, însă infinit mai greu să trădezi un bărbat ale cărui acţiuni şi alegeri erau conduse de dorinţa de a face tot ce e mai bine pentru poporul lui. Dar mai ştia şi că ţara ei şi Ithicana se aflau într-un balans periculos, că exact ceea ce ar fi salvat-o pe una ar fi osândit-o pe cealaltă. Bunăstarea poporului ei era prioritară pentru ea, misiunea ei era să îi ofere singurul lucru care i-ar fi asigurat viitorul. Şi din acest motiv, Aren nu va putea fi niciodată altceva pentru ea decât duşmanul.

Aren s-a apropiat mai mult de soldaţii care se antrenau, pentru a-i spune ceva femeii care conducea exerciţiile, iar Lara s-a aplecat înainte ca să tragă cu urechea. Când s-a

mişcat, câteva crengi şi frunze au alunecat de pe acoperişul cazărmii, aterizând cu o bufnitură pe pământ.

Într-o fracţiune de secundă, Aren s-a răsucit pe călcâie, ducându-şi mâna spre arma prinsă de centura de la brâu, în timp ce cu cealaltă şi-a dat jos gluga. Lara a încremenit. Îmbrăcată în haine negre, era ascunsă în întunericul de pe acoperiş. *Dacă nu cumva* cineva ar fi ridicat un felinar ca să investigheze sursa zgomotului.

Cu vârful bocancului, Aren a împins crengile şi frunzele căzute. Lara i-a poruncit în tăcere să se uite în altă parte. *Nu e nimic. Doar frunziş smuls de vânt. Se întâmplă de o sută de ori pe zi.* Dar totodată era conştientă că un al şaselea simţ îi spunea lui Aren că ceva nu era în regulă.

— Să aducă cineva un felinar aici! Şi o scară. Cred că iar avem şerpi pe acoperiş.

Cu pulsul vâjâindu-i în urechi, Lara s-a dat uşor înapoi şi s-a prins cu degetele de piatra vâscoasă pe care stătea. Aren putea să audă chiar şi cel mai mic zgomot, dar dacă nu se mişca repede…

În depărtare a răsunat un corn, iar ithicanii – inclusiv Aren – s-au oprit din ceea ce făceau şi s-au întors în direcţia apei. Un alt corn a spulberat liniştea nopţii, de data asta mai aproape, moment în care Aren a dat hotărât din cap.

— Amaridienii s-au pus în mişcare!

A început să strige ordine, dar Lara nu-şi putea permite să stea să asculte. Se apropiau zorii şi avea nevoie de acoperirea nopţii pentru a se întoarce neobservată la conac. Şi trebuia să fie înăuntru până la răsăritul soarelui, altfel absenţa ei ar fi fost observată.

Alunecând prin spatele cazărmii, a sărit şi s-a prins de o creangă care chiar trebuia tăiată. În scurt timp s-a întors în adăpostul oferit de junglă. Folosind traseul pe care şi-l făcuse în prima noapte, a tăiat-o spre poteca ce ducea în

sus spre conac, mişcându-se cât a îndrăznit de repede pe pământul noroios.

Gorrick şi Lia păzeau exteriorul, însă ea a ocolit în linişte zona, până când a găsit un loc ferit de ochii celor doi şi a escaladat zidul, după care s-a târât pe acoperiş şi a sărit în curte. Intrând silenţios prin fereastra întredeschisă, şi-a curăţat iute cizmele şi hainele de noroi, punându-le la loc în dulap, unde se puteau usca fără să atragă atenţia.

S-a auzit o bătaie în uşă şi încuietoarea a zăngănit.

— Înălţimea Voastră? E dimineaţă.

Taryn. Femeia era ca un afurisit de ceasornic. De când cu eşecul de a o supraveghea, pe durata şederii la la Nana, Taryn intenţiona să se reabiliteze supraveghind-o pe Lara ca un şoim. Dormea pe holul din faţa uşii ei, însă ar fi dormit chiar lângă pat, dacă Lara nu ar fi subliniat cu blândeţe că sforăitul lui Taryn rivaliza cu cel al furtunilor la nivel de volum.

Dacă nu răspundea, probabil că femeia ar fi spart uşa.

— Vin!

Aruncând pe ea un halat şi înfăşurându-şi un prosop în jurul părului, Lara a tropăit pe podea şi a deschis uşa.

— S-a întâmplat ceva? Am auzit cumva un corn?

— Amaridul, a răspuns vag Taryn, apoi ochii i s-au îngustat. De ce ai noroi pe faţă?

— Tocmai mă spălam. Anumite noroaie sunt bune pentru piele. Curăţă porii.

— Noroi?

Taryn s-a încruntat, evident neîncrezătoare, apoi a clătinat din cap, trecându-şi o mână obosită peste ochi înainte să intre în cameră şi să o verifice.

— Ţi-am spus să nu laşi fereastra deschisă! Vrei să te trezeşti cu un şarpe sub pătură?

— Abia acum am deschis-o, a minţit Lara. Era înăbuşitor aici.

— A trecut furtuna, aşa că poţi ieşi în curte, dacă vrei aer curat, a zis Taryn, uitându-se sub pat, apoi a tras la loc cuvertura şi a înjurat, făcând câţiva paşi înapoi. Ce ţi-am spus eu?

Un şarpe mic, negru cu dungi galbene, era încolăcit în mijlocul patului, şuierând furios la ele. Bombănind, Taryn a păşit pe hol şi a strigat după Eli, care a apărut câteva momente mai târziu, cu un băţ lung, prevăzut cu un ochi de frânghie la un capăt. Băiatul a prins cu îndemânare creatura, bucla strân-gându-i-se în jurul gâtului, apoi a plecat la fel de repede cum venise, cu şarpele în laţ.

Se pare că Lara trebuia să adauge la rutina ei *verificarea camerei de şerpi,* când se întorcea dintr-o misiune de recunoaştere.

Deşi nu prea mai erau multe de aflat de pe acoperişul cazărmii. Sau din Midwatch. Era un loc aproape de nepătruns, cu excepţia cazului în care tatăl ei ar fi putut trimite pe cineva înăuntru. Dar Lara intenţiona să fie de mult plecată când invada Maridrina, pentru că soldaţii tatălui ei ar fi reprezentat un pericol la fel de mare ca ithicanii, odată ce aceştia din urmă îşi vor fi dat seama că îi trădase. Prin urmare, trebuia să găsească un alt punct de intrare în afară de Midwatch, pe care tatăl ei să-l folosească.

— O să-ţi bat în cuie fereastra.

Taryn s-a dat la o parte, astfel încât mătuşa lui Eli să poată intra cu tava pentru mic-dejun, care a fost lăsată pe măsuţă.

— Altfel încep să-l încui pe Vitex aici cu tine noaptea. Gândul de a dormi cu motanul uriaş a îngrozit-o pe Lara.

— O s-o ţin închisă. Promit!

Luând loc la masă, Lara a umplut două farfurii cu mâncare, apoi i-a făcut semn celeilalte femei să i se alăture, amândouă bând îndelung din cafeaua aburindă. Deveniseră din ce în ce mai apropiate în timpul petrecut împreună, Taryn fiind o persoană uşor de agreat, într-un mod care îi amintea Larei de surorile ei.

— A atacat Amaridul?

— Nu încă. Ştiu că nu mai au elementul-surpriză, aşa că vor căuta puncte vulnerabile.

— Aren este…

— Va fi pe apă, asigurându-se că nu avem puncte vulnerabile. De ce? a întrebat Taryn, rânjind. Ţi-e dor de el?

Amuzată, Lara a pufnit, o reacţie care putea fi interpretată în ambele sensuri, dar rotiţele i se învârteau în cap. Cu Aren plecat însemna că nu mai exista nimeni în Midwatch care să-i spună *nu.*

— Voiam să-l rog ceva…

— Oh?

— Vreau să mă obişnuiesc să fiu pe apă.

Taryn s-a oprit din mestecatul unei bucăţi de şuncă, apoi a înghiţit.

— Mareele de Război nu sunt chiar perioada ideală pentru a naviga fără scop, Lara.

Lara a lovit-o uşor sub masă cu piciorul.

— *Ştiu* asta. Mă gândeam că aş putea sta într-o barcă în golf. Aşa, poate că până la sfârşitul Mareelor de Război, mă voi fi adaptat la apă suficient încât să mă pot aventura mai departe, fără să-i supun pe toţi la vărsăturile mele.

Taryn a mai luat o bucată de carne, încruntată.

— Mulţi vin şi pleacă în acest moment…

— Mai există o altă locaţie care ar fi mai potrivită? Nu vreau să vă stau în cale.

Şi dacă ar exista un alt punct de debarcare pe insulă, poate unul cu mai puţine mijloace de apărare, i-ar putea atenua nevoia de a găsi o altă intrare în pod.

— Niciuna cu o plajă adecvată. Lara a oftat, dezamăgită.

— Doar că mă simt atât de captivă aici! Vreau să văd mai mult din Ithicana, dar cu răul meu de mare şi cu... frica mea, pare imposibil.

Captivă, aşa cum se simţea şi Taryn. Limitată în ceea ce priveşte locul unde ar putea merge şi ce ar putea face din cauza circumstanţelor. Lara şi-a dat seama că vorbele ei au lovit în plin, când Taryn a lăsat furculiţa jos, cu ochii distanţi şi căzută pe gânduri.

— Presupun că am putea să încercăm vreo oră şi să vedem dacă are cineva ceva de obiectat.

Lara a zâmbit larg.

— Lasă-mă să mă spăl de resturile de noroi de pe faţă şi apoi putem pleca!

Trei ore mai târziu, cele două stăteau într-o canoe care se clătina, Lara încercând să urmărească tot ce se întâmplă în golf, în timp ce se apleca periodic peste margine pentru a-şi goli măruntaiele.

Taryn o dusese la o altă clădire, nu departe de cazarmă, plină cu o varietate de ambarcaţiuni care nu erau folosite în acel moment. Ea alesese o canoe mică, în care nu încăpeau mai mult de două persoane, atât de veche, încât abia dacă părea să reziste pe mare. Nu i-ar fi lipsit nimănui. În vreme ce o cărau pe plajă, Lara se gândea cum ar putea să o ascundă pentru o eventuală fugă.

Şi-a proptit antebraţele pe marginea canoei, cu privirea fixată pe lanţul care proteja gura de intrare în golf, înălţân-du-se astfel încât navele să poată transporta mărfurile de la debarcader la ţărm. Lăzi cu alimente, provizii şi arme, toate venind de la Harendell. Erau cuşti

cu găini cloncănitoare, trei porci vii şi o duzină de bucăţi de carne de vită.

Sunetele de corn păreau să se audă încontinuu, succesiuni de semnale care transmiteau nenumărate mesaje diferite, ţinând cont de diversele reacţii stârnite. În plus, nu puteau fi imitate de un soldat maridrinian neinstruit. Lara bănuia că tatăl ei ar trebui să recruteze muzicieni, dacă ar dori să întoarcă această formă de comunicare în avantajul său. Luând o gură dintr-o canistră de apă, Lara şi-a masat tâmpla îndurerată, dornică să asculte notele şi să încerce să memoreze tiparele şi răspunsurile, deşi ar fi avut nevoie de zile, probabil de săptămâni întregi de ascultare şi observare, ca să le poată decodifica.

Canoea se învârtise, aşa că acum se afla cu spatele spre stâncile care apărau golful de mare, însă i-a atras atenţia zăngănitul lanţului şi s-a întors să vadă cum pe acolo intră o serie de corăbii. Ochii ei l-au găsit imediat pe Aren pe una dintre ele.

Şi ochii lui au găsit-o pe ea.

L-a privit schimbând câteva cuvinte cu Jor, apoi corabia şi-a modificat cursul dinspre plajă spre micuţa canoe a Larei. Stând în picioare, Aren se ţinea de catarg când cele două bărci au ajuns una lângă alta.

— Presupun că există o explicaţie fascinantă pentru asta? Taryn s-a ridicat pe canoea care a început din nou să se clatine, iar stomacul Larei s-a revoltat numaidecât.

— Alteţa Sa e de părere că practica o va vindeca de răul de mare.

— Şi cum a mers până acum?

Taryn a arătat spre bancurile de peştişori care înconjurau barca, însă Lara a simţit cum i se încălzesc obrajii când amândoi au râs pe seama ei.

— Du-te şi odihneşte-te, Taryn! a spus Aren. O să preiau eu pentru o vreme.

Inima Larei a tresărit când regele Ithicanei s-a aşezat pe bancheta din faţa ei. A aşteptat până când cealaltă barcă a ajuns aproape de plajă înainte să o întrebe:

— De ce, mai exact, te supui singură acestei suferinţe deosebite?

Lara se uita fix la fundul canoei, care prindea puţină apă printr-o crăpătură măruntă, pe care ar trebui să o astupe.

— Pentru că, dacă nu învăţ să stăpânesc marea, nu voi putea să merg nicăieri cu tine.

— Să o stăpâneşti?

Aren s-a aplecat înainte, iar ochii Larei s-au fixat, din proprie iniţiativă, pe gura lui, căldura urcându-i-se în obraji când şi-a amintit de senzaţia buzelor lui pe ale ei.

— Poate că tolerat e un cuvânt mai bun, a murmurat ea, observând o zgârietură urâtă pe interiorul antebraţului său. Eşti rănit!

— Nu-i nimic. Am avut o altercaţie cu o piatră, iar piatra a ripostat.

O parte din ea se temea să se apropie mai mult de el, fiind deja conştientă că în prezenţa lui nu mai vedea şi nu mai auzea ceea ce se întâmpla în jurul lor. Dar, şi-a spus în gând, tot el era şi cheia pentru a descoperi mai mult din Ithicana, iar asta reprezenta o parte necesară a planului ei.

— Lasă-mă să mă uit!

Aren a micşorat distanţa dintre ei, desfăcându-şi piesa de armură care îi proteja partea din spate a braţului.

— Vezi? Nimic grav.

— Ar trebui să fie totuşi bandajat.

Nu era nevoie să fie bandajat. Amândoi ştiau asta. Dar asta nu a împiedicat-o pe Lara să-i ia încheietura mâinii.

Şi nici nu l-a împiedicat pe Aren să-i ofere unguent şi o rolă de pânză. Când o serie de valuri mai mari a legănat barca, genunchiul lui i-a lovit din lateral coapsa, trimiţându-i o săgeată de foc în tot corpul şi umplând-o cu o senzaţie care îi distrăgea în mod categoric atenţia.

Forţându-se să se concentreze asupra rănii, Lara a curăţat-o, a uns cu unguent petele învineţite, apoi a înfăşurat cu atenţie bandajul, dar era imposibil să nu observe cum respiraţia lui îi flutura şuviţele de păr rătăcite pe frunte. Felul în care muşchii antebraţului i se flexau când se mişca. Felul în care cealaltă mână i-a atins în treacăt şoldul, când a apucat marginea canoei.

— Ai cunoştinţe aprofundate despre arta vindecării.

— Orice idiot poate înfăşura un bandaj în jurul unui braţ.

— Mă refeream mai mult la ce ai făcut în Serrith. Lara a ridicat din umeri, legând pansamentul.

— Toate femeile din Maridrinia trebuie să fie capabile să-şi repună soţii pe picioare. Am primit pregătirea adecvată.

— A exersa cusături pe o pânză nu-i acelaşi lucru cu a trece un ac şi o aţă prin pielea sângerândă a unei persoane. Aproape că am leşinat prima dată când a trebuit să o fac.

Lara a zâmbit şi a desfăcut nodul bandajului, nemulţumită de el.

— Femeile nu-şi permit luxul unui asemenea moft, Alteţa Voastră.

— Eviţi întrebarea, *Alteţa Voastră.*

Tonul lui era prietenos, cu o notă de tachinare, dar Lara a simţit şi o notă ascunsă de seriozitate, ca şi cum el ar fi căutat o minciună.

— Surorile mele şi cu mine am exersat pe servitori şi gărzi, ori de câte ori exista o rană. Pe cai şi cămile, de asemenea.

Acesta era adevărul. Însă nu i-a spus că pregătirea propriu-zisă venea din încercarea de a salva vieţile războinicilor valcottani, cu care ea şi surorile ei au luptat pe terenul de antrenament. Fusese un mod diabolic de a învăţa. Într-o clipă, încerca să ia viaţa unui om. În următoarea, încerca să o salveze. Doar pentru a o lua din nou.

— E o abilitate utilă pe aici. Asta dacă eşti dispusă s-o foloseşti.

Fixând bucata de armură peste bandaj, i-a atins în treacăt palma, iar el şi-a strâns degetele în jurul alor ei. Lara şi-a pierdut şirul gândurilor.

— Voi ajuta atât cât pot. E şi poporul meu acum. Expresia lui s-a îmblânzit.

— Da, este.

Au tresărit amândoi când ceva s-a izbit brusc de canoe. Lara a ridicat privirea şi l-a văzut pe Jor stând într-o barcă lângă ei, cu vâsla în mână.

— Eşti gata?

— Pentru ce?

Bărbatul mai în vârstă i-a aruncat o privire nedumerită.

— Sunetele de corn, Aren. Amaridul se îndreaptă spre sud. Lara nu auzise niciun sunet de corn. Nu văzuse cealaltă

canoe apropiindu-se. Nu observase nimic în timp ce-i bandaja nenorocitul de braţ. Şi se pare că nici el.

Aren a coborât din canoe şi s-a urcat în cealaltă ambarcaţiune, lângă Jor, apoi s-au îndreptat spre intrarea în golf. Lara s-a uitat după ei, strigând în cele din urmă:

— Cum se presupune că ar trebui să mă întorc la ţărm?

— Ai o vâslă! a strigat el înapoi, cu un zâmbet sălbatic pe chip, cu vântul fluturându-i părul. Foloseşte-o!

Din acel moment, a luat naştere o rutină: Lara şi Taryn coborau după micul-dejun pentru a naviga, indiferent dacă ploua sau era soare. La început, a fost groaznic. Balansul neîncetat, în sus şi în jos, îi făcea capul să se învârtă şi stomacul să se revolte, dar, treptat, starea de rău a început să se atenueze, la fel şi frica pe care o simţea când părăsea uscatul şi urca în barcă.

Atacurile erau nesfârşite, iar sunetele de corn, atât de constante, încât părea un cântec nesfârşit de război. Aren şi soldaţii lui se mişcau în permanenţă, alungând invadatorii, întărind apărarea şi asigurându-se că nenumăratele posturi de observaţie şi avanposturi erau aprovizionate. Deseori, expediţiile lor se transformau în confruntări, iar corăbiile se întorceau pline de femei şi de bărbaţi răniţi, cu feţele camarazilor lor trase şi epuizate.

Cei mai grav răniţi dintre ei mergeau la cei doisprezece vindecători staţionaţi în Midwatch, dar cei care aveau nevoie doar de copci sau bandaje erau lăsaţi în barca Larei, pentru ca ea să se ocupe de ei. Cel mai adesea, unul dintre pacienţii ei era Aren, şi acesta era singurul moment în care Taryn o părăsea.

— Încep să mă întreb, a spus ea în timp ce aplica o lipitoare pe umflătura de pe obrazul lui, zâmbind când el s-a ferit de creatură, dacă încerci în mod intenţionat să te răneşti sau dacă eşti doar foarte neîndemânatic.

Aren s-a crispat când ea a scos o altă lipitoare din borcan.

— Există o a treia opţiune?

— Nu te mişca!

Lara i-a aplicat lipitoarea aşa cum îi arătaseră vindecătorii, minunându-se de felul în care umflătura de pe obraz i s-a redus aproape instantaneu, creaturile bombate

căzând în mâinile ei când terminaseră. Pe lângă provizii, vindecătorii insistaseră să i se dea şi o barcă mai potrivită, astfel că a dus micuţa canoe înapoi la doc. Se furişa noaptea pentru a muta treptat ambarcaţiunea în ascunzătoarea pe care o alesese lângă una dintre stânci, împreună cu mai multe provizii furate, care să îi înlesnească evadarea la momentul potrivit.

— Se pare că te descurci mai bine cu apa.

— Nu mi se mai face rău. Deşi presupun că ar putea fi diferit în larg, unde valurile sunt mai mari.

— Poate că într-o zi vom testa teoria.

Într-o zi. Adică nu prea curând. S-a străduit din răsputeri să nu se încrunte, pentru că rămăsese fără idei pentru a-l cuceri. Îi stârnise dorinţa trupească, asta era clar după felul în care îşi plimba ochii pe decolteul desfăcut al tunicii ei. Să-i câştige încrederea, însă, se dovedea a fi o provocare mai dificilă.

Crezuse, pentru o vreme, că asta se datora faptului că mariajul lor încă nu era consumat. Că poate el avea nevoie de acest pas, înainte să-i ofere cheile metaforice ale regatului, dar apoi a respins gândul. Luând în considerare comentariile pe care le auzise de la soldaţii lui, Aren nu era lipsit de experienţă cu femeile, aşa că ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât iscusinţă în dormitor pentru a-l face să se îndrăgostească de ea. Şi ar fi fost nevoie de mai mult decât să se îndrăgostească de ea pentru a-l face să aibă încredere în ea.

Pentru că oricât de mult ar fi ajuns să ţină la Lara, îşi iubea mai mult poporul. Încrederea lui ar fi venit doar dacă ar fi crezut că ea era la fel de loială poporului său aşa cum era el.

— Mă îndoiesc că lipitoarea merită atâta atenţie din partea
ta.

Vocea lui Aren a smuls-o pe Lara din gândurile ei şi tânăra a clipit de câteva ori, dintr-odată conştientă că se uitase fix, pentru prea mult timp, la creatura care i se zvârcolea în mână.

— Tocmai ţi-a redat chipul arătos, aşa că poate ar trebui să le arăţi puţină recunoştinţă.

Aren a zâmbit, iar Lara şi-a dat seama ce spusese. Cu toţi ceilalţi era strategică, dar Aren o tulburase. Când era prin preajmă, lucrurile aveau un fel de a-i scăpa de sub control.

— O să plouă în seara asta. M-am gândit că aş putea profita de ocazie pentru a lua o cină adevărată la conac. Cu tine.

Lara a simţit cum faţa îi ia foc şi în piept i se dezlănţuie o furtună.

— În seara asta? El şi-a întors privirea de la ea.

— Abilitatea mea de a prezice vremea are limitele sale. Dar da, seara asta pare promiţătoare.

Spune da! a strigat vocea ei lăuntrică. *Fă ceea ce trebuie să faci!*

Cu excepţia faptului că a fi singură cu el... Lara nu ştia ce avea să se întâmple. Sau, mai degrabă, ştia şi voia să evite cu orice preţ deznodământul. Nu pentru că nu ar fi vrut să o sărute, deoarece îşi dorea. Şi nu pentru că nu voia ca el să îi smulgă hainele de pe ea, deoarece, Dumnezeule, îşi imaginase asta de mai multe ori.

Ci pentru că *îl dorea* cu adevărat şi trebuia să evite o asemenea situaţie, pentru că a-l trăda avea să fie deja destul de greu.

Au răsunat sunetele de corn, iar de data aceasta, ritmul îşi pierduse muzicalitatea, preschimbat într-un bubuit neliniştitor, care îi zgâria urechile. Aren s-a încordat, deodată atent.

— Ce este? l-a întrebat ea.

— Aela.

— Cine?

— E una dintre insulele aflate sub supravegherea Kestarkului. E atacată.

— Kestark?

— Garnizoana de la sud de noi.

Ochii îi erau distanţi şi asculta cu atenţie.

— Dar avanpostul din Aela cere ajutorul Insulei Midwatch. Soldaţii se revărsau deja pe plajă, împingând bărcile în
apă. La auzul mai multor sunete de corn, Aren a pălit.

— Ce se întâmplă?

— Distrugătorul lor de nave este blocat.

S-a ridicat în picioare, făcând un gest către gărzile sale, care vâsleau cu putere spre ei.

— Avanpostul va fi nimicit. Amaridienii vor cuceri insula şi va fi un coşmar să îi scoatem de acolo.

Mintea Larei lucra cu repeziciune, căutând un plan chiar în timp ce acesta se forma. L-a prins de mână.

— Ia-mă cu tine! Dacă sunt răniţi, pot ajuta.

— Pentru asta avem vindecători.

— Cinci dintre ei sunt în altă parte, iar doi sunt la rândul lor răniţi. Mai rămâi doar cu cinci pe care să-i iei cu tine. Nu vor fi destui pentru a face faţă unui măcel!

— Vor veni şi alţii.

Barca era la doar câţiva metri distanţă. Avea doar câteva secunde să-l convingă.

— Şi câţi dintre oamenii tăi vor muri până să ajungă?

Şi-a strâns degetele în jurul alor lui.

— Îi pot ajuta.

Nehotărârea i se răsfrângea pe chip, apoi Aren a dat din cap.

— Urmează ordinele! Fără discuţii.

Când cealaltă barcă a venit lângă el, Aren a ridicat-o pe Lara şi a luat şi cutia cu provizii.

— Porniţi! a strigat el.

Vâslele îi îndreptau spre deschizătură, cu lanţul deja ridicat, cu oceanul însemnat de valuri albe în larg. Sălbatic şi imprevizibil. Lara stătea pe fundul bărcii, un fior de teamă şerpuindu-i în jos pe spinare.

— E timpul să-ţi punem experimentul la încercare, a spus Aren când au trecut printre stâncile impunătoare, nava clăti-nându-se şi plonjând în momentul în care au ajuns în largul mării.

— Spre Aela! a răcnit Jor. Să le dăm acestor amaridieni o porţie din oţelul de Midwatch!

— Spre Aela!

Soldaţii de pe celelalte nave au repetat mantra, iar în spatele lor, cornii au răsunat peste apă. N-au dat glas undei melodice a unui semnal, ci unei explozii violente de furie.

Unui strigăt de luptă.

22. LARA

BĂRCILE PĂREAU CĂ abia ating apa în timp ce alunecau pe mare, împinse de un vânt puternic din nord, care le umfla pânzele. Lara îşi simţea inima în gât, dar, cu greaţa sub control, a reuşit să studieze podul cât urmau structura lungă, uriaşă şi cenuşie spre sud, observând iscoadele cocoţate deasupra şi strălucirile ocheanelor de pe insulele situate de fiecare parte.

— Cât mai e până ajungem în Aela? a strigat ea peste vânt.

— Nu mult, a răspuns Aren. Cele mai apropiate detaşamente din Midwatch vor fi deja acolo.

Timpul părea să zboare şi, totodată, să se târască. O mie de detalii îi asaltau mintea, iar inima a început să-i bată mai repede, trecând la ritmul alert, dar constant, pe care îl avea întotdeauna înainte de luptă. *Nu eşti aici ca să lupţi,* şi-a reamintit ei înseşi. *Eşti aici ca să observi, sub pretextul ajutorului acordat vindecătorilor, nimic mai mult.* Vorbele nu i-au temperat deloc nerăbdarea.

Când au ocolit un turn de calcar imens, toţi ithicanii şi-au scos măştile de la centuri ca să şi le pună peste chipuri. Şi-au aşezat armele la îndemână. Au devenit atenţi.

Apoi Lara a zărit-o.

Nava era mai mare decât oricare alta pe care o văzuse până atunci, o monstruozitate cu trei catarge, la fel de înaltă ca podul în sine. A distins steagul amaridian şi nenumăraţi soldaţi care se înghesuiau pe punte. În spatele corabiei, o jumătate de duzină de bărci lungi se

îndreptau spre o plajă îngustă, cu nisipul îmbibat de sânge, pe care se desfăşura o bătălie.

A văzut rapid motivul pentru care amaridienii aleseseră Insula Aela, dincolo de ancorarea relativ uşoară oferită de plajă. La marginea vestică a insulei exista un ponton, iar podul se curba spre interior înainte de a se întoarce spre mare. Iar dacă ithicanii luptau atât de aprig pentru a-l apăra, putea paria că acel ponton avea o deschidere la bază.

— Câţi oameni sunt pe corabia aia?

— Patru sute, a răspuns Jor. Poate puţin mai mulţi.

— Şi noi?

Nimeni nu a răspuns.

Aren a prins-o de mână pe Lara, trăgând-o aproape.

— Vezi linia aia formată din stânci şi copaci? a întrebat-o el, arătând cu degetul. Vă vom duce pe tine şi pe ceilalţi vindecători dincolo de aceasta. Rămâi acolo şi răniţii vor fi aduşi la tine, ai înţeles?

— Da.

A strâns-o mai tare de mână.

— Ţine-ţi gluga ridicată, pentru ca amaridienii să nu te recunoască! Şi dacă lucrurile merg prost, du-te cu ceilalţi vindecători! Ei ştiu cum să se retragă.

Iar Lara era sigură că aveau să se retragă în pod. Dar obţinerea informaţiei nu merita viaţa lui Aren. Inima nu îi mai bătea constant, ci părea o fiară sălbatică şi înnebunită.

— Nu permite ca lucrurile să meargă prost! a şoptit ea. Am nevoie să câştigi.

Dar Aren striga deja ordine.

— Aduceţi bărcile lungi! Restul, mergeţi pe plajă! Bărcile au flancat nava enormă, săgeţi trase din ambele

părţi întunecând cerul. Aren a îngenuncheat în barca de lângă ea, golindu-şi tolba în spatele amaridienilor care se

căţărau în ambarcaţiuni, ale căror cadavre se prăbuşeau în apă. Pe Lara o mâncau degetele să înşface o armă, să lupte, dar s-a forţat să se ghemuiască pe fundul bărcii, tresărind de fiecare dată când o săgeată se lovea de lemnul gros. Apoi au trecut de corabie.

Patru dintre vasele ithicane au ieşit din formaţie, sărind peste valuri pentru a se izbi de bărcile lungi şi pline de soldaţi plecate de la nava amaridiană, care se îndreptau spre ţărm. Lemnul s-a sfărâmat şi s-a crăpat, iar atacatorii au căzut în apă. Ithicanii ghidau ambarcaţiunile cu o graţie letală, cu soarele sclipind în stropii de sânge de pe lamele pumnalelor.

Restul bărcilor s-au îndreptat spre măcelul de pe plajă. Peste tot erau cadavre, iar nisipul părea mai mult roşu decât alb. Aproape două duzini de ithicani îi ţineau pe inamici lângă malul apei, folosind accesul îngust şi terenul mai înalt în avantajul lor. Dar erau depăşiţi. Şi mureau sub asaltul amaridienilor.

Trebuiau să se grăbească, altfel insula avea să fie pierdută!

Bărcile din Midwatch şi-au coborât velele, trecând peste valuri în timp ce erau lansate pe ţărm. În ultima secundă, Aren a luat mâna Larei.

— Sari! a strigat el.

Lara a sărit şi cizmele i s-au scufundat în nisip, avântul aproape făcând-o să se prăbuşească. Apoi au început să alerge spre amaridienii prinşi acum între două grupuri.

Ţipetele răsunau împrejur, corpuri şi membre se loveau de nisip, iar mirosul de sânge era copleşitor. Lara ţinea cutia de provizii lipită de piept şi mergea în spatele lui Aren, care urca în grabă dealul, păşind peste victimele sale. Armele celor căzuţi zăceau împrăştiate pe nisip şi fiecare instinct îi cerea să ia una. Să lupte.

Nu trebuie! şi-a poruncit. *Doar dacă nu ai de ales.*

Dar războinica din ea se împotrivea unei asemenea limitări, aşa că atunci când un soldat a trecut de linia ithicană,
Lara l-a pocnit cu cutia de provizii în faţă, privind cu satisfacţie cum se prăbuşeşte pe spate, cu vârful lamei lui Aren înfipt în piept.

Regele Ithicanei şi-a folosit un bocanc pentru a-şi scoate arma din inamicul mort. Pielea măştii îi era acoperită de sânge. Luând-o pe Lara de mână, a început să fugă, ferindu-se de cei câţiva amaridieni care erau în genunchi, cerând îndurare.

— Să nu daţi dovadă de îndurare! a strigat el, apoi a tras-o pe Lara în spatele unui lanţ de bolovani.

O femeie ithicană mai în vârstă, cu faţa suptă şi hainele îmbibate de sânge, închidea pleoapele unui tânăr, cu trupul marcat de mai multe răni mortale. Alţi trei soldaţi zăceau pe pământ, cu rănile bandajate şi feţele crispate de durere.

Vindecătoarea a făcut ochii mari la vederea regelui ei.

— Explică-i Larei ce ai nevoie să facă! i-a spus Aren, apoi s-a întors în jurul stâncii, strigând: Taryn, repară distrugătorul de nave şi scufundă drăcia aia!

Au apărut şi vindecătorii din Midwatch, abandonaţi de escortele lor.

— Ce vrei să fac? a întrebat Lara.

— Aşteaptă să ne aducă răniţii. Ce provizii ai? Aproape că le-am terminat pe ale mele.

Lara i-a înmânat cutia, apoi s-a furişat în spatele unuia dintre bolovani pentru a privi bătălia desfăşurată dedesubt. Sângele i-a îngheţat în vene la vederea luptei.

Aren stătea pe plajă, alături de aproximativ o sută de ithi-cani, dar în zare, apa era plină de bărci. Zeci de bărci, toate pline cu soldaţi bine înarmaţi, şi încă şi mai mulţi

care aşteptau pe puntea navei pentru a fi debarcaţi. Erau cu sutele. Şi nu exista nicio modalitate de a-i opri.

Ithicanii trăgeau cu săgeţi în cei din primele rânduri, dar nu a durat mult până când le-au consumat şi nu le-a mai rămas nimic de făcut decât să aştepte.

Bătrâna vindecătoare se urcase lângă ea, cu o expresie sumbră pe chip, în timp ce privea scena. Lara şi-a înfipt unghiile în crăpăturile din stâncă.

— Nu putem câştiga lupta. Sunt prea mulţi.

— Am câştigat în condiţii mai potrivnice. Deşi această victorie ne va costa.

Maiputeafi numită o victorie, dacă toţi mureau? s-a întrebat Lara. Trebuie să i se fi văzut groaza pe faţă, pentru că femeia mai în vârstă a oftat.

— Ai mai văzut vreodată o bătălie, Majestate? Lara a înghiţit în sec.

— Nu ca aceasta.

— Ţi-aş spune să te pregăteşti, dar nu poţi. Bătrâna şi-a aşezat mâna peste cea a Larei.

— Acest moment te va schimba.

Apoi a coborât pe stânci, pentru a se alătura vindecătorilor din Midwatch.

Scena era sinistru de tăcută; se auzeau doar vuietul valurilor şi câte un strigăt de durere, răniţii fiind lăsaţi pe plajă, până când bătălia era câştigată. Atât de linişte. Prea multă linişte.

Apoi primele bărci au acostat pe ţărm şi s-a dezlănţuit haosul.

Când cele două forţe s-au izbit una de cealaltă, aerul s-a umplut de strigăte şi ţipete, de ciocnirea metalului de metal şi a armelor de trupuri. Valuri după valuri de bărci s-au năpustit pe mal, navele grele zdrobind şi ucigând amaridieni şi ithicani deopotrivă. Ţărmul gemea de oameni. Marinarii s-au străduit să se retragă, să se

întoarcă la corabie, pentru a îmbarca mai mulţi soldaţi, dar soldaţii lui Aren s-au năpustit asupra lor, tragându-le bărcile pe nisip.

Însă tot veneau mai mulţi.

Ithicanii luptau cu o eficienţă feroce, mai bine antrenaţi şi mai bine înarmaţi, dar depăşiţi numeric. Au luptat până când n-au mai putut sta în picioare, încasând rană după rană, până când s-au prăbuşit pe plajă sau au fost traşi sub valuri, care erau mai mult sânge şi trupuri decât apă.

Şi totuşi, duşmanii continuau să vină.

Era ocazia perfectă pentru a se furişa. Pentru a merge să se uite la pod şi să vadă dacă ar putea obţine vreo informaţie folositoare, dar corpul i-a rămas ancorat pe loc.

Trebuie să faci ceva! Vocea s-a ridicat din adâncurile minţii Larei, neîncetată şi tenace.

Fă ceva! Fă ceva!

Dar ce putea să facă? Nu existau răniţi în spatele acestor stânci, pe care să-i îngrijească, şi nu aveau să fie înainte de sfârşitul bătăliei. Ar putea lua o armă şi să lupte, dar nu erau aceleaşi circumstanţe ca în Serrith. În această nebunie, nu putea schimba situaţia.

Fă ceva!

Ochii i s-au întors spre răniţii însângeraţi de pe plajă. Înecaţi de valuri. În clipa următoare, trecuse de stânci. Şi fugea.

Lara fusese cea mai rapidă dintre surorile ei – *construită pentru viteză,* spunea mereu maestrul Erik. Azi alerga aşa cum nu o mai făcuse nicicând.

Coapsele îi ardeau în timp ce sprinta pe plajă, cu braţele încordate, cu ochii fixaţi pe ţintă. S-a oprit lângă o femeie tânără, care primise două săgeţi în spate şi una în coapsă, s-a aplecat şi a ridicat-o cu greu peste un umăr,

apoi a alergat înapoi la bolovani. Ocolindu-i, Lara a aşezat-o cu grijă pe pământ, în faţa vindecătorilor şocaţi.

— Ajutaţi-o!

Apoi s-a întors spre plajă şi a început din nou să alerge.

A fost nevoită să-i aleagă pe cei care aveau şanse să supravieţuiască. De altfel, cei mai mulţi dintre cei aflaţi mai sus pe plajă erau de mult morţi, cu ochii fixaţi pe cerul cenuşiu.

Aşa că s-a apropiat treptat de bătălie.

Soldaţii capabili să lupte o făceau peste cadavrele celor căzuţi. Amaridieni şi ithicani deopotrivă erau prinşi în încrengătura de membre lipsite de viaţă, care păreau să-i prindă şi să-i tragă la pământ, în timp ce valurile însângerate împingeau de colo-colo carnagiul.

Aproape toţi cei prăbuşiţi erau morţi. Fie din cauza rănilor, fie pentru că au fost striviţi şi înecaţi, dar cu toate acestea, Lara dădea târcoale în spatele liniei ithicane, apa umplându-i cizmele pe măsură ce căuta supravieţuitori.

— Dă-te înapoi! i-a strigat un soldat, dar l-a ignorat, zărind un bărbat, mai tânăr decât ea, care se îneca încercând să iasă la suprafaţă şi din focul bătăliei, în vreme ce valurile i se rostogoleau peste cap şi bocancii îi călcau pe spate.

Lara a plonjat, prinzându-l de mână şi ţinându-l strâns, astfel încât apa să nu-l tragă mai departe.

Cineva a lovit-o cu piciorul în lateral.

Altcineva a călcat-o pe picioare, iar ea a ţipat.

O apăsau tot mai tare, împingând-o în nisip, dar băiatul se uita la ea şi ea la el, iar Lara a refuzat să-i dea drumul. Centimetru cu centimetru, l-a târât înapoi, apoi o mână i-a apucat centura şi i-a tras pe amândoi.

— Ce cauţi aici?

Vocea lui Aren. Chipul îi era ascuns în spatele măştii.

Peste umărul lui, a văzut un amaridian care ridica o bâtă. Înhăţând o piatră, a aruncat-o cu putere, spulberând faţa soldatului.

— Luptă! i-a strigat lui Aren, apoi s-a ridicat în picioare. Ţinându-l pe băiatul rănit de subsuori, l-a târât în sus pe plajă şi l-a scos din calea pericolului. Apoi s-a aruncat din nou în măcel. Ithicanii au văzut ce făcea şi s-au luptat pentru a-i deschide calea. Îi strigau numele când cineva cădea. I-au păzit spatele în timp ce le scotea camarazii din apă, pentru că ei nu puteau să se oprească din luptă.

Şi duşmanii continuau să vină.

Şi să îi împingă tot mai departe de ţărm.

Pas cu pas, ithicanii se retrăgeau, iar Lara striga de furie, pentru că toţi cei pe care îi adusese pe plajă se aflau acum în pericol de a fi călcaţi încă o dată în picioare. Corpul îi urla de durere şi de epuizare, avea crampe şi plămânii i se luptau să inspire suficient cât să-i alimenteze inima care îi bubuia în piept.

Dintr-odată, peste insulă a răsunat o trosnitură familiară, însoţită de şuieratul a ceva mare zburând prin aer.

Dinspre apele mai adânci s-au auzit ţipete, iar Lara a ridicat capul şi a văzut o gaură mare în partea laterală a corabiei.

Cineva reparase distrugătorul de nave!

O altă trosnitură a bubuit în depărtare, însă de data aceasta proiectilul a lovit unul dintre catarge, care s-a spulberat şi a căzut într-o parte, frânghiile şi pânzele alunecând pe punte.

Încă una a creat o gaură în carenă, iar apa a început să se reverse înăuntru.

Catapulta nu s-a oprit. Bolovani au fost aruncaţi încontinuu spre navă, apoi Taryn a ţintit bărcile lungi, lovindu-le cu o precizie mortală. Amaridienii au început să intre în

panică, parâmele rupându-se în timp ce se luptau să-şi salveze propria piele. Dar nu a existat nicio retragere, iar ithicanii nu aveau să dea dovadă de niciun strop de îndurare.

— Pentru Ithicana! a răcnit cineva, iar mantra a început să fie preluată pe plajă, până când a înecat toate celelalte zgomote.

Soldaţii s-au strâns în jurul regelui lor şi au înaintat, aşa că nimeni nu a auzit-o pe Lara când a şoptit:

— Pentru Maridrina!

Şi s-a avântat înapoi în haos.

23. AREN

AREN A GĂSIT-O pe Lara ghemuită lângă un iaz format de flux, spălându-şi sângele de pe mâini şi braţe. Hainele îi erau murdare şi, când şi-a ridicat capul ca să-l privească, Aren a observat urme roşii pe obraji, în locurile în care-şi dăduse la o parte firele de păr desprinse din împletitura deasă.

Soldaţii lui vorbeau despre ea şi, pentru prima dată, nu despre faptul că era o maridriniană inutilă, bună doar pentru aşternut. Ziua de azi le schimbase părerea. Alergase în repetate rânduri pe plajă, pentru a trage câte un ithican rănit înapoi în spatele liniilor, fără să se gândească nici măcar pentru o clipă la siguranţa şi viaţa ei, în timp ce amaridienii îşi croiau drum în faţă într-o bătălie încrâncenată şi disperată.

După ce lupta a fost câştigată, i-a tratat pe răniţi rapid şi eficient, bandajând răni şi legând garouri, câştigând timp până când vindecătorii puteau ajunge la ei. A salvat vieţi, câte un soldat pe rând, cu chipul încordat de hotărâre.

Astăzi câştigase respectul Ithicanei.

Şi pe al lui.

— Te simţi bine?

S-a ghemuit pentru a-şi scufunda propriile mâini în apă. O mai făcuse şi mai devreme, dar îşi simţea pielea lipicioasă şi mânjită.

— Obosită.

S-a aşezat pe vine, cu privirea îndreptată spre cadavrele care pluteau printre resturile vasului sfărâmat, în apa încă roşiatică.

— Câţi au murit?

— Patruzeci şi trei. Alţi zece nu au şanse să supravieţuiască peste noapte.

Lara a închis ochii, apoi i-a deschis brusc.

— Atât de mulţi!

— Ar fi fost mai mulţi dacă nu m-ai fi convins să te iau cu mine. Sau dacă nu mi-ai fi ignorat ordinele.

Nu a adăugat că petrecuse o bună parte din luptă temân-du-se că decizia avea să ducă la moartea ei, chiar acolo pe nisip, cu o sabie amaridiană în spate.

— Mă simt ca şi cum n-am realizat nimic în final, a murmurat ea.

— Cred că bărbaţii şi femeile ale căror vieţi le-ai salvat ar fi de altă părere.

— Vieţile pe care le-am salvat, a meditat Lara, clătinând din cap. Ar trebui să mă întorc să ajut.

Aren i-a prins încheietura mâinii, degetele lui înfăşurându-se în jurul oaselor subţiri, care păreau prea delicate pentru a fi realizat ceea ce făcuse ea.

— Trebuie să plecăm.

— Să plecăm?

În obraji i-au apărut pete de furie.

— Nu putem să-i lăsăm aşa!

Nu voia nici el să abandoneze plaja şi să-i lase în urmă pe ithicanii răniţi, dar apărarea regatului era o maşinărie bine unsă, cu o mie de piese diferite. Dacă scotea una din loc, chiar şi pentru o clipă, punea în pericol întreaga operaţiune, iar în acest moment, piesa lui era în pericol.

— Am deplasat un număr semnificativ de oameni de la apărarea din Midwatch şi a insulelor din jur. Trebuie să ne întoarcem!

— Nu! a spus Lara şi s-a smucit din strânsoarea lui. Mai puţin de o duzină din soldaţii de aici sunt nevătămaţi. Nu-i putem lăsa fără apărare! Şi dacă amaridienii atacă din nou?

Cu coada ochiului, Aren îl putea vedea pe Jor lângă bărci, aruncându-i o privire tăioasă. Câteva dintre celelalte echipe din Midwatch erau pregătite pe plajă, aşteptând ordinul său de plecare.

— Nu se mai zăresc nave amaridiene la orizont, iar întăririle sunt deja pe drum. Vor fi aici într-o oră.

— Nu plec până nu sosesc!

Lara şi-a încrucişat braţele, iar el s-a gândit că ar putea fi nevoit să o târască până la barcă pe femeia pe care toţi soldaţii de pe plajă o considerau o eroină, dacă voia să plece de aici. Ceea ce nu era tocmai imaginea pe care dorea să le-o prezinte.

Expirând prelung, Aren a scos un pumnal de la centură şi a îngenuncheat în nisip, desenând o linie şerpuitoare reprezentând podul.

— Apărarea podului e împărţită în secţiuni conduse de Comandanţii de Rond, fiecare cu un subgrup al armatei ithi-cane sub controlul său. Garnizoana din Midwatch se află aici – a făcut o gaură în nisip –, iar garnizoana din Kestark, aici. Patru nave amaridiene se deplasează să atace aici.

A făcut patru găuri la sud de Insula Kestark.

— Vindecătorii au nevoie de ajutorul meu, l-a întrerupt Lara. Aşa că poate treci şi la subiect.

— *Chiar* ajung la subiect, a mormăit el, sperând că o explicaţie întortocheată ar convinge-o mai degrabă să plece decât să îi stârnească întrebări. Kestarkul şi-a mutat trupele pentru a întări locaţiile cele mai predispuse la atacuri, în timp ce, totodată, amaridienii au atacat aici, pe Insula Aela. Kestarkul nu putea risca să îşi retragă

oamenii şi nici nu puteau redistribui patrulele care formau reţeaua de apărare în această zonă – a desenat un oval –, aşa că au cerut sprijin din Midwatch.
Dar acum Insula Midwatch a rămas fără majoritatea trupelor, prin urmare dacă vor avea loc atacuri aici – a mai desenat un oval –, nu vom putea să le venim în ajutor în timp util.

Lara studia intens desenul, clipind doar o singură dată, aparent încurcată. Apoi şi-a apăsat degetele pe tâmple.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aren, nimic din toate astea nu justifică abandonarea acestor soldaţi!

A început să se îndepărteze, dar el a tras-o înapoi.

— Ascultă-mă! Cele patru nave amaridiene care trebuiau să atace s-au retras, probabil pentru că au văzut că nu avea să fie o luptă uşoară, şi s-au deplasat spre est, ieşind din raza vizuală a iscoadelor noastre. Aşa că acum va urma un val de semnale, iar patrulele se vor deplasa cu o poziţie spre nord şi vest, pentru a permite celor mai apropiate echipe ale Kestarkului de noi să vină cu întăriri. După cum am spus, vor fi aici într-o oră.

— Bine.

Plecând de lângă Aren, a început să meargă pe nisip până la locul unde se aflau răniţii aşezaţi în rânduri.

— Femeie nesuferită! a murmurat el, apoi i-a atras atenţia un fluierat.

Aren s-a întors şi l-a văzut pe Jor gesticulând către o pereche de bărci din Kestark, care păreau să zboare pe apă, purtate de o rafală violentă de vânt vestitor a ploaie. S-a întors înapoi pentru a i le arăta Larei, dar tânăra deja nu se mai vedea. Mârâind câteva blesteme alese, s-a îndreptat spre apă.

— Toată lumea să plece! Vreau să vă întoarceţi în Midwatch înainte să înceapă furtuna.

Soldaţii lui au început imediat să împingă bărcile de pe plajă, însă în loc să-i supravegheze, Aren şi-a îndreptat privirea spre locul unde Lara mergea printre răniţi, aplecându-se din când în când să vorbească cu câte unul dintre ei. Vântul tot mai puternic îi răvăşea şuviţele desprinse, iar lumina din ce în ce mai stinsă a soarelui le scălda într-o strălucire aurie, întocmai de nuanţa mierii. Soldaţii se dădeau la o parte din calea ei, înclinându-şi capetele. O respectau.

Imaginea s-a suprapus cu cea a fetei mergând pe drumul dinspre Southwatch la braţul tatălui ei, îmbrăcată în mătase şi cu ochii mari: imaginea unei regine pe care se temuse că Ithicana nu avea să o accepte niciodată. Se pare că s-a înşelat.

— Şi când vom porni la drum, Înălţimea Voastră? a întrebat Jor, venind să stea lângă el. Când va spune micuţa ta soţie că e timpul să plecăm?

— Vom pleca atunci când *regina Ithicanei* va spune că este timpul să plecăm!

Bărbatul mai în vârstă a râs, apoi l-a bătut pe umăr.

Prima dintre bărcile din Kestark a ajuns la ţărm, iar Aren l-a recunoscut pe comandantul Aster chiar în momentul în care ochii bărbatului s-au îndreptat spre el, cuprinşi de nelinişte.

— Înălţimea Voastră! Nu mi-am dat seama că aţi venit personal.

— Avantajul de a fi la garnizoana din Midwatch. Aşa cum ar trebui să fiu.

Faţa lui Aster şi-a pierdut şi mai mult din culoare; şi pe bună dreptate. Faptul că sosea abia acum însemna că nu fusese la garnizoana din Kestark şi nici măcar alături de cea mai mare parte a trupelor sale, respingând atacul aşteptat. Însă Aren era destul de sigur că ştia exact unde se aflase Aster.

— După cum vedeţi, *comandante,* lucrurile erau cât pe ce să nu meargă aşa cum a vrut Ithicana astăzi. Aela este un punct slab, avanpostul său avea prea puţini oameni, iar distrugătorul de nave nu fusese recalibrat după sezonul furtunilor, transformându-i pe cei de aici în ţinte sigure pentru o navă plină de amaridieni.

— Suntem în urmă cu verificările, Alteţă, a spus Aster. Sezonul a venit mai devreme…

— Ceea ce nu explică de ce ai desfăşurat prea multe trupe în sud-est şi ţi-ai lăsat partea de nord expusă. Poate că mă vei lămuri?

— Erau patru nave militare. Trebuia să fim pregătiţi pentru a apăra…

— Pentru a apăra o serie de insule care nu ar putea fi cucerite nici dacă amaridienii ar ataca cu douăzeci de nave! a răcnit Aren. Iar dacă ai fi fost atent, ai fi ştiut! Iar asta sugerează că *ai fost distras* când ai dat ordinul.

— *Nu* am fost distras, Alteţă. Comand Kestarkul de când erai copil.

— Şi totuşi…

Aren a arătat cu un gest spre nenumăratele rânduri întregi de chipuri moarte, cu ochii aţintiţi spre cer, dar fără să-l vadă. Apoi s-a aplecat spre el.

— Evacuările s-au încheiat, ceea ce înseamnă că frumoasa ta soţie şi copiii tăi sunt în siguranţă în Eranahl, lăsându-ţi tot timpul din lume să i-o tragi amantei tale în casa pe care ştiu că ai construit-o pentru ea, chiar la vest de aici.

Aster şi-a încleştat maxilarul, dar nu a negat acuzaţiile. Nu putea, când garda lui personală se afla la doi paşi. Apoi ochii i-au trecut pe deasupra umărului lui Aren.

— Ce caută *ea* aici?

Întorcându-se, Aren a văzut-o pe Lara în spatele lui, cu un ofiţer supravieţuitor – o fată de doar optsprezece ani –

alături de ea. A început să-i justifice prezenţa, dar tânăra i-a luat-o înainte.

— Cu tot respectul, domnule comandant, mult mai mulţi dintre noi ar fi fost morţi, dacă regina noastră nu ar fi venit.

Lara nu a spus nimic, dar ochii ei albaştri îl priveau într-un mod tăios şi rece pe Aster. Apoi privirea i s-a îndreptat spre Aren şi a dat o dată din cap.

— Fără alte greşeli, comandante! a spus Aren, care a luat-o de braţ pe Lara şi a păşit spre barca unde îl aştepta garda lui. Şi fă-ne tuturor o favoare şi ţine-ţi scula în pantaloni şi ochii pe inamic, pentru tot restul Mareelor de Război!

— Ochii mei sunt pe inamic. Sau, mai bine spus, pe inamică. Stă chiar acolo!

A fost ultima picătură pentru Aren, care s-a întors şi l-a lovit pe bărbat în faţă, lăsându-l inconştient. Apoi s-a adresat tinerei:

— Tocmai ai fost promovată în funcţia de comandant interimar al Kestarkului, până când va fi ales cineva. Dă-mi de ştire dacă îţi face cineva probleme!

Lara i-a ajutat să împingă ambarcaţiunea în apă, a sărit în ea şi s-a aşezat pe locul ei obişnuit, retrăgându-se atât cât putea într-o barcă mică. Aren a luat loc lângă ea, dar nu aveau timp să poarte o conversaţie, cu toţii fiind nevoiţi să vâslească din greu, cu vântul împotriva lor.

Furtuna venea cu putere dinspre nord, fulgerele dansau pe cerul tot mai întunecat, iar barca se ridica şi cobora brusc pe valurile care creşteau cu fiecare minut trecut. Lara stătea cu spatele la el, dar Aren putea să simtă frica radiind din ea şi să-i vadă încheieturile albe ale degetelor, în locul în care se agăţa de marginea bărcii. Şi-a păstrat calmul până când o rafală violentă a izbit vela. Lia şi Gorrick s-au aruncat cu toată greutatea spre cadrul

bărcii, de altfel fiind singurul lucru care i-a împiedicat să se răstoarne. Reacţia lor i-a smuls Larei un ţipăt din gât. Se aruncase neînarmată în luptă, dar ce se întâmpla acum... o terifia. Iar Aren şi-a dat seama că nu voia să o supună la aşa ceva.

— Trebuie să ieşim de pe apă! i-a strigat lui Jor, scuipând o gură plină de apă de mare când un val a trecut peste ei.

Jor le-a făcut semn celor din barca în care se aflau celelalte gărzi de onoare, apoi a cercetat împrejurimile şi a arătat cu degetul. Cu vela coborâtă, au vâslit cu putere, îndreptându-se spre unul dintre nenumăratele puncte de debarcare ascunse în toată Ithicana.

Ploaia se transformase într-un potop în toată regula, obstrucţionându-le aproape complet vederea când au trecut printre două turnuri de calcar şi au intrat într-un mic golf cu stânci pe toate părţile. Din vârful uneia dintre ele, două grinzi grele de lemn se întindeau peste apă, cu frânghii cu cârlige atârnând de fiecare în parte. Lia s-a avântat, prinzând unul dintre cârlige, şi l-a agăţat de inelul montat la pupa ambarcaţiunii.

Aren i-a pasat vâsla Larei, care era albă la faţă.

— Dacă ne apropiem prea mult de pereţi, împinge barca la loc!

Ea a dat din cap, ţinând vâsla de lemn ca pe o armă. În spatele lui, Taryn a aşteptat până când barca s-a rotit în unghiul potrivit, apoi a sărit, prinzându-se de o frânghie atârnată de stâncă şi urcând rapid până în vârf.

— Aren, treci aici şi ajută-mă!

Jor şi Gorrick îndepărtaseră cuiul care ţinea catargul la locul lui şi se străduiau să îl scoată din bază. Aren s-a împiedicat de o banchetă, însă s-a prins de catarg, pentru a-şi adăuga forţa efortului. Acesta a sărit chiar în

momentul în care un val năprasnic a ridicat barca, trimiţând catargul, cu tot cu Gorrick, în apă.

Aren a căzut în fund, iar în picioare a rămas doar Jor, care dădea din cap cu dezgust.

— De ce nu devine niciodată mai uşor?

Jor s-a întins şi a prins cealaltă frânghie de barcă, în timp ce Aren l-a ajutat pe Gorrick, care înota, să lege catargul de o parte şi de alta.

O veşnicie istovitoare mai târziu, în sfârşit au tras cea de-a doua barcă pe ţărm, cu ajutorul troliului, apoi au legat-o şi s-au deplasat cu greu în jurul cotului de stâncă până la locul unde se afla adăpostul. Interiorul clădirii de piatră era, din fericire, uscat şi ferit de rafalele de vânt. După ce a repartizat doi dintre bărbaţi la prima gardă, Aren a trântit uşa de lemn cu mai multă forţă decât era necesar. Fără să ezite, ochii i s-au îndreptat imediat spre Lara, care stătea în centrul încăperii, ţinând în mână sacul plin cu provizii.

— Sunt multe astfel de locuri? a întrebat ea, rotindu-se în
jur.

Nu erau prea multe de văzut. Paturi din lemn şi frânghii erau lipite de doi dintre pereţi. Lângă al treilea se aflau îngrămădite lăzi cu provizii, iar al patrulea era format în mare parte din uşă. Gărzile şi-au scos cizmele şi tunicile pentru a le pune la uscat, apoi şi-au îndreptat atenţia spre armele lor, care trebuiau toate ascuţite şi unse.

— Da.

Aren şi-a smuls propria tunică şi a aruncat-o pe un pat.

— Dar după cum ai observat, sunt al naibii de greu de folosit în mijlocul unei furtuni.

— Furtuna va scufunda şi restul flotei amaridiene? a întrebat ea, iar una dintre gărzi a râs, amintindu-i că toată lumea îi asculta.

— Nu. Dar mai degrabă se vor deplasa în larg decât să rişte să fie împinşi pe un banc de nisip sau să se lovească de vreo stâncă. Asta ne va da un pic de răgaz.

— Nu cel mai confortabil răgaz, a spus Lara, ridicând o sprânceană.

— Ei, hai! a intervenit Jor. Nu te grăbi să discreditezi confortul oferit de un adăpost. Mai ales când e unul din *Midwatch.*

Bărbatul mai în vârstă s-a dus la una dintre lăzi, a deschis capacul şi s-a uitat înăuntru.

— Alteţa Sa are gusturi fine, aşa că se asigură că orice loc unde ar putea fi nevoit să-şi petreacă o noapte este aprovizionat doar cu cele mai bune lucruri.

— Te plângi?

Aren s-a aşezat pe patul de jos şi s-a sprijinit de perete. Jor a scos o sticlă prăfuită.

— Vin amaridian întărit.

A ţinut-o mai aproape de felinarul de pe masă şi a citit eticheta.

— Nu, Înălţimea Voastră, cu siguranţă *nu* mă plâng! Scoţând dopul, Jor a turnat o măsură în cănile de tinichea pe care Lia le avea pregătite, înmânându-i una Larei. Pe a lui a ridicat-o.

— În cinstea vinificatorilor din Amarid, care fac cea mai bună băutură din lume, şi pentru compatrioţii lor căzuţi, fie ca ei să putrezească în adâncurile Mărilor Furtunoase!

Apoi bătrânul soldat şi-a dres glasul.

— Iar pentru ai noştri, fie ca Marea de Dincolo să le dăruiască ceruri senine, ape liniştite şi nesfârşite şi femei cu sâni perfecţi!

— Jor!

Lia l-a înghiontit în braţ.

— O bună parte din cei căzuţi au fost femei. Sunt sigură că cel puţin câtorva dintre ele le plăceau bărbaţii. Cel puţin lasă-le să fie înconjurate de…

— Penisuri perfecte?

Nouă seturi de ochi surprinşi s-au întors spre Lara, care a ridicat din umeri.

— Acolo unde viaţa muritoare dă greş, Marea de Dincolo oferă, a intonat Jor, iar Aren a aruncat cu bocancul în el.

Lia şi-a fluturat mâinile în sus.

— Au murit oameni! Arată puţin respect!

— Îi respect. Dezonorant ar fi fost dacă am fi închinat pentru sacrificiul lor cu acest nămol.

Jor a luat o sticlă de vin maridrinian tulbure din ladă. Aceasta a zăngănit, iar el i-a aruncat o privire neîncrezătoare, observând cu atenţie ceea ce părea a fi o piatră aşezată pe fundul sticlei.

— După ce că e atât de rău la gust, mai trebuie să pună şi bucăţi de piatră în el?

Ochii i s-au îndreptat spre Lara.

— E vreun test bizar de tărie a stomacurilor maridriniene, de care nu am auzit?

Toată lumea a zâmbit, apoi Gorrick a răcnit:

— Pentru Ithicana!

Cu toţii au repetat urarea, înălţându-şi cănile. În timp ce Aren bea vinul, de altfel foarte bun, a auzit-o pe Lara murmurând:

— Pentru Ithicana!

A luat o gură din cana ei. Umplându-le din nou, Aren s-a ridicat în picioare.

— În cinstea lui Taryn, care ne-a masacrat duşmanul! Şi în cinstea reginei noastre, a adăugat el şi a tras-o pe Lara în faţă, care ne-a salvat tovarăşii!

— Pentru Taryn! a strigat toată lumea. Pentru Majestatea
Sa!

Vinul a dispărut în câteva minute, pentru că, în pofida glumelor, ziua de astăzi îşi lăsase amprenta. Aşa reuşeau să reziste, prefăcându-se că nu le pasă. Dar Aren ştia că Jor avea să-şi facă timp pentru fiecare dintre ei, ajutându-i să treacă peste ce văzuseră. Şi să accepte ce săvârşiseră. Era căpitanul gărzii pentru un motiv întemeiat.

Lara şi-a strâns braţele în jurul corpului, tremurând în ciuda vinului. Vântul şi ploaia fuseseră mai reci decât cele cu care era obişnuită Ithicana, iar hainele îi erau ude până la piele. Aren o privea cum le studia pe celelalte femei, care se dezbrăcaseră până la pantaloni şi maiouri, apoi şi-a dus şi ea mâna la centură.

Inima mai că i-a sărit în piept, apoi a luat-o la goană când Lara şi-a desfăcut-o, lăsând-o deoparte împreună cu pumnalele de căsătorie maridriniene pe care le purta de obicei. Apoi şi-a desfăcut şireturile de la gât ale tunicii şi şi-a tras veşmântul peste cap.

Pentru o clipă, adăpostul a devenit complet tăcut, după care s-a umplut cu zgomotul prea puternic al armelor curăţate şi al pălăvrăgelii, toţi uitându-se oriunde, mai puţin la regina lor.

Aren nu părea să poată face acelaşi lucru. În timp ce restul femeilor purtau ţesături standard, groase, lenjeria de corp a Larei era din cea mai fină mătase de nuanţa fildeşului, îmbibată cu apă şi, prin urmare, practic transparentă. Cu materialul lipit de rotunjimile sânilor, sfârcurile rozalii erau vizibile din cauza frigului. *Nu există nimic din ce ar putea să ofere Marea de Dincolo care să fie mai lipsit de cusur decât ea,* s-a gândit Aren.

Dându-şi seama că se holba, Aren şi-a desprins privirea de pe ea. A luat o pătură subţire împăturită de la capătul

patului şi i-a întins-o Larei, având grijă să-şi ţină ochii fixaţi pe chipul ei.

— O să se facă mai cald aici, cu toate corpurile... adică, cu toţii oamenii. În curând. O să fie mai cald în curând.

Lara i-a oferit un zâmbet timid, înfăşurându-şi pătura de jur-împrejurul umerilor, însă amuzamentul faţă de disconfortul lui a dispărut când l-a văzut pe Jor examinându-i unul dintre pumnale. Îl scosese din teacă pe cel cu bijuterii şi îi testa tăişul.

— Ascuţit.

L-a folosit pentru a tăia ceara de pe o roată de brânză harendellianã.

— Credeam că astea ar trebui să fie ceremoniale?

— M-am gândit că e înţelept să le fac oarecum utile, a răspuns Lara, cu o expresie îngândurată.

— Nu foarte utile.

Jor a echilibrat arma, pe care mânerul incrustat cu pietre preţioase o făcea grea şi incomodă, deşi lama în sine părea bine forjată.

— Am putea lua pe ele o avere în nord şi să-ţi luăm nişte arme pe care chiar ai putea să le foloseşti.

Lara se mişca şi se legăna ca şi cum nu ar fi vrut nimic mai mult decât să se întindă şi să ia pumnalul înapoi, aşa că a făcut-o Aren pentru ea, ştergând brânza de pe lamă pe partea laterală a pantalonilor înainte de a i-l înapoia.

— Mulţumesc! a murmurat ea. Tatăl meu mi le-a dat. Sunt singurul lucru pe care mi l-a dăruit vreodată.

Aren a vrut să întrebe de ce conta asta. De ce îi păsa de orice avea de-a face cu fiinţa lacomă şi sadică care o procrease. Dar nu a făcut-o. Nu cu toată lumea de faţă.

Jor a luat sticla de vin maridrinian.

— Vremuri disperate. Vremuri disperate.

Apoi a scos dopul şi a turnat, iar în cana de tablă i-a aterizat ceva.

— Ce avem noi aici?

— Ce este? a întrebat Lia.

— Se pare că s-a rătăcit o pradă a contrabandiştilor.

Bătrânul soldat a ţinut în mână ceva care strălucea roşu în
lumina lămpii, apoi l-a aruncat în direcţia lui Aren.

— Există un cumpărător în Northwatch care va fi foarte nemulţumit de vinul pe care l-a primit.

Aren a ridicat rubinul mare. Nu era expert în pietre preţioase, dar judecând după mărime şi culoare, valora o mică avere. Un contrabandist foarte nefericit, într-adevăr. L-a băgat în buzunar şi a spus:

— Asta ar trebui să acopere taxele de la care încerca să se sustragă individul.

Toţi au râs, apoi au dat iama în provizii, obosiţi şi leşinaţi de foame după o zi de lupte şi vâslit, cu moartea la pândă, mai interesaţi să îşi îndese mâncarea în gură decât să poarte o conversaţie. Lara s-a aşezat lângă Aren pe patul de campanie, ţinând în echilibru pe genunchi o bucată de carne conservată, brânzeturi şi o cană din tablă cu apă.

Mâinile şi degetele ei subţiri aveau o sumedenie de cicatrici vechi, linii şi semne, iar o articulaţie era puţin mai mare, sugerând că fusese ruptă la un moment dat. Nu erau mâinile la care te-ai fi aşteptat de la o prinţesă maridriniană, dar dacă înainte se întrebase ce fel de viaţă dusese în deşert ca să câştige astfel de cicatrici, acum avea gânduri foarte diferite despre acele mâini.

Cum s-ar simţi să le ţină într-ale lui.

Cum s-ar simţi să fie atins de ele.

Cum s-ar simţi...

— Stingerea! a anunţat Jor. Vântul îmi dă de ştire că furtuna se va opri la miezul nopţii şi vom vrea să ne întoarcem pe apă în zori.

Toate privirile s-au îndreptat spre cele opt paturi supraetajate, apoi spre cele zece persoane aflate în cameră.

— Ori dormiţi câte doi, ori trageţi la sorţi pentru podea. Gorrick s-a urcat pe unul dintre paturile supraetajate, apoi
a tras-o pe Lia după el, iar Aren a strâmbat din nas, sperând că îşi vor ţine mâinile departe unul de altul, măcar o dată.

— Iau eu podeaua, a spus el. Dar naiba să fiu dacă n-am să trag un pui de somn în patul meu de puf după ce ajungem mâine acasă.

— Vă apreciem osteneala, Majestate!

Jor a întins mâna şi a stins lampa, scufundând adăpostul aproape complet în întuneric. Aren stătea întins pe podeaua de piatră, cu un braţ îndoit sub cap drept pernă. Era rece şi inconfortabilă şi, în ciuda epuizării sale, somnul nu voia să-l prindă în mrejele lui. Asculta răsuflările tot mai profunde ale celor din jur, cu o mie de gânduri răvăşindu-i mintea.

Când ceva rece l-a atins pe piept, aproape că i-a sărit inima dintre coaste, înainte să-şi dea seama că era Lara. Se aplecase din patul de campanie de lângă el, cu ochii mijiţi în strălucirea slabă a lămpii. Fără un cuvânt, i-a prins mâna şi l-a tras în sus, pe pat.

Cu pulsul vâjâind în urechi, s-a aşezat lângă ea, cu spatele lipit de peretele rece, neştiind ce să facă cu braţele şi cu mâinile lui sau cu orice parte din el, până când Lara s-a ghemuit lângă trupul lui, cu pielea rece ca gheaţa.

Îi e frig, atâta tot, şi-a spus el, *şi trebuie să-ţi ţii mâinile acasă!*

Ceea ce s-ar putea să fi fost cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, cu unul dintre genunchii Larei între ai

lui, cu braţele ei pe pieptul lui, cu capul sprijinit pe umărul lui şi respiraţia sa caldă pe gât. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se rostogolească spre ea, să guste acele buze şi să-i smulgă bucata aceea de mătase provocatoare de pe piept. În schimb, a tras pătura peste umărul ei gol, apoi şi-a pus mâna pe spatele ei.

Camera era umedă de la răsuflări şi încărcată de mirosul de sudoare şi de oţel. Taryn sforăia de parcă viaţa ei ar fi depins de asta, Gorrick bombănea în somn, iar cineva – probabil Jor – trăgea vânturi la intervale regulate. Era probabil cea mai puţin dorită situaţie ca să împartă pentru prima dată patul cu soţia lui. Dar chiar şi când părul Larei i-a gâdilat nasul, când braţul i-a amorţit sub capul ei, iar un cârcel i s-a format la gât, lui Aren i s-a părut, în timp ce se lăsa pradă somnului, că nu exista un alt loc în care să-şi dorească să fie.

Câteva ore mai târziu, s-a trezit într-un bubuit ritmic. Încruntându-se, şi-a întors capul şi a dat de ochii Larei, deschişi şi strălucitori în lumină slabă. După ce şi-a scos mâna de sub pătură, a arătat în sus şi a ridicat sprânceana, zâmbind, în mod clar amuzată.

Gorrick şi Lia. Probabil că se încălzeau după ce îşi terminaseră rondul.

A strâmbat din nas, şoptindu-i:

— Îmi pare rău! E viaţa de soldat.

Apoi a parcurs mintal garda, dându-şi seama că Jor îl sărise pe el şi că Taryn plecase, ceea ce însemna că aproape răsărise soarele.

— Vrei să mergem afară?

A fost cuprins de uşurare când Lara a dat din cap. Într-o tăcere aproape desăvârşită, şi-au tras cizmele, hainele şi armele, apoi Lara a luat mâncare dintr-o ladă şi l-a urmat afară în noapte. Furtuna se potolise, iar cerul părea un roi

de stele argintii, singurul sunet fiind cel scos de valurile izbite de stâncile insulei.

Taryn era cocoţată pe una dintre ele, în umbră, dar a auzit-o murmurând un mulţumesc când Lara s-a apropiat şi i-a dat ceva de mâncare.

— Aren, du-o în partea de est!

— De ce?

Chiar şi în întuneric, a simţit că Taryn zâmbea.

— Ai încredere în mine.

— În regulă.

A luat-o de mână pe Lara.

— Ne vom întoarce la răsărit!

Aren nu fusese de multe ori pe această insulă, aşa că a mers încet. A reuşit să găsească din memorie drumul spre punctul de veghe din est. Era o bucată plată de stâncă, atârnată deasupra oceanului. O mare de stele albastre se întindea în faţa lor. Lara a făcut un pas înainte, încă ţinându-l de mână.

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos!

Nici el, dar Aren şi-a desprins forţat privirea de pe chipul ei şi a îndreptat-o spre calmul apei de dedesubt.

— O numim Marea de Stele. Nu se întâmplă des şi întotdeauna în timpul Mareelor de Război, aşa că nu primeşte prea multă apreciere.

Fâşii strălucitoare de alge acopereau apa, formând pete scânteietoare de lumină albastră pe mare şi făcându-l să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat între două câmpuri de lumină stelară. Se unduiau pe valurile blânde, aruncând umbre pe stâncile ce păreau să danseze în ritmul valurilor. Le-au privit pentru o perioadă îndelungată, fără ca vreunul dintre ei să vorbească, şi lui Aren i-a trecut prin minte că ar trebui să o sărute. Însă a întrebat-o:

— Ce s-a schimbat?

Pentru că ceva se schimbase. Ceva se transformase, înduioşând-o faţă de el, poate faţă de toată Ithicana, iar el nu era sigur ce anume. Din câte îşi dădea seama, cele mai multe dintre experienţele ei, de când sosise, nu fuseseră deosebit de bune. Era fiica unui bărbat care era mai mult duşmanul lui Aren decât aliatul lui, iar el nu trebuia să aibă încredere în ea. Nu avea încredere în ea. Dar cu fiecare zi pe care o petreceau împreună, descoperea că îşi dorea să aibă încredere în ea. Cu totul.

Lara a înghiţit în sec, trăgându-şi mâna din strânsoarea lui şi încrucişându-şi picioarele pe pământ, aşteptând ca el să se aşeze lângă ea. Pe chip îi strălucea lumina albastră a mării, făcând-o să pară din altă lume, de neatins.

— În copilărie, mi s-a spus de multe ori valoarea câştigurilor pe care se zvonea că Ithicana le obţine într-un an datorită podului.

— Cât de mare era profitul?

Când Lara a răspuns, el a clătinat din cap la suma respectivă.

— E mai mare.

— Te lauzi?

— Sunt doar cinstit.

Lara a zâmbit strâmb şi a rămas tăcută pentru un moment înainte de a continua.

— Pentru mine, suma era uluitoare. Şi m-am gândit... Mi s-a spus că Ithicana manipula piaţa, că îi jefuia pe călătorii care se temeau să încerce marea şi că cerea sume mari, taxe şi tributuri însemnate de la negustorii care doreau să transporte şi să-şi comercializeze propriile bunuri. Că tu decideai cine avea dreptul să cumpere şi să vândă în pieţele tale şi că aveai să le iei privilegiul dacă te supărau în vreun fel. Că deţineai controlul asupra

aproape întregului comerţ dintre două continente şi unsprezece regate diferite.

— Corect.

Nu s-a obosit să adauge că Ithicana plătea cu sânge pentru acest drept, pentru că ea însăşi văzuse dovezile.

— Ceea ce nu a fost corect... a fost *motivul.*

— Pe care ţi l-au oferit?

— Lăcomia.

Ochii ei priveau fix dincolo de ocean.

— În copilărie, credeam că, mai mult ca sigur, locuiţi în palate uriaşe, pline de cele mai mari luxuri pe care lumea le putea oferi. Că stăteai pe un tron de aur.

— Ah, da! Tronul meu de aur. Îl păstrez pe o altă insulă şi îl vizitez când am nevoie să-mi reafirm sentimentul de autoapreciere.

— Nu-ţi bate joc de mine!

— Nu fac asta, a spus Aren, trăgând de vârful cizmei, unde pielea se crăpase de la prea multă expunere la apa sărată. Trebuie să fi fost într-adevăr dezamăgitor să descoperi adevărul.

Lara a scos un sunet care era pe jumătate un hohot de râs, pe jumătate un suspin.

— Insula Midwatch este la fel de luxoasă precum casa mea din Deşertul Roşu, iar timpul pe care l-am petrecut aici este relaxant prin comparaţie. Am fost crescută într-un mediu dur, Aren.

— De ce au fost atât de duri cu tine?

— Am crezut că ştiu, dar acum...

Şi-a ridicat bărbia de pe genunchi, întorcând capul ca să-l privească.

— Mă întrebi ce s-a schimbat? Ce s-a schimbat este că acum ştiu că foloseşti aceşti bani pentru a-ţi hrăni şi proteja poporul.

Fusese inevitabil să ajungă la acel adevăr. Poate că dacă ar fi ţinut-o închisă în conacul de pe Insula Midwatch, fără niciun fel de contact în afară de personal şi de garda lui, n-ar fi aflat niciodată. Dar voia ca mariajul cu Lara să fie un simbol al schimbării în Ithicana, o nouă direcţie. Şi pentru ca acest lucru să se întâmple, era nevoie ca ithicanii să o vadă, o cale de urmat nici pe departe lipsită de consecinţe, iar dezvăluirea secretelor din Ithicana se număra printre ele.

Şi îşi dorea atât de mult să aibă încredere în ea!

— Adevărul este că Ithicana nu poate supravieţui fără pod, a spus el. Sau, mai degrabă, poate supravieţui, dar numai dacă fiecare minut, din fiecare zi, este dedicat supravieţuirii.

Răsucindu-se astfel încât să fie faţă în faţă, s-a uitat fix în ochii ei. Răsărea soarele, lumina trecea de la albastru la auriu, şi era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis şi ar fi fost aruncat înapoi în realitate. Dacă ar fi putut să împiedice asta, ar fi făcut-o.

— Imaginează-ţi o viaţă în care trebuie să te lupţi cu aceste furtuni şi aceste ape ca să-ţi hrăneşti familia. Să-ţi îmbraci copiii. Să le oferi un adăpost. În care trec săptămâni fără să poţi duce o barcă pe apă. În care pot trece zile întregi fără să ieşi din casă, un impuls de-a dreptul suicidar. Ce altceva există în afară de supravieţuire într-o astfel de lume?

Aren nu-şi dăduse seama că îi luase mâinile, dar ea i le-a strâns cu putere, iar el s-a oprit şi şi-a trecut uşor degetele peste cicatricile ei.

— Podul schimbă totul. Îmi permite să le dau oamenilor mei exact ce au nevoie, astfel încât o mică parte din timpul lor să poată însemna mai mult decât supravieţuire, chiar dacă e vorba doar de o oră. Astfel încât poporul meu

să aibă, poate, şansa să citească, să înveţe, să creeze. Să cânte, să danseze sau să râdă.

S-a întrerupt, dându-şi seama că nu explicase niciodată acest lucru nimănui. Cum era să conducă acest loc. Lupta constantă pentru a da ithicanilor vieţi demne de a fi trăite. Şi nu era de ajuns. Voia ca ei să aibă *mai mult.*

— Ai putea să-i hrăneşti pe fiecare dintre ei ca pe nişte regi cu asemenea sume.

Lara nu-i punea la îndoială cuvântul, ci îl împingea înainte, dornică să extragă întregul adevăr.

— Aşa e. Dar pentru că avem aceste lucruri – pentru că avem podul –, trebuie să plătim un preţ însemnat. Alte regate ştiu ce fel de câştiguri aduce podul şi asta le face să-şi dorească să-l stăpânească. Piraţii cred că avem depozite de aur ascunse pe toate insulele, aşa că ne atacă pentru a le găsi. Aşa că trebuie să luptăm. Armata mea principală nu-i nici pe departe imensă, dar în timpul Mareelor de Război, aproape două treimi din ithicani renunţă la meseriile lor şi se înarmează ca să apere podul. Trebuie să le cumpăr arme. Trebuie să-i plătesc pentru serviciul lor. Şi trebuie să le compensez familiile când mor.

— Deci, în ciuda tuturor lucrurilor, Ithicana doar supravieţuieşte până la urmă.

Aren şi-a înteţit strânsoarea, cu mâinile ei în ale lui.

— Dar poate că, într-o bună zi, ar putea să fie mai bine.

Niciunul dintre ei nu a vorbit, iar când o briză uşoară i-a suflat şuviţele de păr pe faţă, Aren a ridicat mâna pentru a le îndepărta. Lara nu a tresărit la atingerea lui. Nu s-a uitat în altă parte.

— Eşti frumoasă, i-a mărturisit el, trecându-şi degetele prin părul ei. Am crezut asta din prima clipă în care te-am văzut, dar nu cred că ţi-am spus-o până acum.

Lara şi-a plecat ochii, îmbujorată, deşi ar fi putut fi doar sclipirea soarelui. A clătinat uşor din cap.

— Ar fi trebuit să o fac, a spus Aren, care şi-a coborât capul, cu intenţia de a o săruta, dar chiar atunci un zgomot tăios l-a făcut să tresară.

S-a întors, cu mâna ţâşnind spre armă, însă l-a văzut doar pe Jor apărând de după colţ, cu o expresie amuzată.

— Nu-mi place să vă distrug momentul, Majestăţile Voastre, dar se ivesc zorii şi trebuie să plecăm la drum.

Ca pentru a-i puncta cuvintele, peste apă au răsunat sunete de corn, anunţând nave la orizont.

— Asta schimbă lucrurile pentru tine? a întrebat-o Aren pe Lara, ajutând-o să se ridice în picioare.

Ea a închis ochii şi, pentru o clipă, s-a încruntat, ca şi cum ar fi suferit, apoi i-a deschis şi a dat din cap.

— Schimbă totul.

Speranţa şi un alt sentiment, ceva rezervat special pentru ea, i-au inundat inima şi, luând-o pe Lara de mână, Aren a condus-o înapoi spre bărci, în fugă.

24. LARA

TOTUL SE SCHIMBASE. Şi nimic.

Nu era vorba de dorinţă. Lara nu era atât de slabă încât să renunţe la o viaţă întreagă de planificare şi pregătire de dragul unui bărbat prea frumos şi prea fermecător pentru binele lui. Dacă asta ar fi fost tot, şi-ar fi potolit curiozitatea, apoi ar fi continuat cu o conştiinţă la fel de curată ca a oricărui alt spion. Nu, admiraţia ei pentru Aren era cea care devenea din ce în ce mai problematică, la fel ca durerea legată de ce s-ar întâmpla cu Ithicana după ce şi-ar fi îndeplinit misiunea.

Lara şi surorile ei fuseseră învăţate să dispreţuiască Ithicana pentru un motiv întemeiat. Scopul lor fusese să se infiltreze în apărarea unei naţiuni, astfel încât aceasta să poată fi, în cel mai bun caz, cucerită. Iar în cel mai rău caz, distrusă. Un lucru uşor de imaginat când inamicul era reprezentat de nişte demoni mascaţi, care îşi foloseau puterea pentru a-i oprima poporul.

Dar acum aveau chipuri. Şi nume. Şi familii.

Toate fiind atacate anual de alte regate şi de piraţi deopotrivă. Poate că ithicanii erau cruzi şi fără milă, dar Lara a descoperit că nu-i putea învinovăţi pentru asta. Făceau tot ce trebuiau să facă pentru *a supravieţui,* iar cu fiecare informaţie acumulată despre ei, vinovăţia i se amplifica, deoarece ştia că Ithicana nu avea să-i supravieţuiască sosirii *ei.* Dacă acest lucru i-ar fi putut aduce cândva satisfacţie, acum nu mai reprezenta nimic altceva decât un adevăr imposibil de evitat, care părea destinat să o chinuie în fiecare clipă prin ură de sine.

Acţiunile ei de pe Insula Aela au dus la un deznodământ pe care-l considerase a fi imposibil: să câştige încrederea lui Aren. Şi nu doar încrederea lui, ci pe a tuturor soldaţilor care au luptat în acea bătălie. Expresiile lor au trecut de la suspiciune la respect şi, ca un întreg, au încetat să-i mai pună la îndoială dreptul de a merge unde dorea. Un drept de care a abuzat imediat. Nimeni nu a interogat-o când se îndepărtase de vindecători şi de răniţi după confruntare. Nimeni nu a oprit-o, nici nu a urmărit-o, când a mers la baza debarcaderului podului, unde a găsit intrarea aproape invizibilă, mar-când-o prin câteva pietre aşezate cu grijă, care nu ar fi însemnat nimic pentru ithicani, dar totul pentru soldaţii maridrini-eni când urmau să cucerească Insula Aela.

În interiorul debarcaderului ascunsese şi trei dintre cornii pe care îi furase de la cadavrele de pe plajă, pregătiţi să redi-recţioneze greşit întăririle ithicane la momentul potrivit. O strategie pe care Aren practic i-o explicase în încercările lui de a o convinge să plece de lângă răniţi. Şi făcuse asta fiindcă a crezut că şi ea începuse să-i iubească pe ithicani aşa cum îi iubea el.

Nu şovăi! şi-a spus în tăcere, cu ochii fixaţi pe cer, în timp ce plutea în izvorul termal. *Nu da greş!*

Trăgând cu dinţii de o pieliţă de la degetul mare, Lara s-a gândit la tot ce a aflat. S-a gândit dacă era *suficient* pentru ca Maridrina să preia Ithicana. Suficient pentru a cuceri regatul imposibil de cucerit, suficient pentru a oferi Maridrinei podul care ar fi simbolizat salvarea ei.
Era suficient.

Tot ce mai rămăsese de făcut era să le transmită lui Serin şi tatălui ei detaliile planului ei de invazie, apoi să-şi însceneze moartea şi să evadeze din Midwatch şi din Ithicana şi, cu puţin noroc, să scape de asasinii inevitabili ai tatălui ei. Nu ştia unde avea să se ducă. Poate în

Harendell. Poate după ce va trece un timp va încerca să-şi găsească surorile. Să-şi facă o viaţă pentru ea însăşi. Deşi, oricât de mult ar fi încercat, nu-şi putea imagina cum ar fi o viaţă dincolo de Ithicana. O viaţă fără *el.*

Ochii îi lăcrimau şi, cu o mişcare bruscă, s-a ridicat din izvor, întinzând mâna spre prosopul de pe stâncă. Trecuse mai bine de o săptămână de la atacul asupra Aelei şi totuşi nu făcuse nici măcar un pas mai departe pentru a-şi pune planul în aplicare. Îşi spusese că era din cauză că muşchiul din umăr, pe care şi-l rupsese în timpul bătăliei, avea nevoie de timp să se vindece, înainte de a fi suficient de puternică pentru a scăpa. Dar inima îi spunea că amâna din alte motive. Motive care îi puneau în pericol întreaga misiune.

Dar în seara asta era noaptea cea mare.

Aren trimisese vorbă de la cazarmă, prin Eli, că urma o furtună în această seară şi că plănuia să ia cina cu ea. Şi dacă era cu Lara, asta însemna că Taryn, care încă insista să doarmă în faţa uşii ei, avea să ia o pauză de la îndatoririle de gardă. Cu o doză dublă de somnifer în vinul lui Aren după cină, ar fi avut toată noaptea la dispoziţie în dormitorul lui, pentru a munci fără teama de întreruperi.

Norii deja se adunau pe cer, vântul se înteţea, deoarece până şi în sezonul liniştit, Mările Furtunoase îşi arătau colţii, ca nişte fiare. Lara a lucrat metodic la înfăţişarea ei, uscân-du-şi părul în bucle care îi atârnau pe spate. Şi-a întunecat ochii cu kohl negru şi pudre, iar buzele şi le-a vopsit într-o nuanţă de roz-pal. A ales o rochie pe care nu o mai purtase până atunci: una mov închis, dintr-o mătase scandalos de transparentă, care îi dezvăluia corpul de câte ori trecea prin dreptul unei surse de lumină. Avea diamante negre la urechi, iar la încheietura mâinii, brăţara ingenioasă care ascundea fiolele cu narcotice.

A ieşit pe hol şi s-a îndreptat spre salon, simţindu-se ciudat în sandale, după atâtea săptămâni de purtat bocanci. Încăperea era plină de lumânări, iar obloanele de la ferestrele mari erau trase, în ciuda riscului reprezentat de vânt pentru geamurile scumpe. Eli, ud leoarcă, purta o conversaţie aprinsă cu Taryn, pe care Lara a fost surprinsă să o găsească încă în conac. Când amândoi s-au întors spre ea cu expresii posomorâte, frica i-a încătuşat inima.

— Unde este?

— Au plecat în patrulare dimineaţa târziu, a spus Taryn, masându-şi cu o mână lateralele rase ale capului. Nimeni nu i-a văzut sau nu a primit vreo veste din partea lor de atunci.

— E normal? a întrebat Lara, fără să-şi poată controla tre-murul din voce.

Taryn a expirat prelung.

— Nu e anormal pentru Aren să decidă că e nevoie de el în altă parte, spus ea, măsurând-o apoi pe Lara din cap până-n picioare. Dar nu cred că este cazul în seara asta.

— Deci, unde e?

— S-ar putea să fi avut probleme cu una dintre bărci. Sau poate că au decis să aştepte să treacă furtuna. Ori...

S-au auzit sunete de corn, însă Taryn nu mai trebuia să-i explice Larei ce înseamnă: *atacatori.*

— Mă duc la cazarmă!

Alergând spre camerele ei, Lara şi-a înlocuit sandalele cu bocanci şi şi-a tras o mantie peste rochie.

Afară, ploaia cădea în mod constant, dar vântul nu era îndeajuns de puternic cât să le provoace probleme ithicanilor pe apă. Cu Taryn lângă ea şi restul gărzilor personale în faţa şi în spatele ei, Lara s-a grăbit pe cărarea întunecată înspre cazarmă.

Unde atmosfera nu fusese nicicând atât de tensionată.

— O să aflu ce ştiu soldaţii.

Taryn a lăsat-o pe Lara împreună cu celelalte două gărzi, care au urmat-o cât a ocolit golful, urcând pe treptele sculptate în piatră până în vârful stâncii, de unde putea vedea marea. Mai mulţi soldaţi stăteau îngenuncheaţi în spatele bolovanilor pe care îi foloseau ca acoperire, cu ocheane în mâini.

— Aţi găsit ceva?

Dar ei nu au făcut decât să clatine din cap. *Dacă nu se mai întorce?*

Un asemea deznodământ i-ar da planul peste cap. Fără Aren, care să-i trimită o scrisoare tatălui ei, nu avea cum să transmită un mesaj detaliat, fără să fie decriptat de Ahnna şi de spărgătorii ei de coduri din Southwatch. Singura ei opţiune ar fi fost să-şi însceneze moartea şi să fugă, apoi să-i trimită informaţia tatălui ei din afara Ithicanei. Dar atunci el şi Serin ar fi ştiut că trăieşte şi asta ar fi însemnat o viaţă întreagă de fugă, cu asasini pe urmele ei. Totuşi, în timp ce stătea ghemuită pe pământ şi privea oceanul înnegurat, nu se gândea la soluţii pentru dilema ei.

Ci la sentimentul de teamă din piept.

Văzuse atât de mulţi ithicani murind în luptă, în atât de multe moduri. Călcaţi în picioare sau eviscerаţi. Zdrobiţi sau strangulaţi. Bătuţi sau înecaţi. A încercat să alunge imaginea cadavrelor din minte, toate purtând acum chipul lui Aren.

— N-au trimis niciun mesaj, a spus Taryn, care a apărut lângă Lara. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva, doar că nu vor să-şi dea de gol poziţia în faţa inamicului.

Sau că au murit cu toţii, s-a gândit Lara, cu pieptul strân-gându-i-se dureros.

Taryn i-a întins un pachet împăturit, plin de hârtii.

— Asta a venit pentru tine.

Ţinând paginile lângă unul dintre borcanele cu alge, Lara le-a citit în grabă. Serin, care pretindea că este tatăl ei, discuta despre dezamăgirea lui faţă de al doilea frate mai mare, Keris, care cerea să meargă la universitate în Harendell în loc să preia comanda forţelor maridriniene, precum fratele lor mai mare. *Îşi doreşte să studieze filosofie! De parcă ar avea timp să stea degeaba, contemplând sensul vieţii, când duşmanii noştri continuă să ne atace flancurile!*

Unii dintre soldaţi au început să se agite, distrăgându-i atenţia de la scrisoare, şi au trecut câteva clipe până când s-a putut concentra din nou. Codul Marylynei părea greu de descifrat. Ochii Larei fugeau încontinuu spre mare. Dar, în cele din urmă, mintea ei a extras mesajul lui Serin din trăncăneala iluzorie. *Valcotta ne-a blocat accesul către Southwatch. Foametea este în creştere.*

Un val de greaţă a străbătut-o pe Lara, care a împins paginile în buzunarul mantiei. Cu distrugătoarele sale de nave, Insula Southwatch era capabilă să-i alunge pe valcottani, dar putea înţelege reticenţa lor faţă de stârnirea unui conflict cu cealaltă naţiune. Înţelegea ce i-ar fi costat ca Valcotta să se alăture regatelor care atacă Ithicana. Dar poporul ei era cel care plătea preţul.

Au stat ore în şir în ploaie, însă nu a răsunat niciun corn. Nicio barcă nu a apărut dedesubt, cerând acces la golf. Nimic nu s-a mişcat în întuneric.

În cele din urmă, Taryn s-a foit lângă ea.

— Ar trebui să te întorci la conac, Lara. Nu se ştie când se vor întoarce şi o să răceşti în ploaia asta rece.

Ar trebui să plece. Ştia că ar trebui să plece. Dar ideea de a fi nevoită să aştepte ca unul dintre ei să-i aducă veşti...

— Nu pot.

Îşi simţea limba grea.

— Atunci, să mergem la cazarmă? a propus cealaltă femeie pe un ton aproape rugător.

Fără tragere de inimă, Lara a dat din cap, dar la câţiva paşi pe cărare, se întorcea şi arunca o privire spre mare, chemată de vuietul ei, atrasă înapoi.

— Ăsta-i dormitorul lui Aren, a spus Taryn, după ce au ajuns în apropierea clădirii de piatră. Nu se va supăra dacă dormi aici.

Închizând uşa odăii, Lara şi-a pus lampa pe suportul dur şi aspru de lemn de lângă patul îngust, apoi s-a aşezat. Salteaua era tare ca piatra, iar pătura, aspră, spre deosebire de cearşafurile ei moi de la conac. Îi amintea de patul pe care îl împărţise cu el în refugiu. De cum adormise în braţele lui, ascultân-du-i bătăile inimii.

Şi-a dat jos mantia şi s-a ghemuit pe o parte, cu capul pe pernă.

Mirosea ca el.

Cu ochii strâns închişi, Lara s-a folosit de fiecare lecţie pe care Maestrul ei de Meditaţie o învăţase vreodată, măsurân-du-şi respiraţia şi limpezindu-şi mintea, dar somnul nu venea, aşa că s-a ridicat în şezut, cu pătura înfăşurată în jurul picioarelor.

Nu era nimic în cameră care să-i distragă atenţia. Nu existau nici cărţi, nici puzzle-uri. Nu a găsit nici măcar un pachet de cărţi de joc. Se afla în odaia sărăcăcioasă a unui soldat, nu a unui rege. Sau, cel puţin, nu a unui rege aşa cum credea ea că există. Se afla în odaia unui conducător care nu se considera mai presus de poporul său. Care purta greutăţile ithicanilor ca şi cum ar fi fost ale lui. Pentru că erau ale lui.

Te rog să fii în viaţă!

Uşa s-a deschis, iar Lara s-a întors brusc şi a văzut-o pe Taryn stând în prag.

— S-au întors!

A urmat-o pe cealaltă femeie în fugă până la golf, înfricoşată. Se temea pentru ea însăşi. Se temea pentru misiunea ei. Se temea pentru soarta poporului ei. Dar inima ei îi spunea altceva.

Cu nisipul de pe plajă mişcându-i-se pe sub picioare, Lara a mijit ochii în întuneric. S-a auzit un strigăt slab, apoi lanţul a zăngănit, eliberând intrarea în golf.

A distins mai multe împroşcături, valuri izbite de carene şi vâsle lovind apa. Dar, mai presus de toate acestea, Lara a distins gemete de durere. Pentru o clipă, a uitat să respire.

Te rog, lasă-l să fie în viaţă!

Golful a explodat de activitate, cu bărci umplute de bărbaţi şi femei plini de sânge plutind în derivă, cu cei de pe mal care legau bărcile şi îi aduceau pe răniţi pe uscat. Ochii îi alunecau peste feţele lor sumbre, căutând. Căutând.

— La naiba, ia grăbiţi-vă odată!

Vocea lui Jor. Lara s-a împleticit prin mulţimea bine organizată, încercând să-l găsească pe soldat. În cele din urmă, i-a zărit pe el şi pe Lia, ghemuiţi pe fundul unei bărci, cu o siluetă căzută între ei.

— Aren? a strigat Lara, cu o voce frântă.

Picioarele i-au prins rădăcini. Cei doi au întins braţele în jos şi a fost copleşită de uşurare când Aren le-a împins mâinile la o parte.

— Daţi-vă jos de pe mine! Pot să ies şi singur!

Când s-a ridicat în picioare, barca s-a clătinat, dar, în timp ce Jor şi Lia şi-au recăpătat cu uşurinţă echilibrul, Aren era cât pe ce să cadă peste bord.

— Ia las-o mai moale cu mândria, băiete! a răbufnit Jor, care l-a pus pe rege între el şi Lia, târându-l apoi pe uscat.

Lara nu a putut vedea ce era în neregulă cu el pe întuneric, însă felinarele aruncau umbre care păreau a fi pete de sânge, doar că acestea se schimbau şi se mişcau. Apoi Aren s-a întors, iar felinarul din spatele lui a dezvăluit conturul unei săgeţi înfipte în braţ.

— Daţi-vă la o parte din calea mea!

Fără să ezite, Lara a dat doi soldaţi la o parte şi a fugit spre Aren.

— Ce dracu' faci aici, pe ţărm?

Aren l-a împins pe Jor chiar dacă se împleticea. Lara a sărit în faţă şi i-a susţinut greutatea, mirosul fierbinte al sângelui umplându-i nările.

— Pot să merg şi singur! a mormăit el.

— Observ!

Larei îi tremura trupul din cauza efortului de a-l ţine în poziţie verticală, în timp ce parcurgeau plaja în pantă până la linia copacilor, unde cărarea care ducea spre cazarmă era slab luminată de borcanele pline de alge.

Trăgându-l pe Aren înăuntru, l-a lăsat uşor pe o banchetă. A aruncat deoparte mantia îmbibată de apă, şi-a scos unul dintre pumnale şi i-a tăiat tunica, aruncând haina distrusă pe podea. Apoi a îngenuncheat lângă el şi i-a cercetat cu atenţie rana.

Vârful de săgeată era înfipt adânc în muşchiul braţului, însă tija fusese ruptă în două de cineva la un moment dat, lemnul fiind înnegrit de sânge.

— Amaridieni blestemaţi!

Vocea lui Jor i s-a părut îndepărtată Larei, concentrată în întregime pe respiraţia lui Aren pe gâtul ei, fierbinte şi neregulată.

Ridicându-şi ochii, i-a întâlnit privirea întunecată de durere.

— Nu putem să o scoatem, trebuie să o împingem până la capăt!

— Fiecare clipă petrecută cu tine e o adevărată încântare.
O scânteie slabă a revenit în ochii lui Aren.

— Îmi pare rău că am ratat cina!

— Ar trebui să-ţi pară, a răspuns Lara, străduindu-se să-şi păstreze vocea egală. Miroasea foarte bine.

— Nu asta e partea pe care îmi pare rău că am ratat-o.
Aren a ridicat braţul teafăr şi i-a atins uşor, cu degetele, diamantul mare care încă îi împodobea urechea, trimiţându-i un fior din cap până-n picioare.

— Ţine-te bine de mine! i-a spus ea şi i-a împins mâna la o parte, înainte de a-şi pierde cu totul controlul. Ultimul lucru de care avem nevoie este să te zvârcoleşti şi să-ţi agravezi rana.

Aren a scos un râs dureros, dar a apucat-o de talie cu mâna nevătămată, degetele lui săpând în muşchii spatelui ei.

— Asta o să doară! l-a avertizat Jor, apucând ferm săgeata. Înjurând, Aren şi-a lăsat capul pe umărul Larei, iar ea l-a
tras la pieptul ei, ştiind că nu era suficient de puternică să-l ţină nemişcat, dacă se zbătea.

— Relaxează-te! l-a sfătuit Jor. Te comporţi ca un copil.

— Respiră! i-a murmurat Lara la ureche.

Umerii lui Aren tremurau în timp ce inspira şi expira, însă Lara ştia că atenţia îi era îndreptată spre ea. Degetele i s-au încordat, apoi i-au alunecat de pe talie până la şold.

— Respiră! a repetat ea, iar buzele ei i-au atins lobul urechii. Respiră!

Când a rostit pentru a treia oară cuvântul, i-a întâlnit privirea lui Jor.

Iar el a împins.

Aren a ţipat în umărul ei, împingându-se cu atâta putere în ea, încât Lara aproape că a căzut pe spate. Cizmele i-au

alunecat pe podeaua cazărmii, sângele i-a împroşcat chipul, dar a rezistat, refuzând să-i dea drumul.

— Gata! a spus Jor şi, o secundă mai târziu, genunchii Larei au cedat şi chiar a căzut pe spate, cu Aren deasupra ei.

Preţ de o clipă, niciunul dintre ei nu s-a mişcat. Răsuflarea lui Aren îi mângâia urechea, corpul lui îl apăsa pe al ei. Lara l-a ţinut lipit de ea, s-a agăţat de el, consumată de o dorinţă iraţională de a-i vâna şi de a-i distruge pe cei care-l răniseră. Apoi Jor şi Lia l-au luat de pe ea.

Tânăra s-a ridicat în picioare şi şi-a şters sângele de pe faţă, cu inima bubuindu-i în piept.

— O să te vindeci, a spus Jor, inspectând rana, apoi s-a dat la o parte când a sosit una dintre ucenicele Nanei.

Peste tot în jur erau soldaţi însângeraţi. Unii strângeau din dinţi de durere. Unii ţipau în timp ce camarazii lor încercau să le închidă rănile cumplite. Unii zăceau nemişcaţi.

Fiecare dintre ei fusese rănit apărându-şi casa.

Ochii Larei s-au oprit asupra lui Taryn, căreia îi curgeau lacrimi pe faţă, cu mâinile apăsate pe stomacul unui tânăr, disperată să-i ţină măruntaiele înăuntru.

— N-ai să-mi mori în braţe!

Vocea ei şoptită a răsunat cumva prin vacarm.

— Să nu îndrăzneşti să mori!

Dar sub ochii Larei, pieptul tânărului a rămas nemişcat. Câte inimi aveau să se mai oprească atunci când tatăl ei va acţiona?

Sunt duşmanii tăi, şi-a repetat ea. *Duşmanii tăi. Duşmanii tăi.* Cuvinte goale, nimic mai mult.

Lara a făcut un pas înapoi. Apoi încă unul. Şi încă unul. Până când a ieşit din cazarmă şi pe cărarea pustie.

— Lara!

S-a întors. Aren stătea la o jumătate de metru în spatele ei, pe cărare, cu bandajul de pe braţ pe jumătate căzut, ca şi cum ar fi dat la o parte vindecătorul care îl lega, înainte ca acesta să-şi termine treaba.

— Aşteaptă!

Nu putea. N-ar trebui să o facă. Nu când fiecare fărâmă de hotărâre se spulbera într-un ritm alarmant. Cu toate acestea, picioarele i-au rămas înfipte în pământ. Aren s-a îndreptat încet spre ea, cu sângele curgându-i pe braţ şi din vârfurile degetelor.

— Îmi pare rău! a spus el, iar vocea îi tremura. Îmi pare rău că tot ce ai văzut de când eşti aici este violenţă.

Tot ce cunoscuse vreodată fusese violenţa. Nu însemna nimic pentru ea. Şi, totodată, însemna totul.

— Mi-aş dori să fie altfel. Mi-aş dori să nu fie aşa.

Aren s-a clătinat şi a căzut în genunchi, iar Lara şi-a dat seama că a îngenuncheat la rândul ei abia când noroiul i-a udat rochia. Şi-a dat seama că s-a întins după el, pentru a-l susţine, abia când mâna braţului său nevătămat a prins-o de şold, ca să-şi regăsească echilibrul. Era un dans în care ea conducea şi el o urma.

— Ochi la fel ca ai blestematului tău de tată. Asta am gândit când te-am văzut prima oară. Noi îi spunem albastru-tică-los de Maridrina.

Trebuie să o fi simţit tresărind, pentru că şi-a încleştat degetele pe şoldul ei, trăgând-o mai aproape. Lara nu s-a împotrivit.

— Dar m-am înşelat. Sunt diferiţi. Sunt... de o nuanţă mai intensă. Precum culoarea mării din jurul Eranahlului.

Eranahl? Mai văzuse numele ăsta înainte, scris pe una dintre paginile din biroul lui... Îl auzise când îl mustrase pe comandantul Aster pe plaja de pe Insula Aela. Dezvăluirea numelui a fost o scăpare din partea lui, era sigură de asta. Dar nu i-a mai păsat, nu când mâna lui i-a

alunecat pe talie. A avut nevoie şi de ultima urmă de voinţă ca să nu-şi strecoare braţele în jurul gâtului său, să nu sărute acele buze perfecte, fără să ţină cont de sânge şi răni.

Lara şi-a retras mâna de pe umărul lui, dar el i-a prins-o. Strângându-i-o într-un pumn, i-a sărutat încheieturile degetelor, cu ochii arzând.

— Nu pleca! Totul ardea.

Inima Larei bătea năvalnic, respiraţia îi era întretăiată şi-şi simţea pielea atât de sensibilă, încât părea că hainele o strâng într-un mod aproape dureros.

Opreşte-te! Avertismentul îi urla în minte. *Îţi pierzi controlul!* Însă a alungat vocea, a redus-o la tăcere.

Aren i-a mângâiat încheietura mâinii cu degetul mare, cu buzele încă apăsate de pielea ei, iar atingerea i-a trimis senzaţii năucitoare prin trup, dorinţa de a avea mâinile lui în altă parte înmuindu-i genunchii. S-a clătinat, însă Aren a tras-o spre el, amândoi dezechilibraţi.

— Trebuie să te întorci la vindecători, a şoptit ea. Trebuie să îi laşi să te coasă înainte să sângerezi până mori.

— Voi fi bine.

Aren şi-a coborât capul chiar în timp ce ea şi l-a ridicat: au împărţit acelaşi aer, aceeaşi răsuflare, dar felul în care îi tremura pieptul îi dezminţea cuvintele. *Nu era bine.*

Gândul a umplut-o de groază. O groază care s-a transformat numaidecât în furie. De ce îi păsa de ce se întâmplă cu el, dincolo de succesul misiunii ei? De ce îi păsa dacă trăieşte sau moare? Acesta era bărbatul care lua cu bună-ştiinţă decizii ce provocau probleme grave maridrinienilor. Poate că a făcut-o de dragul propriului popor, dar asta nu scuza lipsa lui totală de empatie şi vinovăţie. *Era duşmanul ei şi trebuia să se elibereze de el, înainte să comită o greşeală.*

Apoi buzele lui le-au atins uşor pe ale ei, un sărut care i-a spulberat complet controlul. Şi-a strecurat degetele în părul lui, dornică de mai mult. De mai mult din asta, de mai mult din el. Dar în loc să-i ofere ce voia, el s-a retras.

— Am nevoie de tine să mă ajuţi să opresc asta. M-am săturat să lupt împotriva lumii, când tot ce vreau e să lupt pentru ca Ithicana să facă parte din ea.

Şi a fost ca şi cum realitatea i-ar fi dat o palmă peste faţă.

Lara s-a îndepărtat de el.

— Nu va înceta niciodată, Aren.

Vocea îi era distantă. Insensibilă. Cât de straniu, din moment ce emoţiile îi asaltau cu înverşunare mintea!

— Deţii ce-şi doresc *toţi* şi niciunul dintre ei nu va înceta vreodată să încerce să ţi-l ia. *Asta* este Ithicana şi asta va fi mereu. Obişnuieşte-te să trăieşti cu un asemenea gând!

— Asta nu înseamnă să trăieşti, Lara.

Aren a tuşit, apoi s-a strâmbat, apăsându-şi mâna pe rană.

— Şi intenţionez să continui să lupt pentru un viitor mai bun, chiar dacă asta mă va ucide.

Drept răspuns la cuvintele lui, o furie iraţională a curs prin venele Lanei.

— Atunci ai putea la fel de bine să te întinzi şi să mori!

Trebuia să se distanţeze cât se poate de mult de situaţie, pentru că o sfâşia. S-a ridicat fulgerător şi a luat-o la fugă pe cărarea întunecată, alunecând pe noroi şi rădăcini, spre conac.

A aşteptat în camerele ei până când pe holuri s-a făcut linişte, până când nu mai exista nicio şansă să fie deranjată, apoi s-a strecurat prin beznă şi a spart încuietoarea de la camera lui Aren. Vitex, care stătea pe

pat, s-a furişat afară, ignorând-o când a trecut pe lângă ea.

Lara a închis uşa în urma ei, a aprins lampa şi s-a dus la biroul lui Aren. După ce a extras borcanul de cerneală invizibilă dăruit de Serin, a tras lângă ea cutia de papetărie cu pergamente oficiale şi a deschis capacul. Luând coala de deasupra, a întors-o astfel încât forma în relief a podului să fie cu faţa în jos, apoi a înmuiat un condei în cerneală şi a început să scrie, cu litere mici. Cerneala devenea invizibilă pe măsură ce detalia tot ce aflase despre Ithicana şi trecea pe hârtie o strategie de cucerire şi distrugere a Regatului Podului. Mâna îi tremura când a ajuns la sfârşit, dar a pus deoparte bucata de pergament, doar pentru a se usca şi a lua alta, repetând mesajul. Apoi încă una, şi încă una, până când toate cele douăzeci şi şase de pagini din cutie conţineau aceleaşi cuvinte – cele care aveau să aducă sfârşitul Ithicanei.

A apelat la ultimul dram de putere ca să nu le rupă în bucăţi cât a pus totul la loc şi s-a retras în odaia ei. Cu trupul împovărat de extenuare, şi-a îngropat faţa în pernele de pe pat, îmbibând de lacrimi penele dinăuntru. *E singura cale,* şi-a spus în gând. *E singura cale de a salva Maridrina.*

Chiar dacă o asemenea alegere însemna să se condamne pe sine la o soartă cumplită.

25. LARA

MAREELE DE RĂZBOI s-au încheiat cu un taifun care a venit rapid şi violent, cu o mare atât de agitată, încât nici măcar ithicanii nu s-ar fi aventurat pe ea. Eli a informat-o pe Lara că până şi podul era aproape gol, furtuna fiind prea intensă pentru ca navele comerciale să înfrunte scurta traversare spre Northwatch şi Southwatch. Prin urmare, Midwatchul părea o insulă profund izolată, total ruptă de lume, şi, mai rău, Lara era închisă în conac, singură, cu servitorii.

Deşi luptele se terminaseră, Aren o evita. Şi-a petrecut toate zilele cu soldaţii, iar nopţile, în patul îngust de campanie din cazarmă, fără să urce nici măcar o dată pe drumul spre casa din Midwatch.

Chiar şi aşa, Lara a verificat în fiecare seară numărul de pagini din camera lui, dar toate foile însemnate de acele blestemate de cuvinte au rămas în Ithicana.

La fel ca ea.

În dimineaţa de după izbucnirea furtunii, Lara a decis că e timpul. S-a îmbrăcat în haine ithicane, şi-a umplut buzunarele cu bijuterii şi cu câteva dintre drogurile ei preferate, a mâncat până şi-a umplut stomacul, apoi i-a spus lui Eli că avea să iasă din conac, la aer curat.

Dacă ar fi încercat să navigheze pe mare în timpul unei furtuni, ar fi murit, aşa că a aşteptat să fie cer senin înainte să-şi pună în aplicare planul de a-şi înscena moartea, ştiind că onoarea l-ar fi determinat pe Aren să trimită o scrisoare oficială în care să-l informeze pe tatăl ei de moartea sa. Şi că Serin, mereu vigilent, ar verifica

paginile şi ar descoperi mesajul ascuns. Apoi nu putea decât să spere şi să se roage ca, după ce vor vedea că nu se întoarce în Vencia, tatăl ei şi Serin să creadă cu adevărat că a murit. În felul ăsta, niciun asasin nu ar veni să o caute în Harendell, locul unde plănuia să se ducă. Şi-ar putea trăi viaţa ştiind că a dat poporului ei o şansă la un viitor mai bun.

Cu preţul viitorului tuturor celor care trăiesc în Ithicana.

Din moment ce furtunile vegheau asupra insulei, Taryn şi ceilalţi au primit un răgaz de la serviciul de pază, aşa că nu mai era nimeni de evitat. Lara a urmat o potecă până la faleza dinspre mare, tăind drumul în partea de nord până când a ajuns la locul ales cu mult timp în urmă.

Era o zonă înaltă, cu apa la mai bine de zece metri mai jos, dar ceea ce a atras-o aici a fost şirul de stânci netede ivite din valuri, potrivite pentru a-şi coborî mica ei canoe cu ajutorul frânghiilor şi la fel de potrivite pentru a pune în scenă ceea ce ar părea o cădere accidentală şi o moarte tragică. De acolo, intenţiona să treacă de la o insulă la alta, folosind adăposturile pe care le găsea în cale, şi să-şi croiască încet drum spre Harendell în pauzele dintre furtuni.

Era un plan plin de pericole, însă nu frica îi apăsa pieptul în timp ce se uita fix la stâncile de dedesubt.

— Să nu cazi!

Surprinsă, Lara şi-a pierdut echilibrul, însă Aren a întins mâna şi i-a prins braţul, îndepărtând-o brusc de margine. A scos un sunet de exasperare, apoi a continuat să o tragă de braţ.

— Vino cu mine! Ai îndatoriri de care trebuie să te ocupi.

— Ce îndatoriri?

— Datoriile unei regine.

Lara şi-a înfipt călcâiele în pământ, lăsând urme gemene în noroi, până când Aren s-a oprit şi i-a aruncat o privire care-i trăda dezgustul.

— *Asta* nu e o obligaţie, Lara! Dar supravegherea revenirii celor evacuaţi din Midwatch este. Aşa că ori începi să mergi, ori te târăsc până la apă şi te arunc într-o barcă.

— O să merg!

Era furioasă că i-a fost stricat planul, dar şi din cauza unui sentiment fragil de uşurare, ştiind că probabil avea să fie nevoită să aştepte să treacă o altă furtună până să poată părăsi Ithicana.

Instalată în locul ei obişnuit din barcă, a aşteptat până când au ieşit din golf înainte să-l întrebe:

— Unde mergem?

— În Serrith.

Aren s-a aplecat, cu spatele la ea.

— Doar o zi încântătoare pe mare, a spus Jor din spatele ei, ridicând pânza.

După aceea, nimeni nu a mai vorbit.

Golful din Insula Serrith era dominat de două dintre navele mari cu două vele, pe care le văzuse pe durata evacuării, dar acestea erau deja golite de civili şi de provizii, cu echipajele pregătite să plece. *Să plece spre Eranahl,* s-a gândit ea, fără să le scape din ochi. Deşi unde anume se afla acest loc rămânea un mister pentru ea, în ciuda săptămânilor de spionaj.

Pielea i s-a înfiorat în timp ce îl urmărea pe Aren pe cărarea spre pasajul din stâncă, unde îi omorâse pe toţi acei soldaţi. Au continuat să meargă în tăcere până în sat, unde i-a întâmpinat o privelişte cu totul diferită faţă de cea de ultima dată când au fost aici. În loc să fie plin de sânge şi de cadavre, de copii şi de părinţi îndureraţi, satul fremăta de activitate. Femeile deschideau ferestrele şi

uşile caselor pentru a le aerisi, iar copiii alergau fără astâmpăr printre ele.

A urmat o avalanşă de întâmpinări şi urări de bine, de prezentări mândre ale noilor copii în faţa conducătorilor lor; cei mici se ţineau după ei, disperaţi pentru un moment de atenţie. Tactica lui Aren era evidentă. Încercând să o emoţioneze, să-i atingă coarda sensibilă, îi împingea în braţe bebeluşi dolofani sau îi oferea dulciuri pe care să le împartă copiilor.

Şi tactica lui dădea roade. Îi venea să cadă la pământ şi să plângă, pentru că lumea lor urma să fie spulberată. Dar erau ori ithicanii, ori maridrinienii. Oamenii înfometaţi ai Maridrinei *aveau nevoie* de pod, aveau nevoie de venituri, aveau nevoie de bunurile care treceau prin el. Aşa că urma să îi sacrifice pe ithicani pentru maridrinieni şi apoi intenţiona să spere că vina şi durerea nu aveau să o ucidă.

Lara ar fi dat orice ca surorile ei să fie aici, să împartă cu ea povara, pentru că ele ar fi înţeles. Ele erau singurele persoane care ar fi înţeles. Dar era pe cont propriu şi, în fiecare minut care trecea, simţea că e tot mai aproape de limita îndurării.

Abia când au revenit la bărci a putut respira din nou, stând cu faţa în mâini pe durata drumului de întoarcere spre Midwatch.

— Se pare că gardienii au avut nişte vizitatori, a spus Jor, spulberând tăcerea.

Lara a ridicat capul şi ochii i-au aterizat pe o mică insulă, cu plaje albe şi nisip fin, parţial ascunsă de stânci şi vegetaţie. Deasupra ei se înălţa podul, sprijinit pe un debarcader situat în centrul bucăţii de pământ. Insula în sine nu era unică, doar că părea extrem de uşor de accesat, spre deosebire de celelalte folosite de constructori pe post de debarcadere.

Pentru că nu avuseseră de ales, şi-a dat seama, măsurând din ochi distanţa. Cea mai mare deschidere de pod pe care o văzuse se afla cam la nouăzeci de metri între pontoane, iar pentru a ocoli această insulă ar fi fost nevoie de o întindere mai lungă decât era posibil. Ochii i-au poposit apoi pe cele trei forme umane care zăceau pe la jumătatea plajei, umflate şi putrezind în soare.

— Ce este acest loc?

— Insula Şerpilor.

S-a gândit la nenumăraţii şerpi pe care îi văzuse de când sosise.

— Un nume care descrie cea mai mare parte din Ithicana.

— Pe aceasta în special.

Aren i-a făcut semn lui Jor să coboare velele, lăsând barca să plutească spre plajă, pe apa puţin adâncă.

— Priveşte!

Lara s-a uitat fix, sesizând mişcări sub marginea stâncoasă care domina plaja, dar nu reuşea să distingă detaliile. Aren se ridicase în barcă lângă ea, ţinând în mână un peşte viu, pe care-l prinsese mai devreme, aşteptând ca valurile să-i ducă uşor spre ţărm. Când mai aveau câţiva metri, Jor a înfipt o vâslă în apă, ancorând barca, ca să nu se deplaseze mai departe. Aren a aruncat peştele.

De îndată ce a aterizat cam pe la jumătatea plajei, Lara a privit îngrozită cum zeci şi zeci de şerpi au ieşit afară din stufăriş, ţâşnind spre peşte cu mandibulele deschise. Erau mari, majoritatea dintre ei mai lungi decât era Aren înalt, iar unii mult mai impresionanţi de atât.

Cel din faţă şi-a încleştat maxilarul în jurul peştelui, în timp ce restul se îngrămădeau unii peste alţii, zbătându-se şi trosnind din colţi, până când peştele a dispărut pe gâtul reptilei, extins astfel încât să-şi poată înghiţi prada.

— Sfinte Dumnezeule!

Lara şi-a apăsat mâna pe gură.

— Dacă unul dintre ei îşi înfige colţii în tine, te vei trezi paralizată în câteva minute. Apoi e doar o chestiune de timp până când unul dintre cei mari va veni să termine treaba.

— Unul dintre cei mari...

Insula a devenit tot mai ameninţătoare, pe măsură ce Lara căuta semne ale şerpilor menţionaţi. A zărit o cărare de piatră care ducea la baza pilonului plin de vegetaţie, dar în comparaţie cu toate celelalte, părea aproape primitor.

— Te rog, spune-mi că nu foloseşti ruta asta ca drum spre pod?

Aren a clătinat din cap.

— Eo pistă falsă. Îşi face bine treaba, fiind aşa ademenitoare.

— Prea ademenitoare, a adăugat Jor. Cu câţi dintre ai noştri nu s-au înfruptat şerpii ăia blestemaţi?

Lara l-a privit nedumerită pe Aren.

— E un joc pe care îl practică tinerii noştri, deşi e interzis. Două persoane momesc şerpii departe de potecă, iar cel care aleargă trebuie să ajungă până la pilon, să urce şi să iasă pe pod, apoi să se arunce înapoi în apă. Un test de curaj.

— Mai degrabă o dovadă de prostie! a răbufnit Jor.

— Cu siguranţă, o modalitate bună de a fi omorât.

Lara şi-a muşcat interiorul obrajilor, analizând în tăcere utilitatea unui astfel de loc. Dacă s-ar putea face ceva în privinţa şerpilor, ar fi uşor să ancorezi nave şi să transporţi oameni aici.

Era atât de prinsă în gânduri, încât a observat că Aren se dezbrăcase şi rămăsese doar în pantaloni abia când a sărit peste marginea bărcii, aterizând în apa până la şold.

— Ţine ăsta pentru mine! i-a zis el, dându-i arcul. Nu-l lăsa să se ude!

— Ce ai de gând?

Aren şi-a trosnit degetele.

— A trecut mult timp, dar sunt sigur că încă o pot face.

— Treci înapoi în barcă, Aren! a spus Jor. Nu mai eşti un băiat de paişpe ani.

— Nu, nu mai sunt. Ceea ce ar trebui să fie doar în avantajul meu. Lia şi Taryn, voi sunteţi momeala. Să faceţi o treabă bună, dacă nu vreţi să vă petreceţi zilele supraveghindu-i fundul Ahnnei.

— Nu veţi face aşa ceva! le-a ordonat Jor celor două femei. Staţi pe loc!

Aren s-a răsucit în apă, sprijinindu-şi mâinile pe barcă.

— Trebuie să-ţi reamintesc cine este regele aici, Jor? Lara a simţit cum rămâne cu gura căscată. În timpul petrecut în Ithicana, nu-l văzuse niciodată să se folosească de rang. Să dea ordine, da, dar asta era diferit.

Cei doi bărbaţi s-au fixat cu privirea unul pe celălalt, dar Jor şi-a ridicat mâna liberă în semn de înfrângere.

— Faceţi cum ordonă *Majestatea Sa!*

Cu feţe sumbre, cele două femei au luat fiecare câte o pereche de peşti , apoi au sărit în apă. *Au mai făcut asta înainte,* s-a gândit Lara. *Au mai făcut asta pentru el.*

Inima Larei bătea cu putere.

— Urcă înapoi în barcă! Braţul tău nu s-a vindecat.

— S-a vindecat destul de bine.

— Asta-i nebunie curată, Aren! Ce încerci să demonstrezi?

Fără să-i ofere un răspuns, Aren a înotat până când a ajuns la câţiva metri de mal, unde a rămas complet nemişcat, în timp ce Taryn şi Lia aruncau cu apă în direcţii opuse, pleosc-ple-osc, atrăgând atenţia şerpilor. Pământul de sub

margine era o masă contorsionată de corpuri, creaturile îndepărtându-se de cărare pentru a le urmări pe femei.

Cuvintele tale sunt de vină, i-a şoptit o voce. *I-ai spus să se întindă şi să moară.*

— Aren, întoarce-te în barcă!

Vocea îi era de nerecunoscut, ascuţită.

— Nu trebuie să faci asta! El a ignorat-o.

Spune-i că îţi pasă! Spune-i că viaţa lui contează pentru tine! Spune-i orice trebuie să-i spui ca să-l aduci înapoi în barcă!

Doar că nu putea. Nu putea să-i spună o asemenea minciună, doar pentru a-l înjunghia în spate. *Dar e oare o minciună?*

— Aren, eu...

Restul cuvintelor i-au rămas blocate în gât.

Jor a dat din cap către gărzile din barcă, iar cei care purtau arcuri şi-au pregătit în tăcere săgeţile, dar, cumva, Aren a intuit ce aveau de gând.

— Dacă vreunul dintre voi trage una dintre săgeţile acelea, şi-a încheiat traiul în garda mea!

Soldaţii şi-au coborât arcurile.

— Nu poţi vorbi serios! a răcnit Lara. Aren, treci înapoi în barcă, tu...

— Plecaţi!

La ordinul său, femeile au aruncat peştii pe plajă. Încă o dată, şerpii au ieşit de sub marginea stâncoasă, zeci şi zeci de reptile. Mai multe decât putea număra Lara. Şi exact când cei din faţă erau pe punctul de a-şi lua premiul, Aren a început să sprinteze, picioarele scufundându-i-se în nisipul adânc. Nu a ajuns decât la jumătatea plajei când şerpii l-au văzut, iar câţiva dintre ei s-au ridicat ca să-l privească pe intrus înainte să se lanseze în direcţia lui.

Aren era rapid.

Dar şerpii erau mai rapizi.

— Vin! a strigat Lara, privind cu groază cum creaturile malefice alunecau fulgerător pe nisip.

Aren era pe cărare, alergând spre pilonul impunător, cu sudoarea sclipindu-i pe umerii goi. Mai avea treizeci de metri de parcurs.

Nu avea să reuşească!

Şerpii se aruncau prin aer, cu fălcile pocnind la doar câţiva paşi în spatele lui. Şi se apropiau.

— Fugi!

Lara s-a ridicat în picioare, fără să observe cum barca se clatină sub ea. Nu putea să moară! Nu aşa! Jor era şi el în picioare. — Fugi, căcăciosule!

Doar câţiva metri. Te rog! se ruga ea. *Te rog, te rog, te rog!*

Ea şi Jor l-au zărit înaintea lui Aren. Un şarpe uriaş a dat ocol bazei pilonului, atras de zarva produsă de cei mai mici, şi l-a văzut pe Aren în acelaşi timp în care şi el l-a observat, reptila ridicându-se exact când regele a alunecat, prins între solii morţii de ambele părţi.

Fără să stea pe gânduri, Lara a ridicat arcul lui Aren şi a smuls o săgeată din mâna celei mai apropiate gărzi. A fixat-o chiar în timp ce s-a răsucit şi a lansat-o. Fulgerul negru a zburat prin aer, ratând la milimetru umărul lui Aren şi lovind mâncătorul de oameni drept în gura larg deschisă.

Regele ithican a reacţionat instantaneu, sărind peste şarpele căzut pentru a se agăţa de stânca tocită, scuturându-şi la fix călcâiele şi evitând la limită şerpii care se năpusteau spre el. A parcurs în câteva secunde jumătate din ascensiune, apoi şi-a întors capul să se uite spre barcă, probabil pentru a vedea cine îi nesocotise ordinele.

Lara a lăsat arcul să-i alunece dintre degete, dar nu mai conta. Aren văzuse. Cu toţii văzuseră. Şi acum trebuia să înfrunte consecinţele.

Nimeni nu a vorbit pe durata urcuşului regelui, însă inima Larei nu a încetinit nici măcar pentru o clipă, ştiind foarte bine că o cădere de la acea înălţime ar fi ucis pe oricine. Rana de pe braţ i se deschisese, iar sângele i se scurgea de pe trup. Dar dacă îl durea, nu o arăta. Odată ajuns pe partea superioară a podului, Aren a mers până la deschizătură, apoi s-a oprit, cu apa la câţiva metri, dedesubt, şi fără ezitare, s-a aruncat în adâncurile albastre.

Lara şi-a ţinut respiraţia, căutând un semn al prezenţei lui. Dar nu a zărit nimic. Umărul îi sângera. Dacă erau rechini în apropiere? Jor se mişca în spatele ei, dându-şi jos bocancii, iar barca plutea în derivă.

— Lia, Taryn! Veniţi aici!

Apoi Aren a ţâşnit la suprafaţă şi s-a urcat în barcă dintr-o singură mişcare fluidă, cu apa strălucindu-i pe pielea bronzată, cu muşchii încordaţi cât şi-a recuperat echilibrul. Soldaţii s-au dat grăbiţi la o parte, astfel încât să ajungă la ea.

— Ce naiba ai făcut?

Lara a rămas pe loc, fără să-i pese că el se înălţa ameninţător deasupra ei.

— Ţi-am salvat fundul, copil imatur ce eşti!

— N-aveam nevoie să fiu salvat!

Tusea lui Jor, care a urmat imediat, a sunat foarte mult a „minciuni”. Aren s-a uitat urât la Jor, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia către Lara.

— N-ai spus niciodată că ştii să foloseşti un arc. Ar fi fost un lucru util de menţionat în ultimele luni.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

Ridicându-se pe vârfuri, Lara l-a privit fix, până când Aren a făcut un pas înapoi, barca legănându-se în drum spre ţărm.

— Şi dacă mă mai sperii vreodată în halul ăsta, să nu crezi că voi ezita să-l folosesc pe tine!

— Şi eu care credeam că nu-ţi pasă!

— Nu-mi pasă! Poţi să te întorci pe plajă şi să te culci cu unul dintre şerpii ăia, atât de mult contează pentru mine!

— Chiar aşa?

Şi, iute ca şerpii de pe insulă, a ridicat-o şi a aruncat-o în apă.

Lara a aterizat în fund pe bancul de nisip, cu apa doar până la talie şi hainele brusc lipite de piele.

— Nemernicule!

A sărit în picioare, valurile lovindu-i genunchii.

— Spune femeia care nu a fost altceva decât un ghimpe în... S-a oprit dintr-odată, ţipând când Jor s-a lăsat pe spate în

barcă şi l-a lovit puternic cu piciorul în fund.

Aren a aterizat în patru labe cu un pleosc, aproape răstur-nând-o pe Lara. Recăpătându-şi echilibrul mai repede decât ea, regele a strigat:

— La dracu', Jor! Pentru ce naiba a fost asta? Dar barca deja se îndepărta.

— Ne vom întoarce! a strigat Jor. După ce vă rezolvaţi această mică dispută conjugală.

Apoi vasul a ocolit debarcaderul şi a dispărut din vedere.

Dezlănţuind un şir de înjurături furtunoase, Aren şi-a lovit mâna de suprafaţa apei. Lara abia dacă a observat. În schimb, a privit şerpii care îşi croiau drum pe nisip, oprindu-se la mal. Câţiva dintre ei s-au cabrat, legănându-se înainte şi înapoi, cu ochii aţintiţi asupra lor. Şi în spatele ei... largul oceanului. Chiar dacă ar fi putut să înoate, ştia foarte bine ce se ascundea în acele ape.

Era prinsă în capcană.

Soarele îi bătea în cap şi cute adânci i-au apărut pe frunte, picăturile de sudoare amestecându-se cu apa de mare ca să îi ude părul.

Probabil că panica tot mai mare i se citea pe faţă, pentru că Aren a spus:

— Şerpii nu vor veni aici. Pot înota, dar nu le place să o facă. Jor se va întoarce. Se comportă doar ca un nemernic. N-ai de ce să te temi.

— Uşor de spus pentru tine.

Dinţii Larei clănţăneau ca şi cum i-ar fi fost frig, dar nu era aşa.

— Dacă vrei, poţi să pleci după ei.

— E tentant.

— Nu sunt surprinsă. Având în vedere cât de puţină valoare acorzi vieţilor maridrinienilor.

Cuvintele îi scăpaseră involuntar de pe buze, dar poate că sosise momentul să le rostească. Poate că sosise momentul să-i ceară socoteală pentru ticăloşia Ithicanei.

Aren se holba la ea cu gura căscată.

— Poate că ai putea să-mi explici cu ce am greşit *eu* pentru a obţine un astfel de comentariu din partea ta? N-am făcut nimic altceva decât să te tratez cu amabilitate, şi acelaşi lucru este valabil şi pentru compatrioţii tăi.

— Nimic?

Lara ştia că îşi pierdea firea, dar furia avea un gust mai bun decât frica.

— Crezi că permiţându-i poporului meu să moară de foame, pentru că dă bine pentru vistieria ta, *nu e nimic?*

O clipă de tăcere.

— Crezi că Ithicana este responsabilă pentru problemele Maridrinei? a întrebat Aren, neîncrezător. Ce naiba, suntem aliaţi!

— Ah, da! *Aliaţi.* De aceea *toată lumea* ştie că majoritatea alimentelor vândute în Southwatch ajung în Valcotta.

— Pentru că ei o cumpără! a răbufnit Aren, aruncându-şi mâinile spre cer. Southwatchul este o piaţă liberă. Cine oferă cel mai mult pentru bunuri le primeşte. Fără prejudecăţi. Fără favoritisme. Aşa funcţionează lucrurile. Ithicana este neutră.

— Cât de uşor te speli pe mâini de orice vină!

Era din ce în ce mai furioasă, pentru că Aren îşi petrecuse toată ziua încercând să-i câştige compasiunea faţă de poporul lui, ca mai apoi să închidă ochii la al ei.

— Şi cum poţi să pretinzi o alianţă într-o clipă şi neutralitate în următoarea?

Aren a înjurat, clătinând din cap.

— Nu pot. Nu mai pot, a spus el, apăsându-şi degetul mare pe tâmplă. De ce crezi că ne suflă în ceafă amaridienii? Deoarece sunt supăraţi din pricina concesiilor pe care le-am acordat Maridrinei şi pe care i le vom acorda Harendellului, dacă Ahnna se decide vreodată să se mărite cu prinţul lor.

— Şi ce efect au avut aşa-zisele voastre concesii? Maridrina moare de foame, prinsă între Ithicana şi Deşertul Roşu, şi încă nu te-am văzut să arăţi nici cea mai mică dovadă de empatie!

— Habar nu ai despre ce vorbeşti!

— Nu? *Te-am auzit* din ziua în care am fost adusă aici. Te-am auzit spunând că promisiunile pe care i le-ai făcut tatălui meu nu erau ceea ce voiai şi că Maridrina va muri de foame înainte de a vedea vreodată avantajele tratatului!

Aren se holba la ea, cu faţa crispată de furie.

— Ai dreptate. Am spus asta. Dar dacă tu şi restul maridri-nienilor vreţi să aruncaţi vina pe cineva pentru

foametea din patria voastră, cel mai bine ar fi să vă îndreptaţi atenţia spre tatăl tău.

Lara a deschis gura să riposteze, dar niciun cuvânt nu a prins glas.

— Ai citit tratatul? a întrebat-o el.

— Bineînţeles că da! Dacă Maridrina păstrează pacea cu Ithicana pentru cincisprezece ani, te vei căsători cu o prinţesă a regatului şi vei oferi o diminuare semnificativă a tarifelor şi taxelor de trecere pe pod, atât timp cât pacea va fi respectată în continuare între regatele noastre.

— Ăsta este rezumatul. Şi când a venit vremea să negociem aceste diminuări, m-am hotărât să elimin toate costurile asociate unui singur bun importat, crezând că îl pot forţa pe tatăl tău spre o alegere care ar putea să cultive pacea. Vite. Grâu. Porumb. Dar ştii ce a cerut? Oţel harendellian.

Lara a simţit un junghi în piept.

— Minţi! Tot ceea ce face tatăl meu este pentru binele poporului nostru.

Aren a râs, dar fără nicio urmă de umor.

— Tot ceea ce face tatăl tău este pentru binele vistieriei *lui.* Şi pentru mândria lui. Taxele noastre pe oţel şi arme au fost întotdeauna exagerat de ridicate, pentru că traficul de arme are ramificaţii politice pe care am prefera să le evităm. Nu mai spun că armele au fost adesea folosite împotriva noastră.

Lara simţea că nu mai poate să respire.

— Maridrina nu are mine metalifere, ceea ce înseamnă că oţelul pentru arme trebuie să fie procurat din altă parte. Şi pentru că tatăl tău nu vrea să renunţe la războiul său nesfârşit cu Valcotta, a fost nevoit să îşi importe armele cu navele, cu un cost mult mai mare. Până acum.

Soarele strălucea prea tare, totul era neclar.

— Voi continua, întrucât se pare că educaţia ta în deşert a avut unele lacune.

Ochii de nuanţa migdalei ai lui Aren ardeau de furie, de altfel singurul lucru pe care Lara părea să se poată concentra.

— Crede-mă pe cuvânt când spun că războiul costă bani. O ştiu pe propria piele. Dar tatăl tău nu are podul, aşa că plăteşte taxe substanţiale, care au afectat economia Maridrinei. Deci, chiar şi când negustorii voştri acostează în *piaţa liberă* din Southwatch, nu pot să liciteze şi să fie competitivi. Aşa că pornesc la drum cu ceea ce nimeni altcineva nu vrea să cumpere.

Carne stricată. Grâne putrede. Lara a închis ochii. Dacă Aren spunea adevărul, asta însemna că tot ceea ce-i alimentase dorinţa de a cuceri podul fusese fals. Şi tot ceea ce ar fi rămas pentru a justifica căderea Ithicanei era chiar lucrul căruia i se opusese toată viaţa: lăcomia.

— Nu eu sunt cel care te-a minţit. Nu că m-aş aştepta să mă crezi.

Jor şi ceilalţi au ales exact acel moment ca să se întoarcă, însă expresia de pe faţa lui Aren a fost îndeajuns pentru a şterge amuzamentul de pe cea a bătrânului. Când barca s-a apropiat, regele Ithicanei s-a agăţat de margine şi a sărit înăuntru. După ce Lara a făcut acelaşi lucru, Aren a ordonat:

— Ridicaţi cealaltă velă! Jor a tresărit.

— Atât de nerăbdător să ajungi acasă?

— Nu mergem acasă.

— Oh? Unde atunci?

Aren a aruncat o privire spre cerul care se întuneca la est, apoi s-a întors. Dar nu spre Jor i s-au îndreptat ochii.

Sub privirea fixă a regelui, un fior neliniştitor a cutremurat trupul Larei. O provoca.

— Vom face o vizită Maridrinei.

26. LARA

SIMPLUL FAPT CĂ era dispus să rişte să păşească pe teritoriul inamic, că era dispus să o aducă pe ea – care cunoştea atât de multe despre Ithicana – în acel ţinut, ar fi trebuit să o convingă pe Lara că Aren rostise adevărul. Că tatăl ei, Serin, şi toţi maeştrii din tabără erau nişte mincinoşi. Dar n-a fost aşa.

Poveştile despre ticăloşia Ithicanei fuseseră gravate în sufletul Larei. Şoptite în urechile ei întreaga viaţă. Cântate ca o mantră de-a lungul orelor, zilelor, *anilor* de antrenamente istovitoare, care aproape că o frânseseră. Care le-a distrus pe multe dintre surorile ei vitrege, trimiţându-le, într-un fel sau altul, la moarte.

Cucereşte podul şi vei fi eroina Maridrinei!

Să-l credă pe Aren ar însemna să schimbe mantra în ceva foarte diferit. *Cucereşte podul şi vei fi distrugătoarea unei naţiuni. Cucereşte podul şi te vei dovedi pionul tatălui tău.* Din acest motiv, ca o laşă în toată regula, a susţinut imediat că nu vrea să meargă.

— Suntem în plin sezon de furtuni! a protestat Lara, arătând spre întunericul din est. Ce fel de nebun ia drumul mărilor pentru a-şi dovedi punctul de vedere?

— Acest nebun.

Aren a tras strâns de frânghia pe care i-a pasat-o Lia.

— În plus, cerul e senin în direcţia în care mergem. Şi dacă ne prinde furtuna, se zvoneşte că suntem marinari foarte pricepuţi.

— Suntem într-o canoe! a insistat Lara, dispreţuindu-şi tonul strident. Nu reuşesc să înţeleg cum va conta *îndemânarea ta* în mijlocul unui taifun!
Aren a râs, aşezându-se pe una dintre banchete.
— Nu vom naviga în capitala Maridrinei cu o navă ithicană.
— Atunci cum ajungem acolo? a întrebat ea. Prin pod? Jor a pufnit şi i-a aruncat lui Aren o privire serioasă.

— Mai bine să ocolim Insula Southwatch, nu-i aşa, Majestatea Voastră?

Însă Aren l-a ignorat, ridicându-şi călcâiele şi lăsându-se pe spate pe un bagaj.
— Vei afla destul de curând.

Destul de curând, se agăţa de marginea navei, în timp ce ambarcaţiunea sărea peste valuri, înclinându-se atât de mult, încât era sigură că o rafală puternică de vânt avea să îi răstoarne, înecându-i în largul mării.

Lara şi-a reamintit să fie atentă încotro se îndreptau. *Aşa se infiltrează în ţara ta, aşa spionează.* Totuşi, pe măsură ce podul şi ceaţa din jurul lui se estompau, şi tot mai multe insule se iveau în faţă, o preocupa un singur lucru, şi anume să afle profunzimea înşelăciunii lui Serin şi a tatălui ei.

Când ithicanii au coborât una dintre vele şi barca a revenit din unghiul înspăimântător, stabilizându-se pe mare, Lara a început să observe unde o adusese Aren. Coloane de stâncă, acoperite cu alge verzi, se ridicau din marea albastră, atât de limpede, încât fundul părea la doar o distanţă de braţ. Păsările umpleau văzduhul în stoluri uriaşe, unele plonjând în apă doar pentru a ieşi la suprafaţă cu câte un peşte prins în cioc, pe care îl înghiţeau înainte ca vreunul dintre semenii lor să îl fure. Câteva dintre insulele mai mari aveau plaje albe, care te invitau la o plimbare, însă nicăieri, nicăieri, nu a zărit

niciun semn al mecanismelor defensive care înroşeau apele din jurul Ithicanei cu sângele inamicului.

Lara s-a proptit în genunchi, ridicându-şi privirea în timp ce treceau printre două turnuri de calcar.

— Aici locuiesc oameni?

Ca şi cum i-ar fi răspuns la întrebare, când au ocolit o altă insulă, au apărut mai multe bărci de pescuit. Bărbaţii şi femeile s-au oprit din treburile lor pentru a-şi flutura mâinile în semn de salut, mulţi dintre ei strigându-l pe Aren pe nume.

— Unii locuiesc aici, a răspuns el încet, ca şi cum mărturisirea îl costa ceva. Dar e periculos. Dacă sunt atacaţi, nu putem să le venim în ajutor decât când este prea târziu pentru a mai conta.

— Sunt atacaţi des?

— Nu de când a fost semnat tratatul, motiv pentru care mai mulţi oameni şi-au stabilit familiile aici.

— Pleacă în timpul Mareelor de Război? Maxilarul i s-a încleştat.

— Nu.

Lara s-a întors pentru a-l privi, cu o senzaţie de greaţă în stomac. Care erau şansele ca Serin şi tatăl ei să nu ştie că aceşti oameni se află aici? Şi care erau şansele ca Aren să nu facă tot ce-i stă în putinţă pentru a-i ajuta, dacă ar fi fost atacaţi?

Chiar dacă asta ar însemna să slăbească apărarea podului.

Au străbătut insulele în tăcere, ajungând să navigheze pe sub un arc din piatră naturală, într-un golf ascuns, mai mare decât cel din Midwatch, unde, spre surprinderea Larei, erau ancorate mai multe nave impresionante.

— Sunt în mare parte nave militare pe care le-am capturat. Le-am modificat pe câteva dintre ele pentru a trece drept vase comerciale. Aceasta este a mea, a

adăugat Aren, arătând cu degetul spre o corabie de dimensiuni medii, vopsită în albastru şi auriu.

— Nu sunt toate ale tale? a replicat Lara acru, acceptând braţul lui Jor pentru echilibru, înainte de a se apuca de scara de frânghie atârnată din partea laterală a navei.

— Toate îi aparţin regelui Aren din Ithicana. Dar aceasta se află sub comanda căpitanului John, un negustor din Harendell. Acum, vino! Dacă mai întârziem mult, furtuna asta ne va urmări până în Vencia.

Cala, după cum s-a dovedit, era plină chiar de produsul pe care Ithicana încercase să-l ţină departe de Maridrina: oţel.

— În asemenea situaţii, nu poţi ţine o cală plină de vite care să stea pe loc, a spus Aren. În plus, oţelul este singura marfă care merită riscul unei traversări în sezonul furtunilor. Sau, cel puţin, aşa era înainte.

În timp ce se retrăgeau înapoi pe punte şi în cabina căpitanului, Lara a rupt o bucăţică mică din rădăcina pe care i-o dăduse Nana, apoi a mestecat viguros, sperând că avea să-i potolească greaţa provocată de mai mult decât răul de mare.

Deschizând un cufăr, Aren i-a răscolit conţinutul şi a extras un set de haine şi o bască, pe care i le-a aruncat.

— Deghizări. Dacă pretinzi că eşti băiat, vei avea mai multă libertate când vom ajunge în oraş.

Încruntându-se la el, Lara a luat hainele şi a aşteptat să se întoarcă cu spatele înainte să se dezbrace de veşmintele ithi-cane. După ce a stat puţin pe gânduri, şi-a înfăşurat strâns o eşarfă în jurul pieptului, ascunzându-şi cât de bine a putut sânii, apoi a îmbrăcat cămaşa largă şi pantalonii voluminoşi, aparent preferaţi de marinarii din Harendell. Şi-a răsucit împletitura lungă într-un coc în

creştet, pe care l-a fixat cu grijă, trăgându-şi bascul peste cap.

Când s-a întors, Aren era deja îmbrăcat în ţinuta lui harendellianã, purtând un basc asemănător cu al ei ei. S-a încruntat.

— Încă arăţi ca o femeie.

— Şocant! a replicat ea, cu braţele încrucişate peste piept.

— Hmm! a murmurat Aren.

S-a învârtit, apoi s-a dus într-un colţ şi şi-a frecat o mână de podea.

— Corabia asta nu a mai pornit nicăieri de mai bine de un an şi nu cred că a venit nimeni să o cureţe.

S-a întors şi a întins mâna spre ea, însă Lara s-a dat înapoi, alarmată.

— Ce faci?

— Îţi completez deghizarea.

Ţinând-o de după ceafă, a frecat-o pe faţă cu palma care mirosea a murdărie şi rahat de şoarece, ignorându-i protestele. Aren a făcut un pas înapoi şi a privit-o din cap până-n picioare.

— Cocoşează-te un pic! Şi păstrează-ţi încruntătura! Se potriveşte cu cea a unui puşti de treisprezece ani forţat să lucreze în slujba vărului său mai mare, un ticălos fermecător.

Lara a ridicat mâna într-un gest care era universal jignitor. Aren a râs, apoi a strigat, ieşind pe uşă:

— Toată lumea pe punte! Pornim spre Maridrina!

Cu o eficienţă venită dintr-o practică îndelungată, soldaţii transformaţi în marinari harendellieni pregăteau corabia, iar Jor discuta cu nişte ithicani pe care Lara nu-i cunoştea şi care trebuie să fi fost de pe insulă.

— Care-i povestea, căpitane? a strigat Jor când Aren şi Lara au venit pe punte.

— Am prins o pauză între furtuni şi am riscat traversarea pentru un profit rapid. Ultima şansă de a face un ban cât preţurile la oţel sunt piperate.

Toată lumea a dat aprobator din cap, iar Lara şi-a dat seama că mai făcuseră asta înainte. Că însuşi cel mai căutat om din Ithicana trecuse pe sub nasul tatălui ei, fără să ştie nimeni, nici măcar Serin, înţeleptul înţelepţilor. Aren a apucat cârma, urlând comenzi. Ancora a fost ridicată, velele au fost desfăcute, apoi corabia a plutit în largul golfului.

— Mergi des în Maridrina? Aren a clătinat din cap.

— Nu mai merg. Înainte de încoronare, am petrecut foarte mult timp în alte regate pentru a-mi continua educaţia în domeniul comerţului.

— Asta făceai? a comentat Jor, trecând pe lângă el. Şi eu credeam că toate acele aventuri în afara Ithicanei au fost pentru a avea ocazia să pariezi, să alergi după fuste şi să risipeşti banii pe jocuri de noroc şi băutură ieftină.

— Şi asta.

Aren a avut decenţa să pară stânjenit.

— Oricum ar fi, toate astea s-au terminat când am fost încoronat, dar pentru *Lara,* voi face o excepţie.

Ea şi-a sprijinit coatele pe balustradă.

— Cât timp ne va lua să ajungem acolo?

— Fie înainte de furtună – a rânjit el –, fie niciodată.

— E o călătorie fără rost!

Lara era mai îngrijorată de ceea ce avea să găsească la destinaţie, decât dacă el urma să o aducă vie de acolo.

— Eu decid asta. Ce-ar fi să te duci să găseşti ceva util de făcut?

Pentru că ştia că Aren nu se aştepta ca ea să-l asculte, Lara i-a ascultat întocmai sfatul. Înarmată cu o găleată, un mop şi o perie murdară, a frecat puntea, apoi s-a mutat în cabina căpitanului, de unde a furat nişte aur găsit în

sertarul unui birou, oprindu-se în timpul curăţeniei doar pentru a arunca apa înnegrită şi a aduce alta proaspătă. Cu colţul ochiului, l-a văzut pe Aren deschizând gura de fiecare dată când trecea pe lângă el, înainte să o închidă şi să se uite lung la marea dinaintea lor.

O reacţie mai mult decât satisfăcătoare, dar mai mult decât atât, curăţenia i-a oferit timp neîntrerupt de gândire. După cum vedea Lara lucrurile, avea trei opţiuni după ce ajungeau în port. Prima era să fugă. Era sigură că putea scăpa de Aren şi de garda lui, iar cu bijuteriile pe care le avea în buzunar şi cu aurul pe care îl furase deja din cabina căpitanului, ar fi putut să-şi aranjeze o viaţă oriunde ar fi crezut de cuviinţă. Ar fi fost liberă şi, presupunând că Aren i-ar fi scris în cele din urmă tatălui ei pe hârtia însemnată, ea şi-ar fi făcut datoria faţă de poporul ei.

A doua ar fi fost să se îndrepte spre palatul tatălui ei şi să se folosească de codurile pe care i le dăduse Serin pentru a intra. Le-ar fi spus în detaliu tot ce descoperise, în schimbul libertăţii, aşa cum i se promisese. Deşi exista riscul ca tatăl ei să-i taie gâtul într-o clipă, după ce ar fi primit informaţiile de care avea nevoie. Şi a treia…

A treia variantă era ca tot ce îi spusese Aren să fie adevărat. Tatălui ei să i se fi oferit ocazia de a îmbunătăţi vieţile mari-drinienilor, dar să fi ales să nu o facă. Tatăl său, nu Ithicana, să fie opresorul patriei ei. Mintea Larei s-a blocat, deloc dornică să accepte o asemenea explicaţie. Cu siguranţă nu fără dovezi.

Ţinând într-o mână o găleată de apă murdară şi cu cealaltă balustrada, s-a întors să-l urmărească pe Aren cum naviga corabia. În pofida bascului ridicol pe care-l purta, inima i s-a strâns în piept.

Dacă viaţa îi fusese dedicată unei minciuni?

Gândurile sumbre i-au fost întrerupte de un val salvator, care a trecut brusc peste punte, de parcă ar fi hotărât că eforturile ei fuseseră inutile. Marea devenise agitată. Ridicându-şi chipul spre cer, Lara a zărit fulgerele orbitoare parţial ascunse de nori, vântul trăgând de basca ei caraghioasă. Aren naviga la graniţa furtunii, care aproape că îi ajungea din urmă. Mijind ochii, Lara a cercetat umbra continentului din faţa lor. Care erau şansele să reuşească?

Lăsând mopul şi găleata, s-a clătinat pe punte şi a urcat treptele până în locul în care Aren stătea la cârmă.

— Trebuie să te întorci spre vest şi să ajungi înaintea taifunului, nebunule! a strigat ea peste vânt, arătând spre norii negri.

— E doar o mică furtună, i-a răspuns el. O s-o întrec. Dar tu ar trebui să te ţii bine.

Agăţându-se cu o mână de balustradă şi cu cealaltă de basc, Lara a privit cum apare la orizont Vencia, abia vizibilă prin ploaia care începuse să cadă. Spre deosebire de ziua în care plecase, cerul de deasupra oraşului natal era negru şi ameninţător, iar clădirile vopsite cu var înălţate dinspre port erau de un gri stins. Stăpân peste toate acestea era Palatul Imperial, cu zidurile sale scăldate într-un albastru strălucitor şi cupolele din bronz. Era locul în care tatăl ei îşi ţinea haremul de soţii, iar una dintre ele era mama ei, dacă mai era în viaţă.

L-a auzit pe Aren ordonând echipajului să coboare câteva vele, însă nava abia dacă a încetinit când s-a îndreptat spre digul de protecţie al portului. Fulgerele au brăzdat cerul şi, o clipă mai târziu, tunetul a zguduit corabia. Valuri după valuri au inundat puntea, ithicanii ţinându-se bine de frânghii ca să nu fie aruncaţi peste bord.

Doar Aren părea imperturbabil.

Luptându-se cu greaţa tot mai mare, Lara şi-a înfipt degetele în balustradă. Valurile se izbeau de digul înalt ca o lovitură neîncetată de berbec, spuma mării şi stropi reci zburând la aproape cinci metri în aer. De fiecare dată se auzea ca o explozie. Cu spatele năclăit de sudoare, şi-a imaginat ce s-ar fi întâmplat cu nava dacă s-ar fi izbit de dig.

Gemând de efort, Aren a întors cârma, cu privirea fixată pe deschizătura aparent minusculă prin care urmau să treacă.

Un val s-a ridicat până aproape de înălţimea digului de protecţie.

— Asta-i nebunie curată! a repetat Lara, abia ţinându-şi echilibrul.

Vasul s-a balansat, apoi s-a îndreptat, alunecând prin deschizătură cu o precizie desăvârşită. Într-un final, Lara a expirat zgomotos, cu fruntea lipită de lemnul balustradei şi ploaia răpăind în jur.

— Ţi-am spus că o să reuşim, a spus Aren, dar ea nu i-a răspuns, doar a privit portul aglomerat şi apele liniştite, spre deosebire de cele din larg, lăsate în urmă.

Ştia că, în timpul sezonului de furtuni, majoritatea navelor comerciale rămâneau aproape de coastă, unde se puteau adăposti la nevoie, aşa că intrarea unei corăbii harendelliene în port a atras toate privirile. Mai mult ca sigur, conţinutul calei lor îl interesa pe căpitanul portului îndeajuns încât să le facă semn să intre în docuri fără să aştepte la rând, spre dezgustul evident al altor căpitani şi echipaje.

— A trecut ceva timp, ticălos curajos ce eşti! a strigat bărbatul când nava s-a izbit de docuri, iar Jor şi o parte din gărzi au sărit peste balustradă pentru a asigura corabia.

Aren a aşteptat până când au coborât pasarela înainte să-i facă semn Larei să îl urmeze jos; ploaia devenea din ce în ce mai puternică.

— Tu spui curajos, dar bunica mea foloseşte un cu totul alt cuvânt pentru a mă descrie.

Căpitanul portului a râs.

— Lacom?

Aren şi-a dus o mână la piept şi s-a clătinat într-o parte.

— Mă răneşti!

Au râs ca şi cum ar fi fost prieteni vechi. Aren a scos un pumn de monede şi i le-a dat căpitanului de port, apoi încă una de aur, pe care bărbatul a strecurat-o în buzunar cât secundul lui înregistra detaliile pe o bucată de hârtie.

— Bine că aţi ajuns acum, a spus căpitanul portului. Preţurile la oţel nu vor rezista prea mult, cu Ithicana care expediază blestematul ăsta de metal fără taxe. Se adună în Southwatch. Nu că valcottanii îi dau regelui Silas prea multe şanse să-şi recupereze marfa, a continuat bărbatul, scuipând în apă.

Aren a scos un sunet aspru, în semn de compătimire.

— Aşa am auzit şi eu.

— Noua regină din Ithicana nu ne-a făcut nicio favoare. Silas a cheltuit toate taxele luate de la noi pe oţel, iar noi n-am văzut nimic în schimb.

— Femeile frumoase au un mod de a-i costa pe bărbaţi bani, a răspuns Aren.

Lara s-a încruntat, iar ochii căpitanului de port l-au părăsit pe Aren pentru a ateriza asupra ei.

— Nu prea îmi place cum te uiţi la mine, băiete!

Aren a bătut-o pe Lara suficient de tare pe umăr încât să o facă să se clatine.

— Nu-l băga în seamă pe vărul meu! E doar amărât pentru că şi-a petrecut întreaga traversare spălând puntea în loc să lenevească, aşa cum ar fi vrut.

— Familia e cel mai prost echipaj.

— Nu-i aşa? De vreo câteva ori, am fost pe jumătate tentat să-l arunc peste bord, însă asta ar însemna că nu m-aş mai putea întoarce acasă.

— Cred că multe doamne din Vencia ar fi fericite să te găzduiască.

— Nu mă ispiti!

Un al patrulea plan, care presupunea înfigerea unui pumnal în măruntaiele lui Aren, a început să prindă contur, în vreme ce Lara îi urma pe cei doi bărbaţi în afara docurilor.

Vocea căpitanului de port i-a atras atenţia înapoi la conversaţie.

— Am auzit că amaridienii şi-au petrecut sezonul de linişte arătându-le celor din Regatul Podului exact ce părere au despre faptul că le-au furat afacerea de aprovizionare a Maridrinei cu arme harendelliene.

— Ithicana nu furnizează arme.

Lara a detectat încordarea din vocea lui Aren, dar căpitanul portului nu a părut să observe.

— E acelaşi lucru. Le trimite gratuit. Ni le pune în braţe. Sau aşa ar fi, dacă Valcotta nu şi-ar risca flota pentru a ne împiedica să ajungem în port.

Amărăciunea din vocea lui era palpabilă.

— Regele Silas ar fi trebuit să negocieze pentru vite.

— Vacile nu câştigă războaie, a răspuns Aren.

— Şi nici soldaţii pe jumătate înfometaţi. Sau cei morţi de ciumă.

Căpitanul portului a scuipat.

— Singurul lucru bun pe care căsătoria prinţesei noastre l-a făcut pentru Maridrina a fost să umple buzunarele cerşetorilor, pe care regele i-a plătit să stea pe stradă şi să o aclame când trecea.

Aren şi bărbatul s-au întors la pregătirile pentru descărcarea navei. Forfota nu mai era decât un zumzet în urechile Larei, deoarece tot ce auzise îi frângea sufletul. Ceea ce Serin îi spusese în scrisoarea lui despre foamete şi ciumă era adevărat, şi totuşi... Totuşi, dacă acuzaţiile acestui bărbat conţineau vreun sâmbure de adevăr, fusese crunt înşelată în legătură cu cine era de vină. Picături de sudoare i se prelingeau pe spate, furnicându-i pielea.

Nu putea fi adevărat! Aren îl angajase pe acest om ca să spună astfel de lucruri. Toate erau minciuni menite să o păcălească. Îşi simţea pieptul prins ca într-o menghină şi fiecare răsuflare era un chin, în timp ce încerca să împace toate învăţăturile dobândite de-a lungul vieţii cu ceea ce vedea. Cu ceea ce auzea.

Cu ceea ce făcuse.

— Pune-ţi echipajul să o descarce mâine-dimineaţă la prima oră! Acum e aproape imposibil, pe o asemenea furtună.

Lara a clipit, concentrându-se asupra lui Aren, care i-a strâns mâna căpitanului de port, aşteptând până când bărbatul s-a îndepărtat înainte să spună:

— E o dovadă suficient de grăitoare pentru tine?

Lara nu a răspuns, ci şi-a apăsat degetele pe tâmpla care-i pulsa dureros, urând felul în care îi tremurau mâinile.

— Ne întoarcem acum pe corabie?

Limba îi era înţepenită în gură, propria voce, distantă.

— Nu.

Era ceva în tonul lui care a scos-o din şoc. Apa se prelingea pe unghiurile dure ale feţei lui Aren, perle mărunte adunân-du-i-se pe genele întunecate. Pentru o bătaie de inimă, ochii lui de culoarea migdalei i-au cercetat pe ai ei, apoi au examinat cu atenţie pontonul.

— Va trebui să aşteptăm în Vencia până trece furtuna. E bine s-o facem cu puţin confort.

Inima îi bătea ca o tobă, un ritm parcă întemniţat în propriul craniu, pe măsură ce mergea prin piaţă pe urmele lui Aren. Ithicanii se plimbau cu dezinvoltură în jurul lor. *Fugi!* Cuvântul i se repeta în minte, degetele i se încordau în cizme, disperate să o ducă departe de această situaţie. Nu voia să audă mai mult. Nu voia să se confrunte cu faptul că s-ar putea să nu fie o eliberatoare. S-ar putea să nu fie o eroină. Nici măcar o martiră.

Voia să fugă de aceste frânturi de adevăr, care îi spuneau că este cu totul altceva.

Aren a înaintat pe străzile înguste şi şerpuitoare, cu clădiri de două etaje înghesuite pe ambele părţi, cu ferestrele închise împotriva furtunii. S-a oprit în faţa unei uşi, cu o firmă deasupra pe care scria *Pasărea Cântătoare.* Muzica, clinchetul paharelor şi murmurul vocilor răsunau până în stradă. A ezitat, cu o mână pe clanţă, apoi a tras uşa cu un oftat.

A învăluit-o imediat mirosul de lemn afumat, de mâncare gătită şi de bere vărsată, observând salonul plin de mese joase, majoritatea dintre ele fiind ocupate de clienţi din rândul negustorilor. Jor şi Aren s-au aşezat la una din colţ, iar celelalte gărzi au ocupat locurile de la bar. Luptând să controleze emoţiile tumultuoase care îi torturau inima, Lara a ocupat scaunul din dreapta lui Aren, stând aplecată şi sperând că ploaia nu îi spălase murdăria care îi completa deghizarea. O voce feminină i-a atras atenţia.

— Ei bine, ia uite cine a venit!

De masă se apropiase o femeie tânără, de douăzeci şi ceva de ani. Avea părul lung, de un blond mai deschis şi mai auriu decât al Larei, iar o bună parte din decolteul ei

generos era scos în evidenţă de corsetul decoltat al rochiei.

Aren a luat unul dintre paharele mici cu băutură de chihlimbar pe care o chelneriţă le adusese la masă.

— Ce mai faci, Marisol?

— Ce mai fac?

Femeia – Marisol – şi-a aşezat mâinile pe şolduri.

— A trecut mai bine de un an de când ţi-ai arătat faţa jalnică în Vencia, John, şi mă întrebi ce mai fac?

— Atât de mult timp a trecut?

— Ştii al naibii de bine cât a trecut.

Aren şi-a ridicat mâinile în semn de iertare, oferindu-i femeii un zâmbet fermecător, pe care Lara nu-l mai văzuse vreodată pe chipul lui. Familiar, cu o tentă de flirt. Natura relaţiei lor era evidentă, iar pielea Larei a devenit incandescentă.

— Circumstanţe independente de voinţa mea. Dar mă bucur să te văd.

Femeia s-a bosumflat şi i-a aruncat o privire lungă. Apoi s-a aşezat pe genunchiul lui şi l-a cuprins cu un braţ pe după gât. Degetele Larei s-au îndreptat spre pumnalele ascunse în cizme, furia clocotindu-i prin vene. Ce era în capul lui, eta-lându-şi amanta în faţa ei? Era un fel de pedeapsă? Voia să demonstreze ceva?

Femeia l-a salutat apoi pe Jor şi i-a făcut semn uneia dintre chelneriţe să mai aducă un rând.

Bărbatul în vârstă şi-a golit paharul, luându-l pe următorul de la chelneriţă înainte ca ea să apuce să-l pună pe masă.

— Mă bucur să te văd, Marisol! Privirea femeii a poposit asupra Larei.

— Cine este ursuzul?

— Vărul meu. Învaţă să facă negoţ.

Marisol şi-a înclinat capul drăguţ, privind-o pe Lara ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama de unde o cunoaşte

— Cu ochii ăştia, mama ta trebuie să se fi iubit cu însuşi regele Silas.

Aren s-a înecat cu băutura.

— N-ar fi asta o chestie?

— S-ar putea să te distrezi mai bine dacă ai zâmbi un pic mai mult, băiete. Ai putea învăţa mai multe de la vărul tău decât cum să navighezi pe o corabie.

Lara i-a oferit un zâmbet care era numai dinţi, dar femeia doar a râs, atenţia ei revenind către Aren.

— Cât timp rămâi aici?

— Doar până mâine, presupunând că se va opri furtuna. Marisol a strâns din dinţi, evident dezamăgită.

— Atât de puţin!

— Prezenţa mea este solicitată acasă.

— Asta spui mereu, a zis Marisol, expirând încet, apoi şi-a scuturat capul. Vei avea nevoie de camere pentru echipajul tău pentru noaptea asta, nu? Şi pentru vărul tău?

Larei i s-a strâns stomacul. *Dar nu pentru el.* Cu siguranţă că nu intenţiona…

— Pentru ei. Şi una pentru mine.

Când Marisol a ridicat o sprânceană, Lara s-a străduit din răsputeri să nu cedeze impulsului de a-i da un pumn în nasul ei mic şi drăguţ.

Jor şi-a dres glasul.

— S-a însurat, Marisol.

Femeia a sărit atât de brusc, încât s-a lovit de masă, făcând lichidul să sară din pahare.

Lăsându-şi jos băutura, Aren i-a aruncat lui Jor o privire ameninţătoare, dar bărbatul mai în vârstă doar a ridicat din umeri.

— N-are rost să mai lungim discuţia. Acum că a fost anunţată, putem să ne vedem de treabă.

Marisol a clipit rapid, cu ochi sclipitori.

— Felicitări! Sunt convinsă că e fermecătoare.

— Are un temperament sălbatic şi o limbă cât se poate de ascuţită.

Deodată, ochii lui Marisol s-au îndreptat spre Lara, părând să înţeleagă mult prea multe. În loc să o înfrunte din priviri, aşa cum ar fi vrut, Lara şi-a fixat atenţia pe o fisură din masă.

— Sunt sigură că e foarte frumoasă, a spus cealaltă femeie. Aren a rămas tăcut pentru o clipă.

— La fel de frumoasă precum bolta senină de deasupra Mărilor Furtunoase. Şi la fel de înşelătoare.

Lara a simţit o gheară în jurul inimii la auzul cuvintelor, un compliment învăluit într-un adevăr întunecat, imposibil de negat.

— Ei bine, atunci asta explică de ce eşti îndrăgostit de ea, a spus Marisol cu blândeţe. Întotdeauna ai fost atras de provocări.

Lara a înşfăcat unul dintre paharele mici şi a dat pe gât conţinutul, cu urechile ţiuind, în timp ce se uita oriunde, mai puţin la Aren.

Jor a tuşit puternic, apoi şi-a fluturat mâinile în aer.

— Avem nevoie de un alt rând de băuturi aici!

— Poate de mai multe.

Marisol s-a aşezat la masă, făcându-le un semn discret muzicanţilor, care au pus deoparte instrumentele cu coarde şi au luat tobele şi tamburinele, umplând încăperea de un ritm melodic. Tinere îmbrăcate în rochii viu colorate dansau printre mese, cu brăţările din clopoţei de la încheieturi şi glezne zornăind, în timp ce vocile lor acompaniau muzica. Câteva clipe mai târziu, clienţii au

început să aplaude, zarva împiedicând-o pe Lara să se concentreze. Marisol a bătut din palme.

— Nu există nicio dovadă că regele îşi pregăteşte flota pentru a lupta împotriva blocadei valcottane! Nici măcar nu există semne că *ar intenţiona* să o facă. Am informatori de-a lungul coastei şi niciun şantier naval nu se laudă cu o comandă de la coroană.

Lara a clipit. *Femeia asta era spioană?*

— Preţurile importurilor au crescut vertiginos. Mâncarea este limitată la ceea ce Maridrina poate produce singură, ceea ce este puţin, având în vedere că toţi fermierii noştri au fost transformaţi în soldaţi, iar foametea e în creştere în oraşe. Şi situaţia se va înrăutăţi.

— Şi Amaridul nu profită? a întrebat Aren, care bătea la rândul lui din palme în ritmul muzicii. Aş fi crezut că abia aşteaptă o astfel de ocazie.

Marisol a clătinat din cap.

— Marinarii amaridieni se plâng în fiecare zi în porturi că alianţa dintre Ithicana şi Maridrina le-a distrus câştigurile, a răspuns femeia, aţintindu-şi ochii asupra lui Aren. Şi acum, că alianţa nu funcţionează aşa cum şi-au dorit, par fericiţi că Maridrina plăteşte preţul.

— Cât de răutăcios din partea lor!

Marisol a luat o gură din băutura ei, apoi a dat din cap.

— Sprijinul poporului maridrinian în conflictul cu Valcotta era în scădere de ani buni, deoarece nimeni nu mai credea că există ceva de câştigat din asta. Dar, de la nuntă şi de când s-au produs ulterior represaliile valcottane, susţinerea unui război total cu Valcotta a crescut de zece ori. Bărbaţi şi băieţi se aruncă în faţa recrutorilor militari, închipuindu-se salvatorii poporului şi…

Femeia s-a oprit brusc, aruncând o privire rapidă către Lara.

— Şi? a solicitat Aren.

— Şi există tot mai multe voci care sugerează că alianţa din Tratatul de Cincisprezece Ani ar trebui să fie ruptă. Că, în timp ce Maridrina moare de foame, Ithicana continuă să profite de pe urma comerţului cu Valcotta. Dacă Regatul Podului ar fi un aliat adevărat, ar refuza accesul duşmanilor noştri în portul din Southwatch.

Ridicând din umăr, Marisol a continuat:

— Concesiile făcute de Ithicana Maridrinei nu au adus nici cel mai mic beneficiu poporului nostru. Dar în loc să dea vina pe regele Silas, oamenii dau vina pe Ithicana pentru greutăţile întâmpinate. Abia aşteaptă o luptă.

Maridrina va muri de foame înainte să vadă vreodată avantajele acestui tratat, i-au răsunat în minte Larei cuvintele lui Aren. Câtă dreptate avusese!

Cântecul s-a încheiat, dansatorii s-au retras, iar muzicanţii au ales o melodie mai liniştită. Marisol s-a ridicat.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Voi aranja să primiţi de mâncare şi să vi se pregătească mai multe camere, pentru tine şi echipajul tău.

Tatăl ei, Serin... toţi maeştrii ei. Toţi le minţiseră pe Lara şi pe surorile ei. Acest lucru în sine nu era o mare revelaţie, deoarece îşi dăduse seama că ticăloşia Ithicanei fusese exagerată şi prezentată astfel pentru a le transforma pe fete în fanatice, cu un scop clar: distrugerea asupritorului Maridrinei. Dar până în acest moment, crezuse că, deşi metodele tatălui ei fuseseră josnice, motivaţia fusese pură. Să salveze poporul Maridrinei. Să-i hrănească şi să-i protejeze pe oameni.

Doar că nu Ithicana era opresorul. Ci tatăl ei.

Lara şi surorile ei nu fuseseră izolate în complexul din deşert pentru siguranţa lor. Nici măcar pentru a ascunde intenţiile tatălui lor faţă de Ithicana. Fuseseră izolate

pentru a le ţine departe de adevăr. Fiindcă dacă ar fi ştiut că misiunea lor era condusă nu de nevoia de a îndrepta o greşeală, ci de lăcomia nesfârşită a propriului tată, cât de dispusă ar fi fost vreuna dintre ele să-şi trădeze soţul? Să distrugă o naţiune? Să vadă un popor măcelărit? Promisiuni şi ameninţări şi avuţii erau motivaţii neînsemnate, în comparaţie cu fanatismul care le fusese insuflat ei şi surorilor sale.

Dar pentru Lara, acel fanatism nu mai ardea.

27. AREN

JOR I-A FĂCUT semn uneia dintre fete să aducă un alt rând de băuturi.

— De ce suntem aici? a întrebat el. Din ce motiv ne riscăm vieţile pe mările sălbatice şi în teritoriul inamic?

Împingându-şi mâncarea de colo-colo în farfuria din faţa lui, Aren nu a răspuns. Lara urcase în camera lor cu o oră în urmă, tăcută, trasă la faţă. Îi spusese să rămână acolo până se întoarce el, pentru propria ei siguranţă. Nu se aşteptase să-l asculte.

Aren ştiuse. Stând în apă cu ea, lângă Insula Şerpilor, ştiuse. Toate micile particularităţi despre soţia lui maridrini-ană, toate lucrurile mărunte care i se păruseră bizare, se adunaseră până când nu mai putea nega adevărul.

Lara era spioană.

Femeia de care se îndrăgostise până peste cap era o spioană.

În primele zile ale căsniciei lor, crezuse că aparentul dispreţ al Larei faţă de el era provocat de disconfortul ei de a fi forţată să intre într-o căsătorie pe care nu şi-o dorea. Să ducă o viaţă pe care nu şi-o alesese. Dar şocul de pe chipul ei când i-a spus că tatălui ei i se oferise şansa de a-şi hrăni poporul înfometat, alegând în schimb să cumpere arme, a destăinuit un adevăr de netăgăduit: *fusese minţită.*

Aren a angajat şi el destui spioni pentru a şti că majoritatea dintre ei credeau că munca înfăptuită avea un scop nobil. Regele Şobolanilor ar fi avut dificultăţi în a

găsi un spion care să creadă că Ithicana reprezintă cauza suferinţei Maridrinei, aşa că a creat unul: o fiică crescută în izolare totală, pentru a-i implanta un fals sentiment de dreptate.

Doar că acum ştia adevărul.

— Aren?

Deşi Jor părea relaxat, Aren nu-l auzise niciodată pe căpitanul gărzii sale să-i scape numele real al cuiva, mai ales pe cel al regelui, într-o astfel de situaţie. Bărbatul mai în vârstă era îngrijorat. Şi pe bună dreptate. Ithicana era prinsă la mijloc.

Înainte să poată răspunde, unul dintre membrii echipajului său a păşit în tavernă şi a dat o dată din cap. Aren a simţit că a fost înjunghiat în inimă.

— Eşti pe cale să afli. Afară, garda lui i-a raportat:

— Merge pe bulevardul principal. Gorrick o urmăreşte. I-a înmânat regelui său arcul şi tolba.

Fără să comenteze, Aren a luat armele şi a pornit în sus pe stradă, cu Jor pe urmele lui. Vencia era aglomerată, ca întotdeauna, şi i-a luat puţin timp să-l găsească pe ithicanul înalt care-i urmărea soţia.

— Întoarce-te! i-a murmurat Aren lui Gorrick după ce a avut-o pe Lara în vizor. Vom prelua noi de aici.

Bărbatul a deschis gura pentru a obiecta, apoi a văzut expresia de pe chipul lui Aren şi a dispărut în mulţime.

Lara înainta pe centrul străzii, încă deghizată, prin urmare beţivii şi huliganii au lăsat-o în pace. Totuşi, în timp ce o urmăreau, s-a întrebat cum de costumaţia păcălea pe cineva. De fiecare dată când îşi întorcea capul pentru a se uita la ceva care îi atrăsese interesul, lumina torţelor îi sublinia liniile fine ale feţei şi buzele pline, gâtul lung şi delicat, rotunjimile fundului. Mersul uşor legănat. Nu cunoscuse niciodată un marinar harendellian care să se deplaseze aşa.

Era atât de dureros de frumoasă! Însă, deşi ştia că îşi folosise atuul împotriva lui, înşelătoria nu diminua atracţia puternică pe care o simţea faţă de ea.

A implorat în tăcere: *Te rog, lasă-mă să mă înşel în legătură cu ceea ce ai de gând să faci!*

Dar traseul urmat de Lara vorbea de la sine: în sus, pe străzile întortocheate, spre palatul tatălui ei, scăldat în nuanţe albastre şi arămii, un simbol al orgoliului şi al lăcomiei sale.

Când şi-a dat şi el seama încotro se îndrepta Lara, Jor a înjurat.

— Trebuie s-o oprim!

Aren a ocolit un cuplu de beţivi şi a trecut sub adăpostul umbrelor, deplasându-se mai aproape de clădiri.

— Nu încă.

Cu cât urcau mai mult, cu atât mai puţini oameni umpleau strada, dar Lara nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi. Ca şi cum nici nu i-ar fi trecut prin cap că el ar fi putut pune să fie urmărită.

— Ce ai de gând să faci, Aren? a şuierat Jor.

— Vreau să văd dacă mă va trăda.

Dar ceea ce spera el era că adevărul o schimbase. Că acum, conştientă de înşelăciunea tatălui ei, avea să se împotrivească oricărui scop pentru care fusese pregătită. Dacă era genul de femeie pe care o credea, nu, *se ruga* să fie.

A continuat să meargă spre poartă, în timp ce gărzile care flancau intrarea o priveau plictisiţi, un tânăr singuratic care nu-i preocupa. Aren s-a oprit în umbră, unde soldaţii nu-l vedeau, şi a tras o săgeată din tolbă. Era arcul lui, dar lemnul părea ciudat şi nefamiliar sub degetele sale transpirate.

Jor s-a întins să-şi scoată arma.

— Lasă-mă să fac eu asta pentru tine!

Aren s-a dat un pas în lateral şi a fixat săgeata, clătinând din cap.
— Nu. Eu am adus-o în Ithicana. E responsabilitatea mea. Fără să încetinească, Lara s-a apropiat de poartă, luând prin surprindere gărzile. Unul dintre soldaţi a strigat-o:
— Ce cauţi, băiete? Lara nu a răspuns.

— Eşti pe jumătate îndrăgostit de fată! a insistat Jor. Nu ai nevoie de asta pe conştiinţă.

— Ba da, am nevoie.

— Spune ce vrei sau pleacă! a strigat soldatul, când Lara s-a oprit la câţiva paşi de porţile grele de fier.

Aren a tras încet arcul, ţintind săgeata spre centrul spatelui ei zvelt. De la această distanţă, avea să-i străpungă direct inima. Ar fi murit înainte să provoace şi mai mult rău, atât lui, cât şi Ithicanei.

Inima îi bătea sălbatic şi frenetic în piept, sudoarea fierbinte se amesteca cu ploaia care îi curgea pe spate. Când a clipit, a văzut-o căzând. A văzut cum sângele i se revarsă într-o baltă în jur. A văzut ochii aceia blestemat de frumoşi cum îşi pierd scânteia. Apoi a clipit din nou şi Lara stătea nemişcată în întuneric. După o clipă, tânăra a făcut un pas şovăitor înainte. Braţul lui Aren tremura.

Încă un pas.

Coarda arcului i-a lăsat urme adânci pe degete când a început să şi le îndrepte lent, ştiind că, în ciuda faptului că nu avea de ales, nu avea să se ierte niciodată pentru că a ucis-o.

Trupul ei se legăna, inima lui a tresărit. Apoi un fulger strălucitor a brăzdat cerul, iar Lara s-a întors, îndepărtându-se în grabă de porţi. Jor l-a tras pe Aren mai adânc în umbră, când a trecut pe lângă ei, luând-o înapoi spre oraş. Regele Ithicanei a dat să o urmeze, apoi a simţit că tot ce mâncase la cină i se ridică în gât.

Sprijinindu-se cu o mână de peretele clădirii, Aren şi-a vărsat tot conţinutul stomacului pe stradă.

— Urmăreşte-o! a reuşit el să îngâne. Asigură-te că se întoarce în siguranţă.

Abia după ce Jor a dispărut pe stradă, şi-a rezemat capul de piatra umedă şi vâscoasă. O jumătate de secundă. Atât făcuse diferenţa între ea fugind în noapte şi ea zăcând moartă pe stradă. O jumătate de secundă.

Mirosul de vomă i-a umplut nasul, dar nu asta i-a făcut ochii să ardă. Îi freca furios, urându-l pe regele Maridrinei până în adâncul sufletului. Alianţa dintre Maridrina şi Ithicana îşi bătea joc de acest cuvânt, fiindcă Aren simţea că nu are un duşman mai mare decât Silas Veliant.

— Tu! a strigat cineva. Nu mai pierde vremea. Valea! Aruncând o singură privire în urmă spre palatul în care dormea tatăl Larei, Aren a dispărut în noapte.

28. LARA

ODATĂ ÎNTOARSĂ LA *PASĂREA CÂNTĂTOARE,* Lara s-a lăsat uşor pe un taburet, cu apa curgându-i din haine şi pre-lingându-se pe duşumeaua de sub ea. Cârciumarul a privit-o amuzat.

— Whiskey, a bolborosit ea.

— Poţi să plăteşti, băiete?

— Nu! s-a răstit ea. Intenţionez să beau şi apoi să fug prin spate.

Amuzamentul din ochii lui a dispărut şi s-a aplecat peste bar.

— Ascultă, nenoro...

— Dragă, poţi să mai aduci nişte vin din beci? a intervenit Marisol, care apăruse de nicăieri. Mă ocup eu de asta.

Ridicând din umeri, cârciumarul s-a îndreptat spre o uşă deschisă din spatele barului. După ce a dispărut, Marisol a scos o sticlă de sub tejghea şi a turnat o măsură generoasă într-un pahar, pe care l-a împins în faţa Larei.

— Nu ştiu cum se fac lucrurile în Harendell, dar eu n-am obiceiul de a îmbăta copiii în cârciuma mea.

Lara i-a aruncat o privire rece, a golit paharul şi l-a împins înapoi în faţa femeii. Apoi a vârât mâna în buzunar, a scos o monedă harendelliană de aur şi a trântit-o pe tejghea.

— Fă o excepţie!

Marisol a ridicat o sprânceană.

— Sunteţi fermecătoare, nu-i aşa, Majestate?

— Oferi titluri tuturor clienţilor tăi?

— Doar femeilor cu ochii de un albastru de Veliant, care călătoresc în compania spionilor ithicani.

Nu părea să aibă rost să încerce să o contrazică.

— Fie torni şi vorbeşti în acelaşi timp, fie taci din gură! N-am chef de altceva.

N-avea chef de nimic, voia doar să reducă la tăcere întrebările care i se învârteau nebuneşte în minte, încercând totodată să accepte o lume care părea să se fi întors cu susul în jos. Şi, cu siguranţă, n-avea niciun chef să stea la taclale cu fosta iubită a lui Aren.

Marisol a turnat băutura, apoi a aşezat sticla lângă pahar.

— Te-am văzut când ai trecut prin Vencia în drum spre Ithicana, a spus ea, cu coatele sprijinite pe lemnul lustruit. Perdeaua trăsurii era trasă, dar am reuşit să te văd doar o clipă. Păreai că pleci la război, nu să te căsătoreşti.

Lara chiar *plecase* la război. Sau cel puţin aşa crezuse la vremea respectivă.

— Regele a ordonat ca străzile să fie evacuate. Nimeni nu avea voie să iasă din casă până la îmbarcarea ta pe corabie. Pentru protecţia ta, aşa au spus.

Nu avusese nimic de-a face cu protecţia ei. A fost un ultim pas prin care să se asigure că Lara urma să se îmbarce pe navă, convinsă că Maridrina se afla în cea mai disperată situaţie. Şi că Ithicana era de vină. O ultimă piesă din înşelăciune.

— Apoi te-au suit pe corabie şi ai dispărut. Plecată spre Ithicana şi, deşi nu ştiam la acea vreme, să-mi furi amantul preferat.

Lara i-a oferit un zâmbet mieros.

— Având în vedere că nu l-ai mai văzut de mai bine de un an, nu cred că mai aveai prea multe drepturi asupra lui. Dacă ai avut vreodată.

— Eşti o scorpie mică, nu-i aşa?

Lara i-a smuls din mâini paharul pe care îl lustruia, l-a umplut, a aşteptat ca Marisol să îl ridice, apoi au ciocnit.

— Să bem pentru asta!

Golind paharul dintr-o înghiţitură, Marisol l-a pus deoparte.

— Ne aşteptam ca lucrurile să se schimbe. Ca tatăl tău să-şi mai scadă nenorocitele alea de taxe sau măcar să folosească banii pentru ceva mai bun decât pentru războiul neîncetat cu Valcotta.

— Dar nu s-a schimbat nimic. Marisol a clătinat din cap.

— Ba lucrurile chiar s-au înrăutăţit.

— Te face să te întrebi de ce m-am obosit să mă duc. Doar că Lara ştia exact de ce s-a dus în Ithicana. Pentru a-şi salva surorile. Pentru a-şi salva regatul. Pentru a se salva pe ea însăşi. În acest moment, aproape că se întreba dacă nu cumva i-a condamnat pe toţi la o soartă mult mai cumplită.

— Presupun că nu a fost alegerea ta.

Ochii lui Marisol au alunecat peste umărul Larei, observând cine sosea şi cine pleca din salon.

— Dar ce ştiu este că te-ai căsătorit cu cel mai bun bărbat pe care am avut vreodată privilegiul să-l întâlnesc, aşa că, poate în loc să-ţi îneci amarul, ai putea să te gândeşti la o cale mai bună de a-ţi petrece timpul.

Şi-a înclinat capul.

— Oricum ar fi, sper să te bucuri de seara ta, Majestate!

— Noapte bună, a murmurat Lara, umplându-şi din nou paharul.

Ştia că Aren era un bărbat bun. Instinctele ei, în care ar fi trebuit să aibă încredere, îi strigau acest lucru de mai mult timp decât ar fi vrut să recunoască, dar le ignorase în favoarea a ceea ce *i se spusese.* Fusese păcălită. Manipulată. Folosită.

Se dusese la palat pentru a-şi ucide tatăl.

Planul ei era să folosească codurile pe care le primise pentru a intra, apoi să aştepte ca soldaţii să o ducă la tatăl ei şi să-l omoare. Cu mâinile goale, dacă ar fi fost nevoie. Nu era ca şi cum nu ar fi fost antrenată să o facă. El ar fi ucis-o apoi, dar moartea lui ar fi meritat sacrificiul. Ar fi meritat acel moment când tatăl ei şi-ar fi dat seama că ea, arma sa preţioasă, s-a întors împotriva lui.

Dar în timp ce Lara stătuse acolo, în ploaia torenţială, cu soldaţii tatălui ei care o priveau plictisiţi, vocea maestrului Erik îi răsunase în urechi: *Nu-ţi pierde firea, gândăcelule. Pentru că, atunci când o faci, rişti ca duşmanii tăi să te învingă.*

Ar fi fost ceva complet diferit dacă pierderea firii ar fi costat-o doar pe ea. Însă în secundele petrecute în faţa porţilor, cu pielea furnicată de un al şaselea simţ, care o avertiza că e în pericol, Lara s-a gândit că Ithicana şi Aren aveau să fie cei care vor plăti preţul. Foile de hârtie din camerele lui Aren din Midwatch încă mai conţineau toate secretele podului. Dacă una singură dintre ele ajungea în mâinile lui Serin... ar fi fost o nenorocire ireversibilă. Trebuia să se asigure că vor fi distruse. După ce reuşea asta, putea să se concentreze la răzbunare cu sufletul împăcat.

Se întorsese cu intenţia de a-i lăsa lui Aren un bilet în care să-i explice totul şi să-i dea instrucţiuni pentru a distruge hârtiile, dar imaginea chipului său când îl va citi îi tot răscolea gândurile. El, care era loial până în măduva oaselor, ar lua personal actul ei de lipsă de loialitate. Ar *urâ-o.* Lara a golit conţinutul paharului în înghiţituri mari, dorindu-şi ca alcoolul să-şi facă mai repede efectul. Dorindu-şi să-i amorţească inima trădătoare.

Îngândurată, şi-a umplut din nou şi din nou paharul, până când sticla s-a golit, fără ca alcoolul să-i domolească

măcar puţin durerea surdă din piept. Ar mai fi comandat încă una şi ar fi continuat să bea, dar nu mai era nimeni care să o servească, toate sticlele şi paharele fiind puse deoparte pentru noapte, iar încăperea, tăcută şi liniştită.

Ridicându-se în picioare, Lara s-a întors să descopere salonul golit de clienţi şi de personal, scaunele puse pe mese, podeaua măturată şi uşa închisă. Lipsit de viaţă. Cu excepţia lui Aren, care stătea la masa din spatele ei.

Lara l-a privit pierdută, simţindu-şi inima de parcă ar fi fost ruptă în mii de bucăţi, aruncate apoi în flăcări.

— Aştepţi să mă duc la culcare ca să te duci după Marisol? Cuvintele îi erau neclare. Duşmănoase. Dar aproape că îşi
dorea ca el să o facă, doar pentru că un asemenea gest i-ar fi dat un motiv întemeiat să-l urască. Un motiv întemeiat să plece şi să nu se mai uite înapoi.

— Cine crezi că a venit să mă caute, ca *să mă ocup de vărul meu mic, cu gură spurcată?*

Lara s-a strâmbat.

— Ştie că nu sunt vărul tău. Ştie exact cine sunt şi, în mod evident, cine eşti tu.

— E isteaţă Marisol.

— Nu eşti îngrijorat?

Aren a clătinat din cap, apoi s-a ridicat în picioare. Hainele îi erau ude, dar orice cantitate de apă de ploaie adunase, aceasta se uscase de mult. *De cât timp stătea acolo?*

— Spionează pentru Ithicana de aproape un deceniu, de când tatăl tău l-a spânzurat pe al ei şi apoi i-a înfipt capul în porţile Venciei. E loială.

Cuvinte de gelozie îi dansau pe limbă Larei, dar le-a înghiţit.

— E frumoasă. Şi blândă, a spus ea.

— Da.

Privirea lui era intensă.
— Dar nu e ca tine.

Corpul ei se legăna, camera se învârtea. Aren a străbătut distanţa dintre ei în doi paşi, prinzându-i talia cu mâinile. Echilibrând-o. Lara a închis ochii, pentru a încerca să pună capăt ameţelii, dar camera care se învârtea a fost înlocuită de amintirea trupului lui dur şi musculos, a pielii bronzate sub degetele ei. Căldura i-a înflorit adânc în pântec.

Nu poţi! şi-a spus. *Eşti o mincinoasă şi o trădătoare. Nu eşti femeia care crede el că eşti şi nu vei putea fi niciodată. Nu vei putea niciodată să fii tu însăţi.* Nu fără ca el să descopere adevărul. Dacă nu putea găsi curajul să i-l spună, atunci trebuia să se întoarcă în Ithicana pentru a distruge toate dovezile trădării ei şi apoi să dispară. Să-şi însceneze moartea. Să se întoarcă în Maridrina pentru a se răzbuna.

Şi să nu-l mai vadă niciodată pe Aren.

Ochii îi ardeau, respiraţia amenința să elibereze un hohot de plâns şi să o trădeze.

— Eşti bine?

A strâns din dinţi.

— Nu mă simt bine.

— Nu-i de mirare, având în vedere cât ai băut. Apropo, ai gusturi regale. Aia nu-i o sticlă ieftină.

— Eu am plătit-o.

A rostit cuvintele încet, în încercarea de a le face să sune mai clar.

— Vrei să spui cu monedele pe care le-ai furat de pe corabia *mea.*

— Dacă eşti atât de prost încât să le laşi la vedere, meriţi să le pierzi.

— Îmi pare rău! N-am înţeles nimic din toate bâlbâielile.
— Nemernicule! El a râs.

— Poţi să mergi?

— Da.

Eliberându-se din strânsoarea lui, Lara s-a clătinat spre scări, când, deodată, treapta de jos a zburat spre ea. Dar înainte ca faţa Larei să se izbească de lemn, Aren a prins-o, ridicând-o în braţe.

— Să nu tentăm soarta.

— Am nevoie doar de apă.

— Ai nevoie de o pernă. Poate că vei avea noroc şi furtuna va dura îndeajuns cât să poţi dormi şi să-ţi treacă mahmureala. Dar mă îndoiesc.

Lipită de pieptul său, Lara a scos un sunet de furie, îndrep-tându-l mai degrabă asupra ei decât asupra lui. O enerva uşurinţa cu care se ghemuia în el. Faptul că găsea atât de atrăgătoare ideea de a mai petrece nişte nopţi alături de Aren, în ciuda faptului că ştia că astfel nu făcea decât să amâne inevitabilul.

— Te-a ajutat whiskeyul?

— Nu.

— Nici pe mine nu prea mă ajută de obicei.

O lacrimă s-a prelins pe obrazul ei, dar şi-a întors chipul spre pieptul lui, dornică să o ascundă.

— Îmi pare rău că am fost atât de îngrozitoare! Meriţi pe cineva mai bun decât mine.

Aren a expirat, dar a rămas tăcut. Ritmul lui metodic de a urca scările i-a îngreunat pleoapele, ademenite de somn. Nu s-a împotrivit, pentru că, în pofida a tot, avea încredere deplină în el. Totuşi, era suficient de trează pentru a-l auzi, cu vocea lui răguşită, spunând:

— Din clipa în care te-am văzut în Southwatch, nu a mai existat nimeni în afară de tine. Chiar dacă sunt al naibii de prost pentru că simt astfel, nu va exista niciodată altcineva în afară de tine.

Eşti un prost, s-a gândit ea, învăluită treptat de întuneric. Dar nu era singurul.

29. AREN

NICIODATĂ NU REUŞISE să doarmă mai târziu de ivirea zorilor într-o zi senină.

Cum de ştia trupul lui adormit că vânturile s-au domolit şi că ploaia a încetat era un mister. Un al şaselea simţ, după o viaţă trăită în Ithicana, care îl avertiza că Mările Furtunoase îşi coborau garda şi că era timpul să o ridice pe a lui. Aşa că, atunci când ochii i s-au deschis brusc, odată cu cea mai plăpândă rază strălucitoare de lumină ivită la orizont, Aren s-a sculat din locul unde dormise pe podea şi s-a îmbrăcat în linişte, ca să nu o trezească pe Lara, care încă sforăia uşor, cu capul pe pernă, apoi s-a aventurat la parter pentru ceva de mâncare.

Era ca şi cum o povară i se ridicase de pe umeri. Venirea în Vencia fusese întotdeauna un risc, dar era unul de o mie de ori mai mare cu Lara alături. Cu toate acestea, meritase. Meritase ca ea să descopere adevărul despre situaţia Maridrinei cu propriii ochi şi să afle ce s-a întâmplat. Să înţeleagă că *tatăl ei,* nu Ithicana, s-a dovedit a fi asupritorul patriei sale. Să o facă pe Lara să vadă în cele din urmă adevărul, fără ca ochii să-i fie întunecaţi de toate prostiile cu care îi fusese umplută mintea de-a lungul timpului.

Lucrurile acelea au meritat riscul ca ea să se întoarcă împotriva lui şi să spună toate secretele blestemate pe care le aflase. Au meritat acele momente chinuitoare, când Aren crezuse că urma să fie nevoit să o oprească.

A meritat momentul în care Aren a fost sigur că loialitatea ei, dacă nu se îndreptase în totalitate spre

Ithicana, cel puţin nu-i aparţinea duşmanului său, pe care-l abandonase.

Faptul că ea făcuse această alegere fusese clar din momentul în care a văzut-o stând la bar, bând cu disperare whiskey. Aren îşi cunoştea suficient de bine soţia ca să ştie când era furioasă. Recunoştea acea flacără mocnită, care îndemna ca orice persoană sănătoasă la cap să se îndepărteze de ea, fie că îşi dădea seama sau nu. Noaptea trecută, fusese furioasă. Dar, pentru prima dată, nu pe el. Nu, când s-a întors şi l-a văzut, furia i-a fost învinsă de o cu totul altă emoţie. Una pe care voia de mult să o vadă.

În salon, Jor stătea cu Gorrick, dar Aren le-a făcut doar un semn din cap şi s-a aşezat singur într-un colţ, mulţumin-du-se să privească fluxul de oameni din cârciumă, în timp ce savura cafeaua pe care i-o adusese Marisol, prietena şi fosta lui iubită fiind prea grăbită pentru a face mai mult decât să-i strângă umărul în trecere.

Sala era pe jumătate plină de negustori ambulanţi. Unii aveau privirea limpede a celor dornici să facă profit odată cu deschiderea pieţelor. Alţii aveau ochii înceţoşaţi şi feţele verzi ale celor care se bucuraseră de o noapte de petrecere în Vencia şi se treziseră doar pentru că se temeau de mânia stăpânilor.

Aren avea mai multe în comun cu ultimul grup. Se aventurase în afara Ithicanei de la cincisprezece ani. Oficial, ca să spioneze. Ca să înveţe căile aşa-zişilor aliaţi ai regatului său şi să scape de duşmani, dar nu se putea nega faptul că folosise călătoriile şi pentru a se îndepărta de poverile fără sfârşit venite împreună cu titlul. Vencia a fost dintotdeauna favorita lui şi aşteptase trecerea a mai bine de o duzină de taifunuri, ocupându-şi timpul cu băutura, jocurile de noroc şi distracţia într-un salon sau

altul, de cele mai multe ori cu o fată din zonă care să-i încălzească patul, fără ca nimeni să creadă că era altcineva decât fiul unui negustor de succes.

În timp ce Maridrina simboliza un ghimpe în spatele Ithicanei, maridrinienii erau de mult timp prieteni cu Aren, o situaţie care a creat un anumit conflict. Nu trebuia să îi placă, dar o făcea. Îi plăcea cum se tocmeau şi se certau pentru orice lucru; cât de curajoşi şi bravi erau, chiar şi cei mai laşi dintre ei luându-se la bătaie pentru a apăra onoarea unui prieten; cum cântau, râdeau şi trăiau, fiecare dintre ei cu ambiţii măreţe pentru *mai mult.*

Vencia însăşi era un loc frumos, un deal plin de case albe, cu acoperişuri albastre, care păreau să strălucească întotdeauna când se apropia dinspre mare, cu străzi care fremă-tau de oameni veniţi din toate ţinuturile, din nord şi din sud. O metropolă care prospera *în ciuda* regelui său, ce conducea cu o mână de fier şi care se folosea de taxe pentru a-şi jefui propriul popor.

Nu, dacă Maridrina şi-ar fi găsit un nou conducător, iar Aren nu ar fi fost rege al propriului regat, ar fi fost fericit să îşi facă o viaţă în Vencia. Uneori se întreba dacă nu cumva ăsta era unul dintre motivele pentru care consiliul lui se temea de deschiderea graniţelor Ithicanei şi de plecarea cetăţenilor săi: ithicanii puteau să vadă cât de al naibii de *uşoară* era viaţa în alte regate, deloc dornici să se întoarcă. Iar astfel Ithicana nu ar mai fi cucerită, ci mai degrabă ar dispărea treptat, ştearsă de pe suprafaţa pământului.

Doar că el nu credea că aşa s-ar defăşura lucrurile. Era ceva în legătură cu plăcerea sălbatică de a trăi în Ithicana, care le vorbea sufletelor născute pentru asta, şi nici poporul, nici regatul nu aveau să se abandoneze vreodată, de bunăvoie, unul pe celălalt.

Gândurile lui Aren au fost întrerupte de o umbră care i-a căzut peste masă.

— Bună dimineaţa, Înălţimea Voastră! a spus o voce nazală. Sper că mă veţi ierta că vă întrerup micul-dejun.

Furculiţa lui Aren a ezitat la jumătatea drumului spre gură şi a fost nevoie de un mare efort din partea lui pentru a înghiţi bucăţile de ou. Şi-a ridicat capul.

— Am fost numit în multe feluri în această cameră, dar niciodată aşa.

Magpie a schiţat un zâmbet subţire şi a luat loc în faţa lui Aren.

— Şi mie îmi plac jocurile, Alteţă, dar poate că am putea renunţa la falsa pretenţie că sunteţi altcineva în afară de regele Ithicanei.

Zâmbetul i s-a lăţit.

— Ca să nu pierdem timpul.

Aren a pus furculiţa pe farfurie şi s-a lăsat pe spate pe scaun. Cu colţul ochiului, i-a văzut pe Jor şi Gorrick ridicând capetele, deoarece faţa lui Serin le era foarte familiară. Însă ei îl văzuseră pe Maestrul de Spionaj al Maridrinei doar de la distanţă, pentru că niciodată, dar *niciodată,* nu le fusese compromisă acoperirea.

Odată intrat pe teritoriul inamic, fiecare spion ithican ştia că, dacă era prins, trebuia să cadă de propria sabie înainte să predea secretele regatului, iar Aren nu se îndoia că toţi cei care erau cu el vor proceda întocmai aşa. Cu excepţia, poate, a femeii de la etaj.

— Cicatricea de pe mână v-a dat de gol.

Serin şi-a smucit bărbia spre mâna stângă a lui Aren, aşezată pe masă, cu o cicatrice albă şi curbată de la o veche luptă de pumnale, clar vizibilă.

— Pe lângă mască, purtaţi întotdeauna mănuşi când vă întâlniţi cu străinii. Dar nu şi la nunta domniei voastre, la

care, bineînţeles, am participat. O ceremonie atât de dramatică!

Gorrick s-a ridicat în picioare, căscând, apoi s-a îndreptat spre bar, ca şi cum ar fi vrut să flirteze cu Marisol. Prietena lui a zâmbit şi a râs, lustruind paharul pe care îl ţinea în mână, dar o clipă mai târziu, a dispărut din încăpere. Pentru a o găsi pe Taryn, care urma să o păzească pe Lara. Dacă asta ar fi fost măcar posibil.

Doamne, a fost un prost că a lăsat garda jos! Că a crezut că totul s-a terminat noaptea trecută, când Lara nu a intrat în palat. Poate că fusese doar un şiretlic şi, chiar acum, soţia lui maridriniană spunea tot ce aflase lacheilor tatălui ei.

— Nu vă stă în fire vouă, ithicanilor, să faceţi greşeli. Serin şi-a ridicat mâna pentru a atrage atenţia unei chelneriţe.

— Bineînţeles, am bănuit că ne-aţi vizitat din când în când ţărmurile, dar până acum nu v-aţi anunţat atât de evident sosirea.

Aren a ridicat o sprânceană.

— Din cauza oţelului. Vedeţi, a fost descărcat în Northwatch pentru a fi transportat prin pod cu mai bine de un an în urmă, şi totuşi încărcătura a ajuns cumva în Vencia abia ieri şi a fost descărcată abia azi-dimineaţă. Şi prin intermediul unei nave care pretinde că a venit din Harendell, nu cu feribotul din Southwatch.

La naiba! Ahnna avea să-l omoare dacă reuşea să supravieţuiască situaţiei actuale.

— Aş zice că a fost o greşeală de amator, dar asta nu e prima vizită în Vencia, nu-i aşa, Înălţimea Voastră?

Serin a acceptat o cafea de la una dintre fetele lui Marisol.

— Păreţi mult prea în largul domniei voastre pentru ca aceasta să fie prima dată.

Aren şi-a ridicat ceaşca, privindu-l pe Maestrul Spionajului.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru Vencia. Sunt o mulţime de femei atrăgătoare aici.

Serin a pufnit amuzat.

— M-aş fi gândit că acele zile au rămas în urmă, acum că sunteţi un bărbat însurat.

— Poate că ar fi fost, dacă nu mi-aţi fi trimis o asemenea harpie.

Cafeaua din ceaşca lui Serin a tremurat, iar micuţul om a pus-o repede jos, pentru a-şi ascunde reacţia. Se pare că Lara nu se ţinuse de planul maestrului în metodele ei de seducţie. Un lucru bun, probabil, pentru că Aren bănuia că el şi Serin aveau nişte gusturi foarte diferite când venea vorba de femei.

— Am putea să vă trimitem alta... poate una mai amabilă şi mai blândă.

Ochii lui Serin au fugit spre Marisol.

— Văd că aveţi o pasiune pentru blonde. Mă pot gândi la prinţesa potrivită pentru domnia voastră. Ea a fost prima mea alegere, dar soarta a conspirat împotriva mea. Împotriva amândurora, s-ar părea.

Curiozitatea lui Aren cu privire la motivul pentru care a fost aleasă Lara s-a aprins din nou, înainte de a fi dată la o parte de grija pentru prietena lui. Dacă Marisol fusese asociată cu el, se afla în pericol.

— Tentant. Din păcate, astfel de practici sunt dezaprobate de poporul meu. Va trebui să mă mulţumesc cu ceea ce mi-aţi trimis.

— Că tot veni vorba de Lara, cum se simte? A trecut ceva timp de când nu am mai primit veşti de la ea, iar tatăl ei a devenit... îngrijorat.

Mintea lui Aren a început să lucreze iute. Dacă oţelul a fost descărcat şi procesat abia azi-dimineaţă, era posibil

ca ei să fi fost sub supravegherea lui Magpie doar de câteva ore, timp pe care Lara îl petrecuse inconştientă într-un pat la etaj. Pe de altă parte, ar putea fi un şiretlic pentru a-i distrage atenţia lui Aren cât maridrinienii îşi luau prinţesa.

— E îndeajuns de bine.

— Tatăl ei ar dori să aibă dovezi în acest sens.

— Când mă întorc acasă, îi voi sugera să pună mâna pe condei. Dar trebuie să te avertizez, Lara nu este cea mai… *ascultătoare* dintre soţii. Mai degrabă îmi va spune să-mi bag în fund atât condeiul, cât şi hârtia.

Serin s-a încruntat.

— Poate că ar trebui să-i amintiţi de grija permanentă a tatălui ei pentru bunăstarea sa.

Aren şi-a sprijinit coatele pe masă.

— Termină cu tâmpeniile, Magpie! Amândoi ştim că stăpânului tău nu-i pasă deloc de fiica lui. A obţinut ceea ce a vrut, comerţ liber cu oţel şi arme. Deci, ce altceva mai urmăreşti?

Fluturând din mână, ca şi cum ar fi vrut să risipească atmosfera tensionată, Serin i-a oferit un zâmbet timid, prin care îşi cerea iertare.

— Trebuie păstrate aparenţele. Sincer să fiu, puteţi să-i tăiaţi gâtul micii nenorocite şi stăpânului meu nu i-ar păsa. Însă *îl interesează* angajamentul domniei voastre faţă de alianţa dintre regatele noastre.

— Îşi primeşte oţelul, conform înţelegerii noastre. Ce altceva mai crede că merită?

Magpie a dat grav din cap.

— E adevărat că aţi respectat cu sfinţenie înţelegerea, la fel şi noi. Mă refer mai degrabă la… *spiritul* acordului. Tratatul a fost pentru o alianţă de pace între Ithicana şi Maridrina, şi totuşi continuaţi să o faceţi pe gazdele şi să încheiaţi acorduri de comerţ cu cel mai mare duşman al

nostru, în piaţa voastră din Southwatch, *permiţându-i* să cumpere bunuri de care Maridrina are cu disperare nevoie. Stăpânul meu vă cere să vă reconsideraţi această rânduială.

— Vrei să tai legăturile cu Valcotta?

Să rupă legăturile cu regatul care asigura aproape o treime din câştigurile podului în fiecare an? Valcotta nu era un aliat, dar nici nu era duşmanul declarat al Ithicanei, aşa cum fusese Maridrina în trecut. Totuşi, dacă Aren îndeplinea cererea lui Serin…

— Nu mă interesează să pornesc un război împotriva Valcottei.

— Iar stăpânul meu nici nu vă cere să o faceţi.

Serin a strecurat un cilindru de argint ştanţat pe masă, cu sigiliul lăcuit de un albastru de Maridrina.

— Vă cere doar să încetaţi să îi mai aprovizionaţi în războiul împotriva noastră.

— Vor riposta, iar războiul va fi la porţile mele.

— Poate că da.

Serin a luat o gură din cafeaua sa.

— Dar dacă Valcotta vă atacă, fiţi siguri că Maridrina va riposta împotriva ei de zece ori mai abitir. Noi nu-i tratăm cu bunăvoinţă pe cei care ne lezează prietenii şi aliaţii.

Cuvinte de susţinere, dar Aren a auzit ameninţarea subtilă. *Faceţi ce spune stăpânul meu sau suportaţi consecinţele!*

— Gândiţi-vă la asta, Înălţimea Voastră! a adăugat Serin şi s-a ridicat în picioare. Stăpânul meu aşteaptă cu nerăbdare răspunsul domniei voastre în scris, care să detalieze angajamentul faţă de prietenia noastră.

Pe chipul lui Magpie a revenit zâmbetul abia schiţat.

— Călătorie plăcută înapoi spre casă şi, *vă rog,* transmiteţi-i Larei salutările mele!

Fără un alt cuvânt, Maestrul de Spionaj al Maridrinei a părăsit salonul şi uşa s-a închis în urma sa. Ridicând cilindrul cu mesaj, Aren a cercetat rapid conţinutul înainte să-l îndese în traista de la picioare, apoi a întâlnit ochii lui Jor, aflat în cealaltă parte a camerei.
E timpul să plecăm!

30. LARA

LARA S-A TREZIT puţin înainte de răsărit, acoperită cu o pătură din cap până-n picioare, cu un pahar cu apă pe noptieră şi cea mai mare durere de cap din viaţa ei.

Gemând, s-a rostogolit pentru a-şi îngropa faţa în pernă. Evenimentele din noaptea precedentă nu erau atât de înceţoşate încât să nu-i ia foc obrajii când şi-a adus aminte cum a prins-o Aren înainte să cadă cu faţa pe pământ. Cum s-a cuibărit în braţele lui în timp ce o purta pe scări. De lucrurile pe care ea le spusese. De lucrurile pe care el le spusese.

Lara s-a ridicat în şezut şi a studiat hainele de băiat în care dormise, bocancii de lângă pat fiind singurul articol vestimentar pe care Aren i-l scosese după ce leşinase.

Pumnalele ei!

Privind frenetic în jur, a aruncat pernele pe podea, iar inima i s-a liniştit şi un zâmbet uşor i-a apărut pe buze când a văzut armele acolo. Se pare că Aren observase mai multe dintre obiceiurile ei decât îşi dăduse seama.

A luat apa de pe noptieră, a deschis ferestrele cu obloane şi s-a uitat afară: cer senin şi doar o briză uşoară, care agita rufele atârnate pe frânghia de peste drum. *Astăzi puteau să plece acasă.*

Acasă. Clătinând brusc din cap în faţa scăpării, Lara a golit paharul din câteva înghiţituri lungi şi şi-a tras cizmele. Camera era în mod clar lipsită de murdărie, aşa că a folosit un pic de funingine din lampă pentru a-şi completa deghizarea, apoi şi-a vârât cele câteva lucruri în geantă şi a ieşit pe hol.

Doar pentru a se trezi faţă în faţă cu jumătate din garda lui Aren.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o pe Taryn, care arăta ciudat în rochia simplă purtată drept deghizare.

— O să se strice vremea. E timpul să plecăm.

Minţea. Existau foarte puţine lucruri care să bage frica în ochii ithicanilor, iar o posibilă furtună cu siguranţă nu se număra printre ele.

Parterul fremăta deja de activitate, plin de negustorii care se treziseră devreme şi luau micul-dejun, însă ochii ei l-au găsit imediat pe Aren la bar. În spatele lui se afla Marisol, care, pentru prima dată, nu lustruia un pahar, ci se concentra în întregime asupra bărbatului din faţa ei. Lara a strâns din dinţi, dar gelozia i-a dispărut când şi-a amintit cuvintele lui Aren.

Nu va exista niciodată altcineva în afară de tine.

Doar că, ţinând cont de toate minciunile pe care le rostise, de toate modurile în care îl manipulase, cum ar fi putut să rămână cu el?

În timp ce Lara stătea încremenită la intrarea în salon, Aren s-a întors şi a văzut-o. Pe chipul lui s-a răspândit o emoţie ce ducea a uşurare. Cu un ultim cuvânt adresat lui Marisol, a aruncat un pumn de monede pe bar. *Ceva nu era deloc în regulă.*

Aren a traversat încăperea.

— În sfârşit te-ai hotărât să te arăţi, vere? Abia dacă o să avem timp să ajungem în Southwatch, chiar şi fără să te aşteptăm să te dichiseşti.

Lara s-a uitat urât la Aren, pentru că erau priviţi de ceilalţi, dar după ce s-a apropiat de el, soţul ei a murmurat:

— Am fost compromişi. Trebuie să plecăm.

Jor şi restul ithicanilor erau afară, rezemându-se de perete cu o falsă nonşalanţă. În ciuda îmbrăcăminţii lor,

nimeni nu i-ar fi luat drept marinari. Erau prea vigilenţi şi niciunul dintre ei nu părea mahmur. Spre deosebire de ea.

— Nu vrem să pierdem fluxul! a anunţat Aren şi imediat s-au pus în mişcare.

Odată ajunşi în port, s-au strecurat repede prin mulţime, apoi în josul debarcaderului şi până la docul unde le era ancorată nava. Ithicanii care rămăseseră pe corabie se grăbeau deja pe punte, pregătindu-se să plece. Pregătindu-se să fugă. Lara s-a concentrat şi a scrutat docurile şi mulţimile în căutarea vreunui semn că au fost urmăriţi. Aren spusese că acoperirea lor fusese compromisă, dar existau şi alte aspecte în acea precizare. Dacă maridrinienii descoperiseră că veneau din Ithicana, aveau de-a face cu o problemă minoră. Dacă ar fi descoperit identitatea lui Aren – sau, mai rău, a Larei –, atunci aveau probleme serioase.

— Eşti nebun, John!

Burta căpitanului de port se zguduia în timp ce venea spre
ei.

— Se anunţă o furtună!

Aren s-a oprit la baza pasarelei, folosindu-se de o mână pentru a o împinge pe Lara în sus.

— Nimic altceva decât o vijelie. Îi va ţine pe valcottani departe de mine.

— Nebunie! a mormăit bărbatul. O să-ţi ţin un loc liber.

— Ne întoarcem înainte de prânz. Poţi să-mi faci atunci cinste cu o băutură sau două.

— Mai degrabă voi închina în cinstea memoriei tale.

Râsul lui Aren s-a curmat brusc. Cu nervii întinşi la maximum, Lara şi-a întors privirea dinspre norii negri care se învârteau în est pentru a-l găsi pe Serin în

picioare, la vreo zece paşi în spatele căpitanului de port, cu braţele încrucişate la spate. Cu ochii pe ei.

Când un val a legănat barca, Lara s-a clătinat, lovindu-şi umerii de pieptul lui Aren, care şi-a trecut din reflex braţul în jurul ei, lipind-o de el.

Serin a făcut ochii mari.

— Porneşte! a şoptit ea, văzând expresia de pe chipul Maestrului Spionajului.

Şi-a dat seama că prezenţa ei în Maridrina însemna că ştia adevărul. Că planul pus la cale timp de cincisprezece ani se terminase prea devreme. Că dacă Lara reuşea să iasă din port, orice şansă a tatălui ei de a lua vreodată podul ar fi dispărut odată cu ea.

— Porneşte! a strigat ea.

— Ridicaţi pânzele! a răcnit Aren.

Ithicanii au intrat în acţiune şi, într-o clipă, corabia a început să se îndepărteze de docuri, pasarela aterizând în apă cu un pleosc. Aren a târât-o după el, grăbindu-se spre cârmă şi strigând ordine chiar în timp ce o mulţime de soldaţi se năpusteau asupra lor.

— Grăbeşte-te!

Distanţa dintre navă şi docuri se mărea, dar nu suficient de repede.

— Aren, nu-i pot lăsa să mă ia în viaţă!

Lara şi-a tras din cizmă unul dintre pumnale.

— Mă vor forţa să le spun tot ce ştiu!

Aren i-a văzut pumnalul, dându-şi seama de intenţiile ei.

— Pune-l deoparte, Lara! Nu-i voi lăsa să te ia!

— Dar...

I-a smuls lama cu bijuterii din mână şi a aruncat-o, iar arma s-a învârtit şi a aterizat pe docul plin de soldaţi care alergau spre ei, cei din faţă pregătiţi să sară.

— Haide, vântule! a strigat Aren. Să nu care cumva să fie fix asta singura zi nenorocită în care refuzi să baţi!

Ca şi cum ar fi răspuns la chemarea stăpânului său, vântul s-a năpustit dinspre est şi velele s-au întins. Corabia s-a clătinat când trei dintre soldaţi au sărit, dând din braţe în toate direcţiile înainte să cadă în apă în loc să aterizeze pe punte.

Nava s-a ciocnit de o alta cu o bufnitură puternică, celălalt echipaj strigând şi înjurând tot mai tare, pe măsură ce apărea o zgârietură de-a lungul ambarcaţiunii, apoi s-au izbit de o altă corabie, şi de o alta, Aren folosindu-se de forţa vântului pentru a-şi croi drum cu forţa spre larg.

Soldaţii alergau în toate direcţiile, sărind pe vase în încercarea de a-şi atinge ţinta, dar se mişcau prea lent. Numai că, în depărtare, mai multe nave militare, pline de marinari, se pregăteau să pornească în urmărire.

— Poţi să-i întreci? a întrebat Lara.

Aren a dat din cap, urmărind progresul pe care-l făceau prin portul aglomerat.

Clopotele răsunau în oraş.

— La naiba! a strigat Aren. Trebuie să trecem de digul de protecţie înainte să ridice lanţul.

Privirea Larei a sărit dincolo de apă, spre turnurile gemene care flancau breşa din dig, spre lanţul greu de oţel care se ridica, zăngănind ascuţit.

— Toate pânzele sus!

Pe punte domnea un haos organizat, ithicanii trăgând de parâme până când vela albă a fluturat spre cer. Corabia a sărit peste valuri spre breşă, dar lanţul se înălţa la fel de repede. Chiar dacă ar fi reuşit să treacă, le-ar fi smuls cârma şi ar fi devenit o pradă uşoară pentru flota maridriniană.

— Nu putem ajunge în strâmtoarea aia cu toate pânzele la maximum! a strigat Jor. Vom fi aruncaţi pe stânci!

— Ridicaţi-le! a ordonat Aren. Pe toate!

Lara se agăţa de balustrade, cu părul fluturându-i pe spate de la viteza cu care înaintau. Dar expresiile de pe chipurile membrilor echipajului îi dădeau de înţeles că nu e suficient. Că se îndreptau spre un dezastru care avea să se încheie cu toţi înecaţi sau capturaţi, o soartă la fel de cumplită în ambele cazuri.

Şi nu putea face nimic pentru a-i salva. Chiar dacă ar fi sărit peste bord, nava ar fi fost prinsă în capcană. Serin şi tatăl ei nu i-ar fi lăsat niciodată să plece.

Lovindu-şi pumnii de balustradă, Lara a mârâit cu o furie fără cuvinte, disperarea creând un gol lăuntric devastator. *În ciuda* tuturor eforturilor, tatăl ei avea să câştige.

Mâna lui Aren a strâns-o pe a ei.

— Vântul înconjoară dealul şi trece prin strâmtoarea din dig. Dacă ne sincronizăm cum trebuie, ar putea funcţiona.

— Ce ar putea funcţiona? Lanţul era periculos de aproape.

— Vei vedea!

I-a aruncat un zâmbet larg, de-a dreptul sinistru.

— Ţine-te de balustradă şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i da drumul!

Apoi i-a eliberat mâna şi a întors cârma la maximum.

Chiar atunci, o rafală violentă i-a lovit în plin. Velatura gemea, frânghiile, lemnul şi pânza se împotriveau vântului, pe punctul de a se rupe. Apoi corabia s-a înclinat. Din ce în ce mai mult, iar Lara a ţipat, agăţându-se de orice putea, convinsă că nava avea să se răstoarne.

Corabia s-a zguduit şi un sunet puternic, ca de răzuire, i-a umplut urechile Larei, în timp ce lanţul se târa pe partea dinspre babord. Zgomotul era îngrozitor, lemnul se destrăma în aşchii şi se crăpa, viteza lor scăzând chiar când vântul s-a mai domolit. Într-un final, vasul s-a îndreptat încet.

— Haide! a strigat Aren.

Lara se uita fix la soldaţii din turnurile de supraveghere, care priveau cu ochii mari de uimire. Apoi au trecut.

Regăsindu-şi echilibrul, Lara s-a împiedicat până la marginea navei pentru a privi înapoi. O ploaie de săgeţi venea în urma lor, trase mai mult în disperare, fără cea mai mică şansă de a-şi atinge ţinta. *Nu vor risca nici să utilizeze catapultele montate pe dealuri,* s-a gândit ea. Tatăl ei voia să-i captureze, nu să-i omoare. Navele maridriniene se înghesuiau în spatele lanţului complet ridicat, căpitanii strigând la cei care se aflau în turnuri.

— O să le ia ceva timp să scoată lanţul. S-ar putea să ne urmărească până în Southwatch.

Ochii lui Aren s-au îndreptat spre norii negri care pluteau deasupra oceanului întunecat, promiţând mări sălbatice.

— Cursa a început.

31. LARA

VASELE MILITARE au renunţat la urmărire la jumătatea drumului spre Southwatch, fie de teama furtunii iminente din est, fie de teama zecilor de distrugătoare de nave de pe insula fortificată.

Acostarea corabiei la debarcaderul din Southwatch nu a fost deloc uşoară. Lara urmărea neliniştită manevrele săvârşite de Aren la cârmă, aducându-i periculos de aproape de stânci, în timp ce echipajele ithicane de pe uscat foloseau tachelajul ataşat de dig ca să ancoreze nava avariată. Au debarcat iute toţi, întâmpinaţi de un bărbat ithican mai în vârstă, aflat la postul de pază din locul în care pontonul se întâlnea cu insula.

— Nu ne-am dat seama că vă aflaţi în Vencia, Alteţă. Bărbatul s-a înclinat mai formal decât oricine altcineva din Midwatch. Privirea i-a sărit pe lângă regele său pentru a ateriza pe Lara, iar ochii i s-au mărit când a înclinat capul spre ea.

— O călătorie neplanificată. Unde e comandanta?

Vocea lui Aren era seacă şi fermă, dar mâna stângă i se încleşta şi descleşta într-o mişcare repetitivă care îi trăda încordarea. *Nu* era nerăbdător să se justifice în faţa surorii sale, asta era sigur.

— Nu e pe insulă, Alteţă. A plecat azi-dimineaţă pentru a gestiona un conflict de pe Insula Carin şi mă aştept să staţioneze acolo până trece furtuna.

Mâna lui Aren s-a relaxat.

— Spune-i că îmi pare rău că n-am aşteptat-o, dar nu putem zăbovi. Ai grijă ca nava să fie curăţată şi apoi scufundată.

— Cum doriţi, Înălţimea Voastră!

Înclinându-se încă o dată, bărbatul a coborât spre navă, strigând ordine pe măsură ce înainta. Lara a aruncat o privire înapoi la corabia avariată.

— De ce să o scufunzi? Nu poţi pur şi simplu... să o repari?

— Nu avem timp să o ducem într-un port sigur înainte să lovească furtuna. Dacă o lăsăm aici, marea o va face bucăţi şi o va scufunda oricum, ceea ce ar putea provoca probleme altor nave care încearcă să ajungă în port. Ahnna îmi va tăia boaşele dacă va trebui să se ocupe de curăţarea unei astfel de mizerii.

— Am impresia că oricum va pune mâna pe pumnal când va descoperi unde ai fost.

Aren a râs şi mâna i-a coborât pe spatele ei pentru a o ghida în sus pe cărare.

— Atunci am avut noroc că am ratat-o.

— O s-o lase baltă?

— Nicio şansă, dar să sperăm că nu se va simţi tentată să ne urmeze tot drumul până în Midwatch, pentru a-şi exprima părerea în această privinţă.

— Curajul tău e o sursă de inspiraţie.

— Cu toţii avem temerile noastre. Acum hai să intrăm înainte să înceapă ploaia!

Nu au zăbovit în piaţa din Southwatch, o situaţie care ar fi dezamăgit-o pe Lara, dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă urgent în Midwatch. Piaţa era formată dintr-o serie de depozite mari, plus o clădire mai mică, despre care Taryn i-a spus că era locul unde se desfăşurau toate schimburile comerciale. Tânjea să vadă ce se afla în interiorul acelor clădiri, ce fel de mărfuri veniseră din Harendell, Amarid şi

de mai departe, şi ce a sosit din propria patrie. La fel cum tânjea, şi-a dat seama, să vorbească cu ithicanii care trăiau şi lucrau aici, în Southwatch. Să-i *cunoască,* într-un mod pe care înainte nu îşi permisese să o facă.

Pentru că acum îi simţea ca fiind poporul ei la fel de mult cum erau şi maridrinienii pe care-i lăsase în urmă. După un asemenea gând, a cuprins-o imediat un sentiment profund de ruşine că ea, care era regina lor şi pe care ei o credeau protectoarea lor, aproape că îi pusese pe rugul funerar. Bărbaţi, femei şi copii. Familii şi prieteni. Cei mai mulţi dintre ei oameni nevinovaţi, care voiau doar să-şi trăiască viaţa. Şi pe acei oameni, nu numai pe Aren, i-ar fi trădat, dacă vorbele ei ar fi ajuns la Serin şi la tatăl ei.

Îngrozită de o astfel de posibilitate, s-a bucurat când Aren şi gărzile lui au condus-o în gura neagră şi uriaşă a podului.

Podul. Cât de mult ura structura asta blestemată, sursa tuturor deznădejdilor din viaţa ei! Cu fiecare pas pe care îl făcea pe lungimea lui nenorocită, îşi dorea ca acesta să nu fi existat. Îşi dorea să fi fost trimisă în Ithicana fără niciun alt scop decât acela de a fi o soţie. Îşi dorea să nu fi fost sinele ei malefic, mincinos şi trădător. Dar dorinţele erau pentru nesăbuiţi. O conştientizare cât se poate de adecvată, din moment ce însăşi firea ei nesăbuită pierdea orice urmă de raţiune de fiecare dată când mâneca i se atingea de cea a lui Aren, de fiecare dată când privirea lui se oprea asupra ei, de fiecare dată când îşi amintea senzaţia mâinilor lui pe trup şi cât de mult îşi dorea să le simtă din nou acolo.

Nu exista zi sau noapte în pod. Doar un întuneric nesfârşit şi prăfuit, în care domina mirosul de mucegai. Furtuna descătuşa un sunet asemănător cu un geamăt în interiorul tunelului, uneori puţin mai mult decât o şoaptă,

alteori un urlet asurzitor, care forţa grupul să îşi bage vată în urechi. Era ca o bestie vie, iar la sfârşitul primei lor zi de mers, Lara era pe jumătate convinsă că fusese devorată.

Nu putea să rămână în Ithicana, chiar dacă ar fi vrut. Şi chiar voia. Mai mult decât orice. Dar întreaga ei relaţie cu Aren fusese construită pe o minciună, iar dacă îi mărturisea adevărul, ce şanse avea ca el să o ierte? Îşi iubea prea mult poporul pentru a permite ca o persoană ca ea să rămână regina sa. Şi nici păstrarea secretului nu era o opţiune. Tatăl ei urma să o facă să plătească pentru trădarea ei. Nu avea să existe niciun fericiţi până la adânci bătrâneţi. Nu pentru ea.

Treptat, un plan s-a format în mintea Larei. Primul lucru pe care îl avea de făcut era să distrugă hârtiile cu planul de invazie. Apoi urma să aştepte o noapte senină şi să o ia la goană, direct la canoea ascunsă şi provizii. Şi tot ce ar mai rămâne de înfăptuit ar fi să navigheze spre răzbunare. Deoarece era pe deplin hotărâtă să-l tragă la răspundere pe tatăl ei pentru ceea ce îi făcuse Maridrinei. Pentru ceea ce intenţiona să-i facă Ithicanei. Şi pentru ceea ce îi făcuse ei. Gândurile i-au distras atenţia. Au îndepărtat gheara care îi strângea pieptul ori de câte ori îşi dădea seama că nu avea să-l mai vadă vreodată pe Aren.

Din când în când se întâlneau cu grupuri care transportau mărfuri. Măgari obosiţi trăgeau căruţe pline cu oţel, ţesături şi cereale spre sud. Bărbaţi cu cărucioare transportau lăzi de sticlărie din Valcotta spre nord. Şi odată, după ce au urmărit un râu de bere vărsată timp de mai mulţi kilometri, au trecut pe lângă o căruţă plină de butoaie care se îndrepta spre nord. Jor îşi băgase în glumă capul sub butoiul găurit, până când Aren i-a măturat picioarele de sub el, apoi l-a informat pe cel care

conducea să nu mai facă mizerie în podul lui. Uneori, în caravane se aflau negustori, dar întotdeauna erau flancaţi de gărzi ithicane care purtau măşti. Înainte de a se întâlni cu vreunul dintre ei, toţi cei din grupul Larei îşi puneau măşti identice, iar ea se întreba ce ar fi crezut negustorii dacă ar fi ştiut că pe lângă ei, în întuneric, au trecut conducătorii din Ithicana.

Şi-au făcut tabăra în pod două nopţi la rând, mâncând raţii reci luate din Southwatch şi având doar apă de băut. Gărzile făceau ture de pază prin rotaţie, fiecare dintre ei dormind doar cu propria traistă drept pernă şi cu mantia drept pătură. Intimitatea era inexistentă, iar în a treia zi de mers, Lara îşi dorea aproape cu disperare să scape din acest loc.

— Casă dulce casă, a spus Jor.

Ceilalţi s-au oprit, privind în tăcere cum căpitanul îşi propteşte ambele mâini de punctele de presiune din peretele podului.

S-a auzit un clic scurt, apoi o uşă de mărimea unui bloc de piatră de dimensiuni mari s-a rotit spre interior, cu ajutorul balamalelor silenţioase, bine unse, dezvăluind o cameră mică, prevăzută cu o deschidere în podea.

Jor a păşit înăuntru şi a privit în jos.

— Mareea este încă prea mare. Va trebui să mai aşteptăm puţin.

— O duc pe Lara în partea superioară, a declarat brusc Aren. Restul aşteptaţi aici jos.

Nimeni nu a spus nimic, Taryn şi Jor deschizând în tăcere trapa din tavan. Aren a săltat-o pe Lara, apoi şi-a tras trupul în sus, afară, fără ajutor. Lăsând trapa deschisă, a mers câteva zeci de paşi de-a lungul podului. Lara l-a urmat, însă s-a oprit lângă unul dintre cele mai groase inele de oţel înfipte în stâncă, pe care ithicanii le foloseau pentru cablurile pe care coborau.

Furtuna fusese scurtă, se încheiase în a doua lor zi în pod, dar o alta se pregătea la orizont. Deocamdată, cerul din apropiere de Midwatch era senin şi însorit, iar apa de dedesubt, de un albastru pal. Aerul proaspăt şi spaţiul deschis au uşurat instantaneu senzaţia de apăsare proiectată de pod.

— Trebuie să vorbim, Lara.

Inima i-a tresărit, neliniştea i-a inundat venele.

— Ştiu că eşti o spioană a tatălui tău. Tânăra a simţit un gol în stomac.

— *Am fost* o spioană a tatălui meu. Nu mai sunt.

— Voi avea nevoie şi de alte dovezi în afară de cuvântul tău.

— Dovada este că sunt aici. Cu tine. Tăcere.

Când nervii Larei au cedat în cele din urmă, a întrebat:

— N-ai de gând să spui ceva?

Aren s-a întors spre Midwatch, cu fiecare muşchi din corp încordat.

— Presupun că o întrebare este evidentă: I-ai trimis vreo informaţie despre care ar trebui să ştiu?

— Nu i-am oferit nimic.

Pentru că nu o făcuse. Nu îi trimisese nici măcar o fărâmă de informaţie. Toate acele nenorocite de hârtii se aflau încă în biroul lui, aşteptând-o să le distrugă.

A expirat prelung.

— Presupun că asta înseamnă ceva. *Ceva.*

Nevoia ca el să cunoască motivul din spatele acţiunilor ei ardea în pieptul Larei.

— Serin şi ceilalţi maeştri m-au minţit. Toată viaţa mea, m-au minţit în legătură cu natura relaţiei dintre regatul vostru şi al meu. Te-au descris ca pe un asupritor nemilos, care îşi folosea puterea asupra comerţului pentru a-mi supune poporul. Pentru a-l controla. Pentru a-l distruge. Pentru a-l înfometa. Totul de dragul profitului. Mi-au spus

că ai ucis negustori şi marinari fără niciun alt motiv decât acela că au venit prea aproape de ţărmurile voastre. De fapt, nu doar că i-ai ucis, ci că i-ai şi mutilat şi torturat ca să te distrezi. Mi-au spus că eşti un demon.

Aren nu a spus nimic, aşa că Lara a continuat.

— M-au convins să cred că, dacă fac asta, îmi voi salva poporul. Că era drept. Acum înţeleg de ce m-au ţinut închisă în complex... ca să nu aflu niciodată adevărul. Şi au crezut că şi tu vei proceda la fel, că mă vei întemniţa, astfel încât să nu am nicio şansă să le descopăr minciunile înainte să fie prea târziu.

— Şi care este adevărul?

Care era adevărul? Lara nu-şi făcea iluzii că ar fi fost o persoană bună, aşa cum era cineva ca Marisol. Ucisese războinici valcottani aduşi în complex, fără vreun alt motiv decât că trebuia să aleagă între vieţile lor sau a ei. Învăţase nenumărate moduri de a tortura, mutila şi omorî. A stat deoparte în timp ce servitorii care au avut grijă de ea şi de surorile ei, care le-au îngrijit de când erau copii, au fost ucişi cu sânge rece. A privit cum bărbatul care îi fusese ca un tată şi-a tăiat singur gâtul din cauza unei vinovăţii neîntemeiate. A minţit, a înşelat şi a manipulat... şi aproape că a condamnat o întreagă naţiune la o soartă îngrozitoare. *Bună* sigur nu era.

Dar nici nu credea că e diabolică. Se condamnase singură la o asemenea soartă pentru a salva vieţile surorilor ei, pe care le iubea mai presus de orice. Şi odată ajunsă aici, şi-a urmat misiunea crezând că-şi salvează poporul. Motivaţii nobile, poate, doar că nu era în întregime sigură că acestea o achitau de vină. Ştiind ce urma să se întâmple cu Ithicana, tot a scris instrucţiuni despre cum să o distrugă. Făcuse această alegere. Tot ce mai putea face acum era să încerce să se ispăşească.

— Adevărul este... adevărul este că *eu* sunt personajul malefic.

Dar nu avea să mai joace acest rol.

O altă clipă de tăcere.

— Ce ai de gând să faci cu mine? a întrebat ea.

— Nu ştiu, Lara.

Cuvintele lui au înteţit tensiunea dintre ei.

— Am... bănuit de ceva vreme, dar auzindu-te pe tine recunoscând... Nu ştiu.

O teamă frenetică îi flutura în piept, ca o pasăre prinsă într-o colivie. O teamă că l-a pierdut. Că o urăşte. Că nu avea să o ierte niciodată.

— Nu i-am oferit nimic, Aren.

Îşi dorea cu atâta disperare să salveze ce mai rămăsese între ei.

— N-am făcut nimic.

— N-ai făcut nimic? a repetat Aren, întorcându-se cu faţa spre ea. Cum poţi pretinde asta? Cum poţi să spui că nu ai făcut *nimic,* când, din momentul în care ne-am căsătorit, ai complotat să mă înjunghii pe la spate? Tot ce ai spus, tot ce ai făcut, tot ce s-a întâmplat între noi a fost o nenorocită de minciună! Un mod de a mă manipula să am încredere în tine, ca să poţi afla secretele Ithicanei, apoi să le foloseşti împotriva noastră. În timp ce eu, ca un prost, încercam să te cuceresc!

Avea dreptate, însă era doar o parte din adevăr. Pentru că în acel răstimp, Lara începuse să ţină la Aren şi la regatul său, să înţeleagă situaţia lor. Şi tot a ales să-i distrugă. A scris în acele pagini fiecare detaliu pe care îl aflase, o strategie pentru a invada regatul lui Aren şi a pune stăpânire pe podul de care poporul lui avea neapărat nevoie. Doar printr-un noroc chior nu ajunsese niciuna dintre acele pagini în mâinile tatălui ei.

— Ţi-a păsat vreodată? a întrebat el.

— Da. Mai mult decât crezi. Mai mult decât îţi pot explica.

Lara a dat la o parte părul care îi zburase peste faţă, încercând să găsească rapid cuvintele potrivite pentru a-l face să înţeleagă.

— Dar n-am crezut că există o altă cale. Am crezut că singura şansă pe care o avea poporul meu era ca eu să îi câştig podul. Întreaga mea viaţă a fost dedicată acestui ţel: să le ofer maridrinienilor un viitor mai bun, indiferent de preţul pe care l-aş fi plătit. Cu siguranţă că tu, dintre toţi oamenii, poţi să înţelegi asta?

— Nu-i acelaşi lucru, a spus el cu o voce glacială. Viitorul mai bun pe care ţi l-ai imaginat era clădit cu cadavrele ithicanilor.

Lara a închis ochii.

— Atunci de ce nu m-ai omorât după ce ai aflat? De ce m-ai dus în Vencia, dacă bănuiai? De ce ai riscat atât de mult?

Aren şi-a frecat bocancul de pod, uitându-se către Midwatch.

— Mi-am dat seama că ai fost păcălită. Şi dacă adevărul ne oferea o şansă, atunci a fost un risc pe care am fost dispus să mi-l asum.

A eliberat o răsuflare sacadată.

— Te-am urmărit în acea noapte, când te-ai dus până la porţile palatului. Am îndreptat o săgeată spre spatele tău şi… aproape că te-am ucis. Dacă ai fi făcut încă un pas, te-aş fi ucis.

Mâinile îi tremurau şi Lara nu-şi putea lua privirea de la ele.

— Dar apoi te-ai întors şi ai venit înapoi. Înapoi la mine.

— N-am putut s-o fac.

Lara şi-a pus mâinile peste ale lui şi i le-a strâns cu putere, având nevoie să le oprească din tremurat.

— Şi nu o voi face. Niciodată! Nici măcar dacă mă găseşte şi mă va ucide pentru că l-am trădat.

Aren a rămas nemişcat.

— Te-a ameninţat?

Lara a înghiţit nodul din gât.

— Mi-a spus pe nava spre Ithicana că dacă eşuez sau dacă îl trădez, mă va vâna.

— Dacă el crede...

I-a întrerupt un zgomot, care i-a făcut pe amândoi să tresară. Câteva secunde mai târziu, înjurând în şoaptă, Ahnna s-a ridicat prin trapă, evident furioasă.

Aren a păşit în faţa Larei, îndreptându-se spre Ahnna chiar în timp ce sora lui acoperea distanţa cu paşi mari, repezi.

— Ce naiba a fost în capul tău? a răbufnit ea. Să te duci în Maridrina? Ţi-ai pierdut naibii minţile?

— Am mai fost de zeci de ori. Şi ce-i cu asta?

— Nu, ca rege nu ai fost. Ai o responsabilitate faţă de poporul nostru. În plus, era cât pe ce să fii prins. Ce dracu' s-ar fi întâmplat în cazul ăsta?

— Atunci ai fi avut şansa ta la coroană.

— Crezi că asta e ceea ce vreau?

Ochii ei au trecut pe lângă fratele ei şi s-au fixat pe Lara.

— Şi acolo stă partea cea mai rea a lucrurilor. E destul de grav că *tu* ai plecat, dar ai luat-o şi pe fiica duşmanului nostru, femeia căreia, dacă toate zvonurile sunt adevărate, i-ai oferit toate secretele Ithicanei, şi ai dus-o înapoi în ţara ei?

— Mi-am dus *soţia* în regatul ei, din motive care nu au nicio afurisită de legătură cu tine!

Faţa Ahnnei a căpătat o paloare înfiorătoare, dar şi-a strâns mâinile în pumni şi, pentru o clipă, Lara a crezut că

urma să-şi lovească fratele. Că urma să-şi lovească regele. Dar tot ce a spus a fost:

— Nu există un motiv suficient de bun. Ştie destule cât să permită maridrinienilor să ne aducă în genunchi, iar tu practic i-ai livrat-o regelui lor. Ar fi putut să fugă direct în braţele lui Magpie!

— Nu a făcut-o.

— Dar dacă ar fi făcut-o? Nu ăsta era planul. Trebuia să…

— Trebuia să ce?

Aren s-a năpustit în faţă, înălţându-se ameninţător deasupra surorii lui.

— Să o ţin închisă aici pentru totdeauna? Ce naiba, e soţia, nu prizoniera mea!

— Soţie? Doar cu numele, din câte am auzit. Şi să nu crezi că nu ştie *toată lumea* că îţi rişti întregul regat doar pentru a ajunge între picioarele ei.

Nimeni nu a vorbit. Nici Aren, nici Ahnna. Nici soldaţii care au venit sus şi care acum se uitau oriunde, mai puţin la conducătorii lor. Şi nici Lara, care simţea că inima e pe cale să-i explodeze în piept. Pentru că temerile Ahnnei erau întemeiate. Însă Aren tot o apăra. În ciuda faptului că ştia că a venit în Ithicana cu intenţii rele, îi apăra dreptul la o viaţă normală. Dreptul la un cămin. La libertate. Şi ea nu merita asta. Nu-l merita pe el.

Înainte ca Lara să se gândească la consecinţele a ceea ce intenţiona să spună, a făcut un pas înainte, cizmele alune-cându-i pe suprafaţa alunecoasă a podului.

— Ahnna…

— Nu te băga în asta!

Fără să se uite, cealaltă femeie a întins un braţ pentru a-i bloca Larei calea. Lovitura a nimerit-o cu putere în piept şi s-a clătinat înapoi, cu picioarele împleticindu-se.

Cădea.

— Lara!

Aren s-a întins spre ea, dar era prea târziu.

A ţipat, fluturându-şi îngrozită braţele în timp ce aerul îi vâjâia în urechi, însă nu exista nimic de care să se agaţe. Nimic care să oprească inevitabilul.

Când s-a izbit de apă, impactul i-a scos tot aerul din plămâni sub forma unei revărsări de bule; se scufunda din ce în ce mai repede.

Panica i-a străbătut trupul, sălbatică şi necontrolată, urmată îndeaproape de nevoia disperată de *a respira.* A dat din picioare, din braţe, luptându-se să ajungă la suprafaţă, însă distanţa părea imposibil de parcurs.

Nu vei muri!

Nu vei muri!

Nu vei... Gândul a dispărut şi lumina de la suprafaţă a început să se întunece pe măsură ce se scufunda în adâncuri. Până când ceva a apucat-o de talie.

Lara s-a zbătut, căutând orbeşte pumnalul, apoi a tăiat suprafaţa apei.

— Respiră, Lara! a strigat Aren.

A inspirat cu lăcomie aer. Din nou şi din nou. Un val i-a trecut peste cap, frica preluând iar controlul.

Dând încontinuu din mâini şi căutând ceva de care să se agaţe, a încercat să urce. A încercat să se ridice deasupra apei.

Apoi în faţa ei a apărut chipul lui Aren.

— Nu te mai lupta cu mine! Te-am prins, dar trebuie să stai liniştită.

Era o cerere imposibilă. Se îneca. Murea.

— Trebuie să ai încredere în mine!

Vocea îi trăda disperarea şi, cumva, a pătruns prin frica ei. A adus-o înapoi la realitate. A renunţat să se mai lupte cu el.

— Bun. Acum ţine-te de mine şi nu te mişca! Apucându-l de umeri, Lara şi-a forţat picioarele tremurânde să stea nemişcate. Nu se aflau încă sub pod, poate la vreo zece metri de cel mai apropiat ponton: cel îngust, fără acces la structura de piatră. Şi ţărmul...

— O să reuşim? a întrebat ea, scuipând o gură de apă după ce un alt val a stropit-o direct în faţă.

— Nu.

— Ce facem?

Lara s-a răsucit, privind spre pod. Auzea strigătele soldaţilor, îl vedea pe Jor atârnat de o parte a podului cu ajutorul unei frânghii, cu degetul îndreptat spre apă.

— Nu te mai mişca, Lara!

A încremenit. Pentru că în acel moment, a văzut către ce arăta Jor. Ce îi atrăsese atenţia lui Aren, ce îi declanşase frica. Înotătoare cenuşii tăiau apa. Îi înconjurau. Se apropiau.

— Trebuie să rezistăm până când vor ajunge la noi cu o barcă!

Ochii ei au sărit spre pontonul îndepărtat, a cărui deschidere era încă ascunsă de flux. Apoi spre golful din care fuseseră trimise două bărci în apă. Nu aveau cum să ajungă la timp!

Ca şi cum i-ar fi susţinut gândul, unul dintre rechini s-a năpustit spre ei, dar s-a retras în ultima secundă.

— La naiba! a răcnit Aren.

Creaturile înotau mai aproape, iar Lara a tresărit când ceva s-a lovit de piciorul ei.

Pe măsură ce soldaţii de pe pod trăgeau cu săgeţi, apa din jurul lor se înroşea ori de câte ori nimereau ţintele. Apoi, din-tr-odată, aripioarele au dispărut.

— Aren!

Ţipătul Ahnnei a răsunat de sus, iar o secundă mai târziu, o înotătoare enormă a străpuns valurile spre ei.

— Dă-mi drumul!

Lara a luat hotărârea pentru că ştia că el nu urma să o facă.

— Fără tine, mă voi îneca! Dar dacă îl laşi să mă aibă, vei avea o şansă.

— Nu!

— Nu fi prost! Nu trebuie să murim amândoi!

— Taci!

Ochii lui Aren erau fixaţi pe rechinul care se învârtea în cerc.

— Te cunosc, fetiţo, i-a mormăit el înainte să-şi ridice privirea. O să vrei să guşti şi abia apoi o să vii din adânc pentru a ucide.

— Dă-mi drumul!

— Nu!

Lara s-a împins de lângă el, a încercat să înoate, dar Aren a târât-o înapoi, dând cu putere din picioare. Trăgând-o cu el.

Rechinul a sărit spre ei. Atât de repede. Prea repede ca să se ferească. Prea repede ca să scape înotând. Frica, primitivă şi elementară, a pus stăpânire pe ea, iar Lara a ţipat.

— Acum!

Un şurub de oţel, ataşat de un cablu, a coborât fulgerător, parcă despicând aerul, şi a explodat în partea laterală a rechinului. Însă creatura a continuat să se apropie, ca şi cum instinctul de a vâna conta mai mult decât rana încasată.

Lara a ţipat din nou, înecându-se cu apă. A privit cum rechinul năvăleşte spre ei, cu gura deschisă, dezvăluind şiruri peste şiruri de colţi ascuţiţi ca briciul.

Cablul ataşat şurubului s-a întins la maximum.

Într-o singură mişcare violentă, rechinul a fost smuls din apă, corpul său uriaş zvârcolindu-se în aer înainte să se izbească de apă, trăgând de cablul care îl lega de pod.

Apa s-a revărsat peste Lara, însă coada rechinului a lovit-o cu forţa unui berbec, smulgând-o din strânsoarea lui Aren.

S-a zbătut, fără să ştie încotro se îndreaptă. Fără să ştie unde e rechinul. Unde e Aren. Prin faţa ei ţâşneau bule, întu-necându-i vederea, în timp ce dădea din picioare şi se lupta. Apoi nişte mâini au apucat-o de încheietură, trăgând-o la suprafaţă.

— Înoată!

Nu era vocea lui Aren, ci erau cele ale soldaţilor aflaţi deasupra, strigătele Ahnnei auzindu-se cel mai puternic.

— Tot sângele îi atrage acolo! Înoată, naiba să te ia!

Aren o târa prin apă, însă valurile deveneau tot mai violente, cerul se întuneca. În depărtare se vedeau fulgere. Aren s-a oprit din înotat.

A călcat apa, cu respiraţia îngreunată de efortul de a-i susţine pe amândoi.

Lara a văzut la ce se uita.

Cel mai apropiat ponton, brăzdat de ţepuşe de metal, de care oceanul se izbea cu ferocitatea furtunii iminente.

— Trebuie să... apuci... una dintre ţepuşe! a gâfâit el. Nu-ţi da drumul!

Şi, fără să aştepte ca ea să răspundă, a împins-o spre ponton.

Valurile i-au luat pe sus, lansându-i pe amândoi spre piatră şi oţel.

Aveau o singură şansă. Una singură.

Lara a tras aer în piept, ochind vârful spre care urma să se întindă. Oţelul care avea să fie salvarea sau condamnarea ei la moarte.

Aren s-a răsucit în ultima clipă pentru a încasa în plin impactul. Lara a bâjbâit orbeşte, conştientă că avea doar o secundă la dispoziţie.

Degetele i s-au încleştat în jurul ţepuşei chiar când a simţit că Aren i-a dat drumul.

A trebuit să-şi folosească şi ultimul dram de putere ca să reziste: marea o trăgea de picioare, braţele îi tremurau din pricina efortului. Pentru o clipă, trupul i-a atârnat deasupra apei, apoi valurile au izbit-o din nou. S-a agăţat de metal, reuşind să-şi treacă picioarele peste şi în jurul acestuia, respirând în timp ce apa se retrăgea încă o dată.

— Aren!

L-a căutat împrejur, îngrozită.

— Aici!

Aren atârna de ţepuşa înfiptă în stâncă. Dar nu avea să mai reziste.

Apa îi lovea din nou, apoi, peste zgomot, Lara şi-a auzit numele. Privind în sus, a văzut-o pe Ahnna atârnată de o frânghie, cu o alta în mână. A legănat-o în direcţia Larei.

— Prinde-te!

Când frânghia grea a trecut fulgerător prin dreptul ei, Lara a întins mâna, cât pe ce să cadă. Din nou şi din nou, frânghia a fluturat pe lângă ea, dar nu a putut s-o prindă.

Iar Aren rămânea fără timp.

Aşa că atunci când frânghia a mai trecut o dată pe lângă ea, Lara s-a aruncat, ştiind că dacă nu reuşeşte, urma să cadă în apă, fără ca Aren să o mai poată ajuta. Dar că ar încerca oricum.

Şi-a pierdut echilibrul, şi-a întins degetele, apucând şi prinzând frânghia.

Picioarele Larei au alunecat, dar tânăra se legăna de-o parte a podului. Mulţumindu-i în gând lui Erik pentru fiecare tracţiune pe care o forţase să o facă în timpul

antrenamentelor, s-a tras cu greu în sus, trecând bucla sub subsuori.

Balansându-se cu putere, s-a prins de ţepuşă şi s-a târât puţin câte puţin spre Aren, abia menţinându-şi prinsoarea, conştientă de apa care se năpustea în direcţia ei, înecând-o cu fiecare mişcare.

— Prinde-te de mine! a strigat Lara chiar când un val a smuls-o din locul în care se cocoţase.

S-a legănat şi s-a izbit de Aren. Instinctul a îndemnat-o să-şi înfăşoare picioarele în jurul taliei lui, braţele ei protestând când greutatea lui o trăgea şi pe ea. Apoi el s-a întins şi a apucat frânghia.

Marea a năvălit încă o dată asupra lor, împingându-i pe amândoi în stâncă. Lara s-a sufocat şi a lăsat să-i scape un hohot de plâns, ştiind că nu mai putea rezista. Ştiind că strân-soarea nu avea să-i reziste la următorul val.

Şi venea iute, cu vârful albit de spuma mării. Chiar înainte să-i atingă, frânghia s-a smucit şi au început să se ridice. Din ce în ce mai repede. Se roteau şi se legănau, în timp ce Aren se trăgea în sus, astfel încât picioarele ei, încă înfăşurate în jurul lui, i-au uşurat presiunea de pe braţe.

— Nu-ţi da drumul! a spus Aren şi sângele i se scurgea din-tr-o tăietură de pe tâmplă. Nu-ţi vei da drumul!

S-au lovit de marginea podului, iar Lara a gemut când a fost târâtă de-a lungul stâncii, dar durerea a făcut loc uşurării de îndată ce cineva a apucat-o de haine, a săltat-o şi a aşezat-o pe suprafaţa solidă a structurii. Gâfâind, s-a rostogolit pe o parte, vomitând cantităţi nesfârşite de apă de mare, până când abia dacă a mai avut puterea să-şi lase fruntea pe piatra umedă.

— Lara.

Nişte braţe au tras-o în sus, iar ea s-a întors doar ca să se prăbuşească pe pieptul lui Aren, agăţându-se de gâtul

lui. El tremura, însă senzaţia de a fi ţinută de soţul ei era mai reconfortantă decât pământul solid de sub picioare.

Nimeni nu a vorbit. Ştia că erau bărbaţi şi femei în jurul lor, dar era ca şi cum ar fi fost singură cu el, sub ploaia năprasnică a furtunii care urma să vină.

— Aren?

Vocea Ahnnei a pus capăt tăcerii, urmată de bubuitul îndepărtat al unui tunet.

— Nu am vrut... A fost...

În acel moment, Lara l-a simţit cum se încordează, a simţit furia care i-a însoţit cuvintele, rostite cu voce rece:

— Întoarce-te în Southwatch, *comandante!* Şi dacă îţi voi vedea chipul înaintea Mareelor de Război, fii sigură că nu voi ezita să împlinesc promisiunea Ithicanei faţă de Harendell.

Lara s-a întors în braţele lui, la timp ca să o vadă pe Ahnna tresărind, ca şi cum fusese pălmuită.

— Da, Majestate!

Fără un alt cuvânt, s-a îndepărtat, urmată de soldaţii ei. Ridicându-se pe picioare tremurânde, Aren a tras-o pe Lara după el.

— Trebuie să ne întoarcem în Midwatch. Vine furtuna!

Dar în vreme ce inima îi bătea cu putere în piept, Lara ştia
că se înşela.

Furtuna era deja aici.

32. AREN

SCOŢÂNDU-ŞI BOCANCII pe care îi împrumutase de la cazarmă, Aren s-a dezbrăcat lent de hainele ude şi rupte, lăsându-le într-o grămadă pe podea înainte să traverseze uşor camera întunecată până la şifonier, pentru a lua o pereche de pantaloni uscaţi. Obloanele se zdruncinau de ferestre, lovite de vânt, ploaia bătea cu furie în acoperiş, iar peste toate acestea se auzeau tunetele care zguduiau conacul din temelii. Aerul deborda de mirosul tăios şi proaspăt de ozon, care se îmbina cu cel veşnic prezent de pământ umed şi verdeaţă, pe care îl asocia cu acasă.

Bum! Pământul de sub picioarele lui s-a cutremurat, presiunea schimbându-se pe măsură ce taifunul cobora cu toată puterea. Furtuna asta era o adevărată bestie, genul care a dat numele Mărilor Furtunoase. Cu vânturi atât de sălbatice şi de furioase încât păreau aproape conştiente, vijelia avea să lase o serie de distrugeri în urma ei, şi oricine sau orice ar fi fost prins în apă ar fi şters de pe faţa pământului. Ithicana era construită pentru a îndura tot ce ofereau mai cumplit marea şi cerul şi, într-adevăr, doar în timpul unor asemenea furtuni putea Aren respira realmente liniştit, sigur că regatul său era în siguranţă faţă de duşmani.

Dar nu în seara asta.

Expirând, şi-a sprijinit o mână de stâlpul patului, căutând un oarecare sentiment de echilibru, dar era o cauză pierdută. La fel ca atâtea alte lucruri.

Lara nu a scos niciun cuvânt de când fuseseră scoşi din mare. Nu o putea învinovăţi. Aproape că se înecase.

Aproape că fusese mâncată. Strivită de stâncă. Nu cedase complet, o reuşită care ar fi trebuit să-l bucure, doar că el ar fi preferat asta în locul tăcerii lipsite de emoţii.

Cu faţa albă şi buzele cenuşii, Lara îl urmase amorţită până în locul în care fusese examinată pentru leziuni, cu braţele inerte în strânsoarea lui. Nici urmă de umorul ei sec sau de limba veninoasă pe care o iubea şi o detesta deopotrivă. Pur şi simplu... nimic.

Aren a închis ochii şi şi-a sprijinit fruntea de tăblia patului, pentru că cealaltă opţiune era să o smulgă şi să o zdrobească de perete. Furia, nestăpânită şi arzătoare, îi curgea prin vene. Îndreptată asupra Ahnnei. Asupra podului. Asupra lui însuşi.

Un sunet mai mult animalic decât uman i-a urcat în gât şi, într-o mişcare rapidă, s-a răsucit şi şi-a izbit pumnul de perete. Durerea i-a înflorit în articulaţii şi a căzut în genunchi, dorindu-şi să explodeze, dorindu-şi să fugă. Ştiind că nimic din toate astea nu ar fi fost de folos.

Bum! Casa s-a cutremurat, iar gândurile i-au fugit spre scrisoarea Regelui Şobolanilor, îndesată în geanta lui, oriunde ar fi fost aceea. Ultimatumul era clar: aliaţi-vă cu Maridrina împotriva Valcottei sau înfruntaţi un război şi blocaje precum cele pe care Maridrina le impusese cu cincisprezece ani în urmă, încheiate doar odată cu semnarea tratatului.

Fuseseră cele mai întunecate vremuri. Timp de doi ani, Maridrina a împiedicat *pe oricine* să debarce în Southwatch, închizând complet comerţul. Nimic nu mai era transportat prin pod, iar veniturile Ithicanei secaseră complet. Fără ele, nu existase nicio modalitate să-i hrănească pe ithicani. Să-i ţină aprovizionaţi. Să-i ţină în viaţă. Nu când aveau de-a face cu furtuni violente, care îi alungau pe toţi pescarii de pe mare în majoritatea zilelor.

Foametea răvăşise Ithicana. Molima, de asemenea. Şi gândul de a se întoarce înapoi la asta...

Alternativa era să se alăture unui om care complota împotriva lui în cele mai groaznice moduri. Să se alăture unui război pe care nu-l dorea. Era extrem de tentat să se alieze în mod oficial cu Valcotta, doar pentru a-i face în ciudă. Trezoreria Ithicanei era destul de bogată pentru a cumpăra tot ce avea nevoie regatul pentru un an sau mai mult, fără venituri suplimentare din partea podului. Prins între distrugătoarele de nave din Southwatch şi puterea flotei din Valcotta, armatele lui Silas nu ar avea nicio şansă.

Chiar şi aşa, o astfel de acţiune ar pune toată suferinţa pe seama oamenilor Maridrinei. Oamenii *Larei.*

Condamnându-i la înfometare l-ar transforma în ticălosul pe care îl descrisese Magpie. Aren ar fi devenit bărbatul pe care Lara fusese crescută să-l urască. Dar să cedeze la cererea tatălui ei ar însemna să pună în pericol Ithicana, când Valcotta ar veni să se răzbune. Nu exista nicio soluţie.

În minte îi răsuna vocea tatălui său, auzea vorbele strigate de mama lui. *Ithicana nu face alianţe. Noi suntem neutri, trebuie să fim, altfel vom avea război.* Dar, la fel ca mama lui înaintea sa, Aren credea că timpul neutralităţii a ajuns la sfârşit. Cu excepţia faptului că exista o diferenţă între a dori o alianţă şi a permite ca termenii acesteia să fie dictaţi de un alt om.

Aren a ezitat, apoi, din doi paşi, a ajuns la biroul său. Întorcându-se la compartimentul ascuns, Aren a extras scrisoarea pe care începuse să i-o scrie lui Silas în urmă cu câteva luni. Privind salutul politicos şi adresările adecvate, a dat pagina la o parte, căutând o foaie curată.

Silas,

Ithicana nu va înceta comerţul cu Valcotta. Dacă vreţi să vedeţi sfârşitul agresiunii lor navale, vă sugerez să renunţaţi la atacurile asupra graniţei de nord a Valcottei. Maridrina are şansa să-şi recapete sănătatea şiprosperitatea doar cupace între cele două naţiuni. În ceea ce priveşte insinuarea voastră că Ithicana nu a respectat spiritul acordului dintre naţiunile noastre, considerăm că este necesar să subliniem ipocrizia în a face o astfel de afirmaţie. Pentru interesul comun al ambelor noastre popoare, vă vom ierta tertipurile şi vom permite Maridrinei să continue să facă negoţ în piaţa din Southwatch în termenii conveniţi. Totuşi, trebuie spus că, dacă veţi încerca să vă răzbunaţi pe spioana voastră Ithicana o va lua ca pe un act de agresiune împotriva reginei sale, iar alianţa dintre regatele noastre va fi irevocabil ruptă.

Alege cu înţelepciune. Aren

S-a uitat lung la scrisoare, ştiind că nu-i putea spune niciodată Larei ce scrisese. Viaţa ei fusese dedicată ameliorării suferinţei poporului ei şi nu l-ar fi iertat că îi ameninţa tocmai pe aceiaşi oameni, ca să o protejeze pe ea. Şi totuşi, nu putea exista o altă cale prin care să se asigure că Silas nu urma să o rănească. Dumnezeu să-l ajute dacă va fi forţat să meargă până la capăt!

Aren s-a ridicat de la birou şi a ieşit pe hol, în căutarea lui
Eli.

— Du asta la cazarmă când se va linişti furtuna! Spune-i lui Jor că trebuie să fie trimisă imediat regelui Maridrinei!

După ce s-a retras în camerele sale, Aren a deschis uşa spre curte. Şi a ieşit în mijlocul furtunii.

33. LARA

LARA A ATERIZAT cu o bufnitură pe genunchi, cu pumnalul în mână. Era înconjurată de întuneric. Tunetul a răsunat prin încăpere, urmat de două fulgere care au luminat slab conturul unei ferestre. Podeaua de lemn de sub ea era netedă şi lustruită, iar aerul, îmbibat de umezeală şi de mirosul specific pământului din junglă.

Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji, dar le-a şters îndată. Din momentul în care se întorsese în Midwatch, a intenţionat să ajungă în camera lui Aren ca să distrugă blestemata aia de dovadă a trădării ei, înainte ca aceasta să meargă mai departe. Să o facă fără ca el să ştie, pentru că nu l-ar fi lăsat niciodată să citească acele cuvinte.

Una era să ştie că îl minţise. Că îl manipulase. Că îl înşelase. Cu totul altceva era să citească dovada. Să vadă că fiecare clipă în care crezuse că există o legătură între ei fusese o strategie pentru a obţine informaţiile de care avea nevoie. Că, după toate prin câte trecuseră, ea încă mai alesese să îl distrugă în acea noapte fatidică, în care a sărutat-o în noroi.

Nu numai că era de neiertat, dar durerea inimaginabilă pe care i-ar fi provocat să o citească... Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva! Mai ales că distrugerea paginilor ar fi eliminat orice dovadă. Planul ei fusese să-l drogheze puţin pe Aren la cină, apoi să se furişeze în camera lui şi să aprindă un mic foc pe birou, care ar fi putut fi uşor pus pe seama unei lumânări uitate prea aproape de o bucată de hârtie. După care ar fi putut pretinde că a simţit miros de fum, ţipetele şi bătăile ei în uşă fiind suficiente cât să-l

trezească şi să alerteze personalul. Cu flăcările şi cu apa necesare pentru a le stinge, toate hârtiile cu mesajul ei invizibil ar fi fost distruse. Era un plan periculos şi nimicitor, dar mai degrabă ar fi riscat să ardă conacul din Midwatch până la temelii decât să rişte ca Aren să se întrebe de ce îi dispăruse toată papetăria în mod misterios.

Însă, în timp ce aşteptase ora cinei, epuizarea preluase controlul şi Lara adormise pe aşternuturile moi şi curate ale patului. Acum, aromele îmbietoare ale cinei se strecurau pe sub uşă, iar ea nu era câtuşi de puţin pregătită.

— Poţi să repari asta, a murmurat ea, ridicându-se în picioare.

Punându-şi una dintre rochiile ei de mătase maridriniană, şi-a pieptănat cu o perie părul şi a îndesat o fiolă de narcotic în brăţară. A ieşit pe hol şi s-a grăbit spre salonul cu obloanele închise, fiind sigură că acolo avea să-l găsească pe Aren. Nu era genul de bărbat care să îşi neglijeze stomacul.

Dar nu a dat decât peste Eli, care a tresărit când a văzut-o.

— Ne-am gândit că vreţi să luaţi cina în cameră, domniţă, a spus el. Preferaţi să mâncaţi aici?

— Mulţumesc, dar nu mi-e foame. El unde e? Nu era decât un singur *el* în această casă.

— În camera lui, domniţă. Nu a vrut să ia cina.

Logica şi antrenamentul i-au şoptit că ar trebui să aştepte o altă noapte. O altă ocazie. Mai bine să procedeze aşa decât să rişte să fie prinsă. Cu toate acestea, Lara s-a trezit în schimb grăbindu-se spre capătul coridorului opus, unde se afla camera lui Aren.

A bătut la uşă, apoi a aşteptat. Niciun răspuns.

A încercat mânerul şi, pentru prima dată, a găsit uşa descuiată.

— Aren?

Dar el nu era prin preajmă. *Asta era şansa ei. Putea să pretindă că a găsit focul aprins.*

Încuind uşa, Lara a fugit spre biroul din lemn tare şi a văzut imediat cutia de papetărie deschisă. Şi începutul unei scrisori compuse pentru tatăl ei.

Cu inima în gât, Lara s-a uitat fix la cele câteva rânduri de cerneală uscată adresate tatălui ei. Nu înţelegea cum putea Aren să suporte să fie atât de politicos cu duşmanul lui! Deşi faptul că scrisoarea nu era terminată dovedea, poate, exact contrariul.

Distrasă de un sunet ca de tors, şi-a coborât privirea şi a observat că motanul lui Aren a început să-şi strecoare trupul uriaş între picioarele ei, aproape doborând-o. I-a venit o altă idee, una mai bună şi mult mai puţin distrugătoare decât un incendiu.

— Îmi pare rău pentru asta, Vitex! Dar am nevoie de ajutorul tău.

A aranjat scena, aşezând cutia pe podea, pe o parte, apoi a stropit scrisoarea cu cerneală şi a lăsat călimara răsturnată pe pagini, astfel încât acestea să fie îmbibate până la capăt şi inutilizabile. Dar nu înainte de a număra foile din teanc. Douăzeci şi cinci de pagini albe, plus scrisoarea neterminată înseamnau douăzeci şi şase.

Ademenindu-l pe Vitex, l-a scărpinat după urechi şi i-a luat uşor una dintre labe, folosindu-se de ea pentru a crea urme distincte prin cerneală. Dându-şi seama ce făcea, motanul a şuierat şi s-a îndepărtat, lăsând o dâră prin cameră în drum spre ieşire.

Fiecare muşchi din corp îi zvâcnea şi, cu un oftat greu, Lara s-a prăbuşit în genunchi, uitându-se la ceea ce fusese punctul culminant al tuturor eforturilor depuse în

ultimele luni. Al întregului ei antrenament. Al vieţii ei. Amintindu-şi cum se simţise ultima dată când a ţinut acele pagini în mână, conştientă că acele cuvinte nimicitoare i-ar salva poporul. Cât de mult se înşelase!

Dar, odată cu distrugerea lor, a dispărut şi povara pe care o purtase de când aflase adevărul despre înşelăciunea tatălui ei. Ceea ce făcuse înainte... fusese îngrozitor. Cea mai cumplită formă de trădare. Însă a fost motivată de minciuni pe care le auzise aproape toată viaţa. În timp ce acum, să se întoarcă împotriva propriului tată era un act motivat de adevăr. Ceea ce făcea acum era alegerea ei şi numai a ei.

Şi, deşi Lara ştia că îşi desenase o ţintă pe spate, că asasinii tatălui ei nu ar înceta niciodată să o vâneze, pentru prima dată în viaţă, se simţea liberă.

Condusă de un al şaselea simţ straniu, s-a strecurat iute în anticameră şi a deschis uşa spre curte, unde vântul a lovit-o cu forţa unui uriaş. Afară se dezlănţuise iadul, stârnit de vijelie şi de ploaie.

Aerul părea să şuiere în timp ce dădea ocol curţii, purtând frunze, crengi şi picături de ploaie care îi atacau fără milă braţele goale şi îi biciuiau obrajii. Furtuna era asurzitoare în furia ei, fulgere cu multiple vârfuri străpungeau cerul, tunetul îi spărgea timpanele.

Iar în mijlocul ei l-a văzut pe Aren.

Fără cămaşă şi desculţ, cu capul dat pe spate şi ochii aţintiţi pe boltă, parcă fără să ţină cont de furtuna care se învârtea în jurul lui. Sau de pericolul în care se afla.

O creangă smulsă dintr-unul dintre copaci a zburat prin curte, izbindu-se de partea laterală a conacului.

— Aren!

Însă furtuna i-a înăbuşit vocea.

S-a străduit din răsputeri să înainteze pe cărare, deşi îi era imposibil să se ţină pe picioare, lovită din nou şi din

nou de rafalele de vânt care ameninţau să o ridice în aer. Părul o biciuia într-o frenezie sălbatică, orbind-o, dar nici măcar pentru o clipă nu s-a gândit să se întoarcă. Recăpătându-şi echilibrul pe pietrele alunecoase, şi-a luat avânt.

Vântul s-a potolit exact când l-a prins pe Aren de braţe, ca şi cum lumea însăşi a oftat şi s-a relaxat, cu ploaia preschimbată într-un murmur blând şi mângâietor pe piele.

— Lara?

Cu o expiraţie sacadată, Lara şi-a ridicat faţa şi a văzut că Aren se uita nedumerit la ea, de parcă nu putea înţelege cum ajunsese să stea dinaintea lui.

— S-a terminat? a întrebat ea.

Şi-a dat seama că îi era greu să respire. Şi chiar şi mai greu să gândească.

— Furtuna?

— Nu. Suntem în inima ei acum.

În inima furtunii. A simţit un junghi în piept.

— Ce cauţi aici?

Muşchii duri ai antebraţelor lui s-au încordat sub strânsoarea ei.

— Aveam nevoie de ea.

Instinctiv, a înţeles ce voia să spună. Majoritatea oamenilor căutau alinare după un pericol, dar pentru el, pericolul era o alinare. Valul de adrenalină care îi limpezea mintea şi ştergea incertitudinea sumbră, ivită după fiecare decizie luată în calitate de rege. Teama de a greşi. Consecinţele greşelilor. În furtună, îşi cunoştea calea.

Înţelegea, pentru că şi ea simţea la fel.

— Ai fi putut muri astăzi. Făcând ceea ce ai făcut, a spus Lara.

— Tu ai fi murit dacă nu aş fi intervenit.

Mâinile lui s-au strâns în jurul braţelor ei şi, deşi Aren avea palmele extrem de fierbinţi, Lara a tremurat.

— Poate că ţi-ar fi fost mai bine dacă muream.

Aren şi-a înteţit strânsoarea.

— Chiar crezi că m-aş fi putut ierta vreodată dacă aş fi stat acolo şi aş fi privit cum te îneci?

— Dar tot ce am făcut…

— E în trecut. E în urmă acum.

Lara a prins sensul subtil al cuvintelor lui, cu pulsul ca un răget estompat în urechi. Aren o iertase. Nu putea înţelege cum găsise în inima lui puterea să facă aşa ceva, dar asta se întâmplase. Era ce îşi dorise mai mult decât orice, dar nu îndrăznise să spere.

— Vrei să părăseşti Ithicana? Pentru că, dacă de asta e nevoie ca să fii fericită, te voi duce pe orice ţărm doreşti, cu tot ce ai nevoie pentru a-ţi croi o viaţă pentru tine.

Lara plănuise să plece. Asasinii tatălui ei aveau să fie în curând pe urmele ei şi nu crezuse că mai era ceva de câştigat rămânând aici. O relaţie între ei doi nu ar avea niciodată vreo şansă – inevitabil, Aren ar fi descoperit adevărul despre ea şi nu ar fi iertat-o niciodată pentru o asemenea trădare.

Dar el ştia adevărul. Şi, în pofida sorţii potrivnice, o iertase. Acum… acum gândul de a întoarce spatele acestui loc, de a-i întoarce spatele *lui Aren,* întruchipa cel mai rău viitor pe care şi-l putea imagina.

— Nu mă poţi lăsa să plec din Ithicana!

De parcă ar fi fost strânsă de gât, a rostit fără suflu cuvintele, dându-le o rezonanţă stranie.

— Ştiu prea multe. Ai risca prea mult.

Ochii lui o ardeau, înlănţuiţi cu ai ei, însă nicicând, în toată viaţa ei, nu simţise că altcineva o vedea atât de perfect.

— Pot să te las să pleci, pentru că am încredere în tine. Lara nu mai putea respira.

— Nu vreau să plec.

Un adevăr smuls din adâncurile inimii ei. Nu voia să plece din Ithicana. Nu voia să-l părăsească pe *Aren.* Voia să rămână, să lupte, să transpire şi să sângereze pentru el şi pentru regatul lui aspru, sălbatic şi frumos.

Furtuna se învârtea în jurul lor, o martoră hotărâtă să nu intervină, să-i ocolească pentru un singur moment.

Mâinile lui Aren şi-au slăbit strânsoarea pe braţele ei şi, pentru o clipă terifiantă, a crezut că avea să o lase să plece. Că îşi dorea ca ea să plece.

În schimb, degetele lui i-au alunecat pe dosul braţelor, o atingere delicată care i-a stârnit în valuri nenumărate senzaţii. O mângâia tandru, în sus şi în jos, ca şi cum ar fi liniştit un animal sălbatic care ar fi putut să muşte.

Sau ca şi cum ar fi testat apele.

Când mâinile lui i-au dezmierdat părţile laterale ale sânilor, Lara a răsuflat lung, ameţită. Degetele lui mari i-au prins bretelele rochiei şi i le-au coborât treptat, apoi Aren s-a aplecat, cu buzele atingându-i ireal de uşor un umăr gol. Apoi pe celălalt.

Un scâncet i-a scăpat de pe buze de îndată ce i-a îndepărtat părul umed, expunându-i şi sărutându-i gâtul, clavicula, linia bărbiei. Doar mâinile lui, încleştate pe rochia ei, o împiedicau să cadă şi s-o lase goală în faţa lui.

Lara voia să-l atingă.

Voia să-i simtă pielea fină, întinsă peste muşchii tari, dar îi era frică, deoarece ştia că dacă s-ar fi lăsat condusă de impuls, ar fi fost pierdută. Din acel punct nu ar mai fi existat cale de întoarcere.

Buzele lui Aren s-au oprit, iar ea şi-a ţinut respiraţia, aşteptând ca ele să le găsească pe ale ei, chiar în timp ce se întreba dacă, permiţându-şi să se scufunde în această

mare fierbinte de dorinţă, ar mai ieşi vreodată la suprafaţă. Dacă ar mai fi vrut să o facă.

Însă el doar şi-a lipit fruntea de a ei.

— Am nevoie să-mi spui că vrei asta, Lara. Că alegi de bunăvoie acest lucru, nu pentru că ţi-a fost impus.

Pieptul îi ardea, străbătut de o emoţie atât de intensă, încât durea. S-a îndepărtat de el şi ochii li s-au întâlnit.

— Vreau asta.

Şi pentru că nu era suficient, a adăugat:

— Te vreau pe tine.

Furtuna a revenit în forţă când buzele li s-au încleştat ca două lame într-un duel, dar Lara abia a simţit vântul când Aren a ridicat-o în braţe şi i-a apucat şoldurile cu mâinile. Şi-a încolăcit picioarele în jurul taliei lui, cu braţele încercu-indu-i gâtul. Gura lui era fierbinte, limba îi aluneca peste a ei şi ploaia le uda pielea, în timp ce Aren o purta prin furtună spre adăpostul oferit de conac.

Înăuntru, picioarele lui au alunecat pe gresia umedă şi s-au izbit de perete, răsturnând pe podea orice mai rămăsese pe rafturi. Aren şi-a sprijinit mâinile de o parte şi de alta a corpului ei, cu respiraţia înflăcărată pe gâtul Larei, care s-a împins în el. Apoi şi-a înfipt călcâiele în spatele lui şi l-a tras mai aproape, nerăbdătoare ca între ei să nu mai existe niciun veşmânt, fiecare moment în care îi simţea centura apăsându-i trupul, în sus şi-n jos, smulgându-i un geamăt de pe buze.

Spatele i s-a arcuit până când doar capul i-a mai atins peretele din spate, iar rochia, cu faldurile deja strânse în jurul taliei, i-a fost trasă în jos pentru a-i expune partea de sus a sânilor. A simţit cum Aren îşi ţine răsuflarea.

— Dumnezeule, eşti frumoasă! a mârâit el. Insuportabilă şi veninoasă şi cea mai incredibilă femeie pe care am văzut-o vreodată!

Cuvintele lui au umezit-o între coapse.

— Uşa! a gâfâit ea. Închide blestemata aia de uşă!

— Da, Majestatea Voastră!

Aren şi-a strecurat limba în gura ei, gustând-o, înainte de a o lăsa să alunece cu picioarele pe podea, cu erecţia lui împungând-o în burtă, apoi s-a întors să trântească uşa şi să ţină furtuna afară.

Odată zăvorul tras, Aren s-a îndreptat spre ea, cu o privire de prădător în ochii de nuanţa migdalei, mereu un vânător. Lara a făcut un pas înapoi în dormitor, provocându-l să o urmărească. Îl ademenea înăuntru, pentru că ea nu era şi nu avea să fie niciodată prada cuiva. Picioarele i s-au lovit de lemnul masiv al patului şi l-a fixat cu privirea, oprindu-l din drum.

Cu vuietul vântului deodată înăbuşit, Lara a putut să-l audă cum inspiră şi expiră. Fiecare răsuflare îi înteţea dorinţa. Ochii i se plimbau pe corpul lui, remarcând modul în care muşchii maxilarului i se încordau, în timp ce Aren o privea la fel de intens.

Întinzând orbeşte mâna spre felinar, Lara a aprins flacăra la maximum, apoi l-a pus într-o parte, fără să-şi desprindă privirea de a lui Aren. Apucând corsetul ud al rochiei, al cărei decolteu i se agăţa de sfârcurile întărite, şi-a îndepărtat încet mătasea de pe corp, aruncând veşmântul pe podea. Apoi s-a întins pe spate în pat, sprijinindu-şi greutatea în coate. Cu o lentoare deliberată, Lara şi-a desfăcut genunchii.

L-a văzut cum îşi pierde controlul, cum se stăpânea doar datorită forţei privirii ei pătrunzătoare, dorinţa lui fiind vizibilă prin pantalonii îmbibaţi de ploaie, de altfel tot ce purta.

— Dă-i jos! a poruncit ea, iar râsul lui grav i-a înfiorat pielea, dornică să-i simtă din nou mâinile pe corp.

Aren şi-a desfăcut centura, apoi şi-a strecurat degetele sub ea şi a împins, greutatea pumnalului ataşat de ea tră-

gându-i pantalonii în jos, pe podea, unde i-a dat la o parte. De data aceasta a fost rândul Larei să-şi piardă răsuflarea: ochii i-au coborât admirativ spre erecţia lui, pentru că, deşi îl mai văzuse dezbrăcat, nu se mai întâmplase niciodată *aşa.* Coapsele îi tremurau, asaltate de *dorinţa* de a-l avea, şi a dat o dată din cap.

Din trei paşi, Aren a traversat camera, dar în loc să o ţintu-iască de pat, aşa cum crezuse Lara că intenţiona, s-a lăsat în genunchi în faţa ei. Ithicana şi regele ei nu se înclinau în faţa nimănui. Dar el s-a înclinat în faţa ei.

Aren i-a sărutat pielea din spatele genunchiului stâng. Apoi din spatele genunchiului drept, zăbovind pe o cicatrice veche care i se întindea până la jumătatea coapsei interioare. Mâinile lui aspre, cu bătături câştigate apărându-şi regatul, au apucat-o de picioare. Şi cu Lara tremurând în strânsoarea lui, şi-a coborât capul, strecurându-şi limba în interiorul ei.

Şoldurile ei au tresărit, dar el o ţinea pironită de pat, lingând şi sugând până când un geamăt a fugit de pe buzele Larei, care s-a lăsat pe spate pe cearşaf. Şi, deşi mâinile i s-au întins spre el, au tras de el, Aren doar a ridicat capul cât să îi arunce un zâmbet larg, cu desăvârşire sălbatic, înainte ca degetele lui să-i alunece în locul pe care limba lui tocmai îl eliberase.

Lara şi-a arcuit spatele şi s-a agăţat de marginea patului. Lumea se învârtea în jurul ei cât el o dezmierda, gura lui torturând-o din nou pe măsură ce presiunea îi creştea în adâncul trupului. O lumină i-a străfulgerat în faţa ochilor când dinţii lui au zgâriat-o uşor. În acel moment, totul s-a dezintegrat şi vederea i s-a înceţoşat, valuri de plăcere străbătând-o până când a rămas aproape nemişcată în pat, gâfâind şi tremurând.

Aren nu s-a mişcat pentru o clipă îndelungată, apoi, cu o tandreţe care i-a frânt inima, i-a depus un sărut pe burtă,

apoi şi-a lipit obrazul pe aceasta, cu degetele ei încurcate în părul lui.

Dar ea nu terminase cu el. Şi nici Aren cu ea.

S-a urcat peste Lara cu graţia unei pantere pornite la vânătoare. Apucând-o de mâini, i-a prins braţele deasupra capului, cu încheieturile degetelor înfipte în saltea. Pentru o clipă, tânăra a ripostat şi l-a împins, împotrivindu-se forţei lui net superioare. Şi apoi corpul i-a capitulat. Nu în faţa lui, ci în faţa ei înseşi. În faţa a ceea ce îşi dorea. Şi-a petrecut viaţa ca un pion neştiutor în intrigile tatălui ei, dar nu mai era cazul. Fiecare victorie sau greşeală, fiecare atingere tandră sau violentă... Acum toate urmau să fie ale ei. Avea să le controleze. Avea să stăpânească un asemenea moment.

Ridicându-şi capul, l-a sărutat şi l-a simţit tremurând când şi-a strâns picioarele în jurul taliei lui, trăgându-l în jos, astfel încât să le lipească trupurile. Sărutul a devenit mai pasional, numai limbi şi dinţi, respiraţii întretăiate mai mult simţite decât auzite peste zgomotul tunetului.

Când Aren s-a poziţionat între coapsele ei, Lara a gemut în gura lui, trupul ei ştiind ce dorea, aşteptând cu disperare ca el să o umple. Şi-a mişcat şoldurile spre el, gâfâind ori de câte ori penisul lui o atingea în treacăt, tachinând-o, înainte să se retragă.

— Nu totul va fi cum vrei tu, iubire! i-a mârâit el în ureche. Nu mă poţi grăbi.

— Până la urmă, chiar eşti un demon, a şoptit Lara, dar capacitatea de a vorbi i-a dispărut de îndată ce el i-a eliberat încheieturile.

Coborându-şi gura spre sânul ei, i-a prins sfârcul între buze, sugând şi muşcându-l uşor cu dinţii, după care şi-a strecurat degetele înapoi între picioarele ei. Mâinile Larei au alunecat spre umerii lui, conturându-i muşchii duri,

liniile cicatricilor vechi şi noi, apoi tot mai jos, pe spatele său, savurând felul în care tremura sub atingerea ei.

Dar nu era suficient. L-a muşcat de gât, dorindu-l mai aproape, râvnind ca trupurile şi sufletele lor să se unească şi să nu se mai despartă niciodată.

— Aren. *Te rog!*

El s-a dat înapoi, luând-o cu el. În genunchi, a ridicat-o în braţe şi, cu ochii pironiţi într-ai ei a coborât-o încet pe lungimea lui. Aruncându-şi capul pe spate, Lara a ţipat în furtună, zgâriindu-i umerii când el s-a cufundat în ea, apoi s-a oprit.

— Uită-te la mine!

Iar Lara s-a uitat, lăsându-şi obrazul în mâna lui în timp ce Aren i-a cuprins ceafa.

— Te iubesc, a spus el, trecându-şi buzele peste ale ei. Şi *te voi iubi,* indiferent de ce ne rezervă viitorul. Indiferent de cât de mult trebuie să lupt. Te voi iubi întotdeauna!

Cuvintele au destrămat-o, au sfărâmat-o complet, apoi au făurit-o în ceva nou. Ceva mai puternic. Ceva mai bun. L-a sărutat îndelung, puternic şi pătimaş, cu trupurile mişcân-du-se împreună.

Întinzând-o din nou pe cearşafuri, Aren a ieşit din ea, apoi a intrat din nou, cu o lentoare agonizantă. Apoi din nou. Şi din nou. Cu fiecare pătrundere puternică, trupurile li se acopereau de sudoare. Lara l-a apucat de mână, cealaltă încâlcin-du-i-se-n păr, coborându-i pe spate, având nevoie să posede fiecare centimetru din el, în timp ce propriul corp se încorda, arzând, spre descătuşare.

Lara avea să lupte pentru el.

Să sângereze pentru el.

Să moară pentru el.

Pentru că era regele ei şi, chiar dacă asta ar fi însemnat ca asasinii să o vâneze până la sfârşitul vieţii, să fie a naibii dacă nu avea să fie regina Ithicanei.

Orgasmul i-a străbătut în valuri trupul, fiecare la fel de violent ca furtuna ce-i ataca regatul, şi a simţit cum plăcerea trăită de trupul ei îl împinge şi pe Aren peste limită. S-a îngropat în ea până la capăt, urlându-i numele în timp ce camera se cutremura sub asaltul vijeliei, apoi s-a prăbuşit, cu respiraţia întretăiată gâdilându-i urechea.

Li s-a părut că nu s-au mişcat timp de ore întregi. Lara s-a ghemuit în căldura braţelor lui, pierdută în gânduri când Aren i-a mângâiat spatele gol, când a acoperit-o cu un cearşaf după ce transpiraţia de pe trupurile lor a început să se răcească. Abia când respiraţia lui a căpătat ritmul regulat al somnului, şi-a ridicat capul.

I-a dat părul de pe frunte şi l-a sărutat uşor. Şi pentru că simţea nevoia să rostească acele cuvinte, dar nu era pregătită ca el să le audă, a şoptit:

— Te iubesc!

Cu capul sprijinit de pieptul lui şi cu bătăile inimii sale răsunându-i în ureche, Lara i-a permis în cele din urmă somnului să o prindă în mreje.

34. LARA

TAIFUNUL A FĂCUT RAVAGII preţ de patru zile, timp pe care Lara şi Aren l-au petrecut aproape în întregime în pat. Dormind foarte puţin.

În momentele petrecute în afara dormitorului, au jucat cărţi şi alte jocuri de societate ithicane, stranii, la care Aren era un trişor groaznic. Ore întregi i-a citit cu voce tare, cu capul lui odihnindu-i-se în poală, cu privirea pierdută cât o asculta, cu degetele împletite cu ale ei. El i-a povestit întâmplări din copilăria lui în Ithicana, care de cele mai multe ori păreau să implice evitarea profesorilor în favoarea unei alergări nebuneşti prin junglă, până să fie prins de Jor. I-a povestit despre prima dată când el, Taryn şi Lia au fugit pentru a-şi salva vieţile pe Insula Şerpilor, făcând cu rândul în vreme ce prietenii lor îi priveau din bărcile de pe apă.

— Cum rămâne cu Ahnna? Aren a strâmbat din nas.

— Nu e atât de proastă încât să se dedice la astfel de cascadorii.

Vocea lui avea o notă destul de tăioasă, care a îndemnat-o pe Lara să îşi pună paharul de suc pe masă cu un clinchet puternic.

— Trebuie să-ţi ceri iertare faţă de sora ta pentru ce ai spus. A fost deplasat.

Aren s-a întors, îndesând o carte înapoi pe raft şi golindu-şi propriul pahar.

— Aproape că te-a ucis!

— A fost un accident. Şi în caz că nu ai observat, ea a fost şi cea care ne-a salvat fundurile amândurora!

— Am reţinut.

— Aren!

Şi-a reumplut paharul.

— I-am spus lucruri mai rele, la fel şi ea mie. Va trece peste asta.

Lara şi-a muşcat interiorul obrajilor, înţelegând că nu reticenţa de a-şi cere iertare era problema, ci mai degrabă faptul că ştia că urma să i se impună să-şi justifice acţiunile în ceea ce o priveşte pe ea.

— E o diferenţă semnificativă între cuvintele crude aruncate între fraţi şi surori şi ameninţările rostite de un rege către comandanta armatelor sale.

Drept răspuns, Aren a oftat abătut.

— Bine, bine! O să-mi cer iertare data viitoare când o văd.

— Care va fi când?

— Doamne, insistentă mai eşti!

Lara i-a oferit cel mai dulce zâmbet din arsenal.

— La întâlnirea consiliului de dinaintea începerii Mareelor de Război, când vom discuta strategia noastră. Ahnna reprezintă Insula Southwatch, aşa că trebuie să fie acolo.

Lara a deschis gura pentru a întreba *unde* anume va avea loc întâlnirea, dar apoi a închis-o la loc. În ultimele zile, avusese grijă să nu ceară detalii care ar fi putut să intereseze o spioană, precaută în a nu-i da lui Aren vreun motiv să se îndoiască de loialitatea ei. O parte din ea se întreba dacă acest lucru s-ar schimba vreodată sau dacă trecutul ei urma să arunce pentru totdeauna o umbră asupra relaţiei lor.

— De ce nu vorbeşti niciodată despre surorile tale?

Surorile ei. Lara a închis ochii, luptându-se cu arsura neaşteptată a lacrimilor. A fost un efort conştient din partea ei să se gândească la ele cât mai puţin posibil. Pe

de-o parte, pentru a evita atât durerea din piept, care venea odată cu amintirea, cât şi sentimentul de pierdere care o tortura de fiecare dată când îşi dădea seama că, mai mult ca sigur, nu avea să le mai vadă vreodată. Pe de altă parte, era teama că, dacă le menţinea vii în gânduri, s-ar putea să-i scape din greşeală că sunt încă în viaţă şi că informaţia respectivă ar putea ajunge la tatăl ei. Şi, pentru binele lor, nici măcar în Aren nu putea să aibă încredere cu privire la adevăr, pentru că dacă ar fi avut vreodată un motiv să se întoarcă împotriva ei, ar fi putut să o facă prin ele.

— Sunt moarte.

Paharul i-a alunecat din mână, spărgându-se la contactul cu podeaua.

— Nu vorbeşti serios!

Lara a căzut în genunchi pentru a strânge cioburile.

— Toţi cei care ştiau despre complotul tatălui meu au fost ucişi, cu excepţia lui Serin.

— Toţi? Eşti sigură?

— I-am lăsat cu capetele pe masă, înconjuraţi de flăcări. Îşi amintea părul blond auriu al Marylynei sub degete, în timp ce scotea capul surorii ei din bolul de supă. Felul în care ea, tatăl ei şi toţi cei din grupul lor plecaseră din complex, iar surorile sale au rămas în voia norocului şi a propriei inteligenţe. Un ciob i-a înţepat degetul şi a şuierat, sugând sângele de pe rană înainte să reia strânsul bucăţilor de sticlă.

Mâinile lui Aren le-au luat pe ale ei, strângându-le cu putere.

— Lasă-le, iubire! Va strânge altcineva.

— Nu vreau să o facă Eli.

A luat alt fragment de sticlă.

— Încearcă să facă totul prea repede şi sigur se va tăia.

— Atunci mă voi ocupa eu.

Cioburile i-au căzut din mâini şi a privit cum picăturile de lichid chihlimbariu de pe sticlă străluceau în lumină. Erau încă atât de multe lucruri pe care nu i le spusese!

— Copilăria mea a fost groaznică. Au încercat să ne transforme în monştri. E posibil să fi reuşit.

Doar ploaia de afară spulbera tăcerea.

— În ziua atacului de pe Insula Serrith… Erau o duzină sau mai mulţi amaridieni morţi pe cărarea care urcă dinspre golf.

— Eu i-am ucis, dacă asta mă întrebi.

— Pe toţi?

— Da. Erai în inferioritate numerică, iar moartea ta nu era… Nu făcea parte din planul meu.

Aren a inspirat adânc, apoi a repetat:

— Nu făcea parte din planul tău.

Deşi Aren cunoştea adevărul şi o iertase, o parte din Lara încă se temea că s-ar răzgândi. Că ultimele câteva zile nu fuseseră nimic altceva decât un vicleşug: un mod de a-i arăta ce ar fi putut să fie dacă ar fi oferit o şansă căsătoriei fără să vină cu trădare în suflet.

A tras-o pe Lara în picioare.

— Nimeni nu trebuie să afle. Despre nimic din toate astea. Prea mulţi dintre ithicani s-au împotrivit de la început acestei uniuni. Dacă ar afla că ai fost spioană – şi o asasină antrenată – trimisă să se infiltreze în apărarea noastră, nu te-ar ierta niciodată. Ar cere execuţia ta şi dacă n-aş fi de acord cu cererea lor…

Lara a simţit cum i se scurge sângele din obraji. Nu din cauza ameninţării la adresa vieţii ei, ci din cauza ameninţării la adresa vieţii lui.

— E mai bine pentru tine dacă plec? Mă poţi ajuta să-mi înscenez moartea şi toate problemele provocate de prezenţa mea aici vor fi rezolvate.

Aren nu a răspuns, iar când în sfârşit şi-a găsit curajul să se uite în sus, l-a găsit cu privirea pierdută în depărtare, cu ochii în gol. Apoi soţul ei a scuturat brusc din cap.

— Ţi-am făcut un jurământ şi intenţionez să-l respect. Cuvintele lui au neliniştit-o.

— Tatăl meu va trimite asasini după mine. Toţi cei apropiaţi mie vor fi în pericol.

— Nu şi dacă nu ştiu unde te afli.

— Ştiu că sunt în Midwatch, Aren. Şi insula nu este atât de impenetrabilă pe cât pari să crezi. Tatăl meu nu-mi va trece trădarea atât de uşor cu vederea.

— Sunt conştient de limitările din Midwatch, motiv pentru care nu vom rămâne aici.

A tras-o în braţele lui.

— Şi tatăl tău chiar va renunţa dacă va crede că preţul răzbunării îl depăşeşte pe cel pe care este dispus să-l plătească.

Răzbunarea valora orice preţ pentru tatăl ei.

— Lasă-mă să mă întorc în Maridrina! Lasă-mă să-l omor şi să pun capăt acestei poveşti!

— Nu te voi folosi pentru a-mi ucide duşmanii!

— Eşi duşmanul meu. Şi duşmanul poporului maridrinian.

— Nu te contrazic.

Mâna lui Aren i se mişca în sus şi în jos pe spate.

— Dar asasinarea tatălui tău va realiza exact opusul a ceea ce urmărim. Chiar dacă Serin nu poate dovedi implicarea Ithicanei, va arunca vina asupra noastră şi nu va trece mult până când maridrinienii vor uita de Silas tiranul şi vor începe să ceară răzbunare pentru Silas martirul. Fratele tău mai mare e făcut din aceeaşi stofă ca tatăl tău şi nu intenţionez să-i ofer o armată însetată după sânge ithican. Dacă ar ataca, a continuat el, probabil că

am putea să convingem Valcotta să se alieze cu noi şi să-i zdrobim, dar poporul tău ar fi cel care va avea de suferit. Iar la final, ne-am întoarce în acelaşi loc în care ne găseam acum cincisprezece ani, cu popoarele noastre urându-se reciproc.

— Deci nu facem nimic, atunci?

Tot ce spunea era adevărat, însă Lara nu a putut să îşi reţină amărăciunea din voce.

— Observăm. Ne pregătim. Dar... Aren a ridicat din umeri.

— Orice acţiune pe care am putea să o întreprindem în acest moment ar provoca mai mult rău decât bine.

— Cât timp Valcotta va ataca negustorii maridrinieni care încearcă să debarce în Southwatch, poporul meu va continua să flămânzească.

— Totul s-ar rezolva dacă tatăl tău ar renunţa la războiul cu Valcotta. Dacă i-ar lăsa pe fermieri să se întoarcă la câmpurile lor şi pe negustori la negoţul lor.

Dar nu avea să o facă. Lara ştia asta cu siguranţă, fiindcă tatăl ei nu s-ar fi recunoscut niciodată învins.

— Deocamdată, sezonul furtunilor va ajuta, pentru că îi va alunga pe valcottani înapoi spre porturile lor. Portul Venciei este cel mai apropiat de Southwatch, iar oamenii tăi vor profita de scurtele pauze din timpul vijeliilor. Oricât de greu ar fi de crezut, sezonul furtunilor este mai bun pentru oamenii tăi decât perioada de calm. Mâncarea chiar va ajunge pe ţărmurile Maridrinei.

Aren nu ar fi minţit-o, Lara era sigură de asta. Avea încredere în el. Chiar dacă o înnebunea să nu facă nimic. A tăcut mult timp, apoi a spus:

— Dar există două laturi ale acestei situaţii, Lara. Foarte puţini ithicani au părăsit vreodată ţărmurile noastre. Foarte puţini dintre ei au întâlnit vreodată un maridrinian. Rezultatul este că ei cred că tatăl tău

reprezintă esenţa poporului tău. Am nevoie de tine să mă ajuţi să schimb asta. Vreau să-i faci să vadă că maridrinienii nu ne sunt duşmani. Să-i faci să dorească mai mult decât o alianţă aşternută pe hârtie şi cuvinte schimbate între regi, să dorească o alianţă între popoarele noastre. Pentru că doar aşa vom cunoaşte vreodată pacea.

— Cât timp el trăieşte, nu-mi dau seama cum se poate întâmpla asta.

— Nu va trăi la nesfârşit. Lara a expirat prelung.

— Dar fratele meu, după cum bine ai spus, este asemenea lui. Va profita de utopia pe care o visezi.

— Eu nu-mi imaginez o utopie, Lara. Doar ceva mai bun. I-a sărutat umărul, cu buzele calde.

— A venit timpul să nu le mai permitem duşmanilor să ne dicteze vieţile şi să începem să le trăim pentru cei pe care îi iubim. Şi pentru noi înşine.

— Un vis.

— Atunci hai să-l facem real!

Vârând mâna în buzunarul pantalonilor, Aren a dezvăluit o pungă mică de mătase.

— Am ceva pentru tine.

Lara a întors capul şi ochii i s-au mărit când el a scos lanţul delicat, cu şiraguri de aur, smaralde şi diamante negre strălucind în lumină.

— Ai menţionat că preferi verdele.

Cu grijă, i-a dat părul într-o parte şi i-a fixat colierul în jurul gâtului.

— A fost al mamei mele. Tatăl meu l-a comandat pentru ea cu ani în urmă, şi aproape că nu-l dădea niciodată jos. Servitorii l-au găsit în odăile lor după ce…

S-a oprit brusc, clătinând din cap pentru a-şi alunga emoţiile.

— Întotdeauna a spus că este menit să fie purtat.

Lara şi-a trecut un deget peste aur şi pietrele preţioase, apoi şi l-a retras, strângându-şi mâna în pumn.

— Nu pot să-l accept. Ahnna ar trebui să-l aibă.

— Ahnna urăşte bijuteriile. În plus, eşti regina Ithicanei. Tu eşti cea care ar trebui să-l poarte.

Luându-i mâinile în ale lui, Aren a întors-o spre oglinda mare de pe perete şi i-a apăsat degetele pe diamantul negru care i se odihnea în mijlocul claviculei, pulsul ei vibrând dedesubt.

— Northwatch.

Apoi şi-a plimbat degetele întrepătrunse cu ale ei de-a lungul colierului, numind insulele mai mari pe măsură ce înainta.

— Serrith.

S-a oprit acolo, sărutându-i umărul, cu dinţii urmărindu-i linia gâtului. Lara a simţit cum corpul i se încordează, apoi îl apasă pe al lui, capul alunecându-i înapoi pe umărul său.

— Midwatch.

Degetele lor s-au plimbat pe rotunjimea sânului ei drept, zăbovind pe un smarald mare. Aren a murmurat gânditor, apoi a trasat în continuare harta bijuteriilor, tot mai jos, până în Southwatch, smaraldul cuibărit în decolteu.

— Este al tău, i-a murmurat el la ureche. Regatul Ithicana. Tot ce am este al tău. Pentru a proteja. Pentru a îmbunătăţi.

— O voi face, a şoptit ea. Îţi promit!

Lara s-a întors şi şi-a odihnit fruntea de pieptul său, con-centrându-se pe senzaţia mâinilor lui. Pe sunetul inimii lui. Apoi Aren a rămas nemişcat.

— Ascultă!

— Nu aud nimic.

— Exact. Furtuna a trecut. Ceea ce înseamnă că se va fi încheiat la sud de aici, aşa că marinarii din Vencia vor fi deja pe apă şi se vor îndrepta spre Southwatch.

Larei i se părea atât de ciudat că trebuia să-şi pună încrederea în Mările Furtunoase, de care se temea mai mult decât de orice altceva, pentru a-şi proteja ambele popoare. Treptat, tensiunea i-a părăsit trupul.

— Din moment ce e sigur să mergem afară, îmi doresc să fac o baie adecvată.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, Majestate, i-a şoptit Aren la ureche, aruncând-o pe umăr şi îndreptându-se spre uşă.

Pe hol s-au întâlnit cu Eli, care purta o traistă plină pe umăr.

— Dau o fugă până la cazarmă, Alteţele Voastre. Aveţi vreun mesaj pe care doriţi să-l transmiteţi?

Aren a ezitat.

— Da. Spune-i lui Jor că vreau să-l văd. *După* prânz, a zis el, bătând-o pe Lara cu subînţeles pe fund şi râzând când ea l-a lovit cu genunchiul în piept. Dar deocamdată am nevoie de o baie.

Câteva ore mai târziu, terminau o porţie de peşte la grătar cu sos de citrice, când uşa conacului s-a deschis brusc.

Fără să ţină cont că are bocancii plini de noroi, Jor a intrat în grabă în salon şi a luat loc în faţa lor.

— Majestăţile Voastre.

Ochii îi licăreau jucăuş, plimbându-se de la Lara la Aren, în timp ce a furat o prăjitură de pe tavă.

— Ce frumos să văd că în sfârşit vă jucaţi frumos! Obrajii Larei s-au încălzit şi a luat o gură de suc de fructe, sperând că paharul i-ar ascunde ruşinea.

— Şi pentru a-ţi câştiga afecţiunea n-a fost nevoie decât ca bietul băiat să sară în apele înţesate de rechini ca să-ţi salveze fundul.

A suspinat dramatic.

— Nu sunt sigur că sunt pregătit pentru astfel de acte de eroism. Presupun că va trebui să las deoparte visul de a te lua cu mine când Aren se va sinucide într-una dintre cascadoriile lui stupide.

— Du-te dracului, Jor! Lara a zâmbit.

— Din fericire pentru tine, am o slăbiciune pentru bărbaţii în vârstă.

— În vârstă?

Bucăţi de prăjitură au zburat din gura gărzii.

— Trebuie să ştii, domnişoară, că sunt...

— Ajunge, ajunge!

Aren a umplut paharul din faţa lui Jor.

— Nu de asta eşti aici.

— Da, spune-mi de ce a trebuit să-mi târăsc fundul *bătrân* pe deal ca să vă vizitez pe voi doi, porumbeilor.

Lara s-a întors în scaun pentru a-l privi pe Aren, curioasă.

— Cum arată cerul? a întrebat el.

— Scoate capul pe uşă şi vezi cu ochii tăi!

— Jor!

— Senin.

Soldatul a savurat lent o altă prăjitură, cu fruntea brăzdată de cute, evident bănuitor.

— De ce?

Mâna lui Aren s-a aşezat peste cea a Larei, cu degetul mare trasându-i un cerc în palmă.

— Spune-le tuturor să îşi împacheteze lucrurile şi să pregătească bărcile. Cred că e timpul să mergem acasă.

35. LARA

ACASĂ.

Pentru Lara, Insula Midwatch însemna acasă, cu liniştea şi serenitatea sa. Iar după feţele gărzilor, nu încăpea nicio îndoială că soldaţii erau în culmea fericirii, în timp ce puneau traistele şi o mulţime de provizii în trei bărci, aproape împie-dicându-se unii de alţii în graba lor. Acest loc spre care plecau însemna acasă şi pentru ei, însă agitaţia nu făcea decât să-i sporească Larei curiozitatea. Nu existau aşezări mari în Ithicana, nimic mai mare decât un sat de pescari, dar maridri-niana din ea nu putea să creadă că regele din Regatul Podului ar considera-o acasă pe una dintre ele.

— Unde mergem? l-a întrebat ea pe Aren pentru a o suta oară.

El nu i-a oferit decât un zâmbet amuzat şi i-a aruncat traista cu lucruri în canoe.

— Vei vedea.

Abia dacă i se permisese să ia ceva, doar un set de haine ithicane, câteva articole de lenjerie intimă şi, la cererea lui Aren, una dintre rochiile ei de mătase maridriniană, deşi nu ştia la ce i-ar fi fost de folos într-un sat de pescari.

Ciugulind o bucată proaspătă de rădăcină pentru a-şi menţine stomacul liniştit, Lara s-a aşezat în barcă şi au ieşit din golf. Cu toate că bolta cerească era destul de senină, marea era plină de crengi şi rămăşiţe după furtună, iar prin ceaţa care acoperea Midwatchul, Lara a

observat că jungla fusese grav avariată, cu copaci doborâţi şi plante lipsite de flori şi frunze.

Când bărcile au trecut pe sub pod şi insula a dispărut din vedere, Lara şi-a întors privirea în faţă, în vreme ce velele au fost ridicate şi vântul puternic a început să-i poarte peste valuri. Au virat spre vest, departe de podul şerpuitor, trecând pe lângă nenumărate bucăţi mici de pământ, la prima vedere nelocuite, deşi ştia bine că în Ithicana aparenţele pot fi înşelătoare.

Au navigat preţ de o oră, până când, înconjurând o insulă mai mică, ochii Larei s-au oprit pe un adevărat munte care se ridica din ocean. *Nu un munte,* s-a corectat în tăcere. *Un vulcan.* Insula era de câteva ori mai mare decât Midwatchul, iar versanţii vulcanului, care ajungeau până la cer, erau acoperiţi de junglă verde. Ape azurii se izbeau de pereţii stâncoşi înalţi, de peste cincisprezece metri, fără niciun indiciu că ar exista o plajă sau un golf. Era un loc impenetrabil şi, ţinând cont de fumul ivit în vârf, unul periculos în care să trăieşti.

Cu toate acestea, pe măsură ce ocoleau monolitul, Jor a coborât o pânză, reducând viteza, chiar în timp ce Lia s-a ridicat în picioare, cu mâna pe umărul lui Taryn pentru echilibru, şi a scrutat împrejurimile.

— Nicio pânză la orizont! a anunţat, iar Aren a dat din cap.

— Atunci, ridică steagul!

Steagul de un verde strălucitor, tăiat în două de o linie neagră curbată, a fost desfăşurat şi urcat în vârful catargului, vântul prinzându-l cu o nerăbdare reflectată pe feţele tuturor ithicanilor. Se apropiau de insulă şi, cu mâna streaşină împotriva strălucirii apei, Lara a distins o deschizătură întunecată în pereţii solizi ai stâncii.

Cu cât se apropiau mai mult bărcile, cu atât se mărea intrarea în peştera marină, suficient cât să intre şi

catargele, şi au alunecat înăuntru, unde întunericul a acaparat totul.

Larei îi bubuia inima în piept, realizând că era martoră la ceva ce nu mai văzuse niciun alt străin. Un loc care era în întregime domeniul Ithicanei. Un secret poate mai important chiar decât cele ale preţiosului pod.

Un zgomot asurzitor a făcut-o să tresară. Mâna lui Aren s-a odihnit pe spatele ei pentru a o linişti, în timp ce ochii tuturor se adaptau la întuneric. Clipind de câteva ori, a privit cu uimire cum o poartă de oţel, acoperită de alge marine şi scoici, se ridică într-o deschizătură îngustă din stânca tavanului. Cele trei bărci au fost purtate lin într-un tunel care cotea spre dreapta. Agăţându-se de marginile ambarcaţiunii, Lara şi-a ţinut respiraţia în vreme ce Taryn şi Lia vâsleau spre interior, tunelul deschizându-se într-o peşteră enormă. Lumina soarelui se infiltra prin golurile mici din tavan pentru a dansa pe apa liniştită, iar podeaua peşterii părea la o distanţă de un braţ, deşi Lara bănuia că era mult mai adâncă.

Ancorate de ziduri se aflau zeci de bărci, printre care şi cele mari pe care le văzuse evacuând satul de pe Insula Serrith. Copii pe jumătate dezbrăcaţi înotau printre ele, ţipetele lor de bucurie acoperind zgomotul tot mai îndepărtat al grilajului coborât în urma lor. Lara a distins strigăte de recunoaştere când copiii i-au zărit pe Aren şi pe soldaţii lui, iar cei mai mulţi dintre ei s-au adunat asemenea unui banc de peşti în jurul bărcii. Jor a râs, prefăcându-se că îi atinge cu o vâslă în timp ce se îndreptau spre capătul îndepărtat al peşterii, unde treptele cioplite în stânca întunecată duceau în sus.

Cu vocile copiilor în urechi, Lara i-a permis lui Aren să o ajute să coboare din barcă; picioarele îi tremurau. *Ce era acest loc?*

Cu mâna transpirată pe braţul lui Aren şi inima bătându-i puternic în piept, Lara a urcat scările spre deschiderea luminată de soare. Împreună, au păşit afară, iar o rafală de vânt sărat a ciufulit părul Larei, desfăcându-l din împletitură. Strălucirea îi înţepa ochii şi a clipit, pe jumătate pentru a şterge lacrimile, pe jumătate pentru că nu putea să creadă ce vedea. Un oraş.

Acoperea pantele abrupte ale craterului vulcanului, cu străzile, casele şi grădinile integrate perfect în peisajul natural, toate reflectate în lacul verde-smarald din jur. Eliberând braţul lui Aren, Lara s-a rotit, străduindu-se să asimileze amploarea acestui loc, care nu ar fi trebuit, care nu era posibil să existe.

Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în tunici şi pantaloni îşi vedeau de treburile lor, însă nenumăraţi copii alergau nestingheriţi, bucurându-se probabil de răgazul de la vremea rea. A numărat sute de oameni, iar în interiorul structurilor construite în pantă, din acelaşi material solid precum podul, se găseau fără îndoială şi mai mulţi.

Copaci şi liane se înfăşurau în jurul caselor, cu rădăcinile înfipte adânc în pământ, nuanţele de gri şi verde fiind întrerupte de nenumărate flori în culorile curcubeului. De ramurile copacilor atârnau clopoţei de metal şi, la fiecare adiere, muzica lor delicată umplea aerul.

Ca un adevărat rege care îşi admira regatul, Aren a spus:

— Bine ai venit în Eranahl!

36. AREN

A FOST CEL MAI RĂU sezon al furtunilor văzut vreodată de Aren.

Taifun după taifun au lovit Ithicana, marea, vântul şi ploaia au atacat fortăreaţa care era Eranahlul, menţinând-o izolată mai mult decât în mod obişnuit. Oraşul a fost forţat să apeleze la mare parte din provizii şi urma să fie o goană nebună pentru a reumple depozitele înainte de Mareele de Război, când populaţia oraşului se tripla, după ce se alăturau cei care trăiesc pe insulele din apropierea podului, care veneau să se adăpostească de inevitabilii jefuitori. Aveau să aducă provizii, dar ţinând cont că urmau luni întregi cu doar câteva zile senine în care puteau pescui şi aduna resurse, tot nu ar fi reuşit să strângă prea multe.

Prin urmare, podul ar trebui să le asigure tot ce aveau nevoie.

Totuşi, în lunile care trecuseră de când o adusese pe Lara acasă, în Eranahl, îi fusese dureros de uşor să nu se gândească la ameninţarea iminentă. Să stea la masă cu prietenii lui, să bea şi să se relaxeze, să mănânce, să râdă şi să împărtăşească poveşti în întunericul nopţii. Să se piardă într-o carte, fără teama de a auzi sunetele de corn vestind sosirea atacatorilor. Uşor să doarmă până dimineaţa târziu, cu braţele înfăşurate în jurul trupului zvelt al soţiei lui. Să se trezească şi să venereze rotunjimile corpului Larei, să venereze gustul gurii ei, să se bucure de senzaţia mâinilor sale pe spatele şi în părul lui, în jurul penisului său.

Erau zile în care se simţea de parcă Lara i-ar fi fost alături întreaga viaţă, pentru că pătrunsese cu totul în fiecare parte a fiinţei sale. În fiecare element din Eranahl. Se temuse că ea avea să întâmpine probleme şi să nu se integreze printre oamenii lui, dar şi că lor urma să le fie greu. În schimb, în mai puţin de o lună, Lara învăţase numele fiecărui locuitor şi cum se înrudeau toţi între ei, iar Aren o găsea adesea lucrând cu ithicanii, ajutându-i când erau bolnavi sau răniţi. Lara îşi petrecea cea mai mare parte din timp cu tinerii, parţial pentru că ei aveau mai puţine prejudecăţi faţă de maridrinieni decât părinţii şi bunicii lor, parţial, credea el, pentru că îi dădea un scop. A înfiinţat o şcoală, deoarece, deşi nemernicul ei de tată s-ar putea să o fi tratat groaznic, nu se zgârcise în privinţa educaţiei Larei, iar eforturile ei de a-şi împărtăşi cunoştinţele i-au câştigat mai multe inimi chiar decât eroismul de pe Insula Aela.

Lara i-a transformat pe prietenii lui în prietenii ei, concurând de la egal la egal cu Jor pentru cine putea spune cele mai proaste glume, bând, mâncând şi râzând în timp ce devenea o parte importantă din vieţile lor, cu mâna în cea a lui Aren când aşteptau să treacă furtună după furtună. Niciodată nu a dezvăluit mai mult decât detalii superficiale despre viaţa ei, dar dacă cineva a observat, nu a comentat. Iar Aren însuşi se oprise din scotocit, încetase să se mai întrebe cine i-a provocat cicatricile, pe dinăuntru şi pe dinafară, fiind sigur că dacă ea ar fi dorit, i-ar fi spus.

Cu multe linguşeli şi imbolduri, copiii ithicani au convins-o pe Lara să meargă în portul peşterii, unde au învăţat-o să plutească şi să înoate, însă ieşea într-o fracţiune de secundă dacă un peşte sărea spre ea şi a refuzat cu vehemenţă să-şi bage capul sub apă. Cele câteva dăţi în care cineva a fost suficient de curajos – sau de idiot – să o

arunce în apă au fost *singurele* momente în care Aren o văzuse pierzându-şi cumpătul în faţa copiilor, ţipând cât o ţinea gura. Apoi se năpustea pe jumătate dezbrăcată, cu apa prelingându-i-se de pe trup, înapoi la palat, unde refuza să mai vorbească cu oricine, inclusiv cu el, pentru tot restul zilei, doar pentru a se întoarce în mare cu ei în următoarea pauză dintre furtuni.

Venirea în Eranahl îi schimbase soţia. Nu o domolise, pentru că avea în continuare cel mai vulcanic temperament dintre toţi cei pe care îi cunoscuse vreodată, dar lui Aren i se părea că prezenţa aici o scosese din cochilie. Din fortăreaţa pe care şi-o construise pentru a se proteja. Era mai fericită. Mai vioaie. Mulţumită.

Numai că fiecare sezon de furtuni ajungea la final, iar acesta nu urma să fie diferit.

Oftând, Aren a privit cerul, cu trupul dezmierdat uşor de picăturile de ploaie. Era doar o briză slabă, din moment ce furtuna abia dacă se înteţea, şi bănuia că avea să fie doar o chestiune de zile până când Nana va decide că sezonul s-a sfârşit. Tocmai de aceea fusese convocat consiliul de război.

În ultima oră, pe calea mării, sosiseră pe rând Comandanţii de Rond: bărbaţi şi femei călіţi în luptă, care cunoscuseră tot ce era mai cumplit din partea duşmanilor şi, în schimb, îi pedepsiseră de două ori mai cumplit. Fiecare dintre cei nouă, inclusiv el, în Midwatch, era responsabil pentru apărarea anumitor porţiuni ale podului şi ale insulelor care îl înconjurau, şi sosiseră cu toţii pregătiţi să discute despre ceea ce le va aduce acest sezon. Cu excepţia unuia.

Ahnna întârzia.

Păşind în adăpostul portului din peştera oraşului Eranahl, Aren s-a aşezat pe trepte pentru a aştepta,

enervat de anxietatea tot mai intensă din stomac. Urma să fie prima dată când o vedea pe sora lui geamănă de la căderea Larei de pe pod.

Prima dată când vorbeau de când o ameninţase că avea să o trimită în Harendell. Ahnna se opusese categoric ca Lara să ajungă ceva mai mult decât o prizonieră ţinută în Midwatch, iar el nu se putea abţine să nu se întrebe cum urma să reacţioneze la faptul că Lara se afla în inima Ithicanei.

Porţile şi-au început zăngănitul lent în sus, smulgându-l pe Aren din gânduri. Când una dintre bărcile din Southwatch a alunecat în jurul cotiturii, şi-a mijit ochii în lumina slabă, încercând să-şi distingă sora geamănă. Ahnna stătea la pupă, cu mâna pe cârmă, cu o expresie indescifrabilă.

Barca s-a izbit de treptele de piatră, iar unul dintre soldaţi a sărit şi a ancorat-o în timp ce restul descărcau proviziile. Ahnna şi-a aruncat traista pe umăr, îndemnându-şi membrii echipajului să se bucure de cele câteva ore de libertate, apoi a urcat treptele, câte două odată.

— Majestate, l-a întâmpinat ea, iar tristeţea a umplut inima lui Aren. Îmi cer iertare pentru întârziere. Ţinând cont de starea relaţiilor dintre regatele din sud, Insula Southwatch îmi solicită toată atenţia.

— E în regulă.

Aren a încercat să se obişnuiască cu prăpastia dintre ei, care era posibil să nu fie niciodată înlăturată.

— Avem timp.

Ochii Ahnnei s-au îndreptat spre cer, apoi a clătinat din cap.

— Mă cam îndoiesc de asta.

Tăcerea înstăpânea palatul când au intrat el şi Ahnna; toţi cei de care nu era nevoie părăsiseră clădirea, iar cei de

care era nevoie îşi găsiseră de lucru îndeplinindu-şi sarcinile. Astfel, orice sunet căpătase o calitate stranie, ca şi cum absenţa oamenilor a schimbat structura palatului, făcând ca paşii să răsune şi vocile să fie purtate de-a lungul coridoarelor.

Nu că vreunul dintre ei s-ar fi simţit tentat să vorbească.

Cotind pe hol, Aren a zărit-o pe Lara stând pe o bancă tapi-ţată în afara sălii de consiliu, cu umerii drepţi şi ochii fixaţi pe uşile solide. Purta o rochie de mătase în felurite nuanţe de albastru şi verde şi avea părul împletit într-o coroniţă care-i dezvăluia gâtul lung, cu picioarele în sandale cu toc înalt, din piele incrustată cu lapislazuli. Chiar şi de la distanţă, putea să-i vadă obrajii şi fruntea strălucind cu praf de aur.

— Văd că nu a renunţat la gusturile scumpe, a murmurat Ahnna.

Într-adevăr, însă Aren îi făcea pe plac, şi nu din motivele la care se gândea sora ei. Lara ar fi renunţat la opulenţă, s-ar fi integrat printre ithicani până când ar fi uitat că nu se născuse aici, dar amândoi înţelegeau cât de important era ca poporul lui să-şi aducă aminte că era maridriniană. Şi să ajungă să o iubească ca pe o maridriniană, ceea ce se şi întâmplase.

După ce s-au apropiat de ea, Lara s-a ridicat şi, când s-a întors cu faţa spre ei, Aren a auzit suspinul stins al Ahnnei. Sora lui se holba la bijuteriile din jurul gâtului Larei, la colierul de smaralde şi diamante negre care fusese al mamei lor.

— Cum ai putut?

Cuvintele i-au ieşit ca un şuierat printre dinţi.

— Dintre toate lucrurile pe care i le-ai fi putut dărui, de ce ăsta?

— Pentru că Lara este regină. Şi pentru că o iubesc.

O mie de replici au fulgerat prin ochii surorii sale, dar nu a rostit niciuna. Doar s-a înclinat în faţa Larei.

— Mă bucur să văd că sunteţi bine, Alteţa Voastră!

Apoi a extras cheia care atesta că este Comandant al Gărzii, a descuiat sala de consiliu şi a intrat în cameră.

— Ţi-am spus că ar fi o greşeală să nu vorbeşti mai devreme cu ea.

Lara şi-a pus mâinile pe şolduri, clătinând lent din capul ei perfect.

— Îi arunci în faţă tot ce refuză să accepte şi apoi te aştepţi să strângă din dinţi şi să îndure.

Micşorând distanţa dintre ei, Aren a tras-o pe Lara în braţele lui, iar ea l-a cuprins cu mâinile în jurul gâtului.

— De ce ai întotdeauna dreptate? a întrebat el, închizând ochii şi sărutându-i gâtul.

— Nu am întotdeauna dreptate. Doar că tu greşeşti foarte des.

Aren a râs, simţind cum o parte din tensiune i se risipeşte, doar pentru a reveni când ea a spus:

— E prea curând, Aren. Lasă-mă să-l aduc pe Jor!

— Nu. Tu eşti regina Ithicanei, prin urmare eşti secundul meu. Aşa a fost dintotdeauna, iar dacă-l iau pe Jor acolo, cu mine, mesajul transmis Comandanţilor de Rond şi oamenilor este că nu te consider capabilă. Că nu am încredere în tine. Ar anula tot ceea ce am reuşit de când ai venit în Eranahl.

— Din câte ştiu ei, *sunt* incapabilă.

— Eu ştiu altceva.

Dar el era singurul care ştia: despre trecutul Larei şi antrenamentul ei, cât de letală era – un secret pe care Aren îl păstra faţă de toată lumea. Şi pe care ar fi continuat să-l păstreze atât pentru a-şi proteja soţia, cât şi pentru a menţine pacea fragilă pe care o simboliza căsnicia lor.

— În plus, să conduci un regat presupune mai mult decât să ştii să lupţi.

— Aceasta este o şedinţă a Consiliului Mareelor de Război, a spus ea printre dinţi, apoi şi-a îndreptat privirea spre capătul coridorului, ca să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă. *Singurul* lucru care contează este măiestria militară. Lasă-mă să-l chem pe Jor!

Aren a clătinat din cap.

— Tu eşti singura care cunoaşte toate mizele. Şi-a sprijinit fruntea de a ei.

— Am nevoie de tine lângă mine.

Şi înainte ca ea să-l mai poată contrazice, a descuiat uşa şi a tras-o pe Lara în sala de război a Ithicanei.

37. LARA

DE ÎNDATĂ CE au intrat, Aren i-a dat drumul la braţ, iar intimitatea care umpluse, cu doar câteva momente în urmă, aerul dintre ei a dispărut, înlocuită de cu totul altceva.

Aici, ei nu erau soţ şi soţie. Nu erau regele şi regina Ithicanei. În această cameră, Aren era comandantul din Midwatch, iar ea, secundul lui, însă Lara i-a imitat instinctiv umerii drepţi şi expresia gravă, mergând în urma sa până la replica în relief a Insulei Midwatch, parte a unei hărţi enorme a Ithicanei. Singura hartă completă a Ithicanei care exista.

Nimeni nu avea voie să intre în această încăpere în afara Comandanţilor de Rond şi a secunzilor lor. Nici măcar servitorii nu erau primiţi să facă apoi curat, grupul ocupându-se de sarcină cu o eficienţă tipic ithicană. Faptul că ea, o mari-driniană, se afla în această sală era ceva fără precedent, lucru evident când fiecare chip s-a întors spre ea, cu ochii măriţi de şoc.

— Unde este Jor?

Vocea Ahnnei a destrămat tăcerea din locul unde stătea lângă replica Southwatchului, cu mâna sprijinită posesiv pe insula mare.

— La parter.

A lui Aren era tăioasă, deşi Lara bănuia că tonul avea mai mult de-a face cu neliniştea decât cu iritarea. Ştia deja că prezenţa ei urma să fie pusă la îndoială.

— Comandante, poate că am putea discuta dacă prezenţa Majestăţii Sale este necesară, a spus Mara.

O reacţie deloc surprinzătoare. Femeia nu-şi ascunsese deloc dezgustul faţă de Lara, abia dacă vorbea cu ea de câte ori se afla în Eranahl.

Aren şi-a întors privirea rece spre comandanta din Northwatch.

— Ne alegem singuri secunzii. Şi alegerile nu ne sunt puse la îndoială.

Şi-a smucit bărbia spre Aster, pe care Mara îl luase ca secund după ce fusese demis de la comanda Kestarkului.

— Dacă nu cumva vrei să schimbi acest protocol? Mara şi-a ridicat defensiv mâinile.

— M-am gândit doar că ai dori să ai pe cineva cu experienţă ca secund, comandante. Emra, a continuat ea, făcând un gest către tânăra care preluase funcţia de comandant al Kestarkului, a desemnat pe cineva în vârstă pentru a compensa tinereţea ei.

Emra o alesese pe mama ei ca secundă, o războinică dârză în luptă, pe care Lara o plăcea nespus de mult; femeia în cauză şi-a dat ochii peste cap în timp ce fiica ei a răspuns:

— Am ales pe cineva în care am încredere.

Un mic semn de solidaritate, dar puţina uşurare simţită de Lara la auzul cuvintelor tinerei a fost spulberată de intervenţia Ahnnei:

— De când nu ai încredere în Jor?

Aren s-a mutat lângă Lara, atingându-i în treacăt faldurile fustei cu picioarele. Ştia că îl durea faptul că nu avea sprijinul surorii sale. Din ceea ce înţelesese ea de la Taryn, Jor şi restul gărzilor, gemenii fuseseră apropiaţi, luptând spate în spate până când Ahnna se mutase în Southwatch. Ea reprezentase principalul vot de susţinere în sala de consiliu în privinţa căsătoriei Larei cu Aren, însă, după expresia prinţesei, îşi regreta profund decizia.

— Lara e soţia mea. E regină. Am încredere în ea, aşa că este secundul meu.

Lara şi-a ţinut respiraţia în timp ce privirea lui Aren se plimba prin cameră.

— Oricine are o problemă cu asta poate să iasă naibii chiar acum din sală!

Mara a pufnit, dar toţi ceilalţi şi-au ţinut gura.

— Propun să începem. Vreau să fiu pe apă înainte de căderea nopţii.

A fost un proces lung, în care Mara a detaliat evoluţiile din timpul sezonului de furtuni. Ce au aflat spionii din Northwatch despre intenţiile regatelor Harendell şi Amarid. Unde se aflau armatele lor şi unde le erau localizate flotele. Numărul de nave care fuseseră construite sau distruse. Lara asculta cu atenţie, conştientă că fiecare conducător din lume ar ucide pentru a avea o spioană în pielea ei.

— Amaridul înlocuieşte navele pe care le-a pierdut în atacurile de anul trecut, a spus Mara. Dar am urmărit progresul lor şi niciuna nu va fi gata până la începutul Mareelor de Război, aşa că s-ar putea să avem parte de un răgaz.

— Toate? a întrebat Aren. Cu ce fonduri? Amaridul este aproape în pragul falimentului.

Un faliment despre care Lara ştia că fusese pecetluit de Ithicana, după ce i-a luat veniturile pe care le primea de obicei pentru transportul oţelului peste Mările Furtunoase. Dintre toate regatele, din nord şi din sud, căsătoria ei cu Aren costase cel mai mult Amaridul.

— Cu fonduri din vistieria lor, din ce ştim, a răspuns Aster. Nu este un împrumut. Nimeni nu le mai oferă unul.

Bărbatul mai în vârstă a ridicat coala din mână.

— Există un zvon că navele au fost finanţate cu pietre preţioase, dar asta pare puţin probabil.

Pietre preţioase. Cele două cuvinte au declanşat un semnal de alarmă în mintea Larei, importante cumva, deşi nu-şi dădea seama de ce.

— Ce fel de pietre preţioase?

Toate perechile de ochi din sală s-au îndreptat spre ea înainte de a se muta spre Aren. Regele şi-a încleştat maxilarul cu o iritare evidentă.

— Răspunde la întrebare!

— Rubine, a spus Aster. Dar Amaridul nu are mine, aşa că probabil e doar un zvon.

Degetele Larei s-au dus la pumnalul pe care îl purta la brâu, trecând peste pietrele purpurii incrustate în mâner.

— Nu mă interesează zvonurile, a spus Aren. Mă interesează lucrurile concrete. Află cum plăteşte Amaridul pentru nave. Dacă sunt într-o alianţă cu cineva, vreau să ştiu cu cine. Şi care le sunt intenţiile.

Aren i-a făcut semn cu mâna Marei să continue, dar Lara a rămas cu gândul la nave. La ideea că ar mai putea fi cineva în afară de Amarid interesat să finanţeze noi atacuri împotriva Ithicanei.

— ... o creştere marcantă a importului din Amarid a anumitor mărfuri maridriniene...

Cuvintele Marei i-au furat din nou atenţia Larei.

— Ce fel de mărfuri?

Expresia femeii era lipsită de amuzament.

— Vin ieftin, în principal.

— De ce ar importa Amaridul vin maridrinian, având în vedere că produce cele mai bune vinuri şi este cunoscut în întreaga lume pentru distileriile sale?

— În mod clar, câţiva amaridieni au o slăbiciune pentru poşirca diluată! s-a răstit Mara. Să trecem mai departe.

— Comandante, ai grijă cum vorbeşti! a atenţionat-o Aren pe un ton rece.

Femeia mai în vârstă nu a făcut decât să ridice mâinile, exasperată.

— Presupun că maridrinienii vând ce pot pentru a cumpăra orice au nevoie – i-am menţionat doar pentru că era ceva neobişnuit şi s-ar putea să fie o piaţă pe care o putem exploata în viitor.

— Nu a fost un transport mare, a întrerupt-o Ahnna. Taxele noastre de trecere ar fi mâncat jumătate din profit, fiind vorba de o marfă atât de ieftină. Am şterpelit o ladă din ea şi am inclus-o printre proviziile pentru Midwatch.

Acum pulsul îi bubuia Larei în urechi; şi-a adus aminte de sticla de vin maridrinian descoperit printre proviziile de la adăpost, împreună cu rubinul de contrabandă pe care îl găsiseră în ea. Un rubin care se afla în cutia ei de bijuterii, în Midwatch. Cum ar fi putut să strecoare mai bine pietre preţioase, dacă nu în vinul ieftin de care era puţin probabil ca ithi-canii să se atingă? Pe care nici măcar nu l-ar fi observat, dacă Ahnna nu le-ar fi jucat o farsă? Nu-şi dădea seama dacă Aren făcuse şi el legătura, deoarece îşi ascundea prea bine reacţiile.

— Pot să continui? a întrebat Mara şi, la un semn din cap al lui Aren, a oferit o scurtă trecere în revistă a apărării insulei Northwatch, apoi l-a lăsat să vorbească pe următorul comandant.

Insulele de la nord şi de la sud de Midwatch au fost cel mai des atacate în timpul ultimelor Maree de Război, iar o bună parte din conversaţie s-a transformat în speculaţii cu privire la întrebarea dacă anul acesta urma să fie la fel. Lara asculta cu o ureche, dar mintea ei nu renunţa la ideea că exista cineva în Maridrina care finanţa flota amaridiană.

Discuţia s-a mutat progresiv spre sud, întâlnirea oprindu-se doar când cineva avea nevoie să se uşureze şi reluân-du-se imediat după întoarcerea persoanei

respective. Nu mai era timp. Lara putea să simtă asta: freamătul galopant al adrenalinei, care de obicei prevestea o furtună, dar de data aceasta şoptea război. Aren a luat cuvântul pentru Midwatch, dar abia dacă se raporta la notiţele pe care i le transmisese Lara.

— Insula Midwatch în sine a fost atacată o singură dată. S-a întâmplat în sezonul cămăşii, un asalt coordonat evident de către un căpitan neexperimentat, pentru că a navigat direct în calea distrugătoarelor noastre de nave. Era ca şi cum năvălitorii ar fi cerut să fie scufundaţi. Chiar şi aşa, am avut puţin răgaz, pentru că restul insulelor aflate sub supravegherea noastră au fost atacate în mod repetat.

Au trecut la amănunte, dar Lara abia dacă a auzit conversaţia, cu pielea rece ca gheaţa. Cheia în planul tatălui ei fusese ca ea să fie martoră la tacticile militare ale Ithicanei din interior, instruirea ei permiţându-i să le înţeleagă şi să ştie cum ar putea fi exploatate. În tot timpul Mareelor de Război, crezuse că fiecare ocazie pe care o avusese de a-i vedea pe ithicani în acţiune fusese noroc chior, dar dacă se înşela? Dacă fusese plănuit totul? Dacă fusese ordonat de individul care finanţa reconstrucţia acelor nave?

Dacă acel individ era tatăl ei?

— Atacul amaridian asupra Insulei Serrith a fost singurul moment în care am avut pierderi semnificative…

Serrith. Deodată, atacul i s-a desfăşurat în minte. Şi-a adus aminte cum marinarii amaridieni o recunoscuseră, dar în loc să o atace, au dat înapoi, până când a devenit clar că era vorba de viaţa ei sau de a lor. Ceea ce nu avea niciun sens, ţinând cont că Lara şi tratatul pe care îl reprezenta erau cauza tuturor nenorocirilor din Amarid.

— E rândul tău, Emra, a spus Aren. Cum o duce Kestarkul? Deşi hârtia îi tremura între mâini, tânăra a vorbit cu o
voce clară şi fermă, rezumând starea în care se află postul, care suferise pierderi serioase în timpul Mareelor de Război. Ajungând la sfârşitul notiţelor, a făcut o pauză înainte să adauge:

— Un negustor amaridian a trecut acum două zile prin Kestark.

— Limitează-te la detaliile importante, fato! a spus Aster, iar Lara şi-a înfrânat impulsul de a arunca paharul pe care-l ţinea în mână spre capul bărbatului. Nu avem timp să discutăm despre fiecare navă comercială care ajunge în apele noastre în perioada sezonului de furtuni!

Ochii Emrei au sclipit de iritare, dar a strâns din buze, în obişnuita supunere faţă de bărbatul mai în vârstă.

Orice avea legătură cu Amaridul era important acum; Lara a deschis gura, cu intenţia să o roage pe Emra să detalieze, dar Aren i-a luat-o înainte.

— De ce ai menţionat asta?

— Eram pe Insula Aela pentru o inspecţie a avanpostului, comandante. Am observat nava ancorată în partea de est, în afara vântului, iar echipajul se prefăcea că efectuează nişte reparaţii.

— Şi?

— Şi am remarcat că se afla în plin flux. Ceea ce, având în vedere că venise dinspre nord, părea ciudat. Aşa că am urcat la bordul ei pentru a vedea despre ce e vorba.

— *Ai urcat* la bordul unei nave amaridiene?

— Am urcat paşnic la bord. Cala era goală, iar când am întrebat cu ce se ocupă, căpitanul mi-a spus că transportă o nobilă bogată.

— Ce poveste captivantă! a spus Aster sec, dar Aren i-a făcut semn cu mâna să tacă, o sincronizare de altfel

perfectă, deoarece Lara se gândea la modalităţi prin care să-i otrăvească băutura bărbatului ca să-l amuţească.

— Ai văzut-o pe femeie?

— Da, comandante. O femeie foarte frumoasă, cu părul auriu. Era însoţită de o servitoare şi avea un grup de militari drept escortă.

— Ai vorbit cu ei? Emra a clătinat din cap.

— Nu. Dar am observat că rochia femeii avea acelaşi model cu cele pe care le poartă uneori Majestatea Sa.

— Era maridriniană?

— Nu am suficientă experienţă pentru a spune, a răspuns Emra, care a ridicat din umeri şi s-a înroşit. Majestatea Sa este singura maridriniană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Poate că ar fi trebuit să te consulţi cu mama ta, *coman-dante,* a intervenit Mara. Ea, la urma urmei, a luptat în războiul împotriva Maridrinei şi, prin urmare, ştie foarte bine cum arată şi cum vorbesc ei. În orice caz, asta contează prea puţin. Maridrinienii care nu-şi pot permite trecerea podului riscă adesea călătoria pe navele amaridiene. Sunt ieftine.

— Nu aş fi acordat prea multă atenţie situaţiei, comandante, a răspuns Emra, doar că am trecut prin teritoriile din Midwatch în timpul călătoriei noastre în drum spre Eranahl şi am observat aceeaşi navă. Şi o corabie comercială ca aceea nu ar fi ajuns în Maridrina şi înapoi în Midwatch în mai puţin de două zile.

În ciuda faptului că nu existau ferestre în cameră, pe Lara a furnicat-o toată pielea, de parcă ar fi fost urmărită. Tatăl ei nu folosea femei în luptă sau ca spioane, singurele excepţii fiind Lara şi surorile ei. Iar ea plătise cu sânge pentru libertatea lor.

— A mai observat cineva acelaşi lucru? a întrebat Aren. Toţi au clătinat din cap, dar comandantul garnizoanei de

la nord de Midwatch a spus:

— Iscoadele noastre au văzut un negustor amaridian care se îndrepta spre sud-est, trecând pe lângă Insulele Serrith şi Gamire, dar părea să navigheze în faţa unei furtuni care se forma în vest.

— E ceva ce ar trebui să ştim? a întrebat Mara.

Acel *ceva* era că tatăl Larei o vâna. Lara ştia asta şi, judecând după tensiunea pe care o simţea radiind dinspre Aren, el îi împărtăşea bănuiala. Dar niciunul dintre ei nu putea să o spună fără să ridice întrebarea de ce Silas era atât de interesat de urmărirea fiicei sale rătăcitoare.

Aren a clătinat din cap.

— Continuă!

Era rândul Ahnnei să dea raportul din Southwatch. Prinţesa şi-a masat bărbia, apoi a întins mâna să atingă replica insulei pe care o păzea cu atâta ardoare.

— Toate apărările din Southwatch sunt în stare bună. Pagubele provocate în timpul sezonului de furtuni au fost reparate în pauzele dintre ele.

Uitându-se la foaia din mână, Ahnna a detaliat numărul de soldaţi staţionaţi, depozitul de arme, proviziile de hrană şi apă.

— Ştiţi cu toţii, a spus ea, punând hârtiile deoparte, că Valcotta a fost capabilă să menţină o blocadă parţială a accesului Maridrinei în Southwatch, în ciuda pierderilor suferite de flota lor. Ne aşteptasem să primim o lovitură în ceea ce priveşte veniturile, dar împărăteasa din Valcotta e prea înţeleaptă pentru a ne da un motiv să ne plângem. Navele comerciale valcottane au fost aliniate la zece rânduri în timpul fiecărei întreruperi a furtunilor, şi cumpărau totul, de multe ori la un preţ mai piperat. Când navele maridriniene au avut şansa să ajungă în port, nu prea aveau ce să mai cumpere. Deşi, spre meritul său,

regele Silas le-a pus să acorde prioritate alimentelor, nu preţioaselor sale arme şi oţeluri.

— Totul este încă în Southwatch? a întrebat Aren.

— Avem un depozit întreg plin de arme, a răspuns Ahnna. În ritmul în care merg lucrurile, totul se va transforma în rugină până când le va vedea vreodată. Şi totuşi, continuă să sosească.

— Cumpărătorii lui iau tot oţelul şi armamentul pe care harendellienii îl oferă în Northwatch, a spus Mara. Iar clienţii valcottani ştiu asta.

Ahnna a dat din cap.

— Dar el nu îndrăzneşte să-şi folosească resursele pentru a le recupera. Nu cât timp maridrinienii se revoltă pe străzi. Sunt flămânzi. Şi sunt disperaţi. Şi dau vina pe Ithicana pentru toate astea.

Inima Larei a părut să-i încremenească între coaste, surprinsă de o revelaţie bruscă. Fusese o proastă, imaginându-şi că ar putea să se sfârşească. Crezuse, cu o speranţă iluzorie, că pierzând-o pe ea în calitate de spioană, tatăl ei nu va avea cum să se infiltreze în apărarea Ithicanei.

Regele Maridrinei aşteptase *cincisprezece ani,* investise o avere şi vieţile a douăzeci dintre fiicele lui în încercarea de a obţine podul. Minţise, manipulase şi ucisese pentru a păstra totul secret. Nu exista nicio şansă ca el să renunţe vreodată.

Indiferent de preţul plătit de Maridrina.

Trebuia să vorbească singură cu Aren. Trebuia să-l avertizeze că Ithicana se afla într-un pericol la fel de mare ca întotdeauna. Trebuia s-o facă înainte ca întâlnirea să se termine, astfel încât comandanţii care protejau ţărmurile Ithicanei să se întoarcă la posturile lor de veghe pregătiţi să lupte.

Dar nu putea să ceară să-i vorbească în particular fără ca toată lumea să se întrebe ce ascundeau ea şi Aren faţă de consiliu.

Ridicând teancul de notiţe al soţului ei, Lara l-a vânturat energic şi îndeajuns încât să atragă toate privirile. Apoi a întins mâna spre paharul ei cu apă, răsturnându-l intenţionat pe podea, unde s-a spart.

Aren s-a întrerupt din discuţia cu Mara, răsucindu-se spre Lara.

— Îmi pare rău! a murmurat ea.

Ochii lui s-au îngustat când a văzut că abia se ţine pe picioare.

— E foarte cald aici.

— Te simţi bine?

— Cred că trebuie să mă aşez, a spus ea, apoi a căzut într-o parte în braţele lui.

38. AREN

AREN A PURTAT-O în braţe spre capătul coridorului.

— Ar fi bine să merite, a spus el printre dinţi. Pentru că sunt al naibii de sigur că nu ai leşinat.

— Du-ne undeva unde să putem vorbi! a şoptit Lara drept răspuns, confirmându-i presupunerea.

După ce a deschis uşa de la camera lor, Aren le-a făcut semn servitorilor îngrijoraţi, care se strecuraseră în spatele lui, să plece.

— A stat prea mult în picioare.

Apoi a închis uşa cu cotul, iar Lara a alunecat graţios din braţele lui de îndată ce zăvorul a scos un clic.

— Avem doar câteva minute, a spus ea, aşa că ascultă-mă cu atenţie! Tatăl meu a format o alianţă cu Amaridul.

Tăcere.

— Ithicana are spioni în ambele regate, Lara, şi niciunul dintre ei nu a raportat nici măcar un indiciu despre o alianţă între Maridrina şi Amarid. De fapt, e chiar invers.

— Da, fără îndoială că asta îşi doreşte tatăl meu să crezi.

Aren a ascultat în tăcere cât Lara i-a explicat legăturile dintre atacurile concentrate asupra zonei din jurul Insulei Midwatch, vinul maridrinian, rubinul de contrabandă şi navele amaridiene finanţate cu pietrele preţioase. Un şir de mici detalii şi coincidenţe pe care le-ar fi putut trece cu vederea ca fiind nimicuri, cu excepţia faptului că el *ştia* de ce Lara fusese trimisă în Ithicana. Ştia că Silas e duşmanul lui.

— Şi mai sunt şi navele care pândesc în apropiere de Midwatch. Şi nobila...

S-a oprit brusc, ezitând.

— Nobila doamnă este doar o scuză pentru ca soldaţii să fie la bord. Ştii că pe mine mă caută!

— Bineînţeles că te caută, Lara, a întrerupt-o Aren, pentru că fără tine, comploturile lui, alianţa lui cu Amaridul – totul se reduce la nimic.

— Dar…

Aren a prins-o de umeri.

— Fără tine, nu are nimic!

Lara nu-l trădase, Aren credea asta. Putea să-i încredinţeze inima lui, podul, poporul. Totuşi, în strălucirea frenetică a ochilor lui s-a format o sămânţă de îndoială.

— Eşti sigură că nu i-ai dat niciun indiciu în scrisorile tale? Lara i-a întâlnit privirea fără să clipească.

— Sunt sigură. La fel cum sunt sigură că el creează o situaţie în care nu mai are nevoie de mine pentru a lua podul. O va face cu forţa.

Expirând prelung, Aren a spus:

— Lara, a mai încercat şi înainte. A încercat, a eşuat şi a avut pierderi catastrofale. Maridrinienii îşi amintesc cum a fost să se confrunte cu distrugătoarele noastre de nave. Să-şi vadă camarazii înecaţi în valuri, loviţi de stânci şi sfâşiaţi de rechini. Silas poate finanţa toate navele amaridiene pe care le doreşte. Nu este o luptă pe care oamenii tăi o vor susţine.

— De ce crezi că îi înfometează? Sângele lui s-a răcit brusc.

— Pentru a încerca săne facă să rupem comerţul cu Valcotta.

Lara a clătinat încet din cap.

—Acesta este ultimul lucru pe care îl doreşte. Tatăl meu nu vrea ca Ithicana să îi fie aliat, ci duşman, a spus ea cu lacrimi în ochi. Şi i-a ieşit. Te-a transformat în ticălosul Maridrinei şi, foarte curând, vor veni să-ţi verse sângele.

În timp ce cuvintele se revărsau din gura Larei, Aren ştia că avea dreptate. Că, în ciuda a tot ce făcuse, a tot ce visase pentru viitorul Ithicanei, războiul urma să-i bată la uşă. Întorcându-i spatele Larei, a apucat stâlpul patului pe care îl împărţea cu ea, lemnul trosnind sub strânsoarea lui.

— Poţi apăra Ithicana împotriva ambelor naţiuni? a întrebat Lara cu voce blândă.

Aren a dat încet din cap.

— Anul ăsta, da. Dar mă aştept ca pierderile noastre să fie catastrofale. Ambele regate au mult mai mulţi soldaţi pe care să-i arunce împotriva noastră decât are Ithicana de pierdut.

Şi care erau opţiunile sale? Cea mai sigură cale de a-l opri pe Silas ar fi fost să-şi unească forţele cu Valcotta, dar asta ar fi dezastruos pentru Maridrina. Oamenii Larei ar muri cu miile, tăiaţi de lame sau înfometaţi până la moarte. Vieţi nevinovate pierdute, toate din cauza lăcomiei unui singur om. Dar a face altfel ar însemna probabil sfârşitul Ithicanei, dacă nu ar interveni Harendellul. Însă trecutul arăta că este puţin probabil.

— Nu există nicio soluţie, a spus el. O altă clipă de tăcere.

— Încetează comerţul cu Valcotta!

Lara a rostit atât de încet cuvintele, încât abia dacă le-a auzit.

— Încearcă să subminezi sprijinul pentru acest război cu Maridrina. Fă ca Ithicana să fie eroul!

— Dacă rup relaţiile comerciale cu Valcotta şi îmi folosesc resursele pentru a sparge blocada lor asupra Maridrinei, o asemenea decizie ne va decima profiturile. Ithicana are nevoie de veniturile pe care valcottanii le aduc în Southwatch ca să supravieţuiască. Să nu mai vorbim de faptul că probabil vor riposta. Vrei să risc asta pe baza unor speculaţii? A unor coincidenţe?

— Da.

Din nou tăcere.

— Aren, m-ai adus aici pentru că ai crezut că oamenii tăi trebuie să cunoască Maridrina pentru a exista pace între noi, între popoarele noastre. Pentru ca ei să vadă Maridrina ca pe un aliat, nu ca pe un duşman din trecut, a spus ea cu voce sugrumată. Asta e valabil în ambele cazuri. Şi Maridrina trebuie să vadă Ithicana ca pe un aliat. Ca pe un prieten.

Umerii lui Aren au coborât.

— Chiar dacă sunt de acord cu tine, Lara, nu voi reuşi niciodată să conving consiliul să fie alături de mine. Comandanţii cred că am câştigat pacea cu Maridrina, că i-am dat tatălui tău ceea ce voia, aşa că nu mai are niciun motiv să ne atace. Nu vor pune în pericol încasările valcottane pe baza presupunerii că tatăl tău ar putea dori mai mult.

—Atunci poate că e timpul să le spui adevărul despre mine. Poate că va fi suficient pentru a le dovedi gravitatea situaţiei. Aren a simţit cum i se scurge tot sângele din obraji.

— Nu pot!

— Aren…

— Nu pot, Lara! Reputaţia de cruzime a Ithicanei nu este în întregime nemeritată. Dacă descoperă că ai fost spioană…

I s-a uscat gura, de parcă ar fi fost plină de nisip.

— Nu ar fi o execuţie îndurătoare.

— Atunci aşa să fie!

— Nu!

A străbătut în trei paşi distanţa dintre ei şi a cuprins-o în braţe, afundându-şi buzele în părul ei.

— Nu! Refuz să te predau pentru a fi sacrificată! Să fiu al naibii dacă nu-i voi lăsa să hrănească marea cu mine înainte de a fi de acord cu asta! Te iubesc prea mult!

Şi pentru că Aren ştia că e suficient de curajoasă ca să se sacrifice, indiferent dacă el voia sau nu, a adăugat:

— Dacă ar afla adevărul despre tine, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să-ţi ajute poporul. Mă vor forţa să mă aliez în mod oficial cu Valcotta, iar ceea ce s-ar întâmpla... Nu sunt sigur că Maridrina ar supravieţui.

Umerii ei au început să tremure, apoi Lara a început să plângă în hohote.

— Este imposibil! Imposibil să salvăm ambele regate. Întotdeauna a fost aşa.

— Poate că nu.

Aren a împins-o spre pat.

— Vreau să rămâi aici şi să-ţi menţii interpretarea. Lara şi-a şters lacrimile de pe obraz.

— Ce ai de gând să faci?

Oprindu-se cu mâna pe uşă, Aren s-a întors pentru a-şi privi soţia.

— Tatăl tău te-a trimis în Ithicana cu un scop. A dat greş. Dar şi eu te-am adus aici pentru un motiv, Lara. Şi cred că e timpul să vedem dacă riscul meu a dat roade.

Lara nu l-a oprit. Aren a pornit cu paşi mari pe coridoarele palatului, căutând cuvintele potrivite. Şlefuind un discurs pe care îl spusese de nenumărate ori, dar pe care acum îl folosea cu un scop diferit. Ajuns în faţa sălii de consiliu, Aren şi-a scos cheia, a descuiat uşa şi a intrat.

Conversaţia a amuţit, apoi Ahnna a spus:

— Nana a trimis de veste. Sezonul furtunilor s-a terminat. Au început Mareele de Război.

Camera a fremătat deodată de viaţă, fiecare comandant dornic să se întoarcă la postul lui. Să se pregătească să-şi

respingă duşmanii, oricare ar fi ei. Să termine cu această întâlnire.

Dar Aren nu terminase cu ei.

— Mai este o chestiune pe care trebuie să o discutăm, a zis el, pe un ton care a îndemnat toate capetele să se întoarcă. Sau, mai degrabă, să o terminăm de discutat. Şi anume suferinţa poporului maridrinian.

— Ce mai e de spus? a bombănit Aster, schimbând un hohot scurt de râs cu Mara. Şi-au făcut-o cu mâna lor.

— La fel şi noi.

Zâmbetul a dispărut de pe faţa lui Aster.

— În urmă cu şaisprezece ani, Ithicana a semnat un tratat de pace cu Maridrina şi Harendell. Un tratat pe care ambele regate l-au respectat, din moment ce niciunul dintre ele nu ne-a atacat graniţele în această perioadă. Clauzele noastre cu Maridrina au fost respectate în totalitate. Mi-au oferit-o pe frumoasa mea soţie şi noi am redus costurile de întrebuinţare a podului.

— Presupun că ajungeţi la o concluzie, Înălţimea Voastră, a spus Mara.

— Clauzele au fost respectate a întrerupt-o Aren, dar rămâne întrebarea legată de natura acordului dintre cele două naţiuni, pentru care nu avem un răspuns. E, aşa cum a descris atât de elocvent comandantul Mara, un *contract de afaceri,* în cadrul căruia Ithicana a plătit Maridrina pentru pace? Sau este o alianţă, în care cele două regate folosesc clauzele tratatului pentru a promova o relaţie dincolo de schimbul de servicii, produse şi câştiguri?

Nimeni nu a vorbit.

— Maridrinienii mor de foame. Prea puţin din pământul lor este potrivit pentru a produce, iar mai bine de jumătate din zonele agricole se usucă din lipsa forţei de lucru. Cei bogaţi sunt încă în stare să importe, dar restul? Sunt înfometaţi. Disperaţi. Şi asta în timp ce noi, aşa-zişii

lor aliaţi, încheiem afaceri cu inamicul lor, aprovizionând porturile din Valcotta cu bunuri de care Maridrina are cu disperare nevoie, pentru că valcottanii plătesc cel mai mult. Stăm şi ne uităm cum navele valcottane îi refuză Maridrinei oţelul pentru care a plătit pe drept. Nu e de mirare că ei numesc acest tratat o făcătură.

— Ceea ce se întâmplă în Maridrina e mâna lui Silas, a spus Ahnna. Nu a noastră.

— Într-adevăr, e mâna lui Silas. Dar suntem noi mai buni pentru că stăm deoparte şi ne uităm în timp ce copii nevinovaţi se duc în morminte, când noi avem puterea de a-i salva? Silas nu e simbolul regatului său mai mult decât eu sunt simbolul regatului nostru, şi niciunul dintre noi nu este nemuritor. Ar trebui să vedem imaginea de ansamblu.

— Ce sugerezi, Aren? a întrebat Ahnna, cu voce plată.

— Sugerez ca Ithicana să ceară Valcottei să renunţe la blocadă. Şi, dacă refuză, să i se respingă intrarea în portul din Southwatch. Ca noi să ne dovedim aliaţi ai Maridrinei.

Vocile tuturor au explodat în sală, cea a lui Aster fiind cea mai puternică dintre toate.

— Acestea par a fi cuvintele soţiei voastre, Alteţă!

— Chiar aşa? l-a provocat Aren, ţintuindu-l pe bărbat cu o privire fixă. De cât timp insist să formăm uniuni cu alte regate pentru ca poporul nostru să aibă oportunităţi dincolo de război? Pentru ca noi să transformăm Ithicana în ceva mai mult decât o armată care îşi păzeşte cu îndârjire podul? Cât timp a insistat mama mea pentru asta înaintea mea? Acestea nu sunt cuvintele Larei.

Deşi, într-un fel, erau, pentru că înainte nu-i păsase decât de protejarea propriului regat şi de cum Ithicana ar putea beneficia de pe urma unei alianţe. Însă acum Aren

se punea în ambele ipostaze şi credea că asta îl face un om mai bun.

— Dar pentru a avea o alianţă care să permită poporului nostru asemenea oportunităţi, nu putem doar *să luăm.* Trebuie să şi dăm ceva în schimb. Situaţia dificilă a Maridrinei este o ocazie de a arăta valoarea Ithicanei. Valoarea noastră.

— Să înţeleg că asta va fi o proclamaţie? a răbufnit Aster. Să ne riscăm propriii copii şi să nu avem niciun cuvânt de spus în această chestiune?

Dacă Aren ar fi putut transforma asta într-un ordin, ar fi făcut-o, fără niciun alt motiv decât acela că el ar fi fost cel care ar fi purtat vina dacă lucrurile ar merge prost. Dar nu aşa se desfăşurau lucrurile în Ithicana.

— Votăm.

Aprobări lente din cap, apoi mama Emrei a spus:

— În regulă, atunci. Mâinile sus cei care sunt în favoarea propunerii!

A ei s-a ridicat imediat, la fel ca a Emrei şi a altor patru dintre ceilalţi comandanţi mai tineri. Incluzând şi votul lui Aren, erau şapte, iar el avea nevoie de nouă. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu o rugase pe Lara să se întoarcă. Numerele impare asigurau că votul avea să fie definitiv. Iar absenţa ei însemna că nimeni nu o putea trage la răspundere.

Mai mulţi din vechea gardă, printre care şi Aster, au făcut un pas înapoi, clătinându-şi capetele. Dar Aren aproape că a căzut de uimire când Mara a ridicat mâna. La vederea expresiei lui şocate, comandantul din Northwatch a spus:

— Doar pentru că te iau la întrebări nu înseamnă că nu cred în tine, băiete.

Singura care a mai rămas să voteze a fost sora lui. Ahnna şi-a trecut degetul peste Southwatch, cu fruntea încruntată.

— Dacă facem asta, va însemna distrugerea relaţiei noastre cu Valcotta. Înseamnă război pentru Ithicana.

Aren şi-a plimbat privirea peste macheta regatului său.

— Ithicana a fost mereu în război şi cu ce ne-am ales din asta?

— Suntem în viaţă. Avem podul.

— Nu crezi că e timpul să luptăm pentru ceva mai mult?

Ahnna nu a răspuns, iar lui Aren i se prelingea sudoarea pe spate în timp ce aştepta ca sora lui geamănă să voteze. În timp ce aştepta să vadă dacă putea să treacă peste neîncrederea ei faţă de Lara şi Maridrina. Dacă avea să le acorde o şansă şi să-şi asume riscul. Dacă avea să lupte alături de el, aşa cum a făcut-o dintotdeauna.

Ahnna şi-a mângâiat cu afecţiune pentru ultima oară insula, apoi a dat o dată din cap.

— Am jurat cu mult timp în urmă să lupt alături de tine, orice ar fi. Nu s-a schimbat nimic. Contează pe Southwatch.

39. LARA

OPT SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU, Lara şi-a ciocnit cana de cea a lui Jor peste vatra focului, râzând în hohote când un buştean a explodat, împrăştiind scântei pe mâinile lor.

Pentru prima dată în istorie, lunile de răgaz de la furtuni nu însemnaseră război pentru Ithicana, deşi se simţea ca şi cum întreaga naţiune şi-ar fi ţinut respiraţia până când sezonul a fost declarat încheiat.

După un avertisment ferm din partea lui Aren de a renunţa la blocadă, riscând altfel pierderea dreptului de a face comerţ în piaţa Southwatch –, pe care împărăteasa valcottană l-a ignorat – Itaicana a respins flota valcottană care pândea în jurul insulei Southwatch, permiţând acces deplin navelor maridriniene. Aren trecuse apoi la încărcarea corăbiilor ithi-cane cu alimente şi provizii, care au fost livrate în Vencia şi distribuite săracilor. Din nou şi din nou, Aren se folosise de cuferele şi resursele regatului său ca să aprovizioneze oraşul suferind, până când poporul maridrinian îi aclama numele pe străzi.

Fie că era din cauză că îşi pierduse sprijinul poporului pentru război, fie pentru că Lara nu-i dăduse informaţiile necesare, tatăl ei nu ridicase o mână împotriva Ithicanei. Şi nici Amaridul nu o făcuse, care încă părea să îşi lingă rănile. Iar acum, că furtunile începuseră să sosească, ambele regate pierduseră şansa pentru încă un an. Sau poate pentru totdeauna, dacă solidaritatea dintre poporul ithican şi cel mari-drinian era un indiciu.

Nu că nu ar fi existat consecinţe. Împărăteasa a răspuns cu o scrisoare în care îi transmitea lui Aren că îşi merită

soarta, oricare ar fi aceasta, din moment ce-şi luase în pat o viperă, transformându-şi complet armata într-o flotă de transporturi comerciale, în încercarea de a diminua şi mai mult veniturile podului, deja înjumătăţite după pierderea comerţului cu naţiunea sudică. Cuferele erau aproape goale. Dar în mintea Larei, atât maridrinienii, cât şi ithicanii erau în viaţă. Erau în siguranţă. Nimic altceva nu mai conta.

Îşi făcuse datoria în calitate de prinţesă şi regină.

— Fratele tău ar trebui să treacă chiar acum prin Midwatch, a spus Jor, dându-i o altă cană plină de bere. Mareea este joasă. Am putea merge la o plimbare prin pod şi să-i facem o vizită. Să avem o mică reuniune de familie.

Lara şi-a dat ochii peste cap.

— Mă tem că te voi refuza.

Fratele ei, Keris, îl convinsese în cele din urmă pe tatăl lor să îi permită să meargă la universitate în Harendell ca să studieze filosofia, şi călătorea prin pod cu întreaga suită de curteni şi însoţitori pentru a-şi începe primul semestru. Unul dintre alergătorii de corespondenţă venise înaintea lor şi a spus că grupul aducea cu un stol de păsări, toţi fiind împodobiţi cu mătăsuri şi bijuterii.

— Să mergem! i-a murmurat Aren la ureche. Abia aştept să petrec o noapte cu tine într-un pat adevărat.

— O să adormi de îndată ce capul îţi va atinge perna.

Ea savura căldura crescândă a dorinţei dintre picioarele ei, în timp ce degetele lui îi trasau conturul venelor de pe braţe. Rămăsese cu el la cazarmă pe tot parcursul Mareelor de Război, dar pătuţul îngust de campanie al soldatului nu favorizase romantismul. Deşi se descurcaseră.

— Accept pariul. Să mergem!

A condus-o în ploaia uşoară; cea mai mare parte a furtunii deja se terminase. Unul dintre soldaţii lui Aren era afară şi a privit-o surprins.

— Credeam că aţi urcat deja la conac.

— Nu încă. Jor mi-a tot umplut cana. Mă aştept ca ei să nu mai aibă bere până când ţi se termină tura.

— Mi s-a părut că v-am văzut, atâta tot.

Garda masivă s-a încruntat, apoi a ridicat din umeri.

— Ne-au dat semnalul pentru o preluare de provizii de la debarcader, aşa că s-ar putea să mai sosească băutură.

— O să trimit nişte vin de acasă, l-a asigurat Aren pe bărbat, trăgând de braţul Larei.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră!

Dar Aren deja o târa în sus pe cărare, lanţul din golf zornăind în spatele lor pe măsură ce era ridicat. Nămolul li se prelingea sub bocanci în timp ce urcau pe potecă, spre casa pe care abia o vizitaseră în ultimele opt săptămâni, niciunul dintre ei capabil să se relaxeze îndeajuns încât să iasă din cazarmă.

— O baie, mai întâi, a spus Lara, gândindu-se visător la aburul izvoarelor termale. Miroşi a soldat.

— Nici tu nu miroşi a flori proaspete, Majestate.

Aren a legănat-o în braţele lui, lumina felinarului dansând sălbatic împrejur.

Lara s-a răsucit în strânsoarea lui, înfăşurându-şi picioarele în jurul taliei sale. Un uşor geamăt i-a scăpat de pe buze când şi-a apăsat trupul de al lui, iar el a apucat-o de fund. L-a sărutat pasional, strecurându-şi limba în gura lui, apoi a râs când Aren a alunecat. Lara a scăpat felinarul din mâini, lăsându-i în întuneric.

— Să nu îndrăzneşti să mă laşi să cad!

— Atunci nu-mi mai distrage atenţia! a mârâit el. Sau voi fi nevoit să te fac a mea chiar aici, în noroi.

Ea a alunecat pe pământ şi l-a luat de mână, conducându-l într-un ritm alert şi periculos în sus pe pantă, până când l-a zărit pe Vitex, motanul lui Aren, aşezat pe treapta din faţă, dând furios din coadă.

— Ce cauţi aici?

Aren s-a întins după motan, însă Vitex a şuierat şi a sărit, şchiopătând uşor în timp ce se îndrepta spre copaci. Lara l-a privit cum pleacă.

— E rănit!

— Probabil că femela pe care o urmăreşte a luat o bucată din el. Mai mult ca sigur a meritat-o!

Prinzând-o de talie, Aren a luat-o în braţe, a urcat scările şi a deschis larg uşa casei cu umărul. Era întuneric.

— Nu-i stă în fire lui Eli să nu aprindă o lampă.

Fiori reci au străbătut trupul Larei, care se uita fix la întunericul de nepătruns. Aren trimisese un mesaj la conac prin care anunţa că Mareele de Război se încheiaseră, dându-i instrucţiuni lui Eli să aleagă o sticlă scumpă de vin din pivniţă pentru mama şi mătuşa lui. Însă băiatul ithican nu îşi neglija niciodată îndatoririle.

— Poate că a băut el vinul în schimb, a murmurat Aren, care i-a depus o ploaie de sărutări pe gât, mâinile lui găsin-du-i sânii. Îi va face bine.

— Are paisprezece ani.

Casa era tăcută. Ceea ce nu era tocmai neobişnuit, dar exista ceva în legătură cu natura tăcerii care o deranja pe Lara. Ca şi cum nimeni nu ar fi respirat.

— Exact. Ştii ce fel de lucruri făceam eu la paisprezece ani? Lara s-a îndepărtat, ascultând.

— Ar trebui să mă duc să văd ce face.

Un suspin nemulţumit a ieşit din gâtul lui Aren.

— Lara, relaxează-te! Furtunile au sosit şi îşi vor face datoria.

A tras-o în braţele lui şi a sărutat-o. Lent. Pătimaş. Scoţându-i orice gând din cap în timp ce o împingea uşor pe coridorul întunecat până în camera lor, unde, din fericire, era aprinsă o lampă. Flacăra galbenă alunga bezna şi mai domolea neliniştea Larei, care şi-a lăsat capul pe spate, simţind dinţii soţul ei muşcând-o uşor de gât şi briza slabă strecurată prin fereastra deschisă.

— Facem baie mai târziu! a mârâit el.

— Nu. Miroşi îngrozitor. Du-te afară şi voi veni şi eu imediat!

Mormăind, şi-a dat jos tunica şi apărătoarele de la mâini, aruncându-le pe podea, pornind apoi spre anticameră şi uşa care dădea în curte.

După ce şi-a scos pelerina cu glugă, Lara a agăţat haina umedă pe un cârlig pentru a se usca. Îşi desfăcea şireturile de sus ale tunicii când şi-a simţit inima tresărind, cu ochii atraşi de o scrisoare cu un sigiliu familiar. Lângă ea, un pumnal identic cu cel de la talia ei stătea aşezat peste o mică grămadă de nisip roşu, cu rubine sclipind în lumină. Cel pe care Aren îl aruncase pe docurile din Vencia. Îngrozită, s-a apropiat de masă şi a luat hârtia grea cu degetele amorţite, rupând ceara.

Dragă Lara,

Zvonurile despre afecţiunea dintre regele Ithicaniei şi noua lui regină au ajuns chiar şi în Vencia. Ne umple inima de bucurie să ştim că ai găsit, oricât de improbabil ar fi fost, dragoste în noua ta casă. Te rugăm să accepţi cele mai sincere urări de bine pentru viitorul vostru, oricât de scurt ar fi acesta.

Tata

— Aren! a spus ea, cu un tremur în voce. De ce nu a fost trimisă această scrisoare la cazarmă? Cine a adus-o?

Niciun răspuns.

Un freamăt de mişcare.

O înjurătură înăbuşită.

Învârtindu-se, a întins mâna după pumnalul de la brâu. Apoi a îngheţat. Aren stătea în genunchi în partea cealaltă a camerei. O siluetă cu chipul ascuns de o glugă, îmbrăcată în haine identice cu cele ale Larei, îi ţinea o lamă strălucitoare la gât. Iar sub patul de lângă ei ieşea mâna unui tânăr, cu degetele acoperite de sânge uscat. *Eli...*

— Bună, surioară! a spus o voce familiară, iar femeia şi-a ridicat mâna, trăgându-şi gluga de pe cap.

40. LARA

MARYLYN.

Numele a ieşit sugrumat din gâtul Larei, revederea surorii ei stârnindu-i un val de emoţii conflictuale în piept, deşi ştia ce înseamnă prezenţa ei acolo. Frumoasă, cu părul blond auriu.

Marylyn fusese nobila de pe nava pe care se urcase Emra.

— Lara.

Aren a început să se zbată, smulgând-o pe Lara din transă.

— Nu te mişca! l-a avertizat ea. Lama ei este otrăvită.

— Chiar îmi cunoşti trucurile.

— Dă-i drumul!

— Amândouă ştim că asta nu se va întâmpla, gândăcelule.

Vechea poreclă îi răsuna arzător în urechi, ochii ei căutând
o modalitate să o dezarmeze pe Marylyn fără ca Aren să fie ucis. Dar nu exista niciuna.

— Cine este această femeie? a întrebat Aren pe un ton dur.

— Lara e sora mea mai mică. Mincinoasa, hoaţa, târfa mea de soră.

Cuvintele au fost ca o palmă peste faţă.

— Marylyn, am venit aici ca să te cruţ.

— Mincinoaso!

Vocea surorii ei picura venin.

— Ai furat ce era de drept al meu, apoi m-ai lăsat să putrezesc în deşert. Ai vreo idee cât timp mi-a luat să ajung în Vencia şi să-i explic tatei ce ai făcut?

— Am făcut-o ca să te protejez!

— Lara, martira, a comentat Marylyn, ridicându-şi colţurile gurii într-un rânjet sinistru. Numai că eu ţi-am văzut adevăratele intenţii, târfă mincinoasă!

Lara se uita cu ochii larg deschişi la ea, uimită. Scrisoarea pe care o lăsase în buzunarul Sarhinei explica totul. Intenţia tatălui ei de a le ucide pe celelalte fiice. Că Lara le înscenase moartea şi apoi luase locul Marylynei ca regină a Ithicanei pentru că a fost singura cale de a le salva tuturor vieţile, cu excepţia, poate, a ei. Le oferise libertatea.

— Avea de gând să ne ucidă surorile. Era singura cale. De ce nu înţelegi?

— Înţeleg perfect.

Marylyn a mişcat lama apăsată de gâtul lui Aren, înclinând vârful în sus.

— Crezi că n-am ştiut că tata intenţiona să vă ucidă pe restul dintre voi?

A râs.

— Crezi că mi-a păsat?

Femeia aceasta nu era sora ei. Nu putea fi! Marylyn a fost întotdeauna cea mai drăguţă. Cea mai bună. Cea care trebuia protejată.

Cea mai bună actriţă.

— Ai spus că surorile tale au murit.

Vocea lui Aren a readus-o brusc înapoi în prezent.

— Vai, să nu-mi zici că a păstrat secrete faţă de tine!

M arylyn i-a mângâiat obrazul cu mâna liberă, râzând când el s-a dat înapoi.

— Permite-mi să vă aduc în rândul familiei, Majestate. Nimeni nu a forţat-o pe Lara să vină în Ithicana să

spioneze. A fost *alegerea* ei. Doar că „alegere” nici măcar nu-i un cuvânt suficient de puternic. Lara a conspirat împotriva noastră, a tuturor, pentru a se asigura că *ea* avea să ajungă regina
Ithicanei, astfel încât *ea* să se bucure de gloria de a-ţi arunca ithicanii spre săbiile maridriniene.

— Nu e adevărat! a şoptit Lara.

— Aceasta este femeia cu care te-ai căsătorit, Majestate. O mincinoasă ca nicio alta pe care am cunoscut-o vreodată. Mai rău decât atât, e o criminală. Am văzut-o ucigând. Mutilând. Torturând. Totul cu sânge rece. Totul cu scopul de a se antrena pentru ceea ce intenţiona să îi facă poporului tău.

Partea asta era adevărată. Dureros şi îngrozitor de adevărată.

— Toate am făcut aceste lucruri, Marylyn. Niciuna dintre noi nu a avut de ales.

Sora ei mai mare şi-a dat ochii peste cap.

— Întotdeauna a existat o alegere, a spus ea, iar ochii i s-au îndreptat spre Aren. Ce crezi că ar fi făcut el dacă s-ar fi aflat în aceeaşi situaţie? Crezi că ar fi măcelărit un om nevinovat doar ca să se salveze pe el însuşi?
Nu.

— Eşti un gândăcel egoist, care se pune întotdeauna pe primul loc. Deşi pot să înţeleg *de ce* ai decis să rămâi aici după ce i-ai înfipt pumnalul în spate.

Şi-a coborât un deget pe pieptul gol al lui Aren.

— Ce mai premiu! Nu ne-au spus *asta* în timpul lecţiilor din complex. Poate că l-aş fi pus la treabă de câteva ori înainte să-i tai gâtul.

O furie înflăcărată a străbătut pieptul Larei, care şi-a scos pumnalul cu mânerul incrustat cu bijuterii, deşi gândul de a-şi răni sora îi făcea rău.

— Nu-l atinge!

Marylyn şi-a strâns buzele.

— De ce? Pentru că este al tău? În primul rând, e al meu de drept. În al doilea, chiar dacă aş fi intenţionat să-l las în viaţă, ceea ce nu intenţionez, chiar crezi că va dori să mai aibă ceva de-a face cu tine, acum că a înţeles ce fel de femeie eşti? Când va afla ce *ai făcut?*

— N-am făcut nimic!

Băgând mâna în buzunar, Marylyn a scos o bucată de pergament gros, cu margini aurite. *Nu!*

— Recunoşti asta, Majestate? Marylyn a ţinut-o în faţa lui Aren.

— Ai scris-o toamna trecută, ca răspuns la cererea tatălui meu de a rămâne fidel *spiritului* Tratatului de Cincisprezece Ani. Nu-i cel mai binevoitor dintre răspunsuri, deşi presupun că, în cele din urmă, te-ai ţinut de cuvânt.

Hohotele de râs i-au cutremurat întregul trup. *Imposibil! Distrusese toate paginile!*

— Există un tip de cerneală care-i invizibilă, până când e stropită cu o altă substanţă. În acel moment, devine destul de vizibilă. Dacă te uiţi în camera Larei, sunt convinsă că vei găsi un borcan cu aşa ceva, aproape gol.

Marylyn a întors scrisoarea, însă Lara nu a putut face nimic cât Aren a citit rândurile aşternute cu scrisul ei de mână îngrijit, în care expunea toate secrete Ithicanei, o strategie de infiltrare în pod care o învinovăţea prin fiecare detaliu.

Ea adusese Ithicana în genunchi.

— Lara?

Ochii lui îi săgetau cu înflăcărare pe ai ei, atât de plini de suferinţă, încât părea că i-ar fi fost scoasă inima din piept.

— Eu nu am… Ba da. O *făcuse.*

— Am scris-o înainte. Înainte să ştiu adevărul.

Înainte ca el să-şi rişte viaţa ca să o salveze pe a ei. Înainte să o ducă în patul lui. Înainte să aibă pe deplin încredere în ea şi să-i împărtăşească totul.

— Credeam că am distrus toate copiile. Asta e... asta e o greşeală. Te iubesc!

Nu mai rostise niciodată cuvintele. Nu-i spusese niciodată că-l iubeşte. De ce?

— Mă iubeşti, a spus el, cu o voce lipsită de emoţii. Sau doar te prefăceai că mă iubeşti?

— Cât de tragic este acest moment!

Ceasul a dăngănit, subliniind cuvintele Marylynei.

— Deşi bănuiesc că lucrurile sunt pe cale să se înrăutăţească, ţinând cont că *grupul de curteni* al lui Keris a dat peste un transport de arme de la Harendell.

Un corn a sunat. Un apel de ajutor. Apoi încă unul, şi încă unul, până când notele s-au contopit într-un amestec confuz de sunete.

— Acei curteni au ieşit pe debarcaderele de pe insulele Aela şi Gamire, apoi ţi-au atacat posturile de pază din spate, scoţând din uz distrugătoarele de nave, astfel încât vasele ama-ridiene, încărcate cu sute de soldaţi maridrinieni, să poată debarca fără probleme. Chiar în acest moment, mulţi dintre ei se îndreaptă spre Northwatch şi Southwatch pentru a-i lua prin surprindere cu un atac al ariergărzii. Iar noi avem oameni care folosesc semnalele de avertizare ithicane pentru a se asigura că nimeni nu le va veni în ajutor. Fireşte, acesta e doar începutul. Instrucţiunile Larei au fost *foarte* detaliate. Mai ales în ceea ce priveşte modul în care am putea cuceri Insula Midwatch.

În ochii lui Aren a străfulgerat panica, iar Lara ştia la ce se gândea: Toţi soldaţii lui – toţi prietenii lui – se aflau în cazarmă, cu garda jos.

Marylyn a continuat să trăncănească, dar mintea Larei lucra frenetic. Dacă ar putea ajunge la cazarmă, poate că ar putea să coboare la timp lanţul. Să trimită un semnal de avertizare către Southwatch. Însă asta era imposibil, dacă nu o dezarma pe Marylyn.

— Nu face asta! Nu mai fi pionul tatălui nostru! Chipul surorii ei s-a întunecat.

— Nu sunt pionul nimănui.

— Oare? Îi îndeplineşti ordinele şi pentru ce? Tot ce ni s-a spus în copilărie a fost o minciună menită să alimenteze o ură iraţională faţă de Ithicana. Să ne transforme în fanatice care nu s-ar da în lături de la nimic pentru a distruge duşmanul. Dar tata e duşmanul. El este asupritorul de care Maridrina trebuie să scape. Am fost înşelate, Marylyn! De ce nu vezi asta?

— Nu, Lara. Tu ai fost înşelată.

Marylyn a clătinat compătimitor din cap, partea din spate a piciorului ei lovindu-se de pat.

— Întotdeauna am văzut clar. Mă întrebi ce am de câştigat? Dacă vă duc capetele înapoi în Vencia, tata a promis că mă va recompensa cu nenumărate bogăţii. Dacă le vânez şi pe celelalte surori rătăcitoare, mă va desemna moştenitoarea lui. Voi fi regina Maridrinei şi stăpâna podului, a adăugat zâmbind. Iar Ithicana nu va mai fi.

Furia a mistuit-o pe Lara ca o fiară conştientă, care-i dădea târcoale prin muşchi şi tendoane, îndemnându-i degetele să se strângă în jurul lamei din mână. Maestrul Erik o avertizase mereu că furia avea să o facă neglijentă. Că avea să o împingă să comită greşeli. Dar el era un mincinos. Furia îi dădea putere de concentrare. Şi tocmai concentrarea respectivă a fost cea care a surprins felul subtil în care se mişcau cearşafurile pe patul din spatele Marylynei. Care i-a permis să audă şuieratul slab peste

bătăile rapide ale inimii ei. Aren, născut şi crescut în acest regat sălbatic, l-a auzit la rândul lui.

— Te amăgeşti singură, a spus Lara, privind forma schimbătoare. Tata ştie că eşti un câine turbat. Şi după ce o să-i faci treburile murdare, va ordona să fii ucisă. Sau aş putea să o fac eu pentru el.

A aruncat pumnalul.

Lama a zburat prin aer, dar a ratat-o pe Marylyn şi s-a înfipt adânc în pat, transformând cearşafurile într-o masă fremătătoare.

— Ţi-ai pierdut îndemânarea, a comentat sora ei, râzând dispreţuitor.

Aren s-a lăsat pe spate, folosindu-şi greutatea ca să o împingă pe Marylyn. S-au răsturnat pe pat, iar şarpele rănit a atacat. Sora Larei a ţipat când dinţii reptilei i-au dispărut în umăr. S-a răsucit şi l-a eliberat pe Aren, apoi şi-a înfipt lama în şarpe, ţintuindu-i corpul de saltea.

Lara se afla deja în cealaltă parte a camerei. S-a izbit de Marylyn, trimiţându-le pe amândouă rostogolindu-se pe podea. S-au luptat cu pumnii şi picioarele, cu intenţia de a răni. De a mutila. De a ucide. Lovitură după lovitură, ambele la fel de bine antrenate. Totuşi, când se ajungea la lucrul respectiv, la violenţă, Lara fusese întotdeauna mai iscusită.

Prinzând capul lui Marylyn într-o încleştare, ea a şoptit:

— Eşti regina neantului!

Apoi şi-a smucit braţele şi i-a rupt gâtul surorii sale.

Lumina s-a stins din ochii celeilalte femei, iar timpul a părut să stea în loc.

Cum se ajunsese în acest punct? Parcă trecuse o viaţă de când luase decizia să se sacrifice pentru a-şi salva surorile. Pentru a fi campioana Maridrinei. Pentru a distruge Regatul Podului. Totul se schimbase de atunci. Convingerile, loialitatea, visele ei. Iar acum una dintre

propriile surori murise de mâna sa, iar Ithicana era pe cale să cadă sub robia Maridrinei.

În ciuda tuturor lucrurilor, tatăl ei tot câştigase.

— Ce ai făcut?

Groaza din vocea lui Aren a făcut-o să strângă din dinţi.

— N-am vrut să se întâmple aşa ceva.

Aren avea o macetă în mână, dar braţul i-a tremurat când a îndreptat arma spre ea.

— Cine eşti? Ce eşti?

— Ştii cine sunt.

Soţul ei respira întretăiat. Fără să-şi desprindă nici măcar pentru o clipă ochii din ai ei, Aren s-a întins pentru a recupera bucata de hârtie care condamna Ithicana la o soartă cumplită, recitind rândurile, cu gândurile parcă imprimate cu fier încins pe chip. *Nu puteau lupta împotriva acestei situaţii.*

Afară era agitaţie. Bărbaţi strigau.

— Nu te las în urmă ca să-mi nenoroceşti şi mai mult viaţa! a şuierat Aren.

Lara nu s-a împotrivit cât i-a legat încheieturile mâinilor cu panglica de la una dintre perdele. Sau când i-a tras peste cap o faţă de pernă şi a târât-o afară din cameră, exact în momentul în care soldaţii s-au năpustit în casă. Voci ithi-cane, la început. Apoi maridriniene. Apoi haos.

Ţipete cutremurătoare, lame care se ciocneau. Lara era smucită dintr-o parte în alta. Sunetele de corn continuau să răzbată până la ei, strigăte de ajutor care nu aveau să primească nicicând răspuns. Mireasma nopţii i-a umplut nările, iar ea a căzut, cu genunchii lovindu-se dureros de trepte. Braţe au tras-o în sus, apoi au început să alerge.

Crengile îi biciuiau faţa, rădăcinile păreau să-i pună piedică, pământul era alunecos de la noroi.

A distins voci şuierătoare.

— Pe aici, pe aici!

Apoi strigătele urmăritorilor.

— Jos, jos! I-ai pus căluş?

Stătea cu obrazul lipit de pământ, nămolul umed pătrunzând prin faţa de pernă. O piatră o împungea în coaste. O alta îi zgâria genunchii. Toate senzaţiile păreau estompate, ca şi cum i s-ar fi întâmplat într-un vis. Sau altcuiva.

Şi-au continuat drumul prin noapte, ploaia torenţială aju-tându-i să evite un număr aparent neobişnuit de mare de soldaţi maridrinieni, care îi vânau prin Midwatch, deşi, apelând la raţiune, ştia că nu puteau fi atât de mulţi. Până acum, elita tatălui ei ar fi descoperit trupul Marylynei – şi că ea şi Aren dispăruseră. Nu exista nicio urmă de îndoială că găsirea lor ar fi avut aproape aceeaşi prioritate precum cucerirea podului în sine.

Abia la revărsatul zorilor, cu lumina dimineţii căpătând o tentă cenuşie de la trecerea prin nori şi ţesătura care îi acoperea faţa, s-au oprit să se adăpostească. A recunoscut câteva voci. Pe a lui Jor, pe a Liei. Pe ale unor membri ai gărzii de onoare. Lara şi-a ciulit urechile, ca să o audă pe cea a lui Aren, dar nici măcar o dată nu a reuşit să o distingă printre şoapte.

Totuşi, era sigură că el se afla acolo. I-a simţit prezenţa. I-a simţit vinovăţia, furia şi înfrângerea, toate radiind în valuri din el, pe măsură ce accepta căderea regatului său. A ştiut, instinctiv, când i-a alungat pe toţi ca să rămână singur cu ea.

Lara a aşteptat mult timp ca el să vorbească, s-a pregătit pentru învinuirile şi acuzaţiile lui. Însă Aren a rămas tăcut.

Când nu a mai putut suporta, Lara s-a împins în picioare, ridicându-şi încheieturile legate pentru a-şi smulge faţa de pernă de pe cap, clipind în lumina slabă.

Aren stătea pe o stâncă la câţiva paşi distanţă, cu coatele sprijinite pe genunchi şi capul plecat. Era încă fără cămaşă, iar ploaia îi curgea în şiroaie furtunoase pe spatele musculos, spălând petele de sânge şi noroiul. Arcul şi tolba se aflau la adăpost, sub o porţiune ieşită din stâncă. O macetă îi era legată la brâu. În mână ţinea pumnalul ei – cel pe care îl aruncase în şarpe –, pe care îl răsucea la nesfârşit, ca şi cum ar fi fost vreun artefact pe care nu l-ar mai fi văzut până atunci.

— A scăpat cineva?

Vocea ei suna ca un şmirghel pe lemnul aspru.

— Pentru a avertiza Southwatchul?

— Nu.

Mâinile lui s-au oprit, marginea ascuţită a lamei strălucind în ploaie.

— Taryn a încercat. Maridrinienii ne-au folosit propriile distrugătoare de nave cu o competenţă şocantă. A murit.

Lara a simţit o durere ascuţită în piept şi un gust acru în gură. *Taryn murise. Femeia care nici măcar nu-şi dorise să fie soldat murise. Din vina ei.*

— Îmi pare atât de rău!

Când Aren a ridicat capul, Lara s-a dat brusc înapoi la vederea furiei din ochii lui.

— De ce? Ai obţinut tot ce ţi-ai dorit.

— Nu asta mi-am dorit!

Poate că nu acum, dar la un moment dat o făcuse. Îşi dorise să distrugă Ithicana. Iar această dorinţă îi adusese în acest punct, indiferent cât de mult ar regreta.

— Încetează cu minciunile!

A sărit în picioare dintr-o singură mişcare fluidă şi s-a îndreptat spre ea, cu pumnalul în mână.

— Poate că nu am încă un raport complet, dar ştiu că podul a ajuns în mâinile tatălui tău folosind un plan de

infiltrare în apărarea noastră, care a fost mai bun decât aş fi putut eu însumi să concep. Planul tău.

Când şi-a ridicat vocea, ea nu s-a putut abţine să nu tresară, ştiind că erau încă vânaţi.

— Am crezut că am distrus toate dovezile. Nu ştiu cum mi-a scăpat...

— Taci! a strigat Aren, înălţând lama. Oamenii mei sunt morţi şi mor din cauza ta.

Pumnalul i-a alunecat dintre degete.

— Din cauza *mea.*

Scoţând cu furie blestemata aia de bucată de hârtie din buzunar, a ţinut-o în faţa ei. Însă nu i-a arătat partea pe care scrisese ea, ci cea pe care o scrisese *el,* un text fluid, cu o caligrafie îngrijită. Cuvinte menite să-l convingă pe tatăl ei să reconsidere războiul cu Valcotta şi să-şi pună poporul înaintea mândriei sale. Un gol i s-a căscat în piept când a citit ultimele rânduri.

Totuşi, trebuie spus că, dacă veţi încerca să vă răzbunaţi pe spioana voastră, Ithicana o va lua ca pe un act de agresiune împotriva reginei sale, iar alianţa dintre regatele noastre va fi irevocabil ruptă.

Aren a căzut în genunchi în faţa ei şi i-a luat chipul în mâini, strecurându-şi degetele în părul ei. Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Te-am *iubit.* Am avut încredere în tine. Ţi-am împărtăşit totul despre mine. Despre Ithicana.

Iubit. La timpul trecut. Pentru că Lara nu-i meritase niciodată dragostea, iar acum o pierduse pentru totdeauna.

— Şi tu doar te foloseai de mine. Doar te prefăceai. Totul a fost o prefăcătorie. Un vicleşug.

— Nu! a protestat Lara, smulgându-şi cuvântul de pe buze. La început, da. Dar după... Aren, te iubesc! Te rog să crezi asta, dacă nu altceva.

— Obişnuiam să mă întreb de ce nu ai spus-o niciodată. Acum ştiu.

A strâns-o cu mai multă putere de obraji, apoi şi-a îndepărtat mâinile.

— O spui acum doar pentru că încerci să-ţi salvezi pielea.

— Nu e adevărat!

Explicaţiile se întreceau între ele, fiecare dornică să fie prima auzită. Modalităţi de a-l face să înţeleagă. Modalităţi de a-l face să o creadă. Însă toate i-au murit pe buze când Aren a luat pumnalul din noroi.

— Ar trebui să te omor.

Inima îi zvâcnea în piept ca o pasăre prinsă în colivie.

— Dar, în ciuda a tot, *a absolut tot* ce ai făcut, nu am tăria să înfig această lamă în inima ta neagră maridriniană.

Pumnalul a trecut printre încheieturile ei, tăindu-i panglica dintr-o lovitură precisă. I-a apăsat mânerul în palmă.

— Pleacă! Fugi! Nu mă îndoiesc că vei reuşi să părăseşti insula, a spus el, strângând din dinţi. E în firea ta să supravieţuieşti.

Lara se holba la el, incapabilă să respire. Aren nu o lăsa să plece, o... alunga.

— Te rog, nu face asta! Pot să lupt! Pot să te ajut! Pot... Aren i-a împins umerii cu destulă forţă încât să o facă să se clatine înapoi.

— Pleacă!

Apoi s-a aplecat, şi-a recuperat arcul şi a fixat una dintre săgeţile cu pene negre. Fără să se mişte din loc, Lara şi-a întredeschis buzele, disperată să nu-şi piardă şansa de a repara răul provocat. Şansa de a se împotrivi tatălui ei. De a elibera Ithicana.

De a-l recâştiga pe Aren.

— Pleacă! a strigat el cuvântul pentru a treia oară, îndreptând săgeata spre fruntea ei, chiar dacă lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu vreau să-ţi mai văd niciodată chipul. Nu vreau să-ţi mai aud niciodată numele. Dacă ar exista o cale să te şterg din viaţa mea, nu aş ezita să o folosesc! Dar până când voi găsi puterea să te bag într-un nenorocit de mormânt, asta e tot ce am. Acum, fugi!

Degetele îi tremurau pe coarda arcului. *Ar face-o. Şi fapta l-ar ucide.*

Lara s-a răsucit în noroi şi a urcat în grabă panta, cu braţele încordate. Cizmele îi alunecau şi derapau în timp ce sărea peste copaci căzuţi şi dădea la o parte ferigi.

După câteva clipe, s-a oprit. Cu o mână sprijinită de un copac, s-a întors. La timp ca să vadă săgeata lui trecând razant pe lângă faţa ei şi înfigându-se în arborele alăturat.

Şi-a apăsat o mână tremurândă pe linia usturătoare de pe obraz, câteva picături de sânge prelingându-i-se printre degete. Cu ochii fixaţi pe Aren, l-a văzut scoţând o altă săgeată din tolbă, potrivind-o în arc şi ţintind cu vârful ghimpat. Buzele lui s-au mişcat. *Fugi!*

Şi Lara a fugit, fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

41. LARA

BARMANUL A RIDICAT o sprânceană deasupra cănii pe care o lustruia cu o cârpă murdară.

— Încă unul!

Fără să comenteze, i-a umplut din nou paharul cu băutura pe care acest local o recomanda ca fiind vin. Nu că ar fi contat, nu era ca şi cum ar fi intenţionat să o savureze.

A dat peste gât conţinutul din trei înghiţituri. Lara a împins paharul înapoi spre capătul tejghelei.

— Umple-l!

— O fată drăguţă ca tine ar putea să intre în bucluc dacă bea aşa cum o faci tu, domniţă.

— O fată drăguţă ca mine va tăia gâtul oricui îi va face probleme, i-a răspuns Lara, cu un zâmbet numai dinţi. Deci, ce-ai zice dacă nu ispiteşti soarta şi-mi dai pur şi simplu sticla aia?

A trimis câteva monede ştanţate cu chipul regelui din Harendell în direcţia bărbatului.

— Poftim! Ne scutesc să mai vorbim în seara asta.

M ai înţelept decât părea, barmanul doar a ridicat din umeri şi a luat monedele, apoi i-a înmânat o sticlă plină cu poşircă. Dar, chiar şi beată, a luat aminte de cuvintele lui. Chipul îi devenise cunoscut aici. Era timpul să găsească o nouă sursă de băutură în care să se înece în fiecare seară.

Ceea ce era păcat. Mirosea a bere vărsată şi a vomă, dar se ataşase de acest loc.

Bând direct din sticlă, abia dacă a cercetat salonul, cu mesele pline de marinari din Harendell, îmbrăcaţi în pan-

taloni largi şi purtând acele şepci ridicole, care îi aminteau încontinuu de Aren. Un trio de muzicanţi cânta într-un colţ. Chelneriţe care nu stăteau la discuţii duceau tăvi cu friptură de vită aburindă şi supe consistente la clienţi, mirosul lăsân-du-i gura apă. A făcut un semn din cap către una dintre ele şi, câteva momente mai târziu, avea un bol cu supă în faţă.

— Poftim, Lara!

La naiba! Era timpul să meargă mai departe. De cât timp se afla în acest oraş? De două luni? De trei luni? Cu mintea înceţoşată de alcool, pierduse noţiunea zilelor, având impresia că trecuse atât o viaţă întreagă, cât şi o singură de zi de când îşi târâse barca deteriorată pe o plajă din Harendell, pe jumătate înfometată şi cu hainele încă roşii de la sângele soldaţilor maridrinieni pe care îi măcelărise ca să scape din Midwatch.

Mirosul de supă i-a gâdilat nările, însă stomacul i-a protestat şi a dat bolul la o parte, bând în schimb din sticlă.

Cel mai inteligent lucru ar fi fost să se deplaseze spre interiorul ţării, spre nord şi departe de toţi cei care o cunoşteau şi ţineau la Lara, Regina Trădătoare din Ithicana. Asasinii tatălui ei aveau să o caute – cine ştie, poate că urma să se revadă cu încă una dintre surorile sale –, iar în situaţia curentă, adică beată şi vai de ea, Lara ar fi fost o ţintă uşoară.

Dar tot găsea scuze ca să nu plece. Vremea. Uşurinţa de a fura monede. Confortul acestei spelunci pe care o numea casă. Numai că ştia că motivul pentru care rămăsese aici era faptul că veştile din Ithicana se aflau pe buzele tuturor. Noapte de noapte, stătea la bar şi asculta marinarii vorbind despre o bătălie sau o alta, sperând şi rugându-se ca norocul să se schimbe. Ca în loc de plângerile şi bombănelile despre creşterea stăpânirii

Maridrinei să audă că Aren a revenit la putere. Că Ithicana deţinea din nou podul.

Speranţe irosite.

Cu fiecare zi care trecea, veştile se înrăutăţeau. Nimeni din Harendell nu era deosebit de încântat de faptul că Maridrina controla acum podul. Deja bătrânii se plângeau de vremurile bune de altădată, de neutralitatea şi eficienţa ithicană, şi se vorbea mult despre probabilitatea ca regele harendellian să ia măsuri. Numai că, şi dacă o făcea, Lara ştia că asta nu s-ar întâmpla decât după sezonul furtunilor, peste şase luni. Şi până atunci... până atunci, avea să fie prea târziu.

— ... bătălie cu ithicanii... regele... luat prizonier.

Lara şi-a ciulit urechile, neliniştea înlăturând starea de ameţeală generată de vin. Întorcându-se spre masa din spatele ei, la care se aflau mai mulţi bărbaţi masivi, cu mustăţi la fel de impresionante, a întrebat:

— Ce ai spus adineauri despre regele ithican? Unul dintre bărbaţi i-a zâmbit lasciv.

— De ce nu vii aici ca să-ţi spun tot ce trebuie să ştii despre amărâtul ăsta de rege?

S-a bătut uşor pe un genunchi, acoperit cu pete de grăsime. Ridicându-şi sticla, Lara s-a clătinat până la masă şi a aşezat-o printre cănile lor.

— Aici sunt. Acum, ce voiai să spui?

Bărbatul s-a bătut din nou pe genunchi. Ea a clătinat din cap.

— Mă simt bine în picioare, domnule.

— M-aş simţi mai bine cu fundul ăla drăguţ al tău în poală. Mâna lui a desenat un semicerc în aer, lovind-o cu putere

peste fund, unde a şi rămas, cu degetele lui cărnoase înfipte în fesele Larei.

Tânăra şi-a dus mâna la spate şi l-a apucat ferm de încheietură. Idiotul a avut neruşinarea să zâmbească. Trăgând cu putere, Lara s-a răsucit, izbindu-i palma de masă şi, o clipă mai târziu, şi-a înfipt pumnalul în ea.

Bărbatul a ţipat şi a încercat să se îndepărteze, dar lama înţepenise în lemnul mesei. Unul dintre tovarăşii lui a întins mâna după pumnal, dar a căzut înapoi, cu nasul spart. Un altul şi-a îndreptat pumnul spre faţa ei, însă Lara s-a ferit cu uşurinţă, lovindu-l cu vârful cizmei în vintre.

— Aşa.

Şi-a sprijinit o mână pe pumnal şi l-a răsucit uşor.

— Ce spuneai despre regele Ithicanei?

— Că a fost capturat într-o încăierare cu maridrinienii. Bărbatul plângea, zvârcolindu-se de durere pe scaun.

— E ţinut prizonier în Vencia.

— Eşti sigur?

— Întreabă pe oricine! Vestea tocmai a sosit din Northwatch. Acum, te rog!

Lara îl privea gânditoare, fără să trădeze sentimentul de teroare tot mai intens din stomac. Smulgând pumnalul din lemn, s-a aplecat spre el.

— Dacă mai pălmuieşti vreun fund, te voi urmări personal şi-ţi voi tăia mâna!

Răsucindu-se pe călcâie, i-a făcut semn din cap barmanului şi a ieşit din bar, abia simţind ploaia care îi lovea faţa. *Aren fusese capturat. Aren era prizonier. Aren era ostaticul* tatălui *ei.*

Vântul o trăgea de păr. Cu ultimul gând repetându-i-se la nesfârşit în minte, s-a îndreptat spre han, oamenii sărind din calea ei ca să-i facă loc. Exista *un singur* motiv pentru care tatăl ei l-ar fi ţinut pe Aren în viaţă: să-l folosească drept momeală.

Urcând câte două trepte deodată, a descuiat uşa de la cameră şi a trântit-o în urma ei. Bând cu lăcomie apă direct din urcior, şi-a scos rochia albastră simplă şi şi-a îmbrăcat hainele ithicane, împachetându-şi rapid puţinele lucruri într-un sac. Apoi, cu un ciot de cărbune în mână, s-a aşezat la masă.

Colierul era cald pentru că îi stătea lipit de piele, smaraldele şi diamantele strălucind în lumina lumânărilor. Nu avea dreptul să-l poarte, dar gândul că ar putea fi furat, că ar putea fi purtat de oricine altcineva, era de nesuportat, aşa că nu l-a dat niciodată jos.

Dar a făcut-o acum.

Aşezând colierul pe hârtie, Lara a trasat bijuteriile cu cărbunele, mahmureala dispărând treptat în timp ce lucra. Când desenul a fost gata, a pus colierul înapoi la gât şi a ridicat harta completă a Ithicanei, cu privirea fixată pe cercul mare de la vest de restul.

Asta-i nebunie curată! a strigat partea raţională a minţii ei. *Abia poţi să înoţi, eşti un marinar de rahat şi suntem în plin sezon de furtuni.* Dar inima ei, care fusese o grămadă de tăciuni aproape stinşi de când fugise de Aren în Midwatch, ardea acum cu o ferocitate de necontestat.

Băgând harta în buzunar, şi-a pus centura de arme şi a păşit în furtună.

I-a luat trei săptămâni să ajungă acolo şi era să moară de cel puţin zece ori pe parcursul călătoriei. Furtuni violente au împins-o pe insule minuscule, iar vântul i-a purtat mai departe strigătele când şi-a navigat bărcuţa prin vijelia tot mai descătuşată. A alungat şerpii care s-au gândit să se ascundă sub adăpostul oferit de ambarcaţiunea ei; s-a luptat cu rafalele nemiloase de vânt care i-au smuls singura velă şi cu valurile care s-au năpustit asupra ei, furându-i toate proviziile.

Dar nu degeaba i se spunea gândăcel, aşa că iat-o aici!

Ţinând cont de cerul senin, bănuia că se apropia cel mai cumplit fel de furtună, deşi soarele aproape că a orbit-o cu strălucirea reflectată pe apa învolburată. Barca ei, cu vela coborâtă, se legăna chiar dincolo de umbra uriaşului vulcan, singurul sunet fiind cel al valurilor izbindu-se de stânci.

Lara stătea în picioare, genunchii tremurându-i în timp ce se ţinea de catarg pentru echilibru. A întrezărit o sclipire de lumină solară lovind sticla din adâncul pantelor din junglă, dar chiar şi fără ea, Lara ştia că o urmăreau.

— Deschideţi! a strigat ea.

Drept răspuns, s-a auzit un bubuit puternic. Lara a înjurat, privind cum bolovanul zbura prin aer spre ea. A lovit apa la câţiva metri depărtare, udând-o până la piele, iar valurile aproape că i-au răsturnat barca.

Ridicându-se din nou în picioare, din locul în care se ghe-muise pe fundul bărcii, s-a prins cu degetele de catarg, luptând să-şi stăpânească frica de apa din jur.

— Ascultă-mă, Ahnna!

Ceilalţi ithicani ar fi nimerit-o din prima. Doar prinţesa s-ar obosi să o terorizeze mai întâi.

— Dacă nu-ţi place ce am de spus, poţi să mă arunci înapoi în mare!

Nimic nu s-a mişcat. Nu se auzea decât vuietul oceanului.

Apoi a distins un zăngănit asurzitor, sunetul distinctiv al porţilor de la Eranahl care se deschideau. După ce şi-a luat vâsla, Lara şi-a croit drum înăuntru.

Feţe familiare, întunecate de o furie rece, au întâmpinat-o când barca s-a lovit de trepte. Nu s-a împotrivit când Jor a tras-o de păr sau când treptele de piatră i-au lovit tibia.

— Ţi-aş smulge inima aici şi acum, a mârâit el, târând-o în sus pe scări, însă Ahnna merită onoarea.

I-a tras un sac pe cap, întunecându-i vederea. Au dus-o la palat, cu sunetele şi mirosurile dureros de familiare, şi, în vreme ce număra paşii şi cotiturile, Lara şi-a dat seama că era dusă în sala de consiliu. Cineva, probabil Jor, a lovit-o cu piciorul în spatele genunchilor de îndată ce au intrat, iar ea a căzut, izbindu-şi palmele de podea.

— Trebuie să recunosc, ai mult tupeu să te întorci.

Sacul i-a fost smuls de pe cap. Împingându-se în picioare, Lara a întâlnit privirea Ahnnei, îngrozită la vederea cicatri-cii înfiorătoare care i se întindea acum de la mijlocul frunţii până la pomete. Faptul că nu-şi pierduse ochiul era un miracol. Era înconjurată de şase soldaţi şi, după înfăţişarea lor, era evident că abia scăpaseră cu viaţă din Southwatch. Şi în spatele lor, atârnată pe perete, se afla o hartă uriaşă a Maridrinei.

— Dă-mi un singur motiv întemeiat pentru care nu ar trebui să-ţi tai gâtul, căţea trădătoare!

Lara s-a forţat să zâmbească.

— Nu e foarte creativ.

Un bocanc a izbit-o în coaste, răsturnând-o. Cu o mână apăsată în lateral, Lara i-a aruncat o privire duşmănoasă Nanei, vinovată pentru atac, înainte să-şi întoarcă atenţia spre femeia aflată la putere.

— Nu-mi vei tăia gâtul pentru că Aren este prizonierul tatălui meu.

Ahnna a strâns din dinţi.

— O certitudine care nu-ţi ajută cauza.

— Noi trebuie să îl aducem înapoi!

— Noi? a repetat prinţesa, fără să-şi mascheze neîncrederea. Tatăl tău îl ţine pe Aren în palatul lui din Vencia, despre care sunt sigură că ştii că este o fortăreaţă în toată regula, păzită de elita armatei maridriniene. Cei

mai buni dintre oamenii mei n-au reuşit nici măcar să pătrundă în palat. Toţi au murit încercând. Dar fie, fă-mi pe plac şi spune-mi cum mai exact ne poţi fi tu de ajutor! Îţi vei croi drum înăuntru prin *arta seducţiei,* târfo?

Lara a privit-o fix, în tăcerea sufocantă din sală.

Timp de cincisprezece ani, fusese antrenată să se infiltreze într-un regat impenetrabil.

Cum să descopere punctele slabe şi să le exploateze. Cum să-şi distrugă duşmanii. Cum să fie nemiloasă. Se născuse pentru asta.

Şi totuşi, Lara nu a spus nimic, pentru că vorbele nu aveau să-i convingă pe aceşti oameni care credeau – pe bună dreptate – că era o mincinoasă.

Inspiră. Expiră.

S-a mişcat.

Aceştia erau războinici căliţi în lupte, dar Lara deţinea asul din mânecă. Şi era ceea ce era. Fără nicio reţinere, s-a răsucit fulgerător, un vârtej înceţoşat de pumni şi de lovituri de picior, dezarmându-i pe soldaţii din jurul ei. Doborându-i. Forţându-i să se retragă.

Ahnna s-a năpustit asupra ei urlând, dar Lara şi-a furişat un picior în jurul celui al prinţesei înalte şi s-a rostogolit împreună cu ea, ajungând cu braţele înfăşurate în jurul gâtului ei şi cu pumnalul adversarei în mâna liberă.

Tăcerea s-a lăsat în sală, războinicii recăpătându-şi echilibrul şi privind-o cu un respect nou şi de bun augur, chiar dacă se gândeau cum ar putea să o dezarmeze.

Lara şi-a plimbat ochii prin cameră, întâlnind fiecare privire în parte înainte să elibereze gâtul Ahnnei. Prinţesa s-a rostogolit, gâfâind, cu ochii larg deschişi, în mod clar şocată. Lara s-a ridicat în picioare.

— Ai nevoie de mine pentru că îl cunosc pe duşmanul nostru. Am fost crescută de el pentru a fi cea mai

puternică armă a lui, iar tu tocmai ai văzut cu ochii tăi ce pot face. Însă el nu a luat niciodată în considerare posibilitatea ca fix cea mai puternică armă a lui să se întoarcă împotriva sa.

Iar Lara nu era singura armă creată. În lume mai existau alte zece femei tinere cărora le salvase vieţile. Şi intenţiona să colecteze datoriile.

— Ai nevoie de mine pentru că eu sunt regina Ithicanei. S-a răsucit, a aruncat pumnalul din mână şi a văzut cum se înfige în hartă, însemnând Vencia – şi locaţia lui Aren – cu o precizie perfectă.

— Şi e timpul ca tatăl meu să fie adus în genunchi.

Despre autoare

Danielle L. Jensen
Danielle L. Jensen este o autoare canadiană cunoscută pentru că a scris romane fantastice pentru tineri. Ea este cel mai bine cunoscută pentru Trilogia ei Malediction, care include cărţile Stolen Songbird, Hidden Huntress şi Warrior Witch. Scrierea lui Jensen este cunoscută pentru construirea complexă a lumii, personajele complexe şi povestirea captivantă.
Danielle L. Jensen PE SOCIAL MEDIA
FACEBOOK
INSTAGRAM

CUPRINS

1. 1. LARA
2. 2. LARA
3. 3. LARA
4. 4. LARA
5. 5. AREN
6. 6. LARA
7. 7. LARA

8. 8. AREN
9. 9. LARA
10. 10. LARA
11. 11. AREN
12. 12. LARA
13. 13. AREN
14. 14. LARA
15. 15. LARA
16. 16. LARA
17. 17. AREN
18. 18. LARA
19. 19. LARA
20. 20. AREN
21. 21. LARA
22. 22. LARA
23. 23. AREN
24. 24. LARA
25. 25. LARA
26. 26. LARA
27. 27. AREN

28. 28. LARA
29. 29. AREN
30. 30. LARA
31. 31. LARA
32. 32. AREN
33. 33. LARA
34. 34. LARA
35. 35. LARA
36. 36. AREN
37. 37. LARA
38. 38. AREN
39. 39. LARA
40. 40. LARA
41. 41. LARA
42. Despre autoare